

ព្រះ
ព្រៀតបិដកច្បាប់
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គក្តវនិកាយ ទសកនិច្ចាត
ទ្វាទសបកាត

៥១

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុភមង្គលមហាសង្ឃរាជានិបតិ ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

SUTTANTAPIṬAKA

AṄGUTTARANIKĀYA

DASAKANIPĀTA

DVĀDASAMABHĀGA

51

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជវិបសិ ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ នៃគណៈបច្ចុប្បន្និកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំប្លាយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាកិរិយាភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធី. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតន្ត្រីណេណា (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្និក្រាបពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិទាត

ប្រាទសមភាគ

៥១

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គត្ថវេទិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទ្វាទសមោ ភាគោ

តតិយបណ្ណាសកោ

បឋមោ សមណសញ្ញាវគ្គោ

[១] តិស្សោ^(១) ភិក្ខុវេ សមណសញ្ញា ការិតា ព-
 ហុលីកតា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។ កតមា តិស្សោ ។
 វេណ្ណិយម្ហិ អជ្ឈបតតោ បរហ្មជិតទ្វា មេ ដីរិកា
 អញ្ញោ មេ អាភប្បោ ករណីយោ^(២) ។ ឥមា ខោ
 ភិក្ខុវេ តិស្សោ សមណសញ្ញា ការិតា ពហុលីក-
 តា សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តិ ។ កតមេ សត្ត ។ និច្ចំ
 សតតការី ហោតិ សតតរុត្តិ សីលេសុ អនកិដ្ឋា-
 លុ ហោតិ អព្យាបដ្ឋោ ហោតិ អនតិមាជី ហោតិ

១ ម. ឯត្តន្តវេ ឥមាតិ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ករណីយោតិ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គត្ថវេទិកាយ ទសកនិបាត

ទ្វាទសមភាគ

តតិយបណ្ណាសក

សមណសញ្ញាវគ្គ ទី ១

[១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណសញ្ញា (សេចក្តីសម្គាល់របស់សមណៈ) ៣ យ៉ាង ដែលភិក្ខុបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌ ៧ ប្រការឲ្យពេញលេញបាន ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ (បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយៗថា) អាត្មាអញនេះ កាន់យកនូវភេទផ្សេង (អំពីភេទរបស់គ្រហស្ថ) ១ ការប្រព្រឹត្តចិញ្ចឹមជីវិត របស់អាត្មាអញ រមែងប្រព្រឹត្តជាប់ដោយបុគ្គលដទៃ ១ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើអាកប្បកិរិយាផ្សេង (អំពីគ្រហស្ថ) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណសញ្ញា ៣ យ៉ាងនេះ ឯង ដែលភិក្ខុបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌ ៧ ប្រការឲ្យពេញលេញបាន ។ ធម៌ ៧ ប្រការ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាអ្នកធ្វើរឿយៗជានិច្ច ប្រព្រឹត្តមិនដាច់ក្នុងសីលទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីលោភ ១ ជាអ្នកមិនបៀតបៀន ១ ជាអ្នកមិនមើលងាយគេ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សិក្ខាកាមោ ហោតិ ឥច្ចុត្តន្តិស្ស^(៣) ហោតិ ដីវិត-
បរិក្ខារេសុ អារទ្ធវិរិយោ^(៤) វិហារតិ ។ ឥមា ខោ
ភិក្ខុវេ តិស្សោ សមណសញ្ញា ការិតា ពហុលី-
កតា ឥមេ សត្ត ធម្មេ បរិបូរេន្តីតិ ។

[២] សត្តិមេ ភិក្ខុវេ ពោជ្ឈង្គា ការិតា ពហុ-
លីកតា តិស្សោ វិជ្ជា បរិបូរេន្តី ។ កតមេ
សត្ត ។ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ
វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ បស្សន្តិ-
សម្ពោជ្ឈង្គោ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឧបេក្ខា-
សម្ពោជ្ឈង្គោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ សត្ត
ពោជ្ឈង្គា ការិតា ពហុលីកតា តិស្សោ វិជ្ជា
បរិបូរេន្តី ។ កតមា តិស្សោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ
សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតី ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។

៣ ឱ. ម. ឥទមត្តន្តិស្ស ។ ៤ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ចសទ្វោ អត្ថិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ១ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីយល់ថា នេះជា
ប្រយោជន៍ ក្នុងជីវិតបរិក្ខារទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកប្រារព្ធនូវព្យាយាម ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណសញ្ញា ៣ យ៉ាងនេះឯង ដែលភិក្ខុបានចម្រើន
ហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងធម៌ ៧ ប្រការនេះឲ្យពេញ
លេញបាន ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពោជ្ឈង្គ (អង្គនៃធម៌ជាគ្រឿងត្រាស់
ដឹង) ៧ យ៉ាងនេះ ដែលភិក្ខុបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ
រមែងញ៉ាំងវិជ្ជា ៣ ប្រការឲ្យពេញលេញបាន ។ ៧ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ
សតិសម្តោជ្ឈង្គ ១ ធម្មវិចយសម្តោជ្ឈង្គ ១ វិរិយសម្តោជ្ឈង្គ ១ បីតិ-
សម្តោជ្ឈង្គ ១ បស្សន្តិសម្តោជ្ឈង្គ ១ សមាធិសម្តោជ្ឈង្គ ១ ឧបេក្ខា-
សម្តោជ្ឈង្គ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពោជ្ឈង្គ ៧ នេះឯង
ដែលភិក្ខុបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជា ៣
ប្រការ ឲ្យពេញលេញបាន ។ វិជ្ជា ៣ ប្រការ តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រមែងរលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស
ច្រើនប្រការ គឺរលឹកបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរតិ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន អតិក្កន្ត-
 មាណុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មបកេ សត្ត
 បជាណតិ អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ សត្ត
 ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ពហុលីកតា ឥមា តិស្សោ
 វិជ្ជា បរិបូរេន្តីតិ ។

[៣] មិច្ឆត្តំ ភិក្ខុវេ អាតម្ម វិរាជនា ហោតិ នោ
 អារាជនា ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ មិច្ឆត្តំ អាតម្ម វិរាជនា
 ហោតិ នោ អារាជនា ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ
 មិច្ឆាសង្កប្បោ បហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បស្ស មិច្ឆាវាចា
 បហោតិ មិច្ឆាវាចស្ស មិច្ឆាកម្មន្តោ បហោតិ មិច្ឆា-
 កម្មន្តស្ស មិច្ឆាអាជីវោ បហោតិ មិច្ឆាអាជីវស្ស មិច្ឆាវា-
 យាមោ បហោតិ មិច្ឆាវាយាមស្ស មិច្ឆាសតិ បហោតិ

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

រមែងរលឹកឃើញ នូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការព្រមទាំងអាការ ទាំងឧទ្ទេស
 ដោយប្រការដូច្នោះ ១ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធកន្លងបង្កនូវចក្ខុរបស់
 មនុស្ស ។ បេ ។ រមែងដឹងច្បាស់ នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាម
 យថាកម្ម ១ ព្រោះអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ ។ បេ ។ ធ្វើឲ្យជាក់
 ច្បាស់ហើយ សម្រេចសម្រាន្តនៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពោជ្ឈង្គ ៧
 នេះឯង ដែលភិក្ខុបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងញ៉ាំង
 វិជ្ជា ៣ ប្រការនេះ ឲ្យពេញលេញបាន ។

[៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិរិយាយ្មាត (ចាកស្ថានសួគ៌និង
 មគ្គ) មិនបានសម្រេច ព្រោះអាស្រ័យមិច្ឆត្តៈ (សភាពដែលខុស) ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិរិយាយ្មាត (ចាកស្ថានសួគ៌និងមគ្គ) មិនបាន
 សម្រេច ព្រោះអាស្រ័យមិច្ឆត្តៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីយល់ខុស រមែងមានតម្រិះខុស បុគ្គលអ្នកមាន
 តម្រិះខុស រមែងមានវាចាខុស បុគ្គលអ្នកមានវាចាខុស រមែងមាន
 ការងារខុស បុគ្គលអ្នកមានការងារខុស រមែងមានការចិញ្ចឹម
 ជីវិតខុស បុគ្គលអ្នកចិញ្ចឹមជីវិតខុស រមែងមានសេចក្តីព្យាយាម
 ខុស បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីព្យាយាមខុស រមែងមានការរលឹកខុស

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាសតិស្ស មិច្ឆាសមាធិ បហោតិ មិច្ឆាសមាធិស្ស
 មិច្ឆាញាណំ បហោតិ មិច្ឆាញាណិស្ស^(១) មិច្ឆាវិមុត្តិ
 បហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មិច្ឆត្តំ អាភម្ម វិរាជនា
 ហោតិ នោ អារាជនា ។

[៤] សម្មត្តំ ភិក្ខុវេ អាភម្ម អារាជនា ហោតិ
 នោ វិរាជនា ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ សម្មត្តំ អាភម្ម
 អារាជនា ហោតិ នោ វិរាជនា ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស
 ភិក្ខុវេ សម្មាសង្កប្បោ បហោតិ សម្មាសង្កប្បស្ស
 សម្មាវាចា បហោតិ សម្មាវាចស្ស សម្មាកម្មន្តោ
 បហោតិ សម្មាកម្មន្តស្ស សម្មាអាជីវោ បហោតិ
 សម្មាអាជីវស្ស សម្មាវាយាមោ បហោតិ សម្មា-
 វាយាមស្ស សម្មាសតិ បហោតិ សម្មាសតិស្ស សម្មា-
 សមាធិ បហោតិ សម្មាសមាធិស្ស សម្មាញាណំ
 បហោតិ សម្មាញាណិស្ស សម្មាវិមុត្តិ បហោតិ ។

១ ឱ. ម. មិច្ឆាញាណស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលអ្នកមានការរលឹកខុស រមែងមានការតម្កល់ចិត្តខុស បុគ្គលអ្នក
តម្កល់ចិត្តខុស រមែងមានការដឹងខុស បុគ្គលអ្នកមានការដឹងខុស រមែង
មានការរួចខុស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិរិយាយ្យាត (ចាកស្ថានសួគ៌
និងមគ្គ) មិនបានសម្រេច ព្រោះអាស្រ័យ នូវមិច្ឆត្តៈ យ៉ាងនេះឯង ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបានសម្រេច មិនឃ្នាត (ចាកស្ថាន
សួគ៌និងមគ្គ) ព្រោះអាស្រ័យនូវសម្មត្តៈ (សភាពដែលត្រូវ) ។ ការ
បានសម្រេច មិនឃ្នាត (ចាកស្ថានសួគ៌និងមគ្គ) ព្រោះអាស្រ័យនូវសម្មត្តៈ
(សភាពដែលត្រូវ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នក
មានសេចក្តីយល់ត្រូវ រមែងមានតម្រិះត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានតម្រិះត្រូវ
រមែងមានវាចាត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានវាចាត្រូវ រមែងមានការងារត្រូវ បុគ្គល
អ្នកមានការងារត្រូវ រមែងមានការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ រមែងមានសេចក្តីព្យាយាមត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តី
ព្យាយាមត្រូវ រមែងមានការរលឹកត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានការរលឹកត្រូវ
រមែងមានការតម្កល់ចិត្តត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានការតម្កល់ចិត្តត្រូវ រមែងមាន
ការដឹងត្រូវ បុគ្គលអ្នកមានការដឹងត្រូវ រមែងមានការរួចត្រូវ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ សម្មត្តំ អាភម្ម អារាជនា ហោតិ
 នោ វិរាជនាតិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ បុរិស-
 បុគ្គលស្ស មិច្ឆាសង្កេប្បស្ស មិច្ឆាវាចស្ស មិច្ឆាកម្មន្តស្ស
 មិច្ឆាអាជីវស្ស មិច្ឆាវាយាមស្ស មិច្ឆាសតិស្ស មិច្ឆា-
 សមាទិស្ស មិច្ឆាញាណិស្ស មិច្ឆាវិមុត្តិស្ស យញ្ចេវ
 កាយកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ យញ្ច វចីកម្មំ...
 យញ្ច មនោកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ យា ច
 ចេតនា យា ច បត្តនា យោ ច បណិទិ យេ ច
 សង្ខារា សញ្ចេ តេ ធម្មា អនិជ្ជាយ អកក្ខាយ អម-
 នាទាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ សំវត្តន្តិ ។ តំ កិស្ស
 ហេតុ ។ ទិដ្ឋិ ហិ ភិក្ខុវេ ចាបិកា ។ សេយ្យថាបិ
 ភិក្ខុវេ និម្ពតិដំ វា កោសាជកិពិដំ វា តិគ្គកាលា-
 ពុពិដំ វា អល្លាយ បឋវិយា និក្ខិត្តំ យញ្ចេវ បឋវិសំ
 ឧទាទិយតិ យញ្ច អាចោរសំ ឧទាទិយតិ សព្វន្នំ
 តិគ្គកត្តាយ កដុកត្តាយ អសាតត្តាយ សំវត្តតិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបានសម្រេច មិនឃ្នាត (ចាកស្ថានសួគ៌និងមគ្គ)
 ព្រោះអាស្រ័យ នូវសម្មត្តៈ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរស
 បុគ្គលដែលប្រកបដោយមិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាចា មិច្ឆាកម្មន្តៈ
 មិច្ឆាអាជីវៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសតិ មិច្ឆាសមាធិ មិច្ឆាញាណៈ
 មិច្ឆាវិមុត្តិ បានសមាទាន នូវកាយកម្មណាផង ដំបរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ
 វចីកម្មណាផង... បានសមាទាន នូវមនោកម្មណាផង ដំបរិបូណ៌តាម
 ទិដ្ឋិ ចេតនាណាផង សេចក្តីប្រាថ្នាណាផង ការតម្កល់ចិត្តណាផង
 សង្ខារទាំងឡាយណាផង (របស់បុរសបុគ្គល ដែលប្រកបដោយមិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិជាដើមនោះ) ធម៌ទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាទី
 ប្រាថ្នា មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីពេញចិត្ត មិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បី
 សេចក្តីទុក្ខ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ព្រោះទិដ្ឋិជាអំពើអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចពូជស្លៅក្តី
 ពូជននោងព្រៃក្តី ពូជម្រះក្តី ដែលបុគ្គលដាំ ក្នុងផែនដីដែលសើមស្រូប
 យកនូវរសបឋវីធាតុណាផង ស្រូបយកនូវរសអាបោធាតុណាផង របស់
 ទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមានរសល្វីង រសហឺរ រសចត់ ។

៦

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តំ កិស្ស ហេតុ ។ ពីជម្ងំ ភិក្ខុវេ ចាបកំ ។
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
 មិច្ឆាសង្កប្បស្ស មិច្ឆាវាចស្ស មិច្ឆាកម្មន្តស្ស មិច្ឆា-
 អាជីវស្ស មិច្ឆាវាយាមស្ស មិច្ឆាសតិស្ស មិច្ឆាសមា-
 ធិស្ស មិច្ឆាញាណិស្ស មិច្ឆាវិមុត្តិស្ស យញ្ជេវ កាយ-
 កម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ យញ្ច វចីកម្មំ...
 យញ្ច មនោកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ យា
 ច ចេតនា យា ច បត្តនា យោ ច បណិទិ
 យេ ច សង្ខារា សព្វេ តេ ធម្មា អនិដ្ឋាយ
 អកណ្ណាយ អមនាចាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ
 សំវត្តន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ទិដ្ឋិ ហិ ភិក្ខុវេ
 ចាបិកា ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ បុរិសបុគ្គលស្ស
 សម្មាសង្កប្បស្ស សម្មាវាចស្ស សម្មាកម្មន្តស្ស
 សម្មាអាជីវស្ស សម្មាវាយាមស្ស សម្មាសតិស្ស
 សម្មាសមាធិស្ស សម្មាញាណិស្ស សម្មាវិមុត្តិស្ស

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះពូជជារបស់អា-
 ក្រក់យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសបុគ្គលដែលប្រកបដោយ
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាចា មិច្ឆាកម្មន្តៈ មិច្ឆាអាជីវៈ មិច្ឆាវាយាមៈ
 មិច្ឆាសតិ មិច្ឆាសមាធិ មិច្ឆាញាណៈ មិច្ឆាវិមុត្តិ បានសមាទាននូវកាយកម្ម
 ណាផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ វចីកម្មណាផង... បានសមាទាននូវមនោ-
 កម្មណាផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ ចេតនាណាផង សេចក្តីប្រាថ្នាណា
 ផង ការតម្កល់ចិត្តណាផង សង្ខារទាំងឡាយណាផង (របស់បុរស
 បុគ្គល ដែលប្រកបដោយមិច្ឆាទិដ្ឋិជាដើមនោះ) ធម៌ទាំងអស់នោះ
 រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាទីប្រាថ្នា មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទី
 ពេញចិត្ត មិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះទិដ្ឋិជា
 ធម្មជាតិអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសបុគ្គល ដែលប្រកប
 ដោយសម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តៈ សម្មាអាជីវៈ
 សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សម្មាញាណៈ សម្មាវិមុត្តិ

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

យញ្ចេវ កាយកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ
 យញ្ច វចីកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ យញ្ច
 មនោកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្តំ សមាទិន្នំ យា ច
 ចេតនា យា ច បត្តនា យោ ច បណិទិ
 យេ ច សង្ខារា សព្វេ តេ ធម្មា ឥដ្ឋាយ កត្តាយ
 មនាថាយ ហិតាយ សុខាយ សំវត្តន្តិ ។ តំ កិស្ស
 ហេតុ ។ ទិដ្ឋិ ហិ ភិក្ខុវេ ភទ្ធិកា ។ សេយ្យ-
 ថាមិ ភិក្ខុវេ ឧច្ចតីដំ វា សាលិតីដំ វា មុទ្ធិកតីដំ
 វា អស្ថាយ បបរិយា និក្ខត្តំ យញ្ច បបរិសំ
 ឧទាទិយតិ យញ្ច អាចោរសំ ឧទាទិយតិ សព្វន្នំ
 សាតត្តាយ មជ្ជត្តាយ អសេចនកត្តាយ សំវត្តតិ ។
 តំ កិស្ស ហេតុ ។ ពីជម្ពិ ភិក្ខុវេ ភទ្ធិកំ ។
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
 សម្មាសន្តិប្បស្ស សម្មារាចស្ស សម្មាកម្មន្តស្ស
 សម្មាអាជីវស្ស សម្មារាយាមស្ស សម្មាសតិស្ស
 សម្មាសមាទិស្ស សម្មាញ្ញាណិស្ស សម្មាវិមុត្តិស្ស

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

បានសមាទាន នូវកាយកម្មណាផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ បានសមាទាន
 នូវវចីកម្មណាផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ បានសមាទាន នូវមនោកម្មណា
 ផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ ចេតនាណាផង សេចក្តីប្រាថ្នាណាផង ការ
 តម្កល់ចិត្តណាផង សង្ខារទាំងឡាយណាផង (របស់បុរសបុគ្គលដែល
 ប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិជាដើមនោះ) ធម៌ទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាប្រយោជន៍
 ដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ព្រោះទិដ្ឋិ ជាធម្មជាតិល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចពូជ
 អំពៅក្តី ពូជស្រូវសាលីក្តី ពូជចន្ទន៍ក្តី ដែលបុគ្គលដាំ ក្នុងផែនដីសើម
 ស្រូបយកនូវរស បឋវីជាតុណាផង ស្រូបយកនូវរស អាបោជាតុណាផង
 រសទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីរសឆ្ងាញ់មានរសផ្អែម មាន
 រសមិនបានច្រឡំ (ដោយរសដទៃ) យ៉ាងណាមិញ ។ ដំណើរនោះ
 ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះពូជ ជារបស់ល្អ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសបុគ្គលដែលប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ សម្មា-
 សង្កប្បៈ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តៈ សម្មាអាជីវៈ សម្មាវា-
 យាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សម្មាញាណៈ សម្មាវិមុត្តិ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យញ្ជេវ កាយកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្ថំ សមាទិដ្ឋំ
 យញ្ជេ វចីកម្មំ... យញ្ជេ មនោកម្មំ យថាទិដ្ឋិសមត្ថំ
 សមាទិដ្ឋំ យា ច ចេតនា យា ច បត្តនា យោ
 ច បណិធិ យេ ច សង្ខារា សព្វេ តេ ធម្មា
 ឥដ្ឋាយ កន្តាយ មនាថាយ ហិតាយ សុខាយ
 សំវត្តន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ទិដ្ឋិ ហិ ភិក្ខុវេ
 ភទ្ធិកាតិ ។

[៥] អវិជ្ជា ភិក្ខុវេ បុព្វជ្ជមា អកុសលានំ
 ធម្មានំ សមាបត្តិយា អន្ធនេវ អហិរិកំ អនោត្ត-
 ប្បំ ។ អវិជ្ជាភតស្ស ភិក្ខុវេ អវិទ្ធសុនោ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
 បហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស មិច្ឆាសង្កប្បោ បហោតិ
 មិច្ឆាសង្កប្បស្ស មិច្ឆាវាចា បហោតិ មិច្ឆាវាចស្ស
 មិច្ឆាកម្មន្តោ បហោតិ មិច្ឆាកម្មន្តស្ស មិច្ឆា-
 អាជីវោ បហោតិ មិច្ឆាអាជីវស្ស មិច្ឆាវាយាមោ
 បហោតិ មិច្ឆាវាយាមស្ស មិច្ឆាសតិ បហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បានសមាទាន នូវកាយកម្មណាផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ វចីកម្ម
ណាផង... បានសមាទាន នូវមនោកម្មណាផង ដ៏បរិបូណ៌តាមទិដ្ឋិ
ចេតនាណាផង សេចក្តីប្រាថ្នាណាផង ការតម្កល់ចិត្តណាផង សង្ខារ
ទាំងឡាយណាផង (របស់បុរសបុគ្គល ដែលប្រកបដោយសម្មា-
ទិដ្ឋិជាដើមនោះ) ធម៌ទាំងអស់នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីជាទី
ប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តី
សុខ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះទិដ្ឋិ ជាធម្មជាតិល្អ ។

[៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិជ្ជា ជាប្រធាន នៃការចូបប្រទះ
នូវពួកអកុសលធម៌ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ ក៏គង់ជាប់តាមដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកលុះក្នុងអវិជ្ជា អ្នកមិនចេះដឹង រមែងមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ
បុគ្គលអ្នកប្រកបដោយមិច្ឆាទិដ្ឋិ រមែងមានមិច្ឆាសង្កប្បៈ បុគ្គលជា
មិច្ឆាសង្កប្បៈ រមែងមានមិច្ឆាវាចា បុគ្គលជាមិច្ឆាវាចា រមែងមានមិច្ឆា-
កម្មន្តៈ បុគ្គលជាមិច្ឆាកម្មន្តៈ រមែងមានមិច្ឆាអាជីវៈ បុគ្គលជាមិច្ឆាអាជីវៈ
រមែងមានមិច្ឆាវាយាមៈ បុគ្គលជាមិច្ឆាវាយាមៈ រមែងមានមិច្ឆាសតិ

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

មិច្ឆាសតិស្ស មិច្ឆាសមាធិ បហោតិ មិច្ឆាសមាធិស្ស
 មិច្ឆាញាណំ បហោតិ មិច្ឆាញាណិស្ស មិច្ឆាវិមុត្តិ
 បហោតិ ។ វិជ្ជា ភិក្ខុវេ បុព្វដ្ឋមា កុសលានំ ធម្មានំ
 សមាបត្តិយា អន្ធនេវ ហិរេត្តប្បំ ។ វិជ្ជាកតស្ស
 ភិក្ខុវេ វិទ្ធិសុនោ សម្មាទិដ្ឋិ បហោតិ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស
 សម្មាសង្កប្បោ បហោតិ សម្មាសង្កប្បស្ស សម្មាវាចា
 បហោតិ សម្មាវាចស្ស សម្មាកម្មន្តោ បហោតិ សម្មា-
 កម្មន្តស្ស សម្មាអាជីវោ បហោតិ សម្មាអាជីវស្ស
 សម្មាវាយាមោ បហោតិ សម្មាវាយាមស្ស សម្មាសតិ
 បហោតិ សម្មាសតិស្ស សម្មាសមាធិ បហោតិ
 សម្មាសមាធិស្ស សម្មាញាណំ បហោតិ សម្មាញា-
 ណិស្ស សម្មាវិមុត្តិ បហោតិ ។

[៥] ទសយិមាទិ ភិក្ខុវេ និជ្ជវត្ថុនិ ។ កតមាទិ
 ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ និជ្ជិណ្ណា
 ហោតិ យេ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា សម្បវន្តិ តេ ចស្ស និជ្ជិណ្ណា ហោតិ

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

បុគ្គលជាមិច្ឆាសតិ រមែងមានមិច្ឆាសមាធិ បុគ្គលជាមិច្ឆាសមាធិ រមែង
 មានមិច្ឆាញាណៈ បុគ្គលជាមិច្ឆាញាណៈ រមែងមានមិច្ឆាវិមុត្តិ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិជ្ជា ជាប្រធាន ក្នុងការចូបប្រសព្វនូវពួកកុសលធម៌
 ហិរិនិវឌ្ឍិត្តប្បៈ ក៏គង់ជាប់តាមដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 អ្នកប្រកបដោយវិជ្ជាជាអ្នកចេះដឹង រមែងមានសម្មាទិដ្ឋិ បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិ
 រមែងមានសម្មាសង្កប្បៈ បុគ្គលជាសម្មាសង្កប្បៈ រមែងមានសម្មាវាចា
 បុគ្គលជាសម្មាវាចា រមែងមានសម្មាកម្មន្តៈ បុគ្គលជាសម្មាកម្មន្តៈ
 រមែងមានសម្មាអាជីវៈ បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈ រមែងមានសម្មាវាយាមៈ
 បុគ្គលជាសម្មាវាយាមៈ រមែងមានសម្មាសតិ បុគ្គលជាសម្មាសតិ
 រមែងមានសម្មាសមាធិ បុគ្គលជាសម្មាសមាធិ រមែងមានសម្មាញាណៈ
 បុគ្គលជាសម្មាញាណៈ រមែងមានសម្មាវិមុត្តិ ។

[៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនាំឲ្យសាបរលាបទៅនេះ មាន
 ១០ យ៉ាង ។ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 ដែលប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ រមែងមានមិច្ឆាទិដ្ឋិសាបរលាបទៅ អកុសល
 ទាំងឡាយដ៏លាមកច្រើនប្រការណា មានមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ អកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយនោះ របស់បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិនោះ រមែងសាបរលាបទៅ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បី កច្ឆន្តិ ។ សម្មាសង្កប្បស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-
 សង្កេប្បា និដ្ឋិល្ហោ ហោតិ យេ ច មិច្ឆាសង្កប្ប-
 ប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ
 តេ ចស្ស និដ្ឋិល្ហោ ហោន្តិ សម្មាសង្កប្បប្បច្ចយា ច
 អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ ។
 សម្មាវាចស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាចា និដ្ឋិល្ហោ ហោតិ យេ
 ច មិច្ឆាវាចាបច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា
 ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និដ្ឋិល្ហោ ហោន្តិ សម្មា-
 វាចាបច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បី កច្ឆន្តិ ។ សម្មាកម្មន្តស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-
 កម្មន្តោ និដ្ឋិល្ហោ ហោតិ យេ ច មិច្ឆាកម្មន្តប្ប-
 ច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ
 តេ ចស្ស និដ្ឋិល្ហោ ហោន្តិ សម្មាកម្មន្តប្បច្ចយា ច
 អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិជាបច្ច័យក៏ដល់នូវការបរិបូណ៌
 ដោយភាវនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសង្កប្បៈ រមែងមាន
 មិច្ឆាសង្កប្បៈសាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក
 ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាសង្កប្បៈ ជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសល-
 ធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលជាសម្មាសង្កប្បៈនោះ រមែងសាបរលាបទៅ
 កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាសង្កប្បៈ ជាបច្ច័យក៏ដល់នូវការ
 បរិបូណ៌ដោយភាវនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាចា រមែង
 មានមិច្ឆាវាចាសាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយក៏លាមក ច្រើន
 ប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាវាចាជាបច្ច័យ កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ
 របស់បុគ្គលជាសម្មាវាចានោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើន
 ប្រការដែលមានសម្មាវាចាជាបច្ច័យ ក៏ដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយភាវនា ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាកម្មន្តៈ រមែងមានមិច្ឆាកម្មន្តៈសាប
 រលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែល
 មានមិច្ឆាកម្មន្តៈ ជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គល
 ដែលជាសម្មាកម្មន្តៈនោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ
 ដែលមានសម្មាកម្មន្តៈជាបច្ច័យ ក៏រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយភាវនា ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

សម្មាអាជីវស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាអាជីវោ និទ្ទិល្លោ ហោតិ
យេ ច មិច្ឆាអាជីវប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុ-
សលា ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និទ្ទិល្លោ ហោន្តិ
សម្មាអាជីវប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា
ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ ។ សម្មាវាយាមស្ស ភិក្ខុវេ
មិច្ឆាវាយាមោ និទ្ទិល្លោ ហោតិ យេ ច មិច្ឆា-
វាយាមប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា
ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និទ្ទិល្លោ ហោន្តិ
សម្មាវាយាមប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា
ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ ។ សម្មាសតិស្ស ភិក្ខុវេ
មិច្ឆាសតិ និទ្ទិល្លោ ហោតិ យេ ច មិច្ឆាសតិប្បច្ចយា
អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ
តេ ចស្ស និទ្ទិល្លោ ហោន្តិ សម្មាសតិប្បច្ចយា ច
អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈ រមែងមានមិច្ឆាអាជីវៈសាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាអាជីវៈ ជាបច្ច័យ កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈនោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាអាជីវៈជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវនា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាយាមៈ រមែងមានមិច្ឆាវាយាមៈសាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាវាយាមៈជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈនោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាវាយាមៈជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវនា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសតិ រមែងមានមិច្ឆាសតិសាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាសតិជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលជាសម្មាសតិនោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាសតិជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវនា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាសមាធិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសមាធិ និទ្ទិល្លោ
 ហោតិ យេ ច មិច្ឆាសមាធិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និទ្ទិល្លោ ហោន្តិ
 សម្មាសមាធិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា
 ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ ។ សម្មាញាណស្ស ភិក្ខុវេ
 មិច្ឆាញាណំ និទ្ទិល្លោ ហោតិ យេ ច មិច្ឆាញាណា-
 ប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និទ្ទិល្លោ ហោន្តិ សម្មាញាណាប្ប-
 ច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី
 កច្ចន្តិ ។ សម្មាវិមុត្តិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវិមុត្តិ និទ្ទិល្លោ
 ហោតិ យេ ច មិច្ឆាវិមុត្តិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និទ្ទិល្លោ ហោន្តិ
 សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា
 ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ ។ ឥមាជិ ខោ ភិក្ខុវេ ទស
 និទ្ទវត្ថុនីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសមាធិ រមែងមានមិច្ឆាសមាធិ
សាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកច្រើនប្រការណា ដែល
មានមិច្ឆាសមាធិជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គល
ជាសម្មាសមាធិនោះ រមែងសាបរលាបទៅ ទើបកុសលធម៌ច្រើនប្រការ
ដែលមានសម្មាសមាធិជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយភាវនា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាញាណៈ រមែងមានមិច្ឆាញាណៈសាប
រលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែល
មានមិច្ឆាញាណៈជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងអស់នោះ របស់
បុគ្គលជាសម្មាញាណៈនោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើន
ប្រការដែលមានសម្មាញាណៈជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយ
ភាវនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលជាសម្មាវិមុត្តិ រមែងមានមិច្ឆាវិ-
មុត្តិ សាបរលាបទៅ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា
ដែលមានមិច្ឆាវិមុត្តិជាបច្ច័យ កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គល
ជាសម្មាវិមុត្តិនោះ រមែងសាបរលាបទៅ កុសលធម៌ច្រើនប្រការដែល
មានសម្មាវិមុត្តិជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនាំឲ្យសាបរលាបទៅ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

[៧] អត្ថិ ភិក្ខុវេ ទក្ខិណោសុ ជនបទេសុ ដោ-
 វនំ ឆាម តត្ថ ហោតិ អន្ទម្បិ ចានម្បិ ខន្ទម្បិ
 កោន្ទម្បិ លេយ្យម្បិ បេយ្យម្បិ ណច្ចម្បិ កីតម្បិ វា-
 ទិតម្បិ ។ អត្ថេតំ ភិក្ខុវេ ដោវនំ ទេតំ ទត្ថិតិ
 វទាមិ ។ តញ្ច ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ ដោវនំ ហីនំ
 កម្មំ ចោប្បន្តនិកំ អនវិយំ អនត្ថសញ្ញាតំ ន និព្វិទាយ
 ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន
 អភិញ្ញាយ ន សម្មោធាយ ន និព្វាណាយ សំវត្ថតិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គោ

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទក្ខិណជនបទ តែងមានពិធីលាង
 ឆ្អឹង^(១)ជាធម្មតា បាយក្តី ទឹកក្តី បង្កែមក្តី វត្ថុដែលគប្បីលិទ្ធក្តី
 ទឹកដែលគប្បីផឹកក្តី ការរាំក្តី ច្រៀងក្តី ប្រគំក្តី តែងមានក្នុងពិធី
 លាងឆ្អឹងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិធីលាងឆ្អឹងនេះ មានមែន
 តថាគត មិនពោលថា ពិធីលាងឆ្អឹងនោះ មិនមានទេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថា ពិធីលាងឆ្អឹងនោះឯង ជារបស់ថោក
 ទាប ជារបស់អ្នកស្រុក ជារបស់បុថុជ្ជន មិនមែនជារបស់ព្រះ
 អរិយៈ មិនមានប្រយោជន៍ មិនមែនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយ
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីរលត់
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីដឹងច្បាស់ មិន
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីព្រះនិព្វានទេ ។

១ ទំនៀមថា ពួកមនុស្សក្នុងទក្ខិណជនបទនោះ មិនដែលដុតពួកញាតិដែលស្លាប់ហើយ
 ទេ គ្រាន់តែដឹករណ្តៅកប់ទុកក្នុងផែនដី លុះដល់សាកសពទាំងនោះរលួយហើយ ទើបរើស
 យកឆ្អឹងមកលាង ហើយដាក់តម្រៀបតាមលំដាប់ រួចនាំគ្នាបូជាដោយគ្រឿងក្រអូបនិងផ្កាកម្រង
 ជាដើម លុះដល់ពេលនក្ខត្តប្បក្ស ក៏នាំយកឆ្អឹងទាំងនោះមកហើយយំខ្សឹកខ្សួល ទើបនាំគ្នា
 ទៅលេងនក្ខត្តប្បក្ស ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អហញ្ច^(១) ខោ ភិក្ខុវេ អរិយំ ឆោវនំ ទេសិស្សាមិ^(២)

យំ ឆោវនំ ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ

ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វាណាយ

សំវត្តតិ យំ ឆោវនំ អាគម្ម ជាតិធម្មា សត្តា

ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ ជរាធម្មា សត្តា ជរាយ

បរិមុច្ចន្តិ មរណធម្មា សត្តា មរណេ បរិមុច្ចន្តិ

សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសធម្មា សត្តា

សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ

តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។

ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។

១ ម. អត្ថិ ។ ២ ម. ទេសិស្សាមីតិ ន ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិធីលាងណា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយ
ណាយ តែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ ដើម្បីស្ងប់
រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីព្រះនិព្វាន ពួកសត្វ
មានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វមានជរាជាធម្មតា រមែង
រួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា រមែងរួចចាកមរណៈ ពួកសត្វ
មានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាធម្មតា
រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ទាំង-
ឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យនូវពិធីលាងណា តថាគតនឹងសម្តែងនូវពិធី
លាងដ៏ប្រសើរនោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់ នូវពិធីលាងនោះចុះ
ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែងប្រាប់ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ
ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ករុណាព្រះអង្គ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

ភក្កវា ឯតទរោច កតមញ្ច តំ^(១) ភិក្ខុវេ អរិយំ
 ធារណំ ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាតាយ និរោធាយ ឧបស-
 មាយ អភិញ្ញាយ សម្មោធាយ និព្វាធាយ សំវត្តតិ
 យំ ធារណំ អាគម្ម ជាតិធម្មា សត្តា ជាតិយា
 បរិមុច្ចន្តិ ជរាធម្មា សត្តា ជរាយ បរិមុច្ចន្តិ
 មរណធម្មា សត្តា មរណោន បរិមុច្ចន្តិ
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសធម្មា សត្តា
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ ។
 សម្មាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ និទ្ទោតា ហោតិ
 យេ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា
 ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស និទ្ទោតា ហោន្តិ
 សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា
 ការាចារិប្បី កច្ចន្តិ ។ សម្មាសង្កប្បស្ស
 ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសង្កប្បោ និទ្ទោតោ ហោតិ...

១ ម. តំសទ្ធា នត្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
សត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វមានជរាជាធម្មតា
រមែងរួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា រមែងរួចចាកមរណៈ ពួក
សត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ជាធម្មតា
រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់
ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យ នូវពិធីលាងណា ពិធីលាងដ៏ប្រសើរ
នោះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាក
តម្រេក ដើម្បីរលត់ ដើម្បីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង
ដើម្បីព្រះនិព្វាន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិ
ឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆាទិដ្ឋិស្អាតហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ
ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ កើតព្រម
អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គល ដែលជាសម្មាទិដ្ឋិនោះ ឈ្មោះថា
បានលាងស្អាតហើយ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិ
ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលជាសម្មាសង្កប្បៈ ឈ្មោះថាបានលាងមិច្ឆាសង្កប្បៈស្អាតហើយ . . .

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាវាចស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាចា និទ្ទោតា ហោតិ...

សម្មាភម្មន្តស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាភម្មន្តោ និទ្ទោតោ

ហោតិ... សម្មាអាជីវស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាអាជីវោ និទ្ទោ-

តោ ហោតិ... សម្មាវាយាមស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាយាមោ

និទ្ទោតោ ហោតិ... សម្មាសតិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសតិ

និទ្ទោតា ហោតិ... សម្មាសមាធិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-

សមាធិ និទ្ទោតោ ហោតិ... សម្មាញាណស្ស ភិក្ខុវេ

មិច្ឆាញាណំ និទ្ទោតំ ហោតិ... សម្មាវិមុត្តិស្ស ភិក្ខុវេ

មិច្ឆាវិមុត្តិ និទ្ទោតា ហោតិ យេ ច មិច្ឆាវិមុត្តិប្ប-

ច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ

តេ ចស្ស និទ្ទោតា ហោន្តិ សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា

ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី ភិច្ឆន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាចា ឈ្មោះថា បានលាង
មិច្ឆាវាចាស្អាតហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាកម្មន្តៈ
ឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆាកម្មន្តៈស្អាតហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
ជាសម្មាអាជីវៈ ឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆាអាជីវៈស្អាតហើយ ... ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាយាមៈឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆាវាយាមៈ
ស្អាតហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសតិ ឈ្មោះថា
បានលាងមិច្ឆាសតិស្អាតហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជា
សម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆាសមាធិស្អាតហើយ... ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាញាណៈ ឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆា-
ញាណៈស្អាតហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវិមុត្តិ
ឈ្មោះថា បានលាងមិច្ឆាវិមុត្តិ ស្អាតហើយ អកុសលធម៌ទាំង-
ឡាយ ដ៏លាមកច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាវិមុត្តិ ជាបច្ច័យ
កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលដែលជាសម្មាវិមុត្តិនោះ
ឈ្មោះថា បានលាងស្អាតហើយ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមាន
សម្មាវិមុត្តិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

ឥនំ ខោ តំ ភិក្ខុវេ អរិយំ ដោវនំ ឯកន្ត-
 និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិ-
 ញ្ញាយ សម្មោធាយ និព្វាទាយ សំវត្តតិ យំ
 ដោវនំ អាភម្ម ជាតិធម្មា សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ
 ជរាធម្មា សត្តា ជរាយ បរិមុច្ចន្តិ មរណធម្មា
 សត្តា មរណន បរិមុច្ចន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមន-
 ស្សុទាយាសធម្មា សត្តា សោកបរិទេវទុក្ខទោមន-
 ស្សុទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិតិ ។

[៨] តិកិច្ចកា ភិក្ខុវេ វិរេចនំ ទេន្តិ បិត្តសមុ-
 ដ្ឋានានម្បិ អាពាទានំ បដិយាតាយ សេម្ហ-
 សមុដ្ឋានានម្បិ អាពាទានំ បដិយាតាយ វាត-
 សមុដ្ឋានានម្បិ អាពាទានំ បដិយាតាយ អត្ថេតំ
 ភិក្ខុវេ វិរេចនំ នេតំ នត្តិតិ វទាមិ តព្វ ខោ
 ឯតំ ភិក្ខុវេ វិរេចនំ សម្មជ្ជតិបិ វិបជ្ជតិបិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួក
 សត្វមានជរាជាធម្មតា រមែងរួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា
 រមែងរួចចាកមរណៈ ពួកសត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ
 ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ជាធម្មតា រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល
 ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យពិធី
 លាងណា ពិធីលាងដ៏ប្រសើរនេះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយ
 ណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ ដើម្បីស្ងប់
 រម្ងាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីព្រះនិព្វាន ។

[៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកពេទ្យឲ្យថ្នាំបញ្ចុះ ដើម្បីឃាត់
 នូវអាពាធទាំងឡាយ ដែលកើតពីប្រមាត់ខ្លះ ដើម្បីឃាត់ នូវអា-
 ពាធទាំងឡាយ ដែលកើតពីស្មៅស្មុខ្លះ ដើម្បីឃាត់ នូវអាពាធទាំង-
 ឡាយ ដែលកើតពីខ្យល់ខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្នាំបញ្ចុះនោះមាន
 មែន តថាគត មិនមែនពោលថា ថ្នាំបញ្ចុះនុ៎ះ មិនមានទេ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាថ្នាំបញ្ចុះនោះឯង សម្រេចខ្លះមិនសម្រេចខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អហញ្ច ខោ តំ ភិក្ខុវេ អរិយំ វិរេចនំ ទេសិ-
 ស្សាមិ យំ វិរេចនំ សម្បជ្ជតិយេវ ទោ វិបជ្ជតិ យំ
 វិរេចនំ អាកម្ម ជាតិធម្មា សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ
 ជរាធម្មា សត្តា ជរាយ បរិមុច្ចន្តិ មរណធម្មា
 សត្តា មរណាន បរិមុច្ចន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោម-
 នស្សទាយាសធម្មា សត្តា សោកបរិទេវទុក្ខទោម-
 នស្សទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ តំ សុណាថ សាធុកំ
 មនសិករោថ កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទ-
 រោថ កតមញ្ច តំ ភិក្ខុវេ អរិយំ វិរេចនំ សម្បជ្ជ-
 តិយេវ ទោ វិបជ្ជតិ យំ វិរេចនំ អាកម្ម ជាតិធម្មា
 សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ ជរាធម្មា សត្តា ជរាយ
 បរិមុច្ចន្តិ មរណធម្មា សត្តា មរណាន បរិមុច្ចន្តិ
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសធម្មា សត្តា
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្នាំបញ្ចុះណា សុទ្ធតែសម្រេច មិនមែនមិន
សម្រេច ពួកសត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វមាន
ជរាជាធម្មតា រមែងរួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា រមែង
រួចចាកមរណៈ ពួកសត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស
ចង្អៀតចង្អល់ជាធម្មតា រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ
ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យថ្នាំបញ្ចុះណា
តថាគតនឹងសម្តែងនូវថ្នាំបញ្ចុះដ៏ប្រសើរនោះឯង អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុង
ស្តាប់នូវពាក្យនោះចុះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង
ប្រាប់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះមានព្រះភាគថា
ករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វ
មានជរាជាធម្មតា រមែងរួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា រមែង
រួចចាកមរណៈ ពួកសត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស
ចង្អៀតចង្អល់ជាធម្មតា រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោម-
នស្ស ចង្អៀតចង្អល់ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យថ្នាំបញ្ចុះណា ថ្នាំ
បញ្ចុះដ៏ប្រសើរនោះ សុទ្ធតែសម្រេច មិនមែនមិនសម្រេចទេ តើដូចម្តេច ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

សម្មាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ វិរិតា ហោតិ យេ ច
មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
សម្មវន្តិ តេ ចស្ស វិរិតា ហោន្តិ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច
អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិយុរី កច្ឆន្តិ ។
សម្មាសង្កប្បស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសង្កប្បោ វិរិតោ
ហោតិ... សម្មាវាចស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាចា វិរិតា
ហោតិ... សម្មាកម្មន្តស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាកម្មន្តោ
វិរិតោ ហោតិ... សម្មាអាជីវស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-
អាជីវោ វិរិតោ ហោតិ... សម្មាវាយាមស្ស
ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាយាមោ វិរិតោ ហោតិ... សម្មា-
សតិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសតិ វិរិតា ហោតិ... សម្មា-
សមាធិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសមាធិ វិរិតា ហោតិ...
សម្មាញាណស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាញាណំ វិរិតំ ហោតិ...

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាទិដ្ឋិ
 ចេញហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមកច្រើនប្រការណា ដែល
 មានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលជា
 សម្មាទិដ្ឋិនោះ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះហើយ កុសលធម៌ ច្រើនប្រការ
 ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់ នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសង្កប្បៈ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆា-
 សង្កប្បៈ ចេញហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលជាសម្មាវាចា
 ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាវាចា ចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 ជាសម្មាកម្មន្តៈ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាកម្មន្តៈ ចេញហើយ ... ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆា-
 អាជីវៈ ចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាយាមៈ
 ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាវាយាមៈ ចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសតិ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាសតិ ចេញ
 ហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសមាធិ ឈ្មោះ
 ថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាសមាធិ ចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 ជាសម្មាញាណៈ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាញាណៈ ចេញហើយ...

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាវិមុត្តិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវិមុត្តិ វិវិតា ហោតិ
 យេ ច មិច្ឆាវិមុត្តិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ តេ ចស្ស វិវិតា
 ហោន្តិ សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា
 ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ ។ ឥទំ ខោ តំ
 ភិក្ខុវេ អរិយំ វិរេចនំ យំ វិរេចនំ សម្មជ្ជតិយេវ
 នោ វិបជ្ជតិ យំ វិរេចនំ អាភម្ម ជាតិធម្មា
 សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ ជរាធម្មា សត្តា ជរាយ
 បរិមុច្ចន្តិ មរណាធម្មា សត្តា មរណោ បរិមុច្ចន្តិ
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សចាយាសធម្មា សត្តា សោ-
 កបរិទេវទុក្ខទោមនស្សចាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិតិ ។

[៩] តិកិច្ចកា ភិក្ខុវេ វមនំ នេន្តិ
 បិត្តសមុដ្ឋាណាម្បិ អាពាណំ បដិយាតាយ
 សេម្ហសមុដ្ឋាណាម្បិ អាពាណំ បដិយាតាយ
 វាតសមុដ្ឋាណាម្បិ អាពាណំ បដិយាតាយ
 អត្ថេតំ ភិក្ខុវេ វមនំ នេតំ នត្តិតិ វទាមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសម្ពុទ្ធិ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះមិច្ឆាវិមុត្តិ
 ចេញហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមកច្រើនប្រការណា ដែល
 មានមិច្ឆាវិមុត្តិ ជាបច្ច័យ កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គល
 ដែលជាសម្មាសម្ពុទ្ធិនោះ ឈ្មោះថា បានបញ្ចុះចេញហើយ កុសលធម៌ច្រើន
 ប្រការ ដែលមានសម្មាសម្ពុទ្ធិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយ
 ការវេទនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្នាំបញ្ចុះណា សុទ្ធតែសម្រេច មិនមែនមិន
 សម្រេច ពួកសត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វមាន
 ជរាជាធម្មតា រមែងរួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈ ជាធម្មតា រមែង
 រួចចាកមរណៈ ពួកសត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស
 ចង្អៀតចង្អៀលជាធម្មតា រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ
 ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អៀលទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យថ្នាំបញ្ចុះណា
 ថ្នាំបញ្ចុះនោះឯង ជាថ្នាំដ៏ប្រសើរ ។

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកពេទ្យឲ្យថ្នាំក្អួត ដើម្បីឃាត់នូវអាពាធទាំង-
 ឡាយ ដែលកើតពីប្រមាត់ខ្លះ ដើម្បីឃាត់ នូវអាពាធទាំងឡាយដែលកើត
 ពីស្មៅស្មុខ្លះ ដើម្បីឃាត់ នូវអាពាធទាំងឡាយ ដែលកើតពីខ្យល់ខ្លះ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្នាំក្អួតនោះមានមែន តថាគតមិនពោលថា ថ្នាំក្អួតនុ៎ះមិនមានទេ

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

តព្វ ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ រមនំ សម្មជ្ជតិបិ វិបជ្ជតិបិ ។
អហព្វ ខោ តំ ភិក្ខុវេ អរិយំ រមនំ ទេសិស្សាមិ
យំ រមនំ សម្មជ្ជតិយេវ នោ វិបជ្ជតិ យំ រមនំ អាកម្ម
ជាតិធម្មា សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ ជរាធម្មា សត្តា
ជរាយ បរិមុច្ចន្តិ មរណធម្មា សត្តា មរណោ បរិមុ-
ច្ចន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសធម្មា សត្តា
សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ តំ
សុណាថ... កតមព្វ តំ ភិក្ខុវេ អរិយំ រមនំ សម្ម-
ជ្ជតិយេវ នោ វិបជ្ជតិ យំ រមនំ អាកម្ម ជាតិធម្មា
សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ចន្តិ ។ បេ ។ សោកបរិទេវទុក្ខ-
ទោមនស្សទាយាសធម្មា សត្តា សោកបរិទេវទុក្ខ-
ទោមនស្សទាយាសេហិ បរិមុច្ចន្តិ ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស
ភិក្ខុវេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ វន្តា ហោតិ យេ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ-
ប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថ្នាំក្អួតនោះឯង សម្រេចខ្លះមិនសម្រេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្នាំក្អួតណាសុទ្ធតែសម្រេច មិនមែនមិនសម្រេច
 ពួកសត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វមានជរាជាធម្មតា
 រមែងរួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា រមែងរួចចាកមរណៈ
 ពួកសត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ជា
 ធម្មតា រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀត
 ចង្អល់ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យថ្នាំក្អួតណា តថាគតនឹងសម្តែង
 នូវថ្នាំក្អួត ដ៏ប្រសើរនោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់ នូវពាក្យនោះ
 ចុះ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមានជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាក
 ជាតិ ។ បេ ។ ពួកសត្វមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនសុស
 ចង្អៀតចង្អល់ជាធម្មតា រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ
 ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យថ្នាំក្អួតណា
 ថ្នាំក្អួតដ៏ប្រសើរនោះ សុទ្ធតែសម្រេច មិនមែនមិនសម្រេច តើដូច
 ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិ ឈ្មោះថា
 បានក្អួតមិច្ឆាទិដ្ឋិ ចេញហើយ អកុសធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក
 ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ កើតព្រម

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេ	ចស្ស	វន្តា	ហោន្តិ	សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា	ច	អនេកេ
កុសលា	ធម្មា	ការវនាចារិប្បវី	កច្ចន្តិ	។		សម្មា-
សង្កប្បស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាសង្កប្បោ	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាវាចស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាវាចា	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាកម្មន្តស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាកម្មន្តោ	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាអាជីវស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាអាជីវោ	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាវាយាមស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាវាយាមោ	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាសតិស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាសតិ	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាសមាធិស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាសមាធិ	វន្តោ			ហោតិ...
សម្មាញាណាស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាញាណំ	វន្តំ			ហោតិ...
សម្មាវិមុត្តិស្ស	ភិក្ខុវេ	មិច្ឆាវិមុត្តិ	វន្តោ			ហោតិ...
យេ	ច	មិច្ឆាវិមុត្តិប្បច្ចយា	អនេកេ	ចាបកា		អកុ-
សលា	ធម្មា	សម្ពុវន្តិ	តេ	ចស្ស	វន្តា	ហោន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិនោះ ឈ្មោះថា បាន
ក្អកចេញហើយ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ
រមែងដល់ នូវការបរិបូណ៌ដោយការវា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
ជាសម្មាសង្កប្បៈឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាសង្កប្បៈចេញហើយ... ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាចា ឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាវាចា ចេញ
ហើយ... បុគ្គលជាសម្មាកម្មន្តៈឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាកម្មន្តៈ ចេញហើយ
... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈ ឈ្មោះថា បានក្អក
មិច្ឆាអាជីវៈចេញហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាយាមៈ
ឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាវាយាមៈចេញហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលជាសម្មាសតិ ឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាសតិចេញហើយ... ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាសមាធិចេញ
ហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាញាណៈ ឈ្មោះថា បានក្អក
មិច្ឆាញាណៈចេញហើយ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវិមុត្តិ
ឈ្មោះថា បានក្អកមិច្ឆាវិមុត្តិចេញហើយ... អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លា-
មកច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាវិមុត្តិជាបច្ច័យកើតព្រម អកុសលធម៌
ទាំងនោះរបស់បុគ្គលដែលជាសម្មាវិមុត្តិនោះឈ្មោះថាបានក្អកចេញហើយ

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បវី កច្ឆន្តិ ។ ឥទំ ខោ តំ ភិក្ខុវេ អរិយំ
 រមនំ សម្បជ្ជតិយេវ ជោ វិបជ្ជតិ យំ រមនំ អាកម្ម
 ជាតិធម្មា សត្តា ជាតិយា បរិមុច្ឆន្តិ ជរាធម្មា សត្តា
 ជរាយ បរិមុច្ឆន្តិ មរណាធម្មា សត្តា មរណោ បរិ-
 មុច្ឆន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សចាយាសធម្មា សត្តា
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សចាយាសេហិ បរិមុច្ឆន្តិតិ ។

[១០] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ និទ្ធុមនិយា ធម្មា ។
 កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិ និទ្ធុន្តា ហោតិ យេ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា
 អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្បវន្តិ
 តេ ចស្ស និទ្ធុន្តា ហោន្តិ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច
 អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ឆន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាវិមុត្តិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់
 នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមាន
 ជាតិជាធម្មតា រមែងរួចចាកជាតិ ពួកសត្វមានជរាជាធម្មតា រមែង
 រួចចាកជរា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា រមែងរួចចាកមរណៈ ពួកសត្វ
 មានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់ជាធម្មតា
 រមែងរួចចាកសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀតចង្អល់
 ទាំងឡាយបាន ព្រោះអាស្រ័យនូវប្តាំក្នុងតណា ប្តាំក្នុងប្រសើរនោះ
 ឯង សុទ្ធតែសម្រេច មិនមែនមិនសម្រេចទេ ។

[១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលគប្បីកម្ចាត់បង់
 នេះ មាន ១០ យ៉ាង ។ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលជាសម្មាទិដ្ឋិ បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាទិដ្ឋិចេញហើយ អកុសលធម៌ទាំង-
 ឡាយដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ កើត
 ព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គល ដែលជាសម្មាទិដ្ឋិនោះ ឈ្មោះ
 ថា បានកម្ចាត់បង់ហើយ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមាន
 សម្មាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់ នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវនា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាសង្កប្បស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសង្កហ្មោ និទ្ធនោ
 ហោតិ... សម្មាវាចស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាចា និទ្ធនោ
 ហោតិ... សម្មាកម្មន្តស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាកម្មន្តោ
 និទ្ធនោ ហោតិ... សម្មាអាជីវស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-
 អាជីវោ និទ្ធនោ ហោតិ... សម្មាវាយាមស្ស
 ភិក្ខុវេ មិច្ឆាវាយាមោ និទ្ធនោ ហោតិ... សម្មា-
 សតិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសតិ និទ្ធនោ ហោតិ...
 សម្មាសមាធិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាសមាធិ និទ្ធនោ
 ហោតិ... សម្មាញាណស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆាញាណំ
 និទ្ធនំ ហោតិ... សម្មាវិមុត្តិស្ស ភិក្ខុវេ មិច្ឆា-
 វិមុត្តិ និទ្ធនោ ហោតិ យេ ច មិច្ឆាវិមុត្តិប្បច្ចយា
 អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ
 តេ ចស្ស និទ្ធនោ ហោតិ សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា ច
 អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ឆន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសង្កប្បៈ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់
មិច្ឆាសង្កប្បៈចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវាចា
ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាវាចាចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលជាសម្មាកម្មន្តៈឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាកម្មន្តៈចេញហើយ ...
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាអាជីវៈ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់
មិច្ឆាអាជីវៈចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវា-
យាមៈ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាវាយាមៈចេញហើយ... ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសតិ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាសតិ
ចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា
បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាសមាធិចេញហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
ជាសម្មាញាណៈ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាញាណៈចេញហើយ ...
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសម្មាវិមុត្តិ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់មិច្ឆាវិមុត្តិ
ចេញហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកច្រើនប្រការណា ដែលមាន
មិច្ឆាវិមុត្តិជាបច្ច័យ កើតព្រម អកុសលធម៌ទាំងនោះ របស់បុគ្គលដែលជា
សម្មាវិមុត្តិនោះ ឈ្មោះថា បានកម្ចាត់បង់ហើយ កុសលធម៌ច្រើនប្រការ
ដែលមានសម្មាវិមុត្តិជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនា ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ជិទ្ធមនិយា ធម្មាតិ ។

[១១] អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ សោ
 ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច អសេក្ខោ អសេក្ខោតិ
 ភន្តេ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ភិក្ខុ
 អសេក្ខោ ហោតីតិ ។ ឥធម ភិក្ខុ^(១) អសេក្ខាយ
 សម្មាទិដ្ឋិយា សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខេន
 សម្មាសង្កប្បេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខាយ
 សម្មាវាចាយ សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខេន
 សម្មាកម្មន្តេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខេន
 សម្មាអាជីវេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខេន
 សម្មាវាយាមេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខាយ
 សម្មាសតិយា សមដ្ឋាកតោ ហោតិ អសេក្ខេន

១ ឱ. ឥធម ភិក្ខុ ភិក្ខុតិ ទិស្សតិ ។ ម. ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្សាតិ ទិស្សតិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយដែលគប្បីកម្ចាត់បង់មាន ១០ យ៉ាង
នេះឯង ។

[១១] គ្រានោះ ភិក្ខុ ១ រូបបានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ
លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយ អង្គុយក្នុង
ទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាប
ទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់ថា អសេក្ខៈ អសេក្ខៈ ដូច្នោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជា
អសេក្ខៈ តើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយសម្មា-
សង្កប្បៈ ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយសម្មាវាចា ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយ
សម្មាកម្មន្តៈ ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយសម្មាអាជីវៈ ជាអសេក្ខៈ ប្រកប
ដោយសម្មាវាយាមៈ ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយសម្មាសតិ ជាអសេក្ខៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាសមាធិនា សមជ្ជាកតោ ហោតិ អសេក្ខេន

សម្មាញ្ញាលោន សមជ្ជាកតោ ហោតិ អសេក្ខាយ

សម្មាវិមុត្តិយា សមជ្ជាកតោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ

ភិក្ខុ^(១) អសេក្ខោ ហោតីតិ ។

[១២] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ អសេក្ខិយា ធម្មា ។

កតមេ ទស ។ អសេក្ខោ សម្មាទិដ្ឋិ អសេក្ខោ

សម្មាសង្កិហ្មោ អសេក្ខោ សម្មាវាចា អសេក្ខោ

សម្មាកម្មន្តោ អសេក្ខោ សម្មាអាជីវោ អសេក្ខោ

សម្មាវាយាមោ អសេក្ខោ សម្មាសតិ អសេក្ខោ

សម្មាសមាធិ អសេក្ខំ សម្មាញ្ញាណំ អសេក្ខោ

សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស អសេក្ខិយា

ធម្មាតិ ។

បឋមោ សមណសញ្ញាវគ្គោ ។

១ ឱ. ម. ភិក្ខុ ភិក្ខុតិ បាលោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ប្រកបដោយសម្មាសមាធិ ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយសម្មាញាណៈ

ជាអសេក្ខៈ ប្រកបដោយសម្មាវិមុត្តិ ជាអសេក្ខៈ ។ ម្នាលភិក្ខុ (ភិក្ខុ)

ជាអសេក្ខៈ យ៉ាងនេះឯង ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ជាអសេក្ខៈនេះ មាន
 ១០ យ៉ាង ។ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាសង្កប្បៈ
 ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាវាចា ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាកម្មន្តៈ ជាអសេក្ខៈ ១
 សម្មាអាជីវៈ ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាវាយាមៈ ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាសតិ
 ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាសមាធិ ជាអសេក្ខៈ ១ សម្មាញាណៈ ជាអសេក្ខៈ ១
 សម្មាវិមុត្តិ ជាអសេក្ខៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយជា
 អសេក្ខៈ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ សមណសញ្ញាវគ្គ ទី ១ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវគ្គោ

តិស្សុទ្ធានំ

សមណសញ្ញា	ពោជ្ឈង្គា	មិច្ឆតំ	ឧបវិជ្ជយ
វិជ្ជានំ	ធាវនតិកិច្ចា	និទ្ធមេន	ទ្វេ ចាតិ ^(១) ។

១ ឱ. សញ្ញា ពោជ្ឈង្គា មិច្ឆតំ ពីដំ វិជ្ជាយ និជ្ជរា

ធាវនព្វា តិកិច្ចា ច និទ្ធមនំ ទ្វេ អសេខាតិ ។

ម. សញ្ញា ពោជ្ឈង្គា មិច្ឆតំ ពីដំ វិជ្ជាយ និជ្ជរំ

ធាវនំ តិកិច្ចា វមនំ និទ្ធមនំ ទ្វេ អសេខាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវគ្គ

ឧទ្ទាននៃសមណសញ្ញាវគ្គនោះគឺ

និយាយ អំពីសេចក្តីសម្គាល់របស់សមណៈ ១

អំពីការចម្រើនពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ជាបច្ច័យឲ្យ

បានបំពេញនូវវិជ្ជា ៣ យ៉ាង ១ អំពីការមិន

បានស្មានស្អី ព្រោះអាស្រ័យ មិច្ឆត្តៈ ១

អំពីការបានស្មានស្អី ព្រោះអាស្រ័យសម្មត្តៈ ១

អំពីវិជ្ជា ជាប្រធាន ក្នុងការចូបប្រសព្វនូវ

កុសលធម៌ ១ អំពីការលាងឆ្អឹងក្នុងទក្ខិណាជន-

បទ ១ អំពីពេទ្យអ្នកឲ្យថ្នាំបញ្ចុះ ១ អំពីពេទ្យ

អ្នកឲ្យថ្នាំក្អួត ១ អំពីធម៌ដែលគប្បីកម្ចាត់មាន

២ លើក ។

ទុតិយោ បច្ចោរោហណិវគ្គោ

[១៣] អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ

អនត្តោ ច ធម្មោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច

អធម្មញ្ច វិទិត្តា អនត្តញ្ច ធម្មញ្ច វិទិត្តា អត្តញ្ច

យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបដ្ឋិ-

តព្វំ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អធម្មោ ច អនត្តោ

ច ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាចា មិច្ឆា-

កម្មន្តោ មិច្ឆាអាជីវោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសតិ

មិច្ឆាសមាធិ មិច្ឆាញាណំ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ

វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ ច អនត្តោ ច ។ កត-

មោ ច ភិក្ខុវេ ធម្មោ ច អត្តោ ច ។ សម្មាទិដ្ឋិ

សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ

សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សម្មាញាណំ

សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ធម្មោ ច អត្តោ ច ។

បច្ច្រោណេហាណិវគ្គទី ២

[១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង
សភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង គប្បីដឹងធម៌ផង ប្រយោជន៍ផង លុះ
ដឹងច្បាស់សភាវៈ មិនមែនធម៌ផង សភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ដឹង
នូវធម៌ផង នូវប្រយោជន៍ផង ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា
ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈ មិន
មែនធម៌ សភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ គឺ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាចា មិច្ឆាកម្មន្តៈ មិច្ឆាអាជីវៈ មិច្ឆាវាយាមៈ
មិច្ឆាសតិ មិច្ឆាសមាធិ មិច្ឆាញាណៈ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ នេះហៅថា សភាវៈមិនមែនធម៌ សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌និងប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ គឺ សម្មាទិដ្ឋិ
សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តៈ សម្មាអាជីវៈ សម្មាវាយាមៈ
សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សម្មាញាណៈ សម្មាវិមុត្តិ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ ហៅថា ប្រយោជន៍ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហណិវគ្គោ

អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ អនត្តោ ច ធម្មោ ច វេទិត-
ព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា អនត្តញ្ច ធម្មញ្ច វិទិត្វា
អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ
ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

[១៤] អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច
អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា
ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ
យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វំ ។ កតមោ ច
ភិក្ខុវេ អធម្មោ កតមោ ច ធម្មោ កតមោ ច
អនត្តោ កតមោ ច អត្តោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ភិក្ខុវេ
អធម្មោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចុ-
យា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ
អយំ អនត្តោ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចុយា ច អនេកេ កុស-
លា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ឆោរោហាណិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យណាថា ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈមិនមែនធម៌ផង
មិនមែនប្រយោជន៍ផង គប្បីដឹងធម៌ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹង
ច្បាស់នូវសភាវៈមិនមែនធម៌ផង មិនមែនប្រយោជន៍ផង ដឹងនូវធម៌ផង
ប្រយោជន៍ផង ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បី
ប្រតិបត្តិយ៉ាងនោះដូច្នោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះតថាគត
ពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង
គប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវសភាវៈ
មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍
ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ តើដូចម្តេច ធម៌ តើដូចម្តេច
សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាទិដ្ឋិជាធម៌ ពួកអកុសល-
ធម៌លាមកច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជា
សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ មានសម្មាទិដ្ឋិ
ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយភាវនា នេះជាប្រយោជន៍ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាសង្កប្បោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាសង្កប្បោ ធម្មោ
 យេ ច មិច្ឆាសង្កប្បប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុ-
 សលា ធម្មា សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាសង្កប្ប-
 ប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី
 កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាវាចា ភិក្ខុវេ អធម្មោ
 សម្មាវាចា ធម្មោ យេ ច មិច្ឆាវាចាបច្ចយា អនេកេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ
 សម្មាវាចាបច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាកម្មន្តោ ភិក្ខុវេ
 អធម្មោ សម្មាកម្មន្តោ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆាកម្មន្តប្ប-
 ច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ
 អយំ អនត្តោ សម្មាកម្មន្តប្បច្ចយា ច អនេកេ
 កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាសង្កប្បៈ
 ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆា-
 សង្កប្បៈជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ ពួក
 កុសលធម៌ ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាសង្កប្បៈ ជាបច្ច័យ រមែង
 ដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនា នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ មិច្ឆាវាចា ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាវាចា ជាធម៌ ពួកអកុ-
 សលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាវាចា ជាបច្ច័យ កើត
 ព្រម នេះជាសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ
 ដែលមានសម្មាវាចា ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា
 នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាកម្មន្តៈ ជាសភាវៈ
 មិនមែនធម៌ សម្មាកម្មន្តៈ ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើន
 ប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាកម្មន្តៈ ជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈមិន
 មែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាកម្មន្តៈ
 ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនា នេះជាប្រយោជន៍ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហាណិវត្តោ

មិច្ឆាអាជីវោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាអាជីវោ ធម្មោ
 យេ ច មិច្ឆាអាជីវប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា សម្ពុវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មា-
 អាជីវប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បវី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាវាយាមោ
 ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាវាយាមោ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆា-
 វាយាមប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 សម្ពុវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាវាយាមប្បច្ចយា ច
 អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ
 អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាសតិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ
 សម្មាសតិ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆាសតិប្បច្ចយា អនេ-
 កេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុវន្តិ អយំ
 អនត្តោ សម្មាសតិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុស-
 លា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហាណិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាអាជីវៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាអា-
 ជីវៈ ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមាន
 មិច្ឆាអាជីវៈជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈ មិនមែនជាប្រយោជន៍
 ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាអាជីវៈ ជាបច្ច័យ រមែងដល់
 នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនា នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មិច្ឆាវាយាមៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាវាយាមៈជាធម៌ ពួកអកុសល-
 ធម៌ដ៏លាមកច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាវាយាមៈជាបច្ច័យ កើតព្រម
 នេះជាសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែល
 មានសម្មាវាយាមៈជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនា នេះជា
 ប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាសតិ ជាសភាវៈមិនមែន
 ធម៌ សម្មាសតិ ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា
 ដែលមានមិច្ឆាសតិ ជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈ មិនមែនជា
 ប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាសតិ ជា
 បច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា នេះជាប្រយោជន៍ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាសមាធិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាសមាធិ ធម្មោ យេ
 ច មិច្ឆាសមាធិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា
 ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ សម្មាសមាធិប្បច្ចយា
 ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ
 អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាញាណំ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មា-
 ញាណំ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆាញាណាប្បច្ចយា អនេកេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ
 សម្មាញាណាប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា
 ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ
 ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាវិមុត្តិ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆា-
 វិមុត្តិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា ច អនេកេ
 កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាសមាធិ ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាសមាធិ
 ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាសមាធិ
 ជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌
 ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាសមាធិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការ
 បរិបូណ៌ដោយភាវនា នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆា-
 ញាណៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាញាណៈជាធម៌ ពួកអកុ-
 សលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាញាណៈ ជាបច្ច័យ
 កើតព្រម នេះជាសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ
 ដែលមានសម្មាញាណៈជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា
 នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាវិមុត្តិ ជាសភាវៈ
 មិនមែនធម៌ សម្មាវិមុត្តិ ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមកច្រើនប្រការ
 ណា ដែលមានមិច្ឆាវិមុត្តិ ជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈមិនមែន
 ប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាវិមុត្តិ ជា
 បច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា នេះជាប្រយោជន៍ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហាណិវគ្គោ

អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ
 ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ញោ វិទិត្វា ធម្មញ្ញោ
 អនត្តញ្ញោ វិទិត្វា អត្តញ្ញោ យថា ធម្មោ យថា អត្តោ
 តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ឥតិ យន្តំ វត្ថំ ឥនមេតំ
 បដិច្ច វត្ថន្តិ ។

[១៥] អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ
 ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ញោ
 វិទិត្វា ធម្មញ្ញោ អនត្តញ្ញោ វិទិត្វា អត្តញ្ញោ យថា
 ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ។
 ឥនមរោច ភកវា ឥទំ វត្ថាន សុកតោ
 ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ ចារិសិ ។ អថខោ
 តេសំ^(១) អចិវប្បក្កន្តស្ស ភកវតោ ឯតទហោសិ

១ ឱ. ម. តេសំ ភិក្ខុនន្តិ បាហោ ទិស្សតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហាណិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យណាថា ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌
ផង ធម៌ផង គប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះ
ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍
ផង ប្រយោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិ-
បត្តិតាមយ៉ាងនោះដូច្នោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះតថាគត
ពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

[១៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង
ធម៌ផង គប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះ
ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍
ផង ប្រយោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បី
ប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ភាសិត
នេះហើយ ព្រះសុគត ពោលនូវពាក្យនេះ ហើយក្រោកចាក
អាសនៈចូលទៅកាន់វិហារ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញទៅ
មិនយូរប៉ុន្មាន ពួកភិក្ខុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥទំ ខោ នោ អារុសោ ភកវា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ
 ឧទ្ទិសិត្វា វិត្តារេន អត្ថំ អរិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា
 វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ
 ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា
 ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា
 អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ កោ នុ ខោ ឥមស្ស
 ភកវតា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្តារេន
 អត្ថំ អរិកត្តស្ស វិត្តារេន អត្ថំ វិកដេយ្យាតិ ។
 អថខោ តេសំ ភិក្ខុនំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ
 អាយស្មា អានន្ទោ សត្តុ ចេវ សំវណ្ណិតោ សម្មារិតោ
 ច វិញ្ញនំ សព្វប្បចារីនំ បហោតិ អាយស្មា^(១) អានន្ទោ
 ឥមស្ស ភកវតា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស
 វិត្តារេន អត្ថំ អរិកត្តស្ស វិត្តារេន អត្ថំ វិកទិតំ យទ្ធជន
 មយំ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមេយ្យាម

១ ឱ. ម. ចាយស្មា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គកុរុនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឧទ្ទេសនេះដោយសេចក្តី
 បំប្រួញ ទ្រង់មិនទាន់ចែកនូវអត្ត ដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ
 ហើយស្តេចក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់វិហារ (ឧទ្ទេសនោះថា)
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង
 គប្បីដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនជាប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះ
 ដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍
 ផង ប្រយោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុ
 គប្បីប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ នរណាហ្ន៎ គប្បីចែកនូវអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ
 ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់
 ចែកអត្តដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារទៅបាន ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុ
 នោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នោះថា មានតែអានន្ទដ៏មានអាយុនេះទេ
 ដែលព្រះសាស្តា ទ្រង់សរសើរផង ទាំងពួកសព្វហ្មចារី ជាអ្នក
 ប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយដែរ អានន្ទដ៏មានអាយុ ទើបអាចនឹង
 ចែកអត្ត នៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារ
 ទៅបាន បើដូច្នោះ គួរយើងនាំគ្នា ចូលទៅរកអានន្ទ ដ៏មានអាយុ

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហាណិវគ្គោ

ឧបសង្កម្ពិត្តា អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតមត្តំ បុច្ឆេ-
 យ្យាម យថា នោ អាយស្មា អានន្តោ ព្យាក-
 វិស្សតិ តថា នំ ធារេស្ស្យាមាតិ^(១) ។ អថខោ
 តេ ភិក្ខុ យេនាយស្មា អានន្តោ តេនុបសង្កម្ពិត្តសុ
 ឧបសង្កម្ពិត្តា អាយស្មតា អានន្តេន សន្តិ រសម្មោ-
 ទិសុ សម្មោទនីយំ កមំ សារាណីយំ វិតិសារេត្តា
 ឯកមន្តំ និសីទិសុ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋា ខោ តេ
 ភិក្ខុ អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតទរោចំ ឥទំ ខោ
 នោ អារុសោ អានន្ត ភក្កវា សន្តិត្តេន ឧទ្ទេសំ
 ឧទ្ទិសិត្តា វិត្តារេន អត្តំ អវិភទិត្តា ឧដ្ឋាយាសនា
 វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ
 ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច
 អធម្មញ្ច វិទិត្តា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្តា អត្តញ្ច
 យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ធិតព្វន្តិ ។

១ ម. ធារេយ្យាមាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហាណិវគ្គ

លុះចូលទៅដល់ហើយ គប្បីសួរអត្តនេះ នឹងអានន្ទដ៏មានអាយុ អានន្ទ
ដ៏មានអាយុ នឹងធ្វើយដល់យើងរាល់គ្នា យ៉ាងណា យើងនឹងចាំទុក
នូវអត្តនោះ យ៉ាងនោះ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ នាំគ្នាចូល
ទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ
ជាមួយនឹងអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យ
ដែលគួរព្យាបាលហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ លុះពួកភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ថា
ម្ចាស់អាវុសោអានន្ទ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឧទ្ទេសនេះ ដោយ
សេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្តដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយសោះ
ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅ កាន់ព្រះវិហារ (ឧទ្ទេសនោះថា)
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង គប្បី
ដឹងសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវសភាវៈ
មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍
ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេសំ នោ អារុសោ អម្ពាភំ អចិរយ្យក្កន្តស្ស ភកវតោ
 ឯតទហោសិ ឥទំ ខោ នោ អារុសោ ភកវា សង្ខត្តេន
 ឧទ្ទេសំ ឧទ្ទិសិត្វា វិត្តារេន អត្ថំ អវិកទិត្វា ឧដ្ឋាយា-
 សនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ
 ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា
 ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា
 អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ កោ នុ ខោ ឥមស្ស
 ភកវតា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្តារេន
 អត្ថំ អវិកត្តស្ស វិត្តារេន អត្ថំ វិកជេយ្យាតិ ។ តេសំ
 នោ អារុសោ អម្ពាភំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ អាយ-
 ស្មា អានន្ទោ សត្តុ ចេវ សំវណ្ណិតោ សម្ពារិតោ ច
 វិញ្ញាណំ សព្វប្បចារីណំ បហោតិ អាយស្មា អានន្ទោ
 ឥមស្ស ភកវតា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស
 វិត្តារេន អត្ថំ អវិកត្តស្ស វិត្តារេន អត្ថំ វិកទិតុំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់ចៀសចេញទៅមិនយូរ
 ប៉ុន្មាន យើងទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឧទ្ទេសនេះ ដោយសេចក្តីបំប្រួញ ទ្រង់
 មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ ហើយក្រោកចាក
 អាសនៈ ចូលទៅកាន់វិហារ (ឧទ្ទេសនោះថា) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង គប្បីដឹងសភាវៈមិនមែន
 ប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង
 ដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រ-
 យោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ នរណាហ្ន៎ គប្បី
 ចែកអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងដោយ
 សេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន ។
 ម្នាលអារុសោ យើងទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា មានតែ
 អានន្ទដ៏មានអាយុនេះឯង ដែលព្រះសាស្តាសរសើរហើយផង ទាំង
 ពួកសព្វហូចារី ជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយដែរ អានន្ទដ៏មានអាយុ
 ទើបអាចនឹងចែកអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហណាវគ្គោ

យន្ទ្រន មយំ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្ក័-
 មិស្សាម ឧបសង្ក័មិត្តា អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតមត្តំ
 បុច្ឆេយ្យាម^(១) យថា នោ អាយស្មា អានន្ទោ
 ព្យាករិស្សតិ តថា នំ ធាវេយ្យាមាតិ^(២) វិភជតា-
 យស្មា អានន្ទោតិ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ បុរិសោ
 សារត្តិកោ សារកវេសី សារបរិយេសនំ ចរមាណោ
 មហាតោ រុក្ខស្ស តិដ្ឋតោ សារវតោ អតិក្កម្មេវ
 មូលំ អតិក្កម្ម ខន្តំ សាខាបលាសេ សារំ បរិយេ-
 សិតព្វំ មញ្ញេយ្យ ឯវំ សម្បទមិទំ អាយស្មន្តានំ
 សត្តរិ សម្មុទ្ធិក្ខតេ តំ ភកវន្តំ អតិសិត្តា^(៣) អម្ពេ
 ឯតមត្តំ បដិបុច្ឆិតព្វំ មញ្ញថ^(៤) សោ អារុសោ^(៥)
 ភកវា ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតិ ចក្ខុក្ខតោ
 ញាណាក្ខតោ ធម្មក្ខតោ ព្រហ្មក្ខតោ វត្តា បវត្តា

១ ម. បដិបុច្ឆេយ្យាម ។ ៣ ឱ. ម. ធាវេយ្យាមាតិ ។ ៣ ម. អតិក្កមិត្តា
 ៤ ឱ. មញ្ញថ ។ ៥ ឱ. ម. សោហារុសោ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

បើដូច្នោះ គួរយើងចូលទៅរកអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់
 ហើយ គប្បីសួរអត្តនេះ នឹងអានន្ទដ៏មានអាយុ អានន្ទដ៏មានអាយុ
 នឹងឆ្លើយ ដល់យើងទាំងឡាយ យ៉ាងណា យើងទាំងឡាយ គប្បី
 ចាំទុកនូវអត្តយ៉ាងនោះ សូមអានន្ទដ៏មានអាយុ ចែក (សេចក្តីនេះឲ្យ
 ទាន) ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ឆ្លើយថា ម្ចាស់អារុសោ ដូចជាបុរស
 អ្នកត្រូវការដោយខ្លឹមឈើ ស្វែងរកខ្លឹមឈើ ត្រាច់ទៅរកខ្លឹមឈើ កាល
 បើឈើធំ មានខ្លឹមបិតនៅ (ចំពោះមុខ) ក៏រំលងគល់ រំលងដើម
 ហើយសម្គាល់ថា គួរស្វែងរកខ្លឹម ត្រង់មែកនិងស្លឹកទៅវិញ មាន
 ឧបមាយ៉ាងណាមិញ សេចក្តីឧបមេយ្យក៏យ៉ាងនោះដែរ កាលបើព្រះ
 សាស្តាគង់ ក្នុងទីចំពោះមុខ នៃលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយ រំលងព្រះមានព្រះភាគនោះ ហើយសម្គាល់ថា គប្បីសួរ
 សេចក្តីនេះនឹងខ្ញុំវិញ ម្ចាស់អារុសោ ព្រោះថា ព្រះមានព្រះភាគនោះ
 តែងទ្រង់ជ្រាបនូវហេតុដែលគួរជ្រាប ទ្រង់ឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញ
 ព្រះតថាគតនោះមានចក្ខុកើតហើយ មានញាណកើតហើយ មានធម៌កើត
 ហើយ ព្រះអង្គជាបុរសប្រសើរ ព្រះអង្គជាអ្នកស្តីថា ជាអ្នកប្រៀនប្រដៅ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្ថស្ស និទ្ទេតា អមតស្ស ធាតា ធម្មស្សាមី
តថាគតោ សោ ចេវ បនេតស្ស កាលោ អហោសិ
យំ តុម្ហេ ភកវន្តំយេវ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ
បុច្ឆេយ្យាម យថា នោ^(១) ភកវា ព្យាករេយ្យ តថា
នំ ធារេយ្យាថាតិ ។ អន្ទារុសោ អាណន្ទ ភកវា
ជានំ ជាធាតិ បស្សំ បស្សតិ ចក្កុក្ខតោ ញាណ-
ក្ខតោ ធម្មក្ខតោ ព្រហ្មក្ខតោ វត្តា បវត្តា អត្ថស្ស
និទ្ទេតា អមតស្ស ធាតា ធម្មស្សាមី តថាគតោ
សោ ចេវ បនេតស្ស កាលោ អហោសិ យំ មយំ
ភកវន្តំយេវ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ បុច្ឆេយ្យាម
យថា នោ ភកវា ព្យាករេយ្យ តថា នំ ធារេយ្យាម
អបិចាយស្មា អាណន្ទោ សត្តុ ចេវ សំវណ្ណិតោ
សម្មារិតោ ច វិញ្ញនំ សព្រហ្មចារីនំ បហោតិ

១ ឱ. ម. វោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាអ្នកបង្ហោននូវប្រយោជន៍ អ្នកឲ្យនូវព្រះនិព្វាន ជាម្ចាស់នៃធម៌
 កាលនេះ ជាកាលគួរ ដល់ព្រះតថាគតនុំហើយ លោកទាំងឡាយ
 គប្បីចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយសាកសួរនូវសេចក្តីនៃឧទ្ទេស
 នេះ (បើ) ព្រះមានព្រះភាគនៃយើងសម្តែងយ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ
 គប្បីចាំទុកនូវឧទ្ទេសនោះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ
 អានន្ទ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវហេតុ ដែលគួរជ្រាប ទ្រង់
 ឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញ ដោយពិតណាស់ ព្រះតថាគតនោះមាន
 ចក្ខុកើតហើយ មានញាណកើតហើយ មានធម៌កើតហើយ ព្រះអង្គជា
 បុរសប្រសើរ ព្រះអង្គជាអ្នកស្តីថា ជាអ្នកប្រៀនប្រដៅ ជាអ្នកបង្ហោន
 មកនូវប្រយោជន៍ អ្នកឲ្យនូវព្រះនិព្វាន ជាម្ចាស់នៃធម៌ កាលនេះជា
 កាលគួរ ដល់ព្រះតថាគតនុំហើយ យើងទាំងឡាយ គប្បីចូល
 ទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយសាកសួរនូវសេចក្តី នៃឧទ្ទេសនុំ៖
 (បើ) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ដោះស្រាយ ដល់យើងទាំងឡាយ
 យ៉ាងណា យើងទាំងឡាយ គប្បីចាំទុកនូវឧទ្ទេសនោះ យ៉ាងនោះ
 ក៏ពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែ អានន្ទដ៏មានអាយុ (នេះ) ព្រះសាស្តាទ្រង់
 សរសើរផង ទាំងពួកសព្វហូចារី ជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏សរសើរដែរ

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហាណិវគ្គោ

អាយស្មា អានន្ទោ ឥមស្ស ភកវតា សង្ខត្តេន
 ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ អវិភត្តស្ស វិត្តារេន
 អត្ថំ វិភទិតំ វិភទិតាយស្មា អានន្ទោ អគរុកត្តាតិ^(១) ។
 តេនហារុសោ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវមារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បច្ឆស្សោសុំ ។ អាយស្មា
 អានន្ទោ ឯតទរោថ យំ ខោ នោ អារុសោ ភកវា
 សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ទិសិត្វា វិត្តារេន អត្ថំ អវិភទិត្វា
 ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ
 វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច
 អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច
 យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ
 កតមោ ចារុសោ អធម្មោ កតមោ ច ធម្មោ
 កតមោ ច អនត្តោ កតមោ ច អត្តោ ។

១ ឱ. អគរុកត្តាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហាណិវគ្គ

អានន្ទដ៏មានអាយុនេះ អាចនឹងចែកអត្ត នៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមាន
 ព្រះភាគទ្រង់សម្តែង ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយ
 ពិស្តារ ឲ្យពិស្តារទៅបាន សូមអានន្ទដ៏មានអាយុ កុំឲ្យបង្កើតបង្កើន មេត្តា
 ចែកអត្តនេះឲ្យទាន ។ ម្នាលអារុសោ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរ
 ប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ ខ្ញុំនឹងសម្តែងប្រាប់ ។ ពួកភិក្ខុ
 ទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ថេរវាចា របស់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ករុណា
 អារុសោ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះ ថា
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគ របស់យើង ទ្រង់សម្តែង
 នូវឧទ្ទេសណា ដោយសេចក្តីបំប្រួញ ទ្រង់មិនទាន់ចែកអត្តដោយ
 ពិស្តារ ស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅកាន់វិហារ (ឧទ្ទេសនោះថា)
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង
 គប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវសភាវៈ
 មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រ-
 យោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិតាម
 យ៉ាងនោះ ម្នាលអារុសោ សភាវៈមិនមែនធម៌ តើដូចម្តេច ធម៌ តើដូចម្តេច
 សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាទិដ្ឋិ អារុសោ អធម្មោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ យេ ច
 មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច អនេកេ
 កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ
 មិច្ឆាសង្កិហ្មោ អារុសោ អធម្មោ សម្មាសង្កិហ្មោ
 ធម្មោ... មិច្ឆាវាចា អារុសោ អធម្មោ សម្មាវាចា
 ធម្មោ... មិច្ឆាកម្មន្តោ អារុសោ អធម្មោ សម្មា-
 កម្មន្តោ ធម្មោ... មិច្ឆាអាជីវោ អារុសោ អធម្មោ
 សម្មាអាជីវោ ធម្មោ... មិច្ឆាវាយាមោ អារុសោ
 អធម្មោ សម្មាវាយាមោ ធម្មោ... មិច្ឆាសតិ
 អារុសោ អធម្មោ សម្មាសតិ ធម្មោ... មិច្ឆាសមាធិ
 អារុសោ អធម្មោ សម្មាសមាធិ ធម្មោ... មិច្ឆា-
 ញាណំ អារុសោ អធម្មោ សម្មាញាណំ ធម្មោ...
 មិច្ឆាវិមុត្តិ អារុសោ អធម្មោ សម្មាវិមុត្តិ ធម្មោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាទិដ្ឋិ ជាធម៌
 ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ
 កើតព្រម នេះជាសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ច្រើនប្រការ
 ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា
 នេះជាប្រយោជន៍ ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាសង្កប្បៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌
 សម្មាសង្កប្បៈ ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាវាចា ជាសភាវៈ មិន
 មែនធម៌ សម្មាវាចា ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាកម្មន្តៈ
 ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាកម្មន្តៈ ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ
 មិច្ឆាអាជីវៈ ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាអាជីវៈ ជាធម៌ ...
 ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាវាយាមៈ ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាវាយាមៈ
 ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាសតិ ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មា-
 សតិ ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាសមាធិ ជាសភាវៈ មិន
 មែនធម៌ សម្មាសមាធិ ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ មិច្ឆាញាណៈ
 ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាញាណៈ ជាធម៌ ... ម្នាលអារុសោ
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ជាសភាវៈ មិនមែនធម៌ សម្មាវិមុត្តិ ជាធម៌

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហាណិវគ្គោ

យេ ច មិច្ឆាវិមុត្តិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុ-
 សលា ធម្មា សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាវិមុត្តិប្ប-
 ច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី-
 កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ យំ^(១) ខោ នោ អារុសោ
 ភកវា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ធិសិត្វា វិត្តារេន អត្ថំ
 អវិកតិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ
 ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច
 វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច
 វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា
 បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ឥមស្ស ខោ អហំ អារុសោ ភកវតា
 សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ធិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ
 អវិកត្តស្ស វរំ វិត្តារេន អត្ថំ អាជានាមិ អាកដ្ឋ-
 មាណា ច បន តុម្កេ អារុសោ ភកវន្តិយេវ ឧប-
 សង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យាថ យថា នោ^(២)
 ភកវា ព្យាករេយ្យ^(៣) តថា នំ ជារេយ្យាថាតិ ។

១ ម. អយំ ។ ២ ឱ. ម. វោ ។ ៣ ឱ. ព្យាករោតិ ។ ម. ព្យាករោតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ឆោរោហាណិវគ្គ

ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆារិមុត្តិ ជាបច្ច័យ
 កើតព្រម នេះជាសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ពួកអកុសលធម៌ច្រើនប្រការ
 ដែលមានសម្មារិមុត្តិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា
 នេះជាប្រយោជន៍ ម្នាលអារុសោ ព្រះមានព្រះភាគនៃយើង ទ្រង់សម្តែង
 នូវឧទ្ទេសណា ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយពិស្តារ
 ស្រាប់តែស្តេចក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ (ឧទ្ទេសនោះថា)
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង
 គប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវ
 សភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង
 ប្រយោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិ
 តាមយ៉ាងនោះ ម្នាលអារុសោ ខ្ញុំដឹងនូវអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះ
 មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងដោយសេចក្តីបំប្រួញ ទ្រង់មិនទាន់ចែកអត្ត
 ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារយ៉ាងនេះ ម្នាលអារុសោ ប្រសិនបើ អ្នកទាំង-
 ឡាយប្រាថ្នា (នឹងសួរ) គប្បីចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយ
 ទូលសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះចុះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករដល់យើងទាំង-
 ឡាយយ៉ាងណា ចូរអ្នកទាំងឡាយ ចាំទុកសេចក្តីនោះយ៉ាងនោះចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវមារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស
 ភាសិតំ អភិណទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន
 ភក្កវា តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវា-
 ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទីសុ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ តេ
 ភិក្ខុ ភក្កវន្តំ ឯតទហេចំ យំ ខោ នោ ភន្តេ^(១)
 ភក្កវា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ធិសិត្វា វិត្តាបេន អត្ថំ
 អវិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច
 ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ
 អត្តោ ច អធម្មញ្ចា វិទិត្វា ធម្មញ្ចា អនត្តញ្ចា វិទិត្វា
 អត្តញ្ចា យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបដ្ឋិ-
 តព្វន្តិ តេសំ នោ ភន្តេ អម្ពាតំ អចិរយ្យក្កន្តស្ស ភក្ក-
 វតោ ឯតទហោសិ ឥទំ ខោ នោ អារុសោ ភក្កវា
 សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ធិសិត្វា វិត្តាបេន អត្ថំ អវិកទិត្វា

១ ម. អយំ បាវោ នត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបថា ករុណាអារុសោ ហើយត្រេកអរ រីករាយ
នឹងភាសិត របស់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយក្រោកចាកអាសនៈ
ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំ
ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ លុះពួកភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះ
មានព្រះភាគដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងឧទ្ទេសណា ដោយសេចក្តី
បំប្រួញ ទ្រង់មិនទាន់ចែកអត្ត ដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ
ស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ (ឧទ្ទេសនោះថា)
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈ មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង គប្បី
ដឹងសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវសភាវៈ
មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រ-
យោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិ
តាមយ៉ាងនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់
ចៀសចេញទៅ មិនយូរប៉ុន្មាន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ
ដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឧទ្ទេសនេះ
ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់ចែកអត្តដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហាណិវគ្គោ

ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ
 វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ
 ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច
 យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ
 កោ នុ ខោ ឥមស្ស ភកវតា សទ្ឋិត្តេន ឧទ្ទេ-
 សស្ស ឧទ្ឋិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ អវិភត្តស្ស វិត្តារេន
 អត្ថំ វិកដេយ្យាតិ តេសំ លោ ភន្តេ អម្ពាភំ ឯត-
 ទហោសិ អយំ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ សត្តុ ចេវ
 សំវណ្ណិតោ សម្ពាវិតោ ច វិញ្ញំនំ សព្វហ្មចារីនំ
 បហោតិ អាយស្មា អានន្ទោ ឥមស្ស ភកវតា
 សទ្ឋិត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ឋិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ
 អវិភត្តស្ស វិត្តារេន អត្ថំ វិកទិតុំ យន្ទូន មយំ
 យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសទ្ឋិមេយ្យាម ឧប-
 សទ្ឋិមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យាម

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

ហើយស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ (ឧទ្ទេសនោះ
 ថា) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង
 គប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវសភាវៈ
 មិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រ-
 យោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិ
 តាមយ៉ាងនោះ នរណាហ្ន៎ គប្បីចែកអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែង ដោយសេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់បានចែកអត្ត
 ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារទៅបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ
 ទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា មានតែអានន្ទដ៏មានអាយុនេះឯង
 ដែលព្រះសាស្តា ទ្រង់សរសើរហើយផង ទាំងពួកសព្វហ្មចារី ជាអ្នក
 ប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយដែរ អានន្ទដ៏មានអាយុនេះ ទើបអាចដើម្បី
 ចែកអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងដោយ
 សេចក្តីបំប្រួញ មិនទាន់បានចែកអត្ត ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន
 បើដូច្នោះ គួរតែយើងទាំងឡាយ ចូលទៅរកអានន្ទ ដ៏មានអាយុ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ គប្បីសាកសួរសេចក្តីនុ៎ះនឹងអានន្ទ ដ៏មានអាយុ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យថា នោ អាយស្មា អានន្ទោ ព្យាករិស្សតិ តថា
 ណំ ធារេយ្យាមាតិ^(១) អថខោ មយំ ភន្តេ យេនាយស្មា
 អានន្ទោ តេនុបសង្កមិម្ហា ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ
 អានន្តំ ឯតមត្តំ អបុច្ឆិម្ហា តេសំ នោ ភន្តេ អាយ-
 ស្មតា អានន្ទេន ឥមេហិ អាគារេហិ ឥមេហិ
 បទេហិ ឥមេហិ ព្យញ្ញនេហិ អត្តោ សុរិកត្តោតិ ។
 សាធុ សាធុ ភិក្ខុវេ បណ្ឌិតោ ភិក្ខុវេ អានន្ទោ
 មហាបញ្ញោ ភិក្ខុវេ អានន្ទោ មំ ចេបិ តុម្ហេ ភិក្ខុវេ
 ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ បុច្ឆេយ្យាថ អហម្បិចេតំ^(២)
 ឯវមេវ ព្យាករេយ្យំ យថា តំ អានន្ទេន ព្យាកតំ
 ឯសោ ចេវ តស្ស អត្តោ ឯវញ្ច ណំ ធារេយ្យាមាតិ ។

[១៦] អថខោ អាជិនោ^(៣) បរិញ្ញាជកោ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវតា សទ្ធិ សម្មោទិ សម្មោ-
 ទដីយំ កមំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯតមន្តំ និសីទិ

១ ឱ. ម. ធារេស្សាមាតិ ។ ២ ម. អហំបិចេតំ ៣ ឱ. ម. អជិតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

(បើ) អានន្ទដ៏មានអាយុ ឆ្លើយចំពោះពួកយើងទាំងឡាយ យ៉ាងណា
 យើងទាំងឡាយ គប្បីចាំទុកនូវអត្តនោះយ៉ាងនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 លំដាប់នោះ ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏ចូលទៅរកអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅ
 ដល់ហើយ ទើបសាកសួរសេចក្តីនុះនឹងអានន្ទដ៏មានអាយុ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន សេចក្តីដែលអានន្ទដ៏មានអាយុចែកហើយ ដោយអាការទាំងនេះ
 ដោយបទទាំងនេះ ដោយព្យញ្ជនៈទាំងនេះ ដល់ពួកខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រពៃហើយ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានន្ទជា
 បណ្ឌិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានន្ទជាអ្នកមានបញ្ញាច្រើន ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ប្រសិនបើ អ្នកទាំងឡាយ ចូលមករកតថាគតហើយ គប្បីសាក
 សួរសេចក្តីនុះ តថាគតគប្បីដោះស្រាយសេចក្តីនុះយ៉ាងនោះ ដូចជាអានន្ទ
 ឆ្លើយហើយដែរ នេះជាសេចក្តីនៃឧទ្ទេសនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីចាំ
 ទុកនូវសេចក្តីនោះយ៉ាងនេះចុះ ។

[១៦] គ្រានោះ អាជិនបរិញ្ញាជក បានចូលទៅគាល់
 ព្រះមានព្រះភាគ លុះបានចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ
 ជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីក-
 រាយនឹងពាក្យដែលគួរ រត្យកហើយ ទើបអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហាណិវគ្គោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ អាជិដោ បរិព្វាជកោ ភកវន្តំ
 ឯតទរោច អម្ពាក់ កោ កោតម បណ្ឌិតោ ធាម
 សព្វប្រាចារី តេន បញ្ចមត្តានិ ចិត្តដ្ឋានសតានិ^(១)
 យេហិ អញ្ញតិត្តិយា ឧចារទ្វារ ជានន្តិ ឧចារទ្ធស្មាតិ^(២)
 អថខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ធារេថ ដោ តុម្ពេ
 ភិក្ខុវេ បណ្ឌិតវត្ថុនីតិ ។ ឯតស្ស ភកវា កាលោ
 ឯតស្ស សុតត កាលោ យំ ភកវា ភាសេយ្យ
 ភកវតោ សុត្វា ភិក្ខុ ធារេស្សនីតិ ។ តេនហិ ភិក្ខុវេ
 សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។
 ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។
 ភកវា ឯតទរោច ឥធម ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អធម្មិកេន
 វាទេន អធម្មិកំ វាទំ អភិទិត្តណ្ណាតិ អភិទិប្បិទ្បេតិ

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ចិត្តិតានីតិ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ឧបារនម្ពាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហាណិវគ្គ

លុះអាជិនបរិញ្ញាជក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានពោលពាក្យនេះ
 នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន សព្វហ្មចារី
 របស់យើងខ្ញុំ ឈ្មោះថាជាបណ្ឌិត (ព្រោះ) ពួកអន្យតិវិយ ដែល
 សព្វហ្មចារីនោះ សង្កត់សង្កិនហើយ ដោយចិត្តប្បាទចំនួន ៥០០ រមែង
 ដឹងខ្លួនថា ពួកយើង ត្រូវគេសង្កត់សង្កិនហើយ ។ ទើបព្រះមានព្រះ
 ភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំង-
 ឡាយ ចាំទុកនូវបណ្ឌិតវត្ថុដែរឬទេ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ភាសិតណា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ កាលនេះ ជាកាលគួរដល់
 ភាសិតនុ៎ះ បពិត្រព្រះសុគត កាលនេះ ជាកាលគួរដល់ភាសិតនុ៎ះ ពួក
 ភិក្ខុលុះបានស្តាប់នូវភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគហើយ នឹងចាំទុកបាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ
 ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ករុណាព្រះ
 អង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ រមែងសង្កត់សង្កិន ញាំញីនូវ
 វាទៈ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ដោយវាទៈ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេន ច អធម្មិកំ បរិសំ រញ្ជេតិ តេន សា
 អធម្មិកា បរិសា ឧច្ចាសទ្ធា មហាសទ្ធា ហោតិ
 បណ្ឌិតោ វត កោ បណ្ឌិតោ វត កោតិ ។ ឥធម
 បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អធម្មិកេន វាទេន ធម្មិកំ
 វាទំ អភិទិត្តណ្ណាតិ អភិទិប្បិទ្បេតិ តេន ច អធម្មិកំ
 បរិសំ រញ្ជេតិ តេន សា អធម្មិកា បរិសា
 ឧច្ចាសទ្ធា មហាសទ្ធា ហោតិ បណ្ឌិតោ វត កោ
 បណ្ឌិតោ វត កោតិ ។ ឥធម បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ
 អធម្មិកេន វាទេន ធម្មិកញ្ច វាទំ អធម្មិកញ្ច
 វាទំ អភិទិត្តណ្ណាតិ អភិទិប្បិទ្បេតិ តេន ច អធម្មិកំ
 បរិសំ រញ្ជេតិ តេន សា អធម្មិកា បរិសា ឧច្ចា-
 សទ្ធា មហាសទ្ធា ហោតិ បណ្ឌិតោ វត កោ
 បណ្ឌិតោ វត កោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

រមែងដឹកនាំបរិស័ទដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ឲ្យត្រេកអរ ដោយវាទៈនោះ ផង ព្រោះហេតុនោះ បរិស័ទដែលមិនប្រកបដោយធម៌នោះ ជាអ្នកមាន សំឡេងខ្ពស់សំឡេងខ្លាំងថា ឱហ្ម៉ា ជននេះជាបណ្ឌិត ឱហ្ម៉ា ជននេះជា បណ្ឌិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ រមែងសង្កត់សង្កិន ញាំញីនូវវាទៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ ដោយវាទៈ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ រមែងដឹកនាំបរិស័ទ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ឲ្យត្រេកអរបាន ដោយវាទៈនោះផង ព្រោះហេតុនោះ បរិស័ទដែល មិនប្រកបដោយធម៌នោះ ជាអ្នកមានសំឡេងខ្ពស់ សំឡេងខ្លាំងថា ឱហ្ម៉ា ជននេះជាបណ្ឌិត ឱហ្ម៉ា ជននេះជាបណ្ឌិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ រមែងសង្កត់សង្កិន ញាំញីនូវ វាទៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ផង នូវវាទៈ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ផង ដោយវាទៈ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ រមែងដឹកនាំបរិស័ទ ដែលមិន ប្រកបដោយធម៌ ឲ្យត្រេកអរ ដោយវាទៈនោះផង ព្រោះហេតុនោះ បរិស័ទ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌នោះ ជាអ្នកមានសំឡេងខ្ពស់ សំ- ឡេងខ្លាំងថា ឱហ្ម៉ា ជននេះជាបណ្ឌិត ឱហ្ម៉ា ជននេះជាបណ្ឌិត ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហាណិវគ្គោ

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ធម្មិកេន វាទេន អធម្មិកំ
 វាទំ អភិទិត្តល្អាតិ អភិទិប្បិទ្យេតិ តេន ច
 អធម្មិកំ^(១) បរិសំ រញ្ជេតិ តេន សា អធម្មិកា^(២)
 បរិសា ឧច្ចាសន្ទា មហាសន្ទា ហោតិ បណ្ឌិតោ
 វត កោ បណ្ឌិតោ វត កោតិ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ
 ឯកច្ចោ ធម្មិកេន វាទេន ធម្មិកំ វាទំ អភិទិត្ត-
 ល្អាតិ អភិទិប្បិទ្យេតិ តេន ច ធម្មិកំ បរិសំ
 រញ្ជេតិ តេន សា ធម្មិកា បរិសា ឧច្ចាសន្ទា
 មហាសន្ទា ហោតិ បណ្ឌិតោ វត កោ បណ្ឌិតោ
 វត កោតិ ។ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ
 ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច
 វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា
 ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ។

១ ឱ. ធម្មិកំ ។ ២ ឱ. ធម្មិកា ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ឆោរោហណិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ រមែងសង្កត់
សង្កិន ញាំញីនូវវាទៈ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ដោយវាទៈ ដែល
ប្រកបដោយធម៌ រមែងដឹកនាំបរិស័ទ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ឲ្យ
ត្រេកអរ ដោយវាទៈនោះផង ព្រោះហេតុនោះ បរិស័ទដែលមិនប្រកប
ដោយធម៌នោះ ជាអ្នកមានសំឡេងខ្ពស់ សំឡេងខ្លាំងថា ឱហ្ន៎ ជននេះ
ជាបណ្ឌិត ឱហ្ន៎ ជននេះជាបណ្ឌិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
ទៀត បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ រមែងសង្កត់សង្កិន ញាំញីនូវវាទៈ
ដែលប្រកបដោយធម៌ ដោយវាទៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ រមែងដឹកនាំ
បរិស័ទ ដែលប្រកបដោយធម៌ ឲ្យត្រេកអរដោយវាទៈនោះផង ព្រោះ
ហេតុនោះ បរិស័ទដែលប្រកបដោយធម៌នោះ ជាអ្នកមានសំឡេងខ្ពស់
សំឡេងខ្លាំងថា ឱហ្ន៎ ជននេះជាបណ្ឌិត ឱហ្ន៎ ជននេះជាបណ្ឌិត ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង គប្បី
ដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងសភាវៈមិនមែន
ធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង
ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមោ ច ភិក្ខុវេ អធម្មោ កតមោ ច ធម្មោ កតមោ
 ច អនត្តោ កតមោ ច អត្តោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ភិក្ខុវេ
 អធម្មោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា
 អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ អយំ
 អនត្តោ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច អនេកេ កុសលា
 ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។ មិច្ឆាសង្ក-
 ប្បោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាសង្កប្បោ ធម្មោ...
 មិច្ឆាវាចា ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាវាចា ធម្មោ...
 មិច្ឆាកម្មន្តោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាកម្មន្តោ ធម្មោ...
 មិច្ឆាអាជីវោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាអាជីវោ ធម្មោ...
 មិច្ឆាវាយាមោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាវាយាមោ ធម្មោ...
 មិច្ឆាសតិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាសតិ ធម្មោ...
 មិច្ឆាសមាធិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាសមាធិ ធម្មោ...
 មិច្ឆាញាណំ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាញាណំ ធម្មោ...

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ តើដូចម្តេច ធម៌ តើដូចម្តេច
 សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាទិដ្ឋិ ជាធម៌
 អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងឡាយ ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ
 ជាបច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ ពួក
 កុសលធម៌ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវ
 ការបរិបូណ៌ដោយភាវនា នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មិច្ឆាសង្កប្បៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាសង្កប្បៈ ជាធម៌ ... ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាវាចា ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាវាចា ជាធម៌ ...
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាកម្មន្តៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាកម្មន្តៈ
 ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាអាជីវៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មា-
 អាជីវៈ ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាវាយាមៈ ជាសភាវៈមិនមែន
 ធម៌ សម្មាវាយាមៈ ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាសតិ ជាសភាវៈ
 មិនមែនធម៌ សម្មាសតិ ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាសមាធិ
 ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាសមាធិ ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មិច្ឆាញាណៈ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មាញាណៈ ជាធម៌ ...

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហាណិវគ្គោ

មិច្ឆាវិមុត្តិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាវិមុត្តិ ធម្មោ យេ ច
 មិច្ឆាវិមុត្តិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា
 ធម្មា សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាវិមុត្តិប្បច្ចយា
 ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិយុរី កច្ចន្តិ
 អយំ អត្តោ ។ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ
 ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច
 វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ
 យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ធិតព្វន្តិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
 ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

[១៧] អថខោ សការវោ^(១) ព្រាហ្មណោ
 យេន ភកវា តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា ភកវតា
 សន្តិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កងំ សារាណីយំ
 វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
 សការវោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ ឯតទវោច កី នុ
 ខោ ភោ កោតម ឱរិមំ តិវំ កី ចារិមំ តិវន្តិ ។

១ ឱ. ម. សង្ការវោ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆារិមុត្តិ ជាសភាវៈមិនមែនធម៌ សម្មារិមុត្តិ ជាធម៌ ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ច្រើនប្រការណា ដែលមានមិច្ឆារិមុត្តិ ជា បច្ច័យ កើតព្រម នេះជាសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ ពួកកុសលធម៌ ច្រើនប្រការ ដែលមានសម្មារិមុត្តិ ជាបច្ច័យ រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា នេះជាប្រយោជន៍ ។ ពាក្យណាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ គប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង គប្បីដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ ផង ប្រយោជន៍ផង លុះដឹងនូវសភាវៈមិនមែនធម៌ផង ធម៌ផង ដឹងនូវ សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ផង ប្រយោជន៍ផង ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងនោះដូច្នោះ ដែលតថាគត បាន ពោលហើយ ក៏ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

[១៧] គ្រានោះ សគារវព្រាហ្មណ៍ បានចូលទៅគាល់ព្រះ មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹង ព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយ និងពាក្យគួររព្វក ហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ លុះសគារវព្រាហ្មណ៍ អង្គុយក្នុងទីសម គួរហើយ ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះ គោតមដ៏ចម្រើន អ្វីជាត្រើយខាងអាយ អ្វីជាត្រើយខាងនាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាទិដ្ឋិ ខេ ព្រាហ្មណ ឱវិមំ តីរំ សម្មាទិដ្ឋិ ចារិមំ
 តីរំ មិច្ឆាសង្កហ្មោ ឱវិមំ តីរំ សម្មាសង្កហ្មោ ចារិមំ
 តីរំ មិច្ឆាវាចា ឱវិមំ តីរំ សម្មាវាចា ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាកម្មន្តោ ឱវិមំ តីរំ សម្មាកម្មន្តោ ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាអាជីវោ ឱវិមំ តីរំ សម្មាអាជីវោ ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាវាយាមោ ឱវិមំ តីរំ សម្មាវាយាមោ ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាសតិ ឱវិមំ តីរំ សម្មាសតិ ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាសមាធិ ឱវិមំ តីរំ សម្មាសមាធិ ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាញាណំ ឱវិមំ តីរំ សម្មាញាណំ ចារិមំ តីរំ
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ឱវិមំ តីរំ សម្មាវិមុត្តិ ចារិមំ តីរំ^(១) ។
 ឥទំ ខេ ព្រាហ្មណ ឱវិមំ តីរំ ឥទំ ចារិមំ តីរន្តិ ។

អប្បកា តេ មនុស្សេសុ យេ ជនា ចារកាមិណោ

អថាយំ ឥតរា បជា តីរមេវានុជារតិ ។

១ ម. តីរន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាទិដ្ឋិ ជាត្រើយ
 ខាងនាយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាសង្កប្បៈ ជាត្រើយ
 ខាងនាយ មិច្ឆាវាចា ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាវាចា ជាត្រើយខាងនាយ
 មិច្ឆាកម្មន្តៈ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាកម្មន្តៈ ជាត្រើយខាងនាយ
 មិច្ឆាអាជីវៈ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាអាជីវៈ ជាត្រើយខាងនាយ
 មិច្ឆាវាយាមៈ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាវាយាមៈ ជាត្រើយខាងនាយ
 មិច្ឆាសតិ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាសតិ ជាត្រើយខាងនាយ មិច្ឆា-
 សមាធិ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាសមាធិ ជាត្រើយខាងនាយ មិច្ឆា-
 ញាណៈ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាញាណៈ ជាត្រើយខាងនាយ
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មាវិមុត្តិ ជាត្រើយខាងនាយ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះជាត្រើយខាងអាយ នេះជាត្រើយខាងនាយ ។

បណ្តាមនុស្សទាំងឡាយ ពួកជនណាបានដល់នូវត្រើយខាង
 នាយ (ព្រះនិព្វាន) ពួកជននោះមានប្រមាណតិច ឯសត្វក្រៅ
 ពីនេះរមែងស្ទុះទៅកាន់ត្រើយគឺសក្កាយទិដ្ឋិ (នេះច្រើនជាង) ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហាណិវគ្គោ

យេ ច ខោ សម្មទក្ខាតេ ធម្មេ ធម្មានុវត្តិនោ

តេ ជនា ចារមេស្សន្តិ មច្ចុដេយ្យំ សុទុត្តរំ ។

កណ្ណំ ធម្មំ វិប្បហាយ សុត្តំ កាវេថ បណ្ឌិតោ

ឱកា អនោកមាតម្ម វិវេកេ យត្ត ទូរមំ

តត្រាភិរតិមិច្ឆេយ្យ ហិត្វា កាមេ អភិព្វនោ

បរិយោទមេយ្យ អត្តានំ ចិត្តក្ខេសេហិ បណ្ឌិតោ ។

យេសំ សម្ពោធិយដ្ឋេសុ សម្មា ចិត្តំ សុភាវិតំ

អាណាធប្បដិទិស្សក្កេ អនុចាទាយ យេ រតា

ទីណាសវា ជុតិមន្តោ តេ លោកេ បរិទិត្តតាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

ពួកជនណា ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ក្នុងធម៌ ដែលតថាគតសម្តែង
 ហើយដោយប្រពៃ ពួកជននោះ (បានឆ្លង) នូវវដ្តៈជាទីនៅ
 នៃមច្ចុ ដែលសត្វកម្រឆ្លងបាន ដោយក្រក្រែកពេក ហើយ
 នឹងដល់ នូវត្រើយខាងនាយ គឺព្រះនិព្វាន ។ បណ្ឌិត
 ត្រូវលះបង់នូវធម៌ខ្មៅ ហើយចម្រើននូវធម៌ស ហើយចេញ
 ចាកអាល័យ អាស្រ័យនូវព្រះនិព្វាន ដែលមិនមានអាល័យ
 ការត្រេកអរបានដោយកម្រ ក្នុងវិវេកណា បណ្ឌិតអ្នកមិន
 មានសេចក្តីកង្វល់ គប្បីលះបង់នូវកាមទាំងឡាយ ហើយ
 ប្រាថ្នានូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងវិវេកនោះ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើខ្លួន
 ឲ្យផ្ទុះផង់ចាកគ្រឿងសៅហ្មងនៃចិត្តទាំងឡាយ ។ ចិត្តដែល
 ពួកជនណា ចម្រើនល្អប្រពៃហើយ ក្នុងអង្គនៃធម៌ជាគ្រឿងត្រាស់
 ដឹងទាំងឡាយ ពួកជនណា ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ នូវ
 សេចក្តីប្រកាន់ ព្រោះមិនប្រកាន់ ពួកជនទាំងនោះ ឈ្មោះ
 ថាជាខីណាស្រព ជាអ្នកមានសេចក្តីរុងរឿង បរិនិព្វាន
 ហើយ ក្នុងលោកនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[១៨] ឱរិមញ្ច វោ ភិក្ខុវេ តីរំ ទេសិស្សាមិ
 ចារិមញ្ច តីរំ តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
 កាសិស្សាមិ ។ ឃរំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភក-
 រតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមញ្ច
 ភិក្ខុវេ ឱរិមំ តីរំ កតមញ្ច ចារិមំ តីរំ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
 ភិក្ខុវេ ឱរិមំ តីរំ សម្មាទិដ្ឋិ ចារិមំ តីរំ ។ យេ ។
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ឱរិមំ តីរំ សម្មាវិមុត្តិ ចារិមំ តីរំ ។
 ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ឱរិមំ តីរំ ឥទំ ចារិមំ តីរន្តិ ។

អប្បកា តេ មនុស្សេសុយេ ជនា ចារកាមិដោ

អថាយំ ឥតវា បដា តីរមេវានុដារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

[១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវត្រើយខាង
 អាយផង នូវត្រើយខាងនាយផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរស្តាប់នូវពាក្យនោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង
 ប្រាប់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមាន
 ព្រះភាគថា ករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះ
 ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្វីជាត្រើយខាងអាយ អ្វីជាត្រើយខាង
 នាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មា-
 ទិដ្ឋិ ជាត្រើយខាងនាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ជាត្រើយខាងអាយ សម្មា-
 វិមុត្តិ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ត្រើយ
 ខាងអាយ នេះហៅថា ត្រើយខាងនាយ ។

បណ្តាមនុស្សទាំងឡាយ ពួកជនណា បានដល់នូវ
 ត្រើយខាងនាយ (ព្រះនិព្វាន) ពួកជននោះ មាន
 ប្រមាណតិច ឯពួកសត្វក្រៅពីនេះ រមែងស្តុះ
 ទៅកាន់ត្រើយគឺសក្កាយទិដ្ឋិ (នេះច្រើនជាង) ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហាណិវគ្គោ

យេ ច ខោ សម្មទក្ខាតេ ធម្មេ ធម្មានុវត្តិនោ

តេ ជនា ចារមេស្សន្តិ មច្ចុដេយ្យំ សុទុត្តរំ ។

កណ្ណំ ធម្មំ វិប្បហាយ សុត្តំ កាវេថ បណ្ឌិតោ

ឌុកា អនោកមាភម្ម វិវេកេ យត្ត ទូរមំ

តត្រាភិរតិមិច្ឆេយ្យ ហិត្វា កាមេ អភិញ្ញោ

បរិយោទមេយ្យ អត្តានំ ចិត្តក្ខេសេហិ បណ្ឌិតោ ។

យេសំ សម្ពោធិយដ្ឋេសុ សម្មា ចិត្តំ សុភាវិតំ

អាណាប្បដិទិស្សក្កេ អនុចាទាយ យេ រតា

ទីណាសវា ជុតិមន្តោ តេ លោកេ បរិទិតុតាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

ពួកជនណា ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ ក្នុងធម៌ ដែលតថាគតសម្តែង
 ហើយដោយប្រពៃ ពួកជននោះ បានឆ្លងនូវវដ្តៈជាទីនៅនៃ
 មច្ចុ ដែលសត្វឆ្លងបាន ដោយក្រក្រែកពេក ហើយនឹងបាន
 ដល់នូវត្រើយខាងនាយ គឺព្រះនិព្វាន ។ បណ្ឌិតត្រូវលះ
 បង់នូវធម៌ខ្មៅ ហើយចម្រើននូវធម៌ស ហើយចេញចាកអា-
 ល័យ អាស្រ័យនូវព្រះនិព្វាន ដែលមិនមានអាល័យ ការ
 ត្រេកអរបានដោយកម្រ ក្នុងវិវេកណា បណ្ឌិតអ្នកមិន
 មានសេចក្តីកង្វល់ គប្បីលះបង់នូវកាមទាំងឡាយ ហើយ
 ប្រាថ្នានូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងវិវេកនោះ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើខ្លួន
 ឲ្យផ្លូវផង់ចាកគ្រឿងសៅហ្មង នៃចិត្តទាំងឡាយ ។ ចិត្ត
 ដែលពួកជនណា ចម្រើនល្អប្រពៃហើយ ក្នុងអង្គនៃធម៌ជា
 គ្រឿងត្រាស់ដឹងទាំងឡាយ ពួកជនណា ត្រេកអរ ក្នុងការ
 លះបង់នូវសេចក្តីប្រកាន់ ព្រោះមិនប្រកាន់ ពួកជនទាំង
 នោះឈ្មោះថាជាខីណាស្រព ជាអ្នកមានសេចក្តីរុងរឿង
 បរិនិព្វានហើយ ក្នុងលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[១៩] តេន ខោ បន សមយេន ជាណុស្សោណិ
 ព្រាហ្មណោ តទហុចោសថេ សីសន្តាតោ^(១) នវំ
 ខោមយុកំ និវត្តោ អលូកុសមុដ្ឋី^(២) អាទាយ ភកវតោ
 អវិទូរេ ឯកមន្តំ បិតោ ហោតិ ។ អន្ទសា ខោ ភកវា
 ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណំ តទហុចោសថេ សីសន្តាតំ
 នវំ ខោមយុកំ និវត្តំ អលូកុសមុដ្ឋី អាទាយ អវិ-
 ទូរេ ឯកមន្តំ បិតំ ទិស្វាន ជាណុស្សោណិ
 ព្រាហ្មណំ ឯតទរោច កី នុ^(៣) តំ ព្រាហ្មណ
 តទហុចោសថេ សីសន្តាតោ នវំ ខោមយុកំ និវត្តោ
 អលូកុសមុដ្ឋី អាទាយ ឯកមន្តំ បិតោ កី នុ អន្ទ^(៤)
 ព្រាហ្មណកុលស្សាតិ^(៥) ។ បទ្វោរោហណិ ភោ
 កោតម អន្ទ ព្រាហ្មណកុលស្សាតិ ។ យថាកចំ បន
 ព្រាហ្មណ ព្រាហ្មណានំ បទ្វោរោហណិ ហោតីតិ ។

១ ឱ. ម. សីសំ ន្តាតោ ។ ២ ឱ. អល្លំ កុសមុដ្ឋី ។ ៣ ឱ. កី នុ ខោ ។
 ៤ ឱ. កី នុ ខោ អន្ទ ។ ម. កី នុខ្យដ្ឋ ។ ៥ ម. ព្រាហ្មណព្រហ្មកុសលស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

[១៧] សម័យនោះឯង ជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ កក់ជម្រះក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ហើយស្ងៀកនូវគូសំពត់សម្បកឈើដ៏ថ្មី កាន់យក ស្បូវស្រស់ ១ ក្តាប់ ហើយបិតនៅក្នុងទីសមគួរ ក្នុងទីជិតនៃព្រះមាន ព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ កំពុងកក់ជម្រះក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ស្ងៀកនូវគូសំពត់សម្បកឈើ ដ៏ថ្មី កាន់យកស្បូវស្រស់ ១ ក្តាប់ បិតនៅក្នុងទីសមគួរ ក្នុងទីជិតនៃ (ព្រះអង្គ) លុះទ្រង់ទតឃើញហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់នឹងជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណ៍ដូច្នោះថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ចុះហេតុដូចម្តេច បានជា អ្នកកក់ ជម្រះក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ស្ងៀកនូវគូសំពត់សម្បកឈើដ៏ថ្មី កាន់ យកនូវស្បូវស្រស់ ១ ក្តាប់ ហើយបិតនៅ ក្នុងទីសមគួរ ក្នុងថ្ងៃនេះ មានហេតុដូចម្តេច ដល់ត្រកូលរបស់ព្រាហ្មណ៍ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ ចម្រើន ការជម្រះបាប (នឹងមាន) ដល់ត្រកូលរបស់ព្រាហ្មណ៍ក្នុងថ្ងៃនេះ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការជម្រះបាប របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ តើដូចម្តេច ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោពោហោណិវត្តោ

ឥធិ កោ កោតម ព្រាហ្មណា តទហុចោសថេ សីស-
 ដ្ឋាតា នវំ ខោមយុតំ និវត្តា អល្លេន កោមយេន
 បបរី ឱបុញ្ញត្វា ហារិតេហិ កុសេហិ បត្តិវិត្វា^(១)
 អន្តរា ច វេលំ អន្តរា ច អក្សាតារំ សេយ្យំ
 កខ្ស្រង្គិ តេ តំ វត្តិ តិក្ខុត្តំ បច្ចុដ្ឋាយ បញ្ចលិកា
 អក្ខិ នមស្សន្តិ បច្ឆោពោហាម កវន្តំ បច្ឆោពោហាម
 កវន្តន្តិ បហុតេន^(២) ច សប្បិតេលេន នវដីតេន អក្ខិ
 សន្តខ្ស្រង្គិ តស្សា ច វត្តិយា អច្ចយេន បណីតេន
 ខាទដីយេន កោដដីយេន ព្រាហ្មណោ សន្តខ្ស្រង្គិ វរំ
 កោ កោតម ព្រាហ្មណានំ បច្ឆោពោហាណី ហោតីតិ ។
 អញ្ញថា ខោ ព្រាហ្មណា ព្រាហ្មណានំ បច្ឆោពោ-
 ហាណី^(៣) អញ្ញថា ច បន អរិយស្ស វិនយេ បច្ឆោ-
 ពោហាណី ហោតីតិ ។ យថាកចំ បន កោ
 កោតម អរិយស្ស វិនយេ បច្ឆោពោហាណី ហោតិ

១ ម. បវិត្តាវេត្វា ។ ២ ម. បហុកេន ច ។ ៣ ម. ឯត្តន្តរេ ហោតីតិ បាហោ
 ទិស្សតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពួកព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ តែងកក់ជម្រះក្បាល
ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ហើយស្ងៀក នូវគូសំពត់សម្បកឈើដ៏ថ្មីនេះ
លាបនូវផែនដីដោយអាចម៍គោស្រស់ ក្រាលដោយស្បូវទាំងឡាយដ៏ខៀវ
ហើយសម្រេចនូវទីដេក ក្នុងចន្លោះផ្ទះខ្សាច់ និងចន្លោះរោងភ្លើង ពួក
ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ តែងក្រោកឡើងធ្វើអញ្ញាលី សំពះភ្លើង ៣ ដងក្នុង
រាត្រីនោះថា យើងខ្ញុំជម្រះបាបនឹងលោកដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំជម្រះបាបនឹង
លោកដ៏ចម្រើន តែងញ៉ាំងភ្លើងឲ្យឆ្អែត ដោយទឹកដោះរាវ ប្រេង ទឹកដោះ
ខាប់ដ៏ល្មមគ្រាន់ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ក៏នាំគ្នាញ៉ាំងពួកព្រាហ្មណ៍
ឲ្យឆ្អែត ដោយខាទនីយភោជនីយាហារ ដ៏ថ្លៃថ្លាទៀត បពិត្រព្រះ
គោតមដ៏ចម្រើន ការជម្រះបាប របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការជម្រះបាប របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ ដោយឡែក
ចំណែកឯការជម្រះបាប ក្នុងវិន័យរបស់អរិយៈដោយឡែក ។ បពិត្រ
ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការជម្រះបាប ក្នុងវិន័យរបស់អរិយៈ តើដូចម្តេច

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សាធុ មេ ភវំ កោតមោ តថា ធម្មំ នេសេតុ យថា
អរិយស្ស វិនយេ បច្ឆោរោហាណី ហោតីតិ ។
តេនហិ ព្រាហ្មណ សុណាហិ សាធុកំ មនសិ-
ករោហិ កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ កោតិ ខោ
ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណោ ភកវតោ បច្ឆស្សោសិ ។
ភកវា ឯតទរោច ឥធិ ព្រាហ្មណ អរិយស្សាវកោ
ឥតិ បដិសញ្ញាតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ខោ ចាបកោ
វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញាតិ សោ
ឥតិ បដិសង្ខាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ បដហាតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា
បច្ឆោរោហាតិ មិច្ឆាសង្កប្បស្ស^(២) ខោ ចាបកោ វិចាគោ
ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញាតិ សោ ឥតិ បដិ-
សង្ខាយ មិច្ឆាសង្កប្បំ បដហាតិ មិច្ឆាសង្កប្បា បច្ឆោ-
រោហាតិ មិច្ឆាវាចាយ ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ
ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញាតិ សោ ឥតិ បដិ-
សង្ខាយ មិច្ឆាវាចំ បដហាតិ មិច្ឆាវាចាយ បច្ឆោរោហាតិ

២ ម. មិច្ឆាសង្កប្បោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ការជម្រះបាប ក្នុងវិន័យ របស់អរិយៈយ៉ាងណា សូមអារាធនាព្រះ
 គោតមដ៏ចម្រើន សម្តែងធម៌យ៉ាងនោះដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 បើដូច្នោះ ចូរអ្នកប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹង
 សម្តែងប្រាប់ ។ ជាណាស្សោណិព្រាហ្មណ៍ ក៏ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា
 របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ
 តែងពិចារណាដូច្នោះថា ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាទិដ្ឋិ (តែងមាន) ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា
 ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាទិដ្ឋិចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាទិដ្ឋិ ផលដ៏លាមក
 របស់មិច្ឆាសង្កប្បៈ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង
 លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់ មិច្ឆាសង្កប្បៈចេញ
 ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាសង្កប្បៈ ផលដ៏លាមករបស់ មិច្ឆាវាចា (តែងមាន)
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា
 ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាវាចាចេញ ឈ្មោះថាជម្រះមិច្ឆាវាចា

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ឆោរោហាណិវគ្គោ

មិច្ឆាកម្មន្តស្ស	ខោ	ចាបកោ	វិចាកោ	ទិដ្ឋេ	ចេវ
ធម្មេ	អភិសម្បរាយញ្ចាតិ	សោ	ឥតិ	បដិសង្កាយ	
មិច្ឆាកម្មន្តំ	បជហតិ	មិច្ឆាកម្មន្តា		បច្ឆោរោហតិ	
មិច្ឆាអាជីវស្ស	ខោ	ចាបកោ	វិចាកោ	ទិដ្ឋេ	ចេវ
ធម្មេ	អភិសម្បរាយញ្ចាតិ	សោ	ឥតិ	បដិសង្កាយ	
មិច្ឆាអាជីវំ	បជហតិ	មិច្ឆាអាជីវា		បច្ឆោរោហតិ	
មិច្ឆាវាយាមស្ស	ខោ	ចាបកោ	វិចាកោ	ទិដ្ឋេ	ចេវ
ធម្មេ	អភិសម្បរាយញ្ចាតិ	សោ	ឥតិ	បដិសង្កាយ	
មិច្ឆាវាយាមំ	បជហតិ	មិច្ឆាវាយាមា		បច្ឆោរោហតិ	
មិច្ឆាសតិយា	ខោ	ចាបកោ	វិចាកោ	ទិដ្ឋេ	ចេវ
ធម្មេ	អភិសម្បរាយញ្ចាតិ	សោ	ឥតិ	បដិសង្កាយ	
មិច្ឆាសតី	បជហតិ	មិច្ឆាសតិយា		បច្ឆោរោហតិ	
មិច្ឆាសមាធិស្ស	ខោ	ចាបកោ	វិចាកោ	ទិដ្ឋេ	ចេវ
ធម្មេ	អភិសម្បរាយញ្ចាតិ	សោ	ឥតិ	បដិសង្កាយ	
មិច្ឆាសមាធិ	បជហតិ	មិច្ឆាសមាធិម្ហា		បច្ឆោរោហតិ	

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាកម្មន្តៈ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់
 មិច្ឆាកម្មន្តៈចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាកម្មន្តៈ ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆា-
 អាជីវៈ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័ក
 នោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាអាជីវៈចេញ ឈ្មោះថា
 ជម្រះមិច្ឆាអាជីវៈ ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាវាយាមៈ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 ផង ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណាដូច្នោះហើយ
 ក៏លះបង់មិច្ឆាវាយាមៈចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាវាយាមៈ ផលដ៏លាមក
 របស់មិច្ឆាសតិ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង
 លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាសតិចេញ
 ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាសតិ ផលដ៏លាមក របស់មិច្ឆាសមាធិ (តែងមាន)
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារ-
 ណាដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាសមាធិចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាសមាធិ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាញាណស្ស ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ
 ធម្មេ អភិសម្បរាយញាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ
 មិច្ឆាញាណំ បដហតិ មិច្ឆាញាណា^(១) បច្ចោ-
 រោហតិ មិច្ឆាវិមុត្តិយា ខោ ចាបកោ វិចាគោ
 ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញាតិ សោ ឥតិ
 បដិសង្កាយ មិច្ឆាវិមុត្តិ បដហតិ មិច្ឆាវិមុត្តិយា បច្ចោ-
 រោហតិ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណា អរិយស្ស វិនយេ
 បច្ចោរោហណី ហោតីតិ ។ អញ្ញថា ភោ កោតម
 ព្រាហ្មណានំ បច្ចោរោហណី អញ្ញថា ច បន
 អរិយស្ស វិនយេ បច្ចោរោហណី ហោតិ ។ ឥមិស្សា
 ច ភោ កោតម អរិយស្ស វិនយេ បច្ចោរោហណីយា
 ព្រាហ្មណានំ បច្ចោរោហណី កល្នំ ន អគ្សតិ^(២)
 សោឡសី ។ អភិក្កន្តំ ភោ កោតម ។ បេ ។
 ឧចាសកំ មំ ភវំ កោតមោ ជាវេតុ អជ្ជតក្កេ
 ចាណុបេតំ សរណាគតន្តិ ។

១. ម. មិច្ឆាញាណម្ហា ។ ២ ឱ. ម. នាគ្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ ទសកនិបាត

ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាញាណៈ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆា-
 ញាណៈចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាញាណៈ ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាវិមុត្តិ
 (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័ក
 នោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាវិមុត្តិចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះ
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការជម្រះបាប ក្នុងវិន័យរបស់អរិយៈយ៉ាង
 នេះឯង ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការជម្រះបាប របស់ពួកព្រាហ្មណ៍
 ដោយឡែក ចំណែកការជម្រះបាប ក្នុងវិន័យរបស់អរិយៈដោយឡែក ។
 បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការជម្រះបាប របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ មិនដល់
 នូវចំណែក ដែលចែកជា ១៦ អស់ ១៦ ដង នៃការជម្រះបាប ក្នុងវិន័យ
 របស់អរិយៈនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់ណាស់
 ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសក
 អ្នកដល់ នូវសរណគមន៍ ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះរៀងទៅ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហណីវគ្គោ

[២០] អរិយំ វោ ភិក្ខុវេ បច្ចោរោហណី ទេសិ-
ស្សាមិ តំ សុណាថ... កតមា ច ភិក្ខុវេ អរិយា
បច្ចោរោហណី ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកោ ឥតិ
បដិសញ្ញិត្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ខោ ចាបកោ វិចាគោ
ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ
បដិសង្កាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ បដហតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា បច្ចោ-
រោហតិ មិច្ឆាសង្កប្បស្ស ខោ... មិច្ឆាវាចាយ ខោ...
មិច្ឆាកម្មន្តស្ស ខោ... មិច្ឆាអាជីវស្ស ខោ... មិច្ឆាវា-
យាមស្ស ខោ... មិច្ឆាសតិយា ខោ... មិច្ឆាសមាធិ-
ស្ស ខោ... មិច្ឆាញ្ញាណស្ស ខោ... មិច្ឆាវិមុត្តិយា
ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្ប-
រាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ មិច្ឆាវិមុត្តិ
បដហតិ មិច្ឆាវិមុត្តិយា បច្ចោរោហតិ ។ អយំ វុច្ចតិ
ភិក្ខុវេ អរិយា បច្ចោរោហណីតិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

[២០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងនូវការជម្រះបាប
 ដ៏ប្រសើរដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងចាំស្តាប់ពាក្យនោះចុះ
 ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការជម្រះបាបដ៏ប្រសើរ តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ តែងពិចារណា ដូច្នោះថា
 ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាទិដ្ឋិ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាង
 មុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏លះបង់មិច្ឆាទិដ្ឋិ
 ចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាទិដ្ឋិ ផលដ៏លាមករបស់មិច្ឆាសង្កប្បៈ ...
 របស់មិច្ឆាវាចា ... របស់មិច្ឆាកម្មន្តៈ ... របស់មិច្ឆាអាជីវៈ ... របស់
 មិច្ឆាវាយាមៈ ... របស់មិច្ឆាសតិ ... របស់មិច្ឆាសមាធិ ... របស់មិច្ឆា-
 ញាណ ... ផលដ៏លាមក របស់មិច្ឆាវិមុត្តិ (តែងមាន) ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង
 ក្នុងលោកខាងមុខផង លុះអរិយសាវ័កនោះ ពិចារណា ដូច្នោះហើយ ក៏
 លះបង់មិច្ឆាវិមុត្តិចេញ ឈ្មោះថា ជម្រះមិច្ឆាវិមុត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះតថាគត ហៅថា ការជម្រះបាបដ៏ប្រសើរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[២១] សុរិយស្ស ភិក្ខុវេ ឧទយតោ ឯតំ បុព្វ-
 ង្គមំ ឯតំ បុព្វនិមិត្តំ យទិទំ អរុណាគ្គំ^(១) ឯវមេវ
 ខោ ភិក្ខុវេ កុសលានំ ធម្មានំ ឯតំ បុព្វង្គមំ
 ឯតំ បុព្វនិមិត្តំ យទិទំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ សម្មាទិដ្ឋិកស្ស
 ភិក្ខុវេ សម្មាសង្កប្បោ បហោតិ សម្មាសង្ក-
 ប្បស្ស សម្មាវាចា បហោតិ សម្មាវាចស្ស សម្មា-
 កម្មន្តោ បហោតិ សម្មាកម្មន្តស្ស សម្មាអាជីវោ
 បហោតិ សម្មាអាជីវស្ស សម្មាវាយាមោ បហោតិ
 សម្មាវាយាមស្ស សម្មាសតិ បហោតិ សម្មាសតិស្ស
 សម្មាសមាធិ បហោតិ សម្មាសមាធិស្ស សម្មាញា-
 ណំ បហោតិ សម្មាញាណិស្ស សម្មាវិមុត្តិ បហោតិ^(២) ។

១ ឱ. អរុណគ្គំ ។ ម. អរុណាគ្គំ ។ ២ ម. ហោតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

[២១] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការរះឡើងនៃអរុណ នេះជាប្រធាន
នេះជាបុព្វនិមិត្ត នៃព្រះអាទិត្យកាលរះឡើង យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ សម្មាទិដ្ឋិនេះជាប្រធាន នេះជាបុព្វនិមិត្ត នៃពួកកុសលធម៌
យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយសម្មាទិដ្ឋិ
រមែងមានសម្មាសង្កប្បៈ បុគ្គលប្រកបដោយសម្មាសង្កប្បៈ រមែងមាន
សម្មាវាចា បុគ្គលប្រកបដោយសម្មាវាចា រមែងមានសម្មាកម្មន្តៈ បុគ្គល
ប្រកបដោយសម្មាកម្មន្តៈ រមែងមានសម្មាអាជីវៈ បុគ្គលប្រកបដោយ
សម្មាអាជីវៈ រមែងមានសម្មាវាយាមៈ បុគ្គលប្រកបដោយសម្មាវាយាមៈ
រមែងមានសម្មាសតិ បុគ្គលប្រកបដោយសម្មាសតិ រមែងមានសម្មា-
សមាធិ បុគ្គលប្រកបដោយសម្មាសមាធិ រមែងមានសម្មាញាណៈ បុគ្គល
ប្រកបដោយសម្មាញាណៈ រមែងមានសម្មាវិមុត្តិ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បច្ចោរោហណិវគ្គោ

[២២] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ការិតា ពហុសី-
 កតា អាសវាជំ ខយាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ ទស ។
 សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កហ្មោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ
 សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មា-
 សមាធិ សម្មាញាណំ សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា ការិតា ពហុសីកតា អាសវាជំ
 ខយាយ សំវត្តន្តិតិ ។

ទុតិយោ បច្ចោរោហណិវគ្គោ ។

តស្សុទ្ធានំ

អយោ អធម្មា អជិតោ សការវោ ច ឱវិមំ
 ទ្វេ ចេវ បច្ចោរោហតិ បុព្វដ្ឋមំ អាសវោ ចាតិ^(១) ។

១ ឥទំ ឧទ្ធានំ អម្នាក់ំ បោត្តកេ នត្តិ មរម្ម-ឱរោបិយបោត្តកេយេវ លិខិតន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក បច្ចោរោហណិវគ្គ

[២១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ដែល
ភិក្ខុចម្រើនហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។
ធម៌ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ សម្មាសង្កប្បៈ ១ សម្មា-
វាចា ១ សម្មាកម្មន្តៈ ១ សម្មាអាជីវៈ ១ សម្មាវាយាមៈ ១ សម្មាសតិ ១
សម្មាសមាធិ ១ សម្មាញាណៈ ១ សម្មាវិមុត្តិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម៌ទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះឯង ដែលភិក្ខុចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើន
ហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។

ចប់ បច្ចោរោហណិវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃបច្ចោរោហណិវគ្គនោះគឺ

និយាយ អំពីសេចក្តីចម្រើន ១ សភាព
មិនមែនធម៌ ១ អធិតបរិញ្ញជក ១ សគារវ-
ព្រាហ្មណ៍ ១ ធម៌ជាត្រើយខាងអាយ
ពីរលើក ការជម្រះបាប ១ ប្រធាន
នៃសម្មាទិដ្ឋិ ប្រៀបដោយព្រះអាទិត្យ ១
ធម៌ធ្វើឲ្យអស់ទៅនៃអាសវៈ ១ ។

តតិយោ បារិសុទ្ធិវគ្គោ

[២៣] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា បរិសុទ្ធា បរិយោ-
នាតា ន អញ្ញត្រ^(១) សុកតវិនយា ។ កតមេ ទស ។
សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កេហ្ម សម្មារាថា សម្មាកម្មន្តោ
សម្មាអាជីវោ សម្មារាយាមោ សម្មាសតិ សម្មា-
សមាធិ សម្មាញាណំ សម្មារិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
ទស ធម្មា បរិសុទ្ធា បរិយោនាតា ន អញ្ញត្រ
សុកតវិនយាតិ ។

[២៤] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា អនុប្បដ្ឋា ឧប្បជ្ជន្តិ
ន អញ្ញត្រ សុកតវិនយា ។ កតមេ ទស ។ សម្មា-
ទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មារិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស
ធម្មា អនុប្បដ្ឋា ឧប្បជ្ជន្តិ ន អញ្ញត្រ សុកតវិនយាតិ ។

[២៥] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា មហាប្បលា
មហានិសំសា ន អញ្ញត្រ សុកតវិនយា ។
កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មារិមុត្តិ ។

១ ម. នាញត្រ ។

បារិសុទ្ធវិវត្ត ទី ៣

[២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ បរិសុទ្ធផ្លូវផង ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ សេចក្តីយល់ត្រូវ ១ សេចក្តីត្រិះរិះត្រូវ ១ សម្តីត្រូវ ១ ការងារត្រូវ ១ ការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ ១ សេចក្តីព្យាយាមត្រូវ ១ ការរលឹកត្រូវ ១ ការតម្កល់ចិត្តមាំត្រូវ ១ ការដឹងត្រូវ ១ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង បរិសុទ្ធផ្លូវផង ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[២៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ មិនទាន់កើតហើយកើតឡើង ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង មិនទាន់កើតហើយ កើតឡើង ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[២៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បារិសុទ្ធិវគ្គោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា មហាប្បសា មហានិ-
សំសា ន អញ្ញត្រិ សុតតវិនយាតិ ។

[២៦] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា រាតវិនយបរិយោ-
សាណា ហោន្តិ ទោសវិនយបរិយោសាណា ហោន្តិ
មោហវិនយបរិយោសាណា ហោន្តិ ន អញ្ញត្រិ សុតត-
វិនយា ។ កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មារិមុត្តិ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា រាតវិនយបរិយោសាណា
ហោន្តិ ទោសវិនយបរិយោសាណា ហោន្តិ មោហវិនយ-
បរិយោសាណា ហោន្តិ ន អញ្ញត្រិ សុតតវិនយាតិ ។

[២៧] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ឯកន្តនិព្វិទាយ
វិរាតាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ
សម្ពោធាយ និព្វាធាយ សំវត្តន្តិ ន អញ្ញត្រិ
សុតតវិនយាតិ ។ កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
សម្មារិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា ឯកន្ត-
និព្វិទាយ វិរាតាយ និរោធាយ ឧបសមាយ

តតិយបណ្ណាសក បារិសុទ្ធិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង មានផលច្រើន មានអានិសង្ស ច្រើន ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[២៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ មានកិរិយា កម្ចាត់បង់នូវរាគៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង់នូវទោសៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង់នូវ មោហៈ ជាទីបំផុត ក្រៅអំពីវិន័យ របស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ទាំង ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួច ត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង មានកិរិយា កម្ចាត់បង់នូវរាគៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង់នូវទោសៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង់ នូវមោហៈជាទីបំផុត ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅ- ព្រម ដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បី រំលត់ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ ដើម្បីដឹងចំពោះ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បី ព្រះនិព្វាន ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយ- ណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរំលត់ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អភិញ្ញាយ សម្មោទាយ និព្វានាយ សំវត្តន្តិ ន
អញ្ញត្រិ សុកតវិនយាតិ ។

[២៨] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ការិតា ពហុលី-
កតា អនុប្បដ្ឋា ឧប្បជ្ជន្តិ ន អញ្ញត្រិ សុកតវិនយា ។
កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។
ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា ការិតា ពហុលីកតា
អនុប្បដ្ឋា ឧប្បជ្ជន្តិ ន អញ្ញត្រិ សុកតវិនយាតិ ។

[២៩] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ការិតា ពហុលី-
កតា មហាប្បលា ហោន្តិ មហានិសំសា ន អញ្ញត្រិ
សុកតវិនយាតិ ។ កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា ការិតា
ពហុលីកតា មហាប្បលា ហោន្តិ មហានិសំសា
ន អញ្ញត្រិ សុកតវិនយាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដើម្បីដឹងចំពោះ ដើម្បីត្រាស់ដឹងព្រម ដើម្បីព្រះនិព្វាន ក្រៅអំពីវិន័យ
របស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[២៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ ដែល
បុគ្គលចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ មិនទាន់កើត ហើយកើត
ឡើង ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០ តើ
អ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង បុគ្គលបានចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យ
រឿយៗ ហើយ មិនទាន់កើត ហើយកើតឡើង ក្រៅអំពីវិន័យ
របស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[២៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ ដែល
បុគ្គលបានចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ មានផលច្រើន មានអានិ-
សង្សច្រើន ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០
តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយ
បានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន
ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

តតិយបណ្ណាសកេ បារិសុទ្ធិវគ្គោ

[៣០] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ភារិតា ពហុសី-
 កតា រាគវិនយបរិយោសាណា ហោន្តិ ទោសវិនយបរិ-
 យោសាណា ហោន្តិ មោហវិនយបរិយោសាណា ហោន្តិ
 ន អញ្ញត្រិ សុកតវិនយា ។ កតមេ ទស ។ សម្មា-
 ទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស
 ធម្មា ភារិតា ពហុសីកតា រាគវិនយបរិយោសាណា
 ហោន្តិ ទោសវិនយបរិយោសាណា ហោន្តិ មោហវិនយ-
 បរិយោសាណា ហោន្តិ ន អញ្ញត្រិ សុកតវិនយាតិ ។

[៣១] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា ភារិតា
 ពហុសីកតា ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាតាយ និពោទាយ
 ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្មោទាយ និព្វានាយ
 សំវត្តន្តិ ន អញ្ញត្រិ សុកតវិនយាតិ ។ កតមេ
 ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥមេ
 ខោ ភិក្ខុវេ ទស ធម្មា ភារិតា ពហុសីកតា

តតិយបណ្ណាសក បារិសុទ្ធិវគ្គ

[៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ ដែល
 បុគ្គលបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ មានកិរិយាកម្ចាត់
 បង្គំនូវរាគៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង្គំនូវទោសៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង្គំ
 នូវមោហៈជាទីបំផុត ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។
 ធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួច
 ត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ដែល
 បុគ្គលបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ មានកិរិយា
 កម្ចាត់បង្គំនូវរាគៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង្គំនូវទោសៈជាទីបំផុត កម្ចាត់បង្គំ
 នូវមោហៈជាទីបំផុត ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[៣១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ១០ នេះ ដែលបុគ្គល
 បានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 សេចក្តីនឿយណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរំលត់ ដើម្បី
 សេចក្តីស្ងប់ ដើម្បីដឹងចំពោះ ដើម្បីត្រាស់ដឹងព្រម ដើម្បីព្រះនិព្វាន
 ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។ ធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។
 គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌
 ទាំង ១០ នេះឯង ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យរឿយៗ ហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាតាយ និរោធាយ ឧបសមាយ
អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វាណាយ សំវត្តន្តិ ន អញ្ញត្រ
សុកតវិនយាតិ ។

[៣២] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ មិច្ឆត្តា ។ កតមេ ទស ។
មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កហ្មោ មិច្ឆាវាចា មិច្ឆាកម្មន្តោ
មិច្ឆាអាជីវោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសតិ មិច្ឆាសមាធិ
មិច្ឆាញាណំ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ទស
មិច្ឆត្តាតិ ។

[៣៣] ទសយិមេ ភិក្ខុវេ សម្មត្តា ។ កតមេ
ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កហ្មោ សម្មាវាចា សម្មា-
កម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ
សម្មាសមាធិ សម្មាញាណំ សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ ទស សម្មត្តាតិ ។

តតិយោ បរិសុទ្ធិវគ្គោ^(៩) ។

១ ឱ. ម. បរិសុទ្ធិវគ្គោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយតែម្យ៉ាង ដើម្បីប្រាសចាក
តម្រេក ដើម្បីរលត់ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ ដើម្បីដឹងចំពោះ ដើម្បីត្រាស់
ដឹងព្រម ដើម្បីព្រះនិព្វាន ក្រៅអំពីវិន័យរបស់ព្រះសុគត មិនមានឡើយ ។

[៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆត្តធម៌ (ធម៌ខុស) ទាំងឡាយនេះ
មាន ១០ ។ មិច្ឆត្តធម៌ទាំង ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១
សេចក្តីត្រិះរិះខុស ១ សម្តីខុស ១ ការងារខុស ១ ការចិញ្ចឹមជីវិតខុស ១
សេចក្តីព្យាយាមខុស ១ ការរលឹកខុស ១ ការតម្កល់ចិត្តមាំខុស ១ ការ
ដឹងខុស ១ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិច្ឆត្តធម៌ មាន
១០ នេះឯង ។

[៣៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្មត្តធម៌ (ធម៌ត្រូវ) ទាំងឡាយនេះ
មាន ១០ ។ សម្មត្តធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១
សេចក្តីត្រិះរិះត្រូវ ១ សម្តីត្រូវ ១ ការងារត្រូវ ១ ការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ ១
សេចក្តីព្យាយាមត្រូវ ១ ការរលឹកត្រូវ ១ ការតម្កល់ចិត្តត្រូវ ១ ការដឹង
ត្រូវ ១ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្មត្តធម៌ មាន
១០ នេះឯង ។

ចប់ បារិសុទ្ធិវគ្គ ទី ៣ ។

ចតុត្តោ សាធុវគ្គោ

[៣៤] សាធុញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ អសា-
 ធុញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ កាសិ-
 ស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ
 អសាជំ^(១) ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កហ្មោ មិច្ឆាវាចា
 មិច្ឆាកម្មន្តោ មិច្ឆាអាជីវោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសតិ
 មិច្ឆាសមាធិ មិច្ឆាញាណំ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ អសាជំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ សាជំ^(២) ។
 សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កហ្មោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ
 សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ
 សម្មាសមាធិ សម្មាញាណំ សម្មាវិមុត្តិ ។
 ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សាធុន្តិ^(៣) ។

១ ម. កតមោ ច ភិក្ខុវេ អសាធុ ។ ២ ម. កតមោ ច ភិក្ខុវេ សាធុ ។
 ៣ ម. សាធុតិ ។

សាធុវគ្គទី ៤

[៣២] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវសេចក្តីចម្រើន ផង សេចក្តីមិនចម្រើនផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួក ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះក- រុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីមិនចម្រើន តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ សេចក្តីត្រិះរិះ ខុស ១ សម្តីខុស ១ ការងារខុស ១ ការចិញ្ចឹមជីវិតខុស ១ សេចក្តី ព្យាយាមខុស ១ ការរលឹកខុស ១ ការតម្កល់ចិត្តមាំខុស ១ ការដឹង ខុស ១ ការរួចខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សេចក្តីមិន ចម្រើន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីចម្រើន តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តី យល់ត្រូវ ១ សេចក្តីត្រិះរិះត្រូវ ១ សម្តីត្រូវ ១ ការងារត្រូវ ១ ការចិញ្ចឹម ជីវិតត្រូវ ១ ការព្យាយាមត្រូវ ១ ការរលឹកត្រូវ ១ ការតម្កល់ចិត្តមាំត្រូវ ១ ការដឹងត្រូវ ១ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅ ថា សេចក្តីចម្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៣៥] អរិយធម្មញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
 អនិយធម្មញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អនិយោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆា-
 វិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនិយោ ធម្មោ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ អរិយោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ
 ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 អរិយោ ធម្មោតិ ។

[៣៦] កុសលញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
 អកុសលញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភក-
 វតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមញ្ច
 ភិក្ខុវេ អកុសលំ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៣៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ផង ធម៌មិនប្រសើរផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។

ពួកភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះ ករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំង- ឡាយ ចុះធម៌មិនប្រសើរ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌មិនប្រសើរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដ៏ប្រសើរ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដ៏ប្រសើរ ។

[៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវកុសលធម៌ផង អកុសលធម៌ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់នូវធម៌ នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុ ទាំងនោះទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អកុសលធម៌ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សាធុវគ្គោ

ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អកុសលំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ
កុសលំ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ ឥទំ
វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ កុសលំ^(១) ។

[៣៧] អត្តញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ អនត្តញ្ច
តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម ភាសិ-
ស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមោ ច ភិក្ខុវេ
អនត្តោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ
វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនត្តោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
អត្តោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ
វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អត្តោតិ ។

[៣៨] ធម្មញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ អធម្មញ្ច
តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម ភាសិស្សាមីតិ ។

១ ម. កុសលន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក សាធុវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អកុសលធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កុសលធម៌ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា កុសលធម៌ ។

[៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ជាប្រយោជន៍
ផង ធម៌មិនជាប្រយោជន៍ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរ
ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។
ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា
ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនជាប្រយោជន៍ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស
១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
ធម៌មិនជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាប្រយោជន៍
តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ជាប្រយោជន៍ ។

[៣៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ផង
នូវអធម៌ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់នូវធម៌
នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោច កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
 ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ
 វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ធម្មោតិ ។

[៣៩] សាសវញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 អនាសវញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោច កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ សាសវោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សាសវោ ធម្មោ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ អនាសវោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ
 ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 អនាសវោ ធម្មោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អធម៌តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អធម៌ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ ។

[៣៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ដែលប្រកបដោយអាសវៈផង នូវធម៌មិនមានអាសវៈផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលប្រកបដោយអាសវៈ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ប្រកបដោយអាសវៈ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនមានអាសវៈ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌មិនមានអាសវៈ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សាធុរគ្នោ

[៤០] សារដ្ឋញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 អនវដ្ឋញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភក-
 វតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ សារវដ្ឋោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សារវដ្ឋោ ធម្មោ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ អនវដ្ឋោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ
 ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនវដ្ឋោ
 ធម្មោតិ ។

[៤១] តបនិយញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 អតបនិយញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ តបនិយោ ធម្មោ ។

តតិយបណ្ណាសក សាធុវគ្គ

[២០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ដែលប្រកប
 ដោយទោសផង នូវធម៌មិនមានទោសផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំង-
 ឡាយ ចូរស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹង-
 សម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះ
 ភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ប្រកបដោយទោស តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់
 ខុស ១ ។ លេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ប្រកប
 ដោយទោស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនមានទោស តើអ្វីខ្លះ ។
 គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ លេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះហៅថា ធម៌មិនមានទោស ។

[២១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ ដែលគួរ
 ដុតកម្តៅផង មិនគួរដុតកម្តៅផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹង-
 សម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមាន
 ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់
 ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរដុតកម្តៅ តើអ្វីខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ តបនិយោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
 អតបនិយោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មា-
 វិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អតបនិយោ ធម្មោតិ ។

[៤២] អាចយកាមិញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ អបចយកាមិញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មន-
 សិករោថ កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ
 ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ អាចយកាមី ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
 ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 អាចយកាមី ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អបច-
 យកាមី ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

គឺ សេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះហៅថា ធម៌គួរដុតកម្ដៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌មិនគួរដុត
កម្ដៅ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ សេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌មិនគួរដុតកម្ដៅ ។

[៤២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែលញ៉ាំង
សត្វឲ្យដល់ នូវការសន្សំវដ្តៈផង នូវធម៌ដែលមិនញ៉ាំងសត្វឲ្យដល់ នូវ
ការសន្សំវដ្តៈផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយស្តាប់នូវ
ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។
ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា
ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យដល់ នូវការសន្សំវដ្តៈ តើ
អ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យដល់ នូវការ
សន្សំវដ្តៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនញ៉ាំងសត្វឲ្យដល់
នូវការសន្សំវដ្តៈ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។

តតិយបណ្ណាសកេ សាធុវគ្គោ

អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អបចយកាមី ធម្មោតិ ។

[៤៣] ទុក្ខុទ្រិយញូ វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 សុខុទ្រិយញូ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 កាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ ទុក្ខុទ្រិយោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ទុក្ខុទ្រិយោ
 ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ សុខុទ្រិយោ ធម្មោ ។
 សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ សុខុទ្រិយោ ធម្មោតិ ។

[៤៤] ទុក្ខុវិចាកញូ វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ
 ទេសិស្សាមិ សុខុវិចាកញូ តំ សុណាថ
 សាធុកំ មនសិករោថ កាសិស្សាមីតិ ។

តតិយបណ្ណាសក សាធុវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនញ៉ាំងសត្វឲ្យដល់
នូវការសន្សំវដ្តៈ ។

[៤៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែល
ញ៉ាំងទុក្ខឲ្យកើតឡើងផង នូវធម៌ដែលញ៉ាំងសុខឲ្យកើតឡើងផង ដល់
អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យ
ប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា
របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះ
ភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលញ៉ាំងទុក្ខឲ្យកើត
ឡើង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលញ៉ាំងទុក្ខឲ្យកើតឡើង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលញ៉ាំងសុខឲ្យកើតឡើង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តី
យល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ហៅថា ធម៌ដែលញ៉ាំងសុខឲ្យកើតឡើង ។

[៤៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែលមានផលជា
ទុក្ខផង នូវធម៌ដែលមានផលជាសុខផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំង-
ឡាយស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឃំ ភន្តតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។
 ភកវា ឯតទោច កតមោ ច ភិក្ខុវេ ទុក្ខ-
 វិចារោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ យេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ទុក្ខវិចារោ ធម្មោ ។ កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ សុខវិចារោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ យេ ។
 សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សុខវិចារោ
 ធម្មាតិ ។

សាធុវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា
 ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ធម៌ដែលមានផលជាទុក្ខ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់
 ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
 ធម៌ដែលមានផលជាទុក្ខ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមានផល
 ជាសុខ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមានផលជាសុខ ។

ចប់ សាធុវគ្គ ទី ៤ ។

បញ្ចមោ អរិយមគ្គវគ្គោ

[៤៥] អរិយមគ្គញ វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
អនរិយមគ្គញ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ ច
ភិក្ខុវេ អនរិយោ មក្កោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆា-
រិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនរិយោ មក្កោ ។
កតមោ ច ភិក្ខុវេ អរិយោ មក្កោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
សម្មារិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អរិយោ មក្កោតិ ។

[៤៦] កណ្ណមគ្គញ វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ
ទេសិស្សាមិ សុក្កមគ្គញ តំ សុណាថ
សាធុកំ មនសិករោថ កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ
ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។

អរិយមគ្គវគ្គ ទី ៥

[៤៥] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ជាមគ្គដ៏ប្រសើរ ផង នូវធម៌ជាមគ្គមិនប្រសើរផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ មគ្គមិនប្រសើរ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា មគ្គមិនប្រសើរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មគ្គដ៏ប្រសើរ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា មគ្គ ដ៏ប្រសើរ ។

[៤៦] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម៌ជាមគ្គខ្មៅផង នូវធម៌ជាមគ្គសផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួល ស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភក្ខវា ឯតទរោច កតមោ ច ភិក្ខុវេ កណ្ណា-
មត្តោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ
វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ កណ្ណាមត្តោ ។ កតមោ ច
ភិក្ខុវេ សុក្កោ មត្តោ^(១) ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សុក្កោ មត្តោតិ ។

[៤៧] សទ្ធម្មញ្ញោ វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ អសទ្ធម្មញ្ញោ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភក្ខវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្ខវា ឯតទរោច កតមោ ច ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ សទ្ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សទ្ធម្មោតិ ។

១ ឱ. ម. សុក្កមត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មគ្គខ្មៅ
 តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា មគ្គខ្មៅ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 មគ្គស តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា មគ្គស ។

[៤៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវសទ្ធម្មផង
 នូវអសទ្ធម្មផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយស្តាប់នូវធម៌
 នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំង
 នោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា
 ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ អសទ្ធម្ម តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួច
 ខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អសទ្ធម្ម ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ សទ្ធម្ម តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការ
 រួចត្រូវ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សទ្ធម្ម ។

[៤៨] សប្បវិសធម្មញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
 អសប្បវិសធម្មញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ មនសិ-
 កកោម ភាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទោម កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អសប្បវិសធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អសប្បវិសធម្មោ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ សប្បវិសធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិ-
 មុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សប្បវិសធម្មោតិ ។

[៤៩] ឧប្បាទេតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ ន ឧប្បាទេតព្វញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ
 មនសិកកោម ភាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ
 ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។

តតិយបណ្ណាសក អរិយមគ្គវគ្គ

[៤៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌របស់
 សប្បុរសផង នូវធម៌របស់អសប្បុរសផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំង-
 ឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹង
 សម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីការរបស់ព្រះមាន
 ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់
 ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌របស់អសប្បុរស តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តី
 យល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅ
 ថា ធម៌របស់អសប្បុរស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌របស់សប្បុរស
 តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌របស់សប្បុរស ។

[៤៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែល
 គួរឲ្យកើតឡើងផង នូវធម៌ដែលមិនគួរឲ្យកើតឡើងផង ដល់អ្នក
 ទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់
 ព្រះពុទ្ធដីការ របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ភក្ខវា ឯតទរោច កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន
 ឧប្បាទេតព្វោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
 មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ន ឧប្បា-
 ទេតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ ឧប្បា-
 ទេតព្វោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ឧប្បាទេតព្វោ ធម្មោតិ ។

[៥០] អាសេវិតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 ន អាសេវិតព្វញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិ-
 ករោច កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភក្ខវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្ខវា ឯតទរោច
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន អាសេវិតព្វោ ធម្មោ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ
 វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ន អាសេវិតព្វោ ធម្មោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែល
 មិនគួរឲ្យកើតឡើង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។
 ការរួចខុស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិន
 គួរឲ្យកើតឡើង ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរឲ្យកើតឡើង
 តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលគួរឲ្យកើតឡើង ។

[៥០] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌
 ដែលគួរគប់រកផង នូវធម៌ដែលមិនគួរគប់រកផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរអ្នកទាំងឡាយស្តាប់ នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យប្រពៃចុះ
 តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា
 របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះ
 ភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនគួរគប់
 រក តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរគប់រក ។

តតិយបណ្ណាសកេ អរិយមគ្គវគ្គោ

កតមោ ច ភិក្ខុវេ អាសេវិតញោ ធម្មោ ។

សម្មាទិដ្ឋិ ។ យេ ។ សម្មារិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ

ភិក្ខុវេ អាសេវិតញោ ធម្មោតិ ។

[៥០] ភាវេតព្វញោ វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ

ន ភាវេតព្វញោ តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម

កាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ

បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមោ ច ភិក្ខុវេ

ន ភាវេតញោ ធម្មោ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ យេ ។ មិច្ឆា-

រិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ន ភាវេតញោ ធម្មោ ។

កតមោ ច ភិក្ខុវេ ភាវេតញោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ

។ យេ ។ សម្មារិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភាវេតញោ

ធម្មោតិ ។

តតិយបណ្ណាសក អរិយមគ្គវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរគប់រក តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១
។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌
ដែលគួរគប់រក ។

[៥១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែល
គួរចម្រើនផង នូវធម៌ដែលមិនគួរចម្រើនផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ
ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យប្រពៃចុះ
តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា
របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ
ទ្រង់ត្រាស់សម្តែង ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិន
គួរចម្រើន តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរចម្រើន ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរចម្រើន តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ត្រូវ ១
។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
ធម៌ដែលគួរចម្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៥២] ពហុលីកាតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ
 ទេសិស្សាមិ ន ពហុលីកាតព្វញ្ច តំ សុណាថ
 សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ
 ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន ពហុលីកាតព្វញ្ច ធម្មោ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 ន ពហុលីកាតព្វញ្ច ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
 ពហុលីកាតព្វញ្ច ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។
 សម្មាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ពហុលីកាតព្វញ្ច
 ធម្មោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៥២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែលគួរធ្វើ
 ឲ្យច្រើនផង នូវធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យច្រើនផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នក
 ទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹង
 សម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមាន
 ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់
 ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យច្រើន តើអ្វីខ្លះ ។
 គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ លេ ។ ការរួចខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យច្រើន តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ឃើញត្រូវ ១ ។ លេ ។
 ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលគួរធ្វើ
 ឲ្យច្រើន ។

តតិយបណ្ណាសកេ អរិយមគ្គវគ្គោ

[៥៣] អនុស្សវិតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ
 ទេសិស្សាមិ ន អនុស្សវិតព្វញ្ច តំ សុណាថ
 សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោ ។ មិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 ន អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
 អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាវិមុត្តិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនុស្សវិតព្វោ ធម្មាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក អរិយមគ្គវគ្គ

[៥៣] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែលគួរ
 រលឹករឿយៗ ផង នូវធម៌ដែលមិនគួររលឹករឿយៗ ផង ដល់អ្នក
 ទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះ
 ពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមាន
 ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនគួរ
 រលឹករឿយៗ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួររលឹករឿយៗ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួររលឹករឿយៗ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់
 ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
 ធម៌ដែលគួររលឹករឿយៗ ។ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៥៤] សច្ចិកាតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 ន សច្ចិកាតព្វញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ
 មនសិករោថ កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 ន សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
 សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មា-
 វិមុត្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោតិ ។

បញ្ចមោ អរិយមគ្គវគ្គោ ។

តតិយោ តតិយបណ្ណាសកោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៥៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ដែល
 គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ផង នូវធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ផង ដល់អ្នក
 ទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងបិត្តឲ្យ
 ប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះ
 ពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីយល់ខុស ១ ។ បេ ។ ការរួចខុស ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តី
 យល់ត្រូវ ១ ។ បេ ។ ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
 ហៅថា ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។

ចប់ អរិយមគ្គវគ្គ ទី ៥ ។

ចប់ តតិយបណ្ណាសក ទី ៣ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកោ

បឋមោ បុគ្គលវគ្គោ

[៥៥] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 បុគ្គលោ ន សេវិតញោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ^(១) ហោតិ មិច្ឆាសង្ក័យោ ហោតិ មិច្ឆា-
 វាចា^(២) ហោតិ មិច្ឆាកម្មន្តោ ហោតិ មិច្ឆាអាជីវោ
 ហោតិ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ មិច្ឆាសតិ ហោតិ មិច្ឆា-
 សមាធិ ហោតិ មិច្ឆាញាណំ^(៣) ហោតិ មិច្ឆាវិមុត្តិ
 ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ បុគ្គលោ ន សេវិតញោ ។ ទសហិ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បុគ្គលោ សេវិតញោ ។
 កតមេហិ ទសហិ ។ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សម្មា-
 សង្ក័យោ ហោតិ សម្មាវាចោ ហោតិ សម្មាកម្មន្តោ
 ហោតិ សម្មាអាជីវោ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ

១ ម. មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ ២ ម. មិច្ឆាវាចា ។ ៣ ម. មិច្ឆាញាណំ ។ ឥមេ បាហា យុត្តតក ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក

បុគ្គលវគ្គ ទី ១

[៥៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង ពុំគួរសេពគប់ទេ ។ ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកយល់ ខុស ១ មានតម្រិះខុស ១ មានសម្តីខុស ១ មានការងារខុស ១ មានការចិញ្ចឹមជីវិតខុស ១ មានព្យាយាមខុស ១ មានស្មារតីខុស ១ មានការតម្កល់ចិត្តមាំខុស ១ មានការដឹងខុស ១ មានការរួចខុស ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ពុំគួរ សេពគប់ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង ទើបគួរសេពគប់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ១០ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជា អ្នកយល់ត្រូវ ១ មានតម្រិះត្រូវ ១ មានសម្តីត្រូវ ១ មានការ ងារត្រូវ ១ មានការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ ១ មានព្យាយាមត្រូវ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មាសតិ ហោតិ សម្មាសមាធិ ហោតិ សម្មាញ្ញាណំ
 ហោតិ សម្មាវិមុត្តិ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បុគ្គលោ សេវិតញ្ចោតិ ។
 (ធុត្តវទិយឱ្យសតាទិសុត្តំ បេយ្យាលវសេន កណ៌ិតព្វំ)
 ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បុគ្គលោ ន
 ភទិតញ្ចោ... ភទិតញ្ចោ... ន បយិរុចាសិតញ្ចោ... បយិរុចា-
 សិតញ្ចោ... ន បុដ្ឋោ ហោតិ... បុដ្ឋោ ហោតិ... ន
 ចាសំសោ ហោតិ... ចាសំសោ ហោតិ... អការវោ
 ហោតិ... សការវោ ហោតិ... អប្បតិក្ខោ^(១)
 ហោតិ... សប្បតិក្ខោ^(២) ហោតិ... ន អារា-
 ជកោ ហោតិ... អារាជកោ ហោតិ... ន
 វិសុដ្ឋតិ... វិសុដ្ឋតិ... មាណំ ពាជិកោតិ...^(៣) មាណំ
 អជិកោតិ^(៤) បញ្ញាយ ន វុឌ្ឍតិ... បញ្ញាយ
 វុឌ្ឍតិ... ពហំ អបុញ្ញំ បសវតិ... ពហំ បុញ្ញំ បសវតិ ។

១ ឱ. អប្បដិក្ខោ ។ ម. អប្បដិស្សោ ។ ២ ឱ. សប្បដិក្ខោ ។ ម. សប្បដិស្សោ ។
 ៣ ម. នាវិកោតិ ។ ៤ ម. អវិកោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មានស្មារតីត្រូវ ១ មានការតម្កល់ចិត្តមាំត្រូវ ១ មានការដឹងត្រូវ ១ មាន
 ការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០
 យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរសេពគប់ ។ (សូត្រមានចំនួនមួយរយហាសិប
 ប្រាំមួយជាដើម បណ្ឌិតគប្បីរាប់ ដោយអំណាចនៃបេយ្យាលៈចុះ)
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង ពុំគួរគប់រក ...
 គួរគប់រក ... ពុំគួរចូលទៅអង្គុយជិត ... គួរចូលទៅអង្គុយ
 ជិត ... ពុំគួរបូជា ... គួរបូជា ... ពុំគួរសរសើរ ...
 គួរសរសើរ ... ពុំគួរគោរព ... គួរគោរព ... ពុំ
 គួរកោតក្រែង ... គួរកោតក្រែង ... ពុំគួរត្រេកអរ ...
 គួរត្រេកអរ ... មិនស្អាត ... ស្អាត ... មិនគ្របសង្កត់នូវមានៈ ...
 គ្របសង្កត់នូវមានៈ ... មិនចម្រើន ដោយបញ្ញា ... ចម្រើន ដោយ
 បញ្ញា ... រមែងបានបាបច្រើន ... រមែងបានបុណ្យច្រើន ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ បុគ្គលវគ្គោ

កតមេហិ ទសហិ ។ សម្មាទិដ្ឋិកោ^(១) ហោតិ
សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ សម្មាវាចោ^(២) ហោតិ
សម្មាកម្មន្តោ ហោតិ សម្មាអាជីវោ ហោតិ
សម្មាវាយាមោ ហោតិ សម្មាសតិ ហោតិ
សម្មាសមាធិ ហោតិ សម្មាញ្ញាណំ^(៣) ហោតិ សម្មា-
វិមុត្តិ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ
ធម្មេហិ សមន្តាគតោ បុគ្គលោ ពហំ បុញ្ញំ បសវតីតិ ។

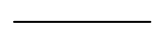
១ ម. សម្មាទិដ្ឋិ ។ ២ ម. សម្មាវាចា ។ ៣ ម. សម្មាញ្ញាណំ ។

បឋមោ បុគ្គលវគ្គោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក បុគ្គលវគ្គ

ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺអ្នកមានប្រាជ្ញាយល់ត្រូវ ១
 មានតម្រិះត្រូវ ១ មានសម្តីត្រូវ ១ មានការងារត្រូវ ១ មានការចិញ្ចឹម
 ជីវិតត្រូវ ១ មានព្យាយាមត្រូវ ១ មានស្មារតីត្រូវ ១ មានការតម្កល់
 ចិត្តមាំត្រូវ ១ មានការដឹងត្រូវ ១ មានការរួចត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង រមែងបាន
 បុណ្យច្រើន ។

ចប់ បុគ្គលវគ្គទី ១ ។

ទុតិយោ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

[៥៦] តេន ខោ បន សមយេន ជាណុស្សោណិ
 ព្រាហ្មណោ តទហុចោសថេ សីសន្តាតោ នវំ
 ខោមយុកំ និវត្តោ អលូកុសមុដ្ឋិ^(១) អាទាយ ភកវតោ
 អវិទូរេ ឯកមន្តំ បិតោ ហោតិ ។ អន្តសា ខោ
 ភកវា ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណំ តទហុចោសថេ
 សីសន្តាតំ នវំ ខោមយុកំ និវត្តំ អលូកុសមុដ្ឋិ
 អាទាយ ឯកមន្តំ បិតំ ទិស្វាន ជាណុស្សោណិ
 ព្រាហ្មណំ ឯតទរោច កី ទុ ត្វំ ព្រាហ្មណោ តទហុ-
 ចោសថេ សីសន្តាតោ នវំ ខោមយុកំ និវត្តោ អលូ-
 កុសមុដ្ឋិ អាទាយ ឯកមន្តំ បិតោ កី ទុ ខោ អន្ត
 ព្រាហ្មណាកុលស្សាតិ ។ បច្ឆោរោហាណិ កោ កោតម
 អន្ត ព្រាហ្មណាកុលស្សាតិ ។ យថាកថំ បន
 ព្រាហ្មណោ ព្រាហ្មណានំ បច្ឆោរោហាណិ ហោតីតិ ។

១ ឱ. អលូកុសមុដ្ឋិ ។

ជាណុស្សោណិវគ្គ ទី ២

[៥៦] សម័យនោះឯង ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះជាណុស្សោណិ កក់
ក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ហើយស្ងៀកនូវគូសំពត់សម្បកឈើដ៏ថ្មី
កាន់ស្បូវស្រស់ ១ ក្តាប់ ឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ក្នុងទីជិតនៃព្រះមានព្រះ
ភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគបានឃើញ ជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ កក់
ក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ហើយស្ងៀកនូវគូសំពត់សម្បកឈើដ៏ថ្មី
កាន់ស្បូវស្រស់មួយក្តាប់ ឈរនៅក្នុងទីសមគួរ លុះឃើញហើយ ក៏ទ្រង់
ត្រាស់នឹងជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ ដូច្នោះថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ហេតុ
ដូចម្តេចហ្ន៎ បានជាអ្នកកក់ក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ហើយ
ស្ងៀកនូវគូសំពត់ សម្បកឈើដ៏ថ្មី កាន់យកស្បូវស្រស់មួយក្តាប់
ឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ចុះការងារ ដូចម្តេច របស់ត្រកូលព្រាហ្មណ៍
ក្នុងថ្ងៃនេះ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ថ្ងៃនេះ ទុកជាថ្ងៃ
បន្សាត់បង់នូវបាប របស់ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
ការបន្សាត់បង់នូវបាប របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ដូចម្តេចទៅ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ

ឥធិ កោ កោតម ព្រាហ្មណា តទហុទោសថេ
 សីសន្តាតា នវំ ខោមយុតំ និវត្តា អល្លេន
 កោមយេន បបរី ឱបុញ្ញិត្វា ហរិតេហិ កុសេហិ
 បត្តិវិត្វា^(១) អន្តរា ច វេលំ អន្តរា ច អក្សាតារំ
 សេយ្យំ កហ្មេន្តិ ។ តេ តំ វត្តិ តិក្ខុតំ បច្ចុដ្ឋាយ
 បញ្ចលិកា អត្តិ នមស្សន្តិ បទ្វោរោហាម កវន្តំ
 បទ្វោរោហាម កវន្តន្តិ បហុតេន ច សហ្មិតេលេន
 នវដីតេន អត្តិ សន្តហ្មេន្តិ ។ តស្សា ច វត្តិយា អច្ចុ-
 យេន បណីតេន ខាទដីយេន កោជដីយេន ព្រាហ្មណោ
 សន្តហ្មេន្តិ ។ ឯវំ ខោ កោ កោតម ព្រាហ្ម-
 ណានំ បទ្វោរោហាណី ហោតីតិ ។ អញ្ញថា ខោ
 ព្រាហ្មណានំ បទ្វោរោហាណី ហោតិ អញ្ញថា ច
 បន អរិយស្ស វិនយេ បទ្វោរោហាណី ហោតីតិ ។

១ ម. បរិត្តាវត្តា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ តែង
កក់ក្បាល ក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ ហើយស្ងៀកនូវគូសំពត់សម្បកឈើ
ដ៏ថ្មី លញ្ឆាវផែនដី ដោយអាចម៍គោស្រស់ ក្រាលដោយស្បូវទាំងឡាយ
ដ៏ខ្សែវ ហើយដេកក្នុងចន្លោះ នៃគំនរដីខ្សាច់ផង ក្នុងចន្លោះរោងភ្លើង
ផង ។ ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយនោះ តែងក្រោកឡើង ៣ ដងក្នុងរាត្រីនោះ
ហើយផ្តងអញ្ជាលី នមស្ការចំពោះភ្លើងថា យើងទាំងឡាយ បន្សាត់បង់
នូវបាបនឹងលោកដ៏ចម្រើន យើងទាំងឡាយ បន្សាត់បង់នូវបាប នឹងលោក
ដ៏ចម្រើន ទើបញ្ចាំងភ្លើងឲ្យឆ្អែត ដោយទឹកដោះរាវនិងប្រេង និងទឹក
ដោះខាប់ដ៏ច្រើន ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ក៏ញ្ចាំងព្រាហ្មណ៍
ទាំងឡាយ ឲ្យឆ្អែតដោយខាទនីយភោជនីយាហារ ដ៏ផ្អិតផ្អង ។
បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការបន្សាត់បង់នូវបាប របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំង-
ឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ការ
បន្សាត់បង់នូវបាប របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ រមែងមាន ដោយឡែក
ការបន្សាត់បង់នូវបាប ក្នុងអរិយវិន័យ រមែងមាន ដោយឡែក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យថាកថំ បន កោ កោតម អរិយស្ស វិនយេ
 បច្ចោរោហណី ហោតិ សាធុ វត មេ កវំ
 កោតមោ តថា ធម្មំ ទេសេតុ យថា អរិយស្ស
 វិនយេ បច្ចោរោហណី ហោតីតិ ។ តេនហិ ព្រាហ្មណ
 សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។
 ឯវំ កោតិ ខោ ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណោ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសិ ។ ភកវា ឯតទរោច ឥធម ព្រាហ្មណ
 អរិយស្សវកោ ឥតិ បដិសញ្ញិត្តិ ចាណាតិចាតស្ស
 ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្ប-
 រាយញ្ញាតិ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ ចាណាតិចាតំ
 បដហតិ ចាណាតិចាតា បច្ចោរោហតិ ។ អទិដ្ឋា-
 ទានស្ស ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ
 អភិសម្បរាយញ្ញាតិ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ អទិដ្ឋា-
 ទានំ បដហតិ អទិដ្ឋាទាណា បច្ចោរោហតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការបន្យាត់បង់បាប ក្នុងអរិយវិន័យ តើដូចម្តេច
 សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការបន្យាត់បង់បាប ក្នុងអរិយវិន័យ បែបណា
 សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន សម្តែងនូវធម៌បែបនោះ ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ម្នាល
 ព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថា-
 គតនឹងសម្តែង ។ ជាណាស្សោណិព្រាហ្មណ៍ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា
 របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់
 ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ តែង
 ពិចារណាដូច្នោះថា ផលដ៏លាមករបស់បាណាតិបាត តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 ផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណា
 ដូច្នោះហើយ លះបង់នូវបាណាតិបាត បន្យាត់បង់បាណាតិបាត ។
 ផលដ៏លាមក របស់អទិន្នាទាន មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះ
 ហើយ លះបង់នូវអទិន្នាទាន បន្យាត់បង់អទិន្នាទាន ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

កាមេសុ មិច្ឆាចារស្ស ខោ ចាបកោ វិចាកោ
 ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ
 បដិសង្កាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បដហតិ
 កាមេសុ មិច្ឆាចារា បច្ចោរោហតិ ។ មុសាវា-
 ទស្ស ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ
 អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ មុសាវាទំ
 បដហតិ មុសាវាទា បច្ចោរោហតិ ។ បិសុណាយ
 វាចាយ ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ
 អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ បិសុណា-
 វាទំ បដហតិ បិសុណាយ វាចាយ បច្ចោរោហតិ ។
 ឝរុសាយ វាចាយ ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ
 ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ
 ឝរុសាវាទំ បដហតិ ឝរុសាយ វាចាយ បច្ចោរោហតិ ។
 សម្មប្បុលាបស្ស ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ
 ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ
 សម្មប្បុលាបំ បដហតិ សម្មប្បុលាទា បច្ចោរោហតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ផលដ៏លាមក របស់កាមេសុមិច្ឆាចារៈ តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង
 ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះ
 ហើយ លះបង់នូវកាមេសុមិច្ឆាចារៈ បន្យាត់បង់កាមេសុមិច្ឆាចារៈ ។
 ផលដ៏លាមក របស់មុសាវាទ តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាង
 មុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះ-
 បង់នូវមុសាវាទ បន្យាត់បង់មុសាវាទ ។ ផលដ៏លាមក របស់បិសុណា-
 វាចា តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត
 អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវបិសុណាវាចា
 បន្យាត់បង់បិសុណាវាចា ។ ផលដ៏លាមក របស់ធុរុសវាចា តែងមាន
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ
 លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវធុរុសវាចា បន្យាត់បង់ធុរុសវាចា ។
 ផលដ៏លាមក របស់សម្មប្បលាបៈ តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះ
 ហើយ លះបង់នូវសម្មប្បលាបៈ បន្យាត់បង់សម្មប្បលាបៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អភិជ្ឈាយ ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ
 ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ
 អភិជ្ឈំ បដហតិ អភិជ្ឈាយ បច្ចោរោហតិ ។

ព្យាចានស្ស ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ
 ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ
 ព្យាចានំ បដហតិ ព្យាចានា បច្ចោរោហតិ ។ មិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិយា ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ
 អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ មិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិ បដហតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា បច្ចោរោហតិ ។ ឯវំ
 ខោ ព្រាហ្មណា អរិយស្ស វិនយេ បច្ចោរោហណី
 ហោតីតិ ។ អញ្ញថា ភោ កោតម ព្រាហ្មណានំ
 បច្ចោរោហណី ហោតិ អញ្ញថា ច បន អរិយស្ស
 វិនយេ បច្ចោរោហណី ហោតិ ។ ឥមិស្សា ច ភោ
 កោតម អរិយស្ស វិនយេ បច្ចោរោហណិយា
 ព្រាហ្មណានំ បច្ចោរោហណី កលំ ធាត្យតិ
 សោឡសី ។ អភិក្កន្តំ ភោ កោតម ។ មេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ផលដ៏លាមក របស់អភិជ្ឈា តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ
 លះបង់នូវអភិជ្ឈា បន្យាត់បង់អភិជ្ឈា ។ ផលដ៏លាមក របស់
 ព្យាបាទ តែងមានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត
 អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវព្យាបាទ
 បន្យាត់បង់ព្យាបាទ ។ ផលដ៏លាមក របស់មិច្ឆាទិដ្ឋិ តែងមាន
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ
 លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ បន្យាត់បង់មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការបន្យាត់បង់បាប ក្នុងអរិយវិន័យ យ៉ាងនេះឯង ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការបន្យាត់បង់បាប របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
 ដោយឡែក ការបន្យាត់បង់បាប ក្នុងអរិយវិន័យវិញ ដោយឡែក ។
 បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការបន្យាត់បង់បាបរបស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
 មិនដល់នូវចំណិតទី ១៦ ដែលចែក ១៦ ដង នៃការបន្យាត់បង់បាបក្នុងអរិយ-
 វិន័យនេះឡើយ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់ពេកណាស់ ។ បេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ឧបាសកំ មំ កវំ កោតមោ ជាវេតុ អដ្ឋតក្កេ
ចាណុបេតំ សរណំ កតន្តិ ។

[៥៧] អរិយំ វោ ភិក្ខុវេ បច្ឆោរោហណី ទេសិ-
ស្សាមិ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
ភាសិស្សាមីតិ ។ វរំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
ភកវតោ បច្ឆស្សោសុំ ។ ភកវា វតទរោថ
កតមា ថ ភិក្ខុវេ អរិយា បច្ឆោរោហណី ។ ឥធិ
ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកោ ឥតិ បដិសញ្ញិត្តិ ចាណាតិ-
ចាតស្ស ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្ម
អភិសម្បរាយញាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ ចាណា-
តិចាតំ បដហតិ ចាណាតិចាតា បច្ឆោរោហតិ ។
អទិដ្ឋាទានស្ស ខោ ចាបកោ វិចាកោ ទិដ្ឋេ ចេវ
ធម្ម អភិសម្បរាយញាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ
អទិដ្ឋាទានំ បដហតិ អទិដ្ឋាទានា បច្ឆោរោហតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថា ជាឧបាសក ដល់នូវ
សរណៈស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[៥៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវការបន្សាត់
បង់ដ៏ប្រសើរ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ចូរ
ធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះទទួល
ស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការបន្សាត់
បង់ដ៏ប្រសើរ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ក្នុង
សាសនានេះ ពិចារណាដូច្នោះថា ផលដ៏លាមក របស់បុណ្ណាតិបាត
មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ
លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវបុណ្ណាតិបាត បន្សាត់បង់
បុណ្ណាតិបាត ។ ផលដ៏លាមក របស់អទិន្នាទាន មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង
ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណា
ដូច្នោះហើយ លះបង់នូវអទិន្នាទាន បន្សាត់បង់អទិន្នាទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កាមេសុ មិច្ឆាចារស្ស ខោ ចាបកោ វិចាគោ
 ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ
 បដិសង្កាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បជហតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារា បច្ចោរោហតិ ។ មុសាវាទស្ស ខោ ចាបកោ
 វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ
 សោ ឥតិ បដិសង្កាយ មុសាវាទំ បជហតិ មុសា-
 វាទា បច្ចោរោហតិ ។ បិសុណាយ វាចាយ ខោ
 ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរាយញ្ចាតិ
 សោ ឥតិ បដិសង្កាយ បិសុណាវាចំ បជហតិ បិសុ-
 ណាយ វាចាយ បច្ចោរោហតិ ។ ឝរុសាយ វាចាយ
 ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្បរ-
 ាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ ឝរុសាវាចំ បជហតិ
 ឝរុសាយ វាចាយ បច្ចោរោហតិ ។ សម្មប្បលាបស្ស
 ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិ-
 សម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសង្កាយ សម្មប្ប-
 លាបំ បជហតិ សម្មប្បលាទា បច្ចោរោហតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ផលដ៏លាមក របស់កាមេសុមិច្ឆាចារៈ មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុង
លោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះ
ហើយ លះបង់នូវកាមេសុមិច្ឆាចារៈ បន្យាត់បង់កាមេសុមិច្ឆាចារៈ ។

ផលដ៏លាមក របស់មុសាវាទ មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាង
មុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់
នូវមុសាវាទ បន្យាត់បង់មុសាវាទ ។ ផលដ៏លាមក របស់បិសុណា-
វាចា មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័ក
នោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវបិសុណាវាចា បន្យាត់
បង់បិសុណាវាចា ។ ផលដ៏លាមក របស់ផុសវាចា មានក្នុង
បច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះ
ពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវផុសវាចា បន្យាត់បង់ផុសវាចា ។

ផលដ៏លាមក របស់សម្មប្បលាបៈ មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោក
ខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះ
ហើយ លះបង់នូវសម្មប្បលាបៈ បន្យាត់បង់សម្មប្បលាបៈ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

អភិជ្ឈាយ ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ
អភិសម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសដ្ឋាយ អភិជ្ឈំ
បដហតិ អភិជ្ឈាយ បច្ចោរោហតិ ។ ព្យាចានស្ស
ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិសម្ប-
រាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសដ្ឋាយ ព្យាចានំ
បដហតិ ព្យាចានា បច្ចោរោហតិ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា
ខោ ចាបកោ វិចាគោ ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អភិ-
សម្បរាយញ្ចាតិ សោ ឥតិ បដិសដ្ឋាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
បដហតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា បច្ចោរោហតិ ។ អយំ វុច្ចតិ
ភិក្ខុវេ អរិយា បច្ចោរោហណីតិ ។

[៥៨] អថខោ សតារវោ ព្រាហ្មណោ យេន
ភកវា តេនុបសដ្ឋមិ ឧបសដ្ឋមិត្វា ភកវតា
សដ្ឋិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កេចំ សារាណីយំ
វីតិសារត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ
ខោ សតារវោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ ឯតទរោច កី
នុ ខោ ភោ កោតម ឱរិមំ តិវំ កី ចារិមំ តិវន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ផលដ៏លាមក របស់អភិជ្ឈា មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាង
មុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ
លះបង់នូវអភិជ្ឈា បន្យាត់បង់អភិជ្ឈា ។ ផលដ៏លាមក របស់ព្យាបាទ
មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយ-
សាវ័កនោះ លុះពិចារណាដូច្នោះហើយ លះបង់នូវព្យាបាទ បន្យាត់បង់
ព្យាបាទ ។ ផលដ៏លាមក របស់មិច្ឆាទិដ្ឋិ មានក្នុងបច្ចុប្បន្នផង
ក្នុងលោកខាងមុខផង ដោយពិត អរិយសាវ័កនោះ លុះពិចារណា
ដូច្នោះហើយ លះបង់នូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ បន្យាត់បង់មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ នេះហៅថា ការបន្យាត់បង់ដ៏ប្រសើរ ។

[៥៨] គ្រានោះឯង សគារវព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ព្រះមាន
ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹង
ព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួរ
រលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសគារវព្រាហ្មណ៍ អង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូល ព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អ្វីហ្ន៎ជាត្រើយខាងអាយ អ្វីហ្ន៎ជាត្រើយខាងនាយ ។

ចាលាតិចាតោ ខោ ព្រាហ្មណ ឱរិមំ តីរំ ចាលា-
 តិចាតា វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ អទិដ្ឋាទានំ ឱរិមំ
 តីរំ អទិដ្ឋាទាតា វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារោ ឱរិមំ តីរំ កាមេសុ មិច្ឆាចារោ វេមណី
 ចារិមំ តីរំ ។ មុសាវាទោ ឱរិមំ តីរំ មុសាវាទា
 វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ បិសុណាវាចា ឱរិមំ តីរំ
 បិសុណាយ វាចាយ វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ ធុរុស-
 វាចា ឱរិមំ តីរំ ធុរុសាយ វាចាយ វេមណី ចារិមំ
 តីរំ ។ សម្មប្បុលាចោ ឱរិមំ តីរំ សម្មប្បុលាចា វេ-
 មណី ចារិមំ តីរំ ។ អភិជ្ឈា ឱរិមំ តីរំ អនភិជ្ឈា
 ចារិមំ តីរំ ។ ព្យាចាទោ ឱរិមំ តីរំ អព្យាចាទោ
 ចារិមំ តីរំ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ឱរិមំ តីរំ សម្មាទិដ្ឋិ ចារិមំ តីរំ ។
 ឥទំ ខោ ព្រាហ្មណ ឱរិមំ តីរំ ឥទំ ចារិមំ តីរិដ្ឋិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការសម្លាប់សត្វ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាក
 ការសម្លាប់សត្វ ជាត្រើយខាងនាយ ។ កិរិយាកាន់យកទ្រព្យដែល
 គេមិនបានឲ្យ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការកាន់យកទ្រព្យ
 ដែលគេមិនបានឲ្យ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការពោលពាក្យកុហក ជាត្រើយ
 ខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការពោលពាក្យកុហក ជាត្រើយខាងនាយ ។
 សម្តីញុះញង់ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកសម្តីញុះញង់ ជា
 ត្រើយខាងនាយ ។ សម្តីអាក្រក់ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាក
 សម្តីអាក្រក់ ជាត្រើយខាងនាយ ។ សម្តីរោយរាយឥតប្រយោជន៍ ជាត្រើយ
 ខាងអាយ កិរិយារៀរចាកសម្តីរោយរាយឥតប្រយោជន៍ ជាត្រើយខាង
 នាយ ។ ការសម្លឹងរំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ជាត្រើយខាងអាយ ការ
 មិនសម្លឹងរំពៃ ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការចង់ឲ្យគេ
 វិនាស ជាត្រើយខាងអាយ ការមិនចង់ឲ្យគេវិនាស ជាត្រើយខាងនាយ ។
 ការយល់ខុស ជាត្រើយខាងអាយ ការយល់ត្រូវ ជាត្រើយខាងនាយ ។
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាត្រើយខាងអាយ នេះជាត្រើយខាងនាយ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ

អប្បកា តេ មនុស្សេសុ យេ ជនា ចារកាមិនោ
 អថាយំ ឥតវា បជា តីរមេវានុជារតិ ។
 យេ ច ខោ សម្មទក្ខាតេ ធម្មេ ធម្មានុវត្តិនោ
 តេ ជនា ចារមេស្សន្តិ មច្ចុដេយ្យំ សុទុត្តរំ ។
 កណ្ណំ ធម្មំ វិប្បហាយ សុត្តំ ការេថ បណ្ឌិតោ
 ឱកា អនោកមាភម្ម វិវេកេ យត្ត ទ្វេមំ
 តត្រាកិរតិមិច្ឆេយ្យ ហិត្វា កាមេ អភិញ្ញោ
 បរិយោទមេយ្យ អត្តានំ ចិត្តក្ខេសេហិ បណ្ឌិតោ ។
 យេសំ សម្ពោធិយដ្ឋេសុ សម្មា ចិត្តំ សុការិតំ
 អាទានប្បដិនិស្សក្កេ អនុចាទាយ យេ រតា
 ទីណាសវា ជុតិមន្តោ តេ លោកេ បរិនិព្វតាតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

បណ្ណាមនុស្សទាំងឡាយ ពួកជនណា បានដល់នូវត្រើយ
 ខាងនាយ (ព្រះនិព្វាន) ពួកជនណោះ មានប្រមាណតិច
 ឯសត្វក្រៅពីនេះ រមែងស្ទុះទៅកាន់ត្រើយគឺសក្កាយទិដ្ឋិ
 (សត្វនេះច្រើនជាង) ។ ពួកជនណាប្រព្រឹត្តតាមនូវធម៌ ក្នុង
 ធម៌ដែលតថាគតសម្តែងហើយដោយប្រពៃ ពួកជននោះបាន
 ធ្ងន់នូវវដ្តៈជាទីនៅនៃមច្ចុ ដែលសត្វធ្ងន់បានដោយក្រក្រៃ
 ពេក នឹងដល់នូវត្រើយខាងនាយគឺព្រះនិព្វាន ។ បណ្ឌិត
 គប្បីលះបង់នូវធម៌ខ្មៅ ចម្រើននូវធម៌ស ចេញចាកអាល័យ
 អាស្រ័យនូវព្រះនិព្វានដែលមិនមានអាល័យ សេចក្តីត្រេក-
 អរបានដោយកម្រ ក្នុងវិវេកណា បណ្ឌិតអ្នកមិនមានសេចក្តី
 កង្វល់ លះបង់នូវកាមទាំងឡាយ ហើយប្រាថ្នានូវសេចក្តី
 ត្រេកអរក្នុងវិវេកនោះ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើខ្លួនឲ្យផ្លូវផង ចាកគ្រឿង
 សៅហ្មងនៃចិត្តទាំងឡាយ ។ ចិត្តដែលពួកជនណាចម្រើន
 ល្អប្រពៃហើយ ក្នុងអង្គនៃធម៌ជាគ្រឿងត្រាស់ដឹងទាំងឡាយ
 ពួកជនណា ត្រេកអរក្នុងការលះបង់សេចក្តីប្រកាន់ ព្រោះ
 មិនប្រកាន់ ពួកជនទាំងនោះ ឈ្មោះថា ជាខ្លីណាស្រព
 មានសេចក្តីរុងរឿង បរិនិព្វានហើយ ក្នុងលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៥៩] ឱរិមញ្ច វោ ភិក្ខុវេ តីរំ ទេសិស្សាមិ
 ចារិមញ្ច តីរំ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ
 ឱរិមំ តីរំ កតមញ្ច ចារិមំ តីរំ ។ មាណាតិមាតោ
 ខោ ភិក្ខុវេ ឱរិមំ តីរំ មាណាតិមាតោ វេមណី
 ចារិមំ តីរំ ។ អទិដ្ឋាទានំ ឱរិមំ តីរំ អទិដ្ឋាទាណ
 វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ កាមេសុ មិច្ឆាចារោ ឱរិមំ តីរំ
 កាមេសុ មិច្ឆាចារោ វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ មុសាវាទោ
 ចារិមំ តីរំ មុសាវាទោ វេមណី ចារិមំ តីរំ ។
 មិសុណា វាចា ឱរិមំ តីរំ មិសុណាយ វាចាយ
 វេមណី ចារិមំ តីរំ ។ ជុសា វាចា ឱរិមំ តីរំ
 ជុសាយ វាចាយ វេមណី ចារិមំ តីរំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវត្រើយខាង
 អាយផង នូវត្រើយខាងនាយផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំង-
 ឡាយស្តាប់នូវធម៌នោះ ។ លេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រើយខាង
 អាយ តើដូចម្តេច ត្រើយខាងនាយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ការសម្លាប់សត្វ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការ
 សម្លាប់សត្វ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេ
 មិនបានឲ្យ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការកាន់យកទ្រព្យ ដែល
 គេមិនបានឲ្យ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុង
 កាមទាំងឡាយ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការពោលនូវពាក្យកុហក ជា
 ត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាកការពោលពាក្យកុហក ជាត្រើយ
 ខាងនាយ ។ សម្តីញុះញង់ ជាត្រើយខាងអាយ កិរិយារៀរចាក
 សម្តីញុះញង់ ជាត្រើយខាងនាយ ។ សម្តីអាក្រក់ ជាត្រើយ
 ខាងអាយ កិរិយារៀរ ចាកសម្តីអាក្រក់ ជាត្រើយខាងនាយ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ

សម្មប្បុរាថា ឱវិមំ តីរំ សម្មប្បុរាថា វេមណី
 ចារិមំ តីរំ ។ អភិជ្ឈា ឱវិមំ តីរំ អនភិជ្ឈា
 ចារិមំ តីរំ ។ ព្យាថាទោ ឱវិមំ តីរំ អព្យាថាទោ
 ចារិមំ តីរំ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ឱវិមំ តីរំ សម្មាទិដ្ឋិ
 ចារិមំ តីរំ ។ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ឱវិមំ តីរំ ឥទំ
 ចារិមំ តីរន្តិ ។

អប្បកា តេ មនុស្សេសុ យេ ជនា ចារកាមិទោ

អថាយំ ឥតរា បជា តីរមេវានុទារតិ ។

យេ ច ខោ សម្មទក្ខាតេ ធម្មេ ធម្មានុវត្តិទោ

តេ ជនា ចារមេស្សន្តិ មច្ចុដេយ្យំ សុទុត្តំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ការពោល នូវពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ ជាត្រើយខាងអាយ
 កិរិយារៀរចាកការពោល នូវពាក្យឥតប្រយោជន៍ ជាត្រើយខាង
 នាយ ។ ការសម្លឹងរំពៃ ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ជាត្រើយខាងអាយ
 ការមិនសម្លឹងរំពៃ ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ជាត្រើយខាងនាយ ។
 ការចង់ឲ្យគេវិនាស ជាត្រើយខាងអាយ ការមិនចង់ឲ្យគេវិនាស
 ជាត្រើយខាងនាយ ។ ការយល់ខុស ជាត្រើយខាងអាយ
 ការយល់ត្រូវ ជាត្រើយខាងនាយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯង
 ត្រើយខាងអាយ នេះត្រើយខាងនាយ ។

បណ្ណាមនុស្សទាំងឡាយ ពួកជនណា បានដល់នូវត្រើយ
 ខាងនាយ (ព្រះនិព្វាន) ពួកជននោះ មានប្រមាណតិច
 ឯសត្វក្រៅពីនេះ រមែងស្ទុះទៅកាន់ត្រើយ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ
 (សត្វនេះច្រើនជាង) ។ ពួកជនណា ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ ក្នុងធម៌
 ដែលតថាគត សម្តែងហើយដោយប្រពៃ ពួកជននោះ
 បានឆ្លងនូវវដ្តៈជាទីនៅនៃមច្ចុ ដែលសត្វឆ្លងបាន ដោយក្រ
 ក្រៃពេក ហើយដល់នូវត្រើយខាងនាយ គឺព្រះនិព្វាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កណ្ណំ ធម្មំ វិប្បហាយ សុក្កំ ភាវេថ បណ្ឌិតោ

ឌីកា អនោកមាភម្ម វិវេកេ យត្ថ ទ្វរមំ

តត្រាភិរតិមិច្ឆេយ្យ ហិត្វា កាមេ អភិព្វនោ

បរិយោទមេយ្យ អត្តានំ ចិត្តក្ខេសេហិ បណ្ឌិតោ ។

យេសំ សម្ពោធិយដ្ឋេសុ សម្មា ចិត្តំ សុការិតំ

អាណាប្បដិទិស្សក្កេ អនុចាទាយ យេ រតា

ទីណាសវា ជុតិមន្តោ តេ លោកេ បរិទិត្វតាតិ ។

[៦០] អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ អនត្តោ

ច ធម្មោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច

វិទិត្វា អនត្តញ្ច ធម្មញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា

ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបដ្ឋិតព្វំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បណ្ឌិតគប្បីលះបង់នូវធម៌ខ្មៅ ចម្រើននូវធម៌ស ហើយចេញ
 ចាកអាស័យ អាស្រ័យនូវព្រះនិព្វាន ដែលមិនមានអាស័យ
 សេចក្តីត្រេកអរ បានដោយកម្រ ក្នុងវិវេកណា បណ្ឌិតអ្នក
 មិនមានសេចក្តីកង្វល់ គប្បីលះបង់ នូវកាមទាំងឡាយ
 ប្រាថ្នានូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងវិវេកនោះ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើខ្លួន
 ឲ្យផ្លូវផង ចាកគ្រឿងសៅហ្មងនៃចិត្តទាំងឡាយ ។ ចិត្តដែល
 ពួកជនណា ចម្រើនល្អប្រពៃហើយ ក្នុងអង្គនៃធម៌ជាគ្រឿង
 ត្រាស់ដឹងទាំងឡាយ ពួកជនណា ត្រេកអរ ក្នុងការលះ
 បង់នូវសេចក្តីប្រកាន់ ព្រោះមិនប្រកាន់ ពួកជនទាំងនោះជា
 ខ័ណ្ឌស្រព ឈ្មោះថា មានសេចក្តីរុងរឿង បរិនិព្វានហើយ
 ក្នុងលោក ។

[៦០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែន ជាធម៌ផង
 សភាវៈមិនមែន ជាប្រយោជន៍ផង ភិក្ខុគប្បីដឹង ធម៌ផង ប្រយោជន៍ផង
 ភិក្ខុគប្បីដឹង (ទាំងអស់) លុះបានដឹងនូវសភាវៈមិនមែនធម៌ និងសភាវៈ
 មិនមែនប្រយោជន៍ បានដឹងនូវធម៌ និងប្រយោជន៍ហើយ ធម៌
 យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា ភិក្ខុគប្បីប្រតិបត្តិ យ៉ាងនោះចុះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

កតមោ ច ភិក្ខុវេ អធម្មោ ច អនត្តោ
 ច ។ ចាលោតិចាតោ អទិដ្ឋាទានំ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារោ មុសាវាទោ បិសុណា វាចា ធរុសា
 វាចា សម្មប្បលាទោ អភិជ្ឈា ព្យាចាទោ មិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ ច
 អនត្តោ ច ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ ធម្មោ
 ច អត្តោ ច ។ ចាលោតិចាតោ វេមណី
 អទិដ្ឋាទានោ វេមណី កាមេសុ មិច្ឆាចារោ វេមណី
 មុសាវាទោ វេមណី បិសុណាយ វាចាយ វេមណី
 ធរុសាយ វាចាយ វេមណី សម្មប្បលាទោ វេមណី
 អនភិជ្ឈា អព្យាចាទោ សម្មាទិដ្ឋិ ។ អយំ
 វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ធម្មោ ច អត្តោ ច ។
 អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ អនត្តោ ច

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ និងសភាវៈមិនមែន
 ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ គឺការសម្លាប់សត្វ ការកាន់យក
 នូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ ការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ
 ការពោលនូវពាក្យកុហក សម្តីញុះញង់ សម្តីអាក្រក់ ការពោល
 នូវពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ ការសម្លឹងរំពៃ ចំពោះទ្រព្យអ្នក
 ដទៃ ការចង់ឲ្យគេវិនាស ការយល់ខុស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះហៅថា សភាវៈមិនមែនធម៌ និងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ទេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌និងប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ កិរិយារៀនចាក
 ការសម្លាប់សត្វ កិរិយារៀនចាកការកាន់យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ
 កិរិយារៀនចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ កិរិយារៀនចាកការ
 ពោលនូវពាក្យកុហក កិរិយារៀនចាកសម្តីញុះញង់ កិរិយារៀនចាក
 សម្តីអាក្រក់ កិរិយារៀនចាកការពោលពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍
 មិនសម្លឹងរំពៃ ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ការមិនចង់ឲ្យគេវិនាស ការយល់
 ត្រូវ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះទើបហៅថា ធម៌និងប្រយោជន៍ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ក្តី សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ធម្មោ ច វេទិតញោ អត្តោ ច អធម្មញ្ចា វិទិត្តា
 អនត្តញ្ចា ធម្មញ្ចា វិទិត្តា អត្តញ្ចា យថា ធម្មោ
 យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ឥតិ យន្តំ
 វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

[៦១] អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតញោ ធម្មោ ច
 អនត្តោ ច វេទិតញោ អត្តោ ច អធម្មញ្ចា វិទិត្តា
 ធម្មញ្ចា អនត្តញ្ចា វិទិត្តា អត្តញ្ចា យថា ធម្មោ
 យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ។ ឥទមវោច
 ភកវា ឥទំ វត្ថាន សុកតោ ឧដ្ឋាយាសនា
 វិហារំ ចារិសិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខុនំ
 អចិរយ្យក្កន្តស្ស ភកវតោ ឯតទហោសិ ឥទំ ខោ
 នោ អារុសោ ភកវា សទ្ឋិតេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ឋិសិត្តា
 វិត្តារេន អត្តំ អវិកទិត្តា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ក្តី ភិក្ខុគប្បីដឹង ធម៌ក្តី ប្រយោជន៍ក្តី ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង (ទាំងអស់)
លុះបានដឹង នូវសភាវៈមិនមែនជាធម៌ និងសភាវៈមិនមែនជាប្រយោជន៍
បានដឹង នូវធម៌និងប្រយោជន៍ហើយ ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍
យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ យ៉ាងនោះចុះ ពាក្យណា ដែលតថាគត
ពោលហើយដូច្នោះ ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យ
នូវសេចក្តីនុំ ។

[៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌និងធម៌ ភិក្ខុគប្បី
ដឹង សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ ភិក្ខុគប្បីដឹង (ទាំងអស់)
លុះបានដឹងនូវសភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ បានដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រ-
យោជន៍ និងប្រយោជន៍ហើយ ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា គប្បី
ប្រតិបត្តិតាម យ៉ាងនោះចុះ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បានត្រាស់ពាក្យ
នេះ លុះព្រះសុគតត្រាស់ពាក្យនេះរួចហើយ ក្រោកចាកអាសនៈចូល
ទៅកាន់វិហារ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចៀសចេញទៅមិន
យូរប៉ុន្មាន ភិក្ខុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងនូវឧទ្ទេសនេះឯង ដោយសង្ខេបពេក
មិនទ្រង់ចែករំលែកនូវអត្ថ ដោយសេចក្តីពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ
សោះ ស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈ ហើយយាងចូលទៅកាន់វិហារថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

អធិម្ភា ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធិម្ភា ច អនត្តោ
 ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធិម្ភា វិទិត្តា ធិម្ភា
 អនត្តោ វិទិត្តា អត្តោ យថា ធិម្ភា យថា អត្តោ
 តថា បដិបទ្ធិតព្វន្តិ ។ កោ នុ ខោ ឥមស្ស ភកវតា
 សទ្ធិត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ធិដ្ឋស្ស វិត្តាវេន អត្ថំ អវិកត្ត-
 ស្ស វិត្តាវេន អត្ថំ វិកេយ្យាតិ ។ អថខោ តេសំ
 ភិក្ខុនំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ អាយស្មា មហា-
 កច្ចាណោ សត្តុ ចេវ សំណ្ហិតោ សម្ភារិតោ ច វិញ្ញំ
 សព្វាចារីនំ បហោតិ អាយស្មា មហាកច្ចាណោ
 ឥមស្ស ភកវតា សទ្ធិត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ធិដ្ឋស្ស
 វិត្តាវេន អត្ថំ អវិកត្តស្ស វិត្តាវេន អត្ថំ វិកេយ្យំ យទ្ធកំ
 មយំ យេនាយស្មា មហាកច្ចាណោ តេនុបសង្កមេ-
 យ្យាម ឧបសង្កមិត្តា អាយស្មនំ មហាកច្ចាណំ ឯត-
 មត្ថំ បុច្ឆេយ្យាម យថា ណោ អាយស្មា មហា-
 កច្ចាណោ ព្យាករិស្សតិ តថា នំ ជារស្សាមាតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈ
មិនមែនប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង លុះបានដឹងនូវសភាវៈ
មិនមែនធម៌ និងធម៌ បានដឹងនូវសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍
ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិតាម យ៉ាងនោះចុះ ។
ភិក្ខុអង្គណាហ្ន៎ គប្បីចែករលែក នូវអត្តនៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមាន
ព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយសង្ខេប មិនចែករលែកនូវអត្តដោយ
ពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ មានសេចក្តី
ត្រិះរិះដូច្នោះថា ព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុអង្គនេះ ព្រះសាស្តាទ្រង់សរ-
សើរហើយ ទាំងពួកសព្វហូចារីបុគ្គល ជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយ
ដែរ មានតែព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ទើបអាចចែករលែក នូវអត្ត
នៃឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយសង្ខេប
មិនបានចែករលែកនូវអត្ត ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន បើដូច្នោះ គួរ
តែយើងទាំងអស់គ្នា ចូលទៅរកព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ លុះចូល
ទៅដល់ហើយ គប្បីសាកសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ នឹងព្រះមហាកថានៈដ៏មាន
អាយុ ព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ នឹងព្យាករ ដល់យើងទាំងឡាយ
យ៉ាងណា យើងទាំងអស់គ្នា នឹងចាំទុកនូវរឿងនុ៎ះ យ៉ាងនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អថខោ តេ ភិក្ខុ យេនាយស្មា មហាកច្ចាណោ តេនុ-
 បសង្កម្មីសុ ឧបសង្កម្មិត្វា អាយស្មតា មហាកច្ចាណេន
 សទ្ធិំ សម្មោទីសុ សម្មោទនីយំ កមំ សារាណីយំ
 វិទិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា
 ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតទរោច្ចំ ឥទំ
 ខោ ណោ អារុសោ កច្ចាន ភកវា សទ្ធិត្តេន ឧទ្ទេសំ
 ឧទ្ធិសិត្វា វិត្តារេន អត្តំ អរិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា
 វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ
 ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា
 ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា
 អត្តោ តថា បទិបទ្ធិតព្វន្តិ ។ តេសំ ណោ អារុសោ
 អម្ពាភំ អចិរយ្យក្កន្តស្ស ភកវតោ ឯតទហោសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

លំដាប់នោះឯង ពួកភិក្ខុទាំងនោះចូលទៅរកព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរាក់ទាក់ ជាមួយនឹងព្រះមហាកថានៈ
 ដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែល
 គួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ
 អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បានពោលទៅនឹងព្រះមហាកថានៈដ៏មាន
 អាយុដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោកថានៈ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងឡើង
 នូវឧទ្ទេសនេះឯង ដោយសង្ខេប មិនបានចែករំលែក នូវអត្ថដោយ
 ពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ ស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈ ហើយ
 យាងចូលទៅកាន់វិហារថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ក្តី
 ធម៌ក្តី ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ក្តី ប្រយោជន៍ក្តី
 ភិក្ខុគប្បីដឹង (ទាំងអស់) លុះបានដឹង នូវសភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌
 បានដឹង នូវសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ហើយ
 ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិតាម យ៉ាង
 នោះចុះ ។ ម្ចាស់អារុសោ កាលព្រះមានព្រះភាគ ចៀសចេញទៅ
 មិនយូរប៉ុន្មាន យើងទាំងអស់គ្នានោះ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ

ឥទំ ខោ ឆោ អារុសោ ភកវា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ទិសិត្វា
 វិត្វាវេន អត្ថំ អវិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ
 អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច
 វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មព្វោ វិទិត្វា ធម្មព្វោ អនត្ត-
 ព្វោ វិទិត្វា អត្តព្វោ យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា
 បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ។ កោ នុ ខោ ឥមស្ស ភកវតា
 សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្វាវេន អត្ថំ
 អវិកត្តស្ស វិត្វាវេន អត្ថំ វិកជេយ្យាតិ ។ តេសំ
 ឆោ អារុសោ អម្ពាតំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ
 អាយស្មា មហាកច្ចាឆោ សត្តុ ចេវ សំវណ្ណិតោ
 សម្ពារិតោ ច វិញ្ញនំ សព្វប្បចារីនំ បហោតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើងនូវឧទ្ទេស
នេះឯង ដោយសេចក្តីសង្ខេប មិនចែករលែកនូវអត្ត ដោយ
សេចក្តីពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយសោះ ក៏ស្រាប់តែក្រោក
ចាកអាសនៈ ហើយយាងចូលទៅកាន់វិហារថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
សភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍
និងប្រយោជន៍ ភិក្ខុគប្បីដឹង (ទាំងអស់) លុះបានដឹងនូវសភាវៈមិនមែនជា
ធម៌និងធម៌ផង បានដឹងនូវសភាវៈមិនមែនជាប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍
ផងហើយ ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ
តាមយ៉ាងនោះចុះ ។ ភិក្ខុអង្គណាហ្ន៎ គប្បីចែករលែក នូវអត្តនៃ
ឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើងហើយ ដោយ
សង្ខេប មិនបានចែករលែកនូវអត្ត ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន ។
ម្នាលអារុសោ កាលពួកយើងទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា
ព្រះមហាក្សត្រៈ ដ៏មានអាយុ អង្គនេះឯង ព្រះសាស្តាទ្រង់សរសើរ
ហើយ ទាំងពួកសព្វហ្មចារីបុគ្គល ជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយដែរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អាយស្មា មហាកច្ចាណោ ឥមស្ស ភកវតា សង្ខត្តេន
 ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ធិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ អរិកត្តស្ស
 វិត្តារេន អត្ថំ វិកជិតុំ យន្ទូន មយំ យេនាយស្មា
 មហាកច្ចាណោ តេនុបសង្កមេយ្យាម ឧបសង្កមិត្តា
 អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យាម យថា
 ណោ អាយស្មា មហាកច្ចាណោ ព្យាករិស្សតិ តថា នំ
 ធារេស្សាមាតិ វិកជតាយស្មា មហាកច្ចាណោតិ ។
 សេយ្យថាបិ អារុសោ បុរិសោ សារត្តិកោ សារកវេសី
 សារបរិយេសនំ ចរមាណោ មហាតោ រុក្ខស្ស តិដ្ឋតោ
 សារវតោ អតិក្កម្មេវ មូលំ អតិក្កម្មម ខន្ធិ
 សាខាបលាសេ សារំ បរិយេសិតព្វំ មញ្ញេយ្យ
 ឯវំ សម្មទមិទំ អាយស្មន្តានំ សត្តរិ សម្មទិក្ខតេ

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ទសកនិបាត

មានតែព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ទើបអាចចែករលែក នូវអត្តនៃ
 ឧទ្ទេសនេះ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើងហើយ ដោយ
 សង្ខេប មិនចែករលែក នូវអត្តដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន
 បើដូច្នោះ គួរតែយើងទាំងអស់គ្នា ចូលទៅរកព្រះមហាកថានៈដ៏មាន
 អាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ គប្បីសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ នឹងព្រះមហា-
 កថានៈដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ នឹងព្យាករ ដល់
 យើងទាំងឡាយ យ៉ាងណា យើងទាំងអស់គ្នា នឹងចាំនូវសេចក្តីនុ៎ះ
 យ៉ាងនោះ សូមព្រះមហាកថានៈ ដ៏មានអាយុ ចែករលែក
 (នូវសេចក្តីនុ៎ះ) ។ ព្រះមហាកថានៈតបថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ដូចបុរសអ្នកត្រូវការ ដោយខ្លឹមឈើ ស្វែងរកខ្លឹមឈើ ត្រាច់ទៅ
 ស្វែងរកខ្លឹមឈើ កាលបើឈើដ៏មានខ្លឹមបិតនៅ (ចំពោះមុខ) ក៏
 រំលងគល់ រំលងដើម ហើយសម្គាល់ថា គួរស្វែងរកខ្លឹមត្រង់មែក
 និងស្លឹកទៅវិញ យ៉ាងណាមិញ សេចក្តីប្រៀបធៀប ក៏យ៉ាងនោះ
 កាលព្រះសាស្តា គង់នៅចំពោះមុខ នៃលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ

តំ ភកវន្តំ អតិសិទ្ធា អម្ពេ ឯតមត្តំ បដិបុច្ឆិតព្វំ
មញ្ញថ^(១) ។ សោ ហិ អារុសោ ភកវា
ដានំ ជាតាតិ បស្សំ បស្សតិ ចក្កក្ខតោ ញ្ញាណ-
ក្ខតោ ធម្មក្ខតោ ព្រហ្មក្ខតោ វត្តា បវត្តា អត្ថស្ស
និទ្ទេតា អមតស្ស ទាតា ធម្មស្សាមី តថាកតោ ។
សោ ចេវ បនេតស្ស កាលោ អហោសិ យំ តុម្ពេ
ភកវន្តំយេវ ឧបសង្កមិត្តា ឯតមត្តំ បុច្ឆេយ្យាថ យថា
នោ ភកវា ព្យាករេយ្យ តថា នំ ជារេយ្យាថាតិ ។
អទ្ធារុសោ កត្វាន ភកវា ដានំ ជាតាតិ បស្សំ
បស្សតិ ចក្កក្ខតោ ញ្ញាណក្ខតោ ធម្មក្ខតោ
ព្រហ្មក្ខតោ វត្តា បវត្តា អត្ថស្ស និទ្ទេតា
អមតស្ស ទាតា ធម្មស្សាមី តថាកតោ ។

១ ឱ. មញ្ញថ ។ ម. មញ្ញេយ្យាថ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

លោកទាំងឡាយ ក៏រំលងព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ហើយមកសម្គាល់
 នូវសេចក្តីដែលត្រូវសួរនុ៎ះនឹងយើងវិញ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 សេចក្តីពិតថា ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបនូវហេតុដែល
 គួរជ្រាប ទ្រង់ឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញ ព្រះតថាគតមានចក្ខុកើត
 ហើយ មានញាណកើតហើយ មានធម៌កើតហើយ មានសភាព
 ជាបុគ្គលប្រសើរ ជាអ្នកស្តីថា អ្នកប្រៀនប្រដៅ អ្នកចង្អុលបង្ហាញ
 នូវប្រយោជន៍ អ្នកឲ្យនូវព្រះនិព្វាន ម្ចាស់ព្រោះធម៌ ។ អើ ! កាលនោះ
 ជាកាលសមគួរ ដល់ព្រះតថាគតអង្គនុ៎ះហើយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីចូល
 ទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះចុះ ព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ព្យាករ ដល់យើងរាល់គ្នា យ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ គប្បីចាំនូវ
 សេចក្តីនុ៎ះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលកច្ចានៈដ៏មានអាយុ ព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ជ្រាបនូវហេតុ ដែលគួរជ្រាប ទ្រង់ឃើញនូវហេតុ ដែលគួរឃើញ
 តាមពិត ព្រះតថាគតមានចក្ខុកើតហើយ មានញាណកើតហើយ មាន
 ធម៌កើតហើយ ជាបុគ្គលប្រសើរ ជាអ្នកស្តីថា អ្នកប្រៀនប្រដៅ អ្នក
 ចង្អុលបង្ហាញនូវប្រយោជន៍ អ្នកឲ្យនូវព្រះនិព្វាន ម្ចាស់ព្រោះធម៌ ។ អើ !

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ ចេវ បនេតស្ស កាលោ អហោសិ យំ មយំ
 ភកវន្តំយេវ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ បុច្ឆេយ្យាម យថា
 នោ ភកវា ព្យាករេយ្យ តថា នំ ធារេយ្យាម ។
 អបិចាយស្នា មហាកច្ចានោ សត្តុ ចេវ សំវណ្ណិតោ
 សម្មារិតោ ច វិញ្ញំនំ សព្វហ្មចារីនំ បហោតិ អាយស្នា
 មហាកច្ចានោ ឥមស្ស ភកវតា សង្កិត្តេន ឧទ្ទេសស្ស
 ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្តំ អរិកត្តស្ស វិត្តារេន អត្តំ
 វិកធិត្តំ វិកធិតាយស្នា មហាកច្ចានោ អគរុកត្វាតិ^(១) ។
 តេនហារុសោ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវហារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយ-
 ស្នតោ មហាកច្ចានស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្នា
 មហាកច្ចានោ ឯតទរោថ យំ ខោ នោ អារុសោ ភកវា
 សង្កិត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ទិសិត្វា វិត្តារេន អត្តំ អរិកធិត្វា

១ ឱ. អគរុកវិត្វាតិ ។ ម. អគរុកវិត្វាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

កាលនោះ ជាកាលសមគួរ ដល់ព្រះតថាគតអង្គនុ៎ះហើយ យើង
 ទាំងឡាយ គប្បីចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ
 ចុះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករ ដល់យើងទាំងឡាយ យ៉ាងណា
 យើងទាំងឡាយ គប្បីចាំទុកនូវសេចក្តីនុ៎ះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ចំណែក
 ខាងព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ព្រះសាស្តា ទ្រង់សរសើរហើយ ទាំង
 ពួកសព្វហូចារីបុគ្គល ជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយដែរ មានតែ
 ព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ទើបអាចចែករលែក នូវអត្ថនៃឧទ្ទេសនេះ
 ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើងហើយដោយសង្ខេប មិនចែក
 រលែក នូវអត្ថដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន សូមព្រះមហាកថានៈ
 ដ៏មានអាយុ កុំបង្កើបង្កង់ឡើយ ចែករលែក (សេចក្តី) ទៅចុះ ។
 បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យប្រពៃចុះ
 ខ្ញុំនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ នូវថេរវាចា
 របស់ព្រះមហាកថានៈ ដ៏មានអាយុថា ករុណាអារុសោ ។ ព្រះ
 មហាកថានៈ ដ៏មានអាយុ ពោលដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើង នូវឧទ្ទេស ដោយសង្ខេប
 មិនបានចែករលែក នូវអត្ថ ដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ

ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ
 វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ អត្តោ
 ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា
 អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបដ្ឋិ-
 តព្វន្តិ ។ កតមោ ចារុសោ អធម្មោ កតមោ ច
 ធម្មោ កតមោ ច អនត្តោ កតមោ ច អត្តោ ។
 ចាលោតិចាតា អារុសោ អធម្មោ ចាលោតិចាតា
 វេមណី ធម្មោ យេ ច ចាលោតិចាតប្បច្ចយា អនេកេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ
 ចាលោតិចាតា វេមណីបច្ចយា ច អនេកេ កុសលា
 ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។ អទិដ្ឋាទានំ
 អារុសោ អធម្មោ អទិដ្ឋាទានា វេមណី ធម្មោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ក៏ស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈ ហើយយាងចូលទៅកាន់វិហារថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌និងធម៌ ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈមិនមែន
 ប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង លុះបានដឹងនូវសភាវៈមិន
 មែនធម៌ និងធម៌ បានដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍និងប្រយោជន៍
 ហើយ ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ យ៉ាង
 នោះចុះ ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ចុះសភាវៈ មិនមែនធម៌
 តើដូចម្តេច ធម៌ តើដូចម្តេច សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច
 ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ការសម្លាប់សត្វ មិន
 មែនធម៌ទេ កិរិយារៀរចាកការសម្លាប់សត្វ ជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា
 ជាអកុសលដ៏លាមកច្រើន កើតឡើង ព្រោះបច្ច័យគឺការសម្លាប់សត្វ នេះ
 ជាសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ទេ ធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលច្រើន រមែង
 ដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការនា ព្រោះបច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកការសម្លាប់
 សត្វ នេះទើបជាប្រយោជន៍ ។ ការកាន់យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ
 មិនមែនជាធម៌ កិរិយារៀរចាកការកាន់យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យេ ច អទិដ្ឋាទានប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ អទិដ្ឋាទានា
 វេមណីបច្ចយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។ កាមេសុ មិច្ឆាចារា
 អារុសោ អធម្មោ កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណី
 ធម្មោ យេ ច កាមេសុ មិច្ឆាចារប្បច្ចយា អនេកេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ
 កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណីបច្ចយា ច អនេកេ
 កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ
 អត្តោ ។ មុសាវាទោ អារុសោ អធម្មោ មុសាវាទា
 វេមណី ធម្មោ យេ ច មុសាវាទប្បច្ចយា អនេកេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន រមែង
 កើតឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការកាន់យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ
 នេះមិនមែនប្រយោជន៍ ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់
 នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា ព្រោះបច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកការកាន់
 យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ ការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ មិនមែនជាធម៌ទេ កិរិយា
 រៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាធម៌ ធម៌ទាំងឡាយណា
 ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន រមែងកើតឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការ
 ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ ធម៌ទាំង-
 ឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា ព្រោះ
 បច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ នេះទើបជា
 ប្រយោជន៍ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ការពោលនូវពាក្យកុហក
 មិនមែនជាធម៌ កិរិយារៀរចាកការពោលនូវពាក្យកុហក ជាធម៌ ឯធម៌
 ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន រមែងកើតឡើងព្រម
 ព្រោះបច្ច័យ គឺការពោលនូវពាក្យកុហក នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ទេ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ

មុសាវាទា វេមណីបច្ចុយា ច អនេកេ កុសលា
 ធម្មា ការាទារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។
 បិសុណាវាទា អារុសោ អធម្មោ បិសុណាយ
 វាទាយ វេមណី ធម្មោ យេ ច បិសុណា-
 វាទាបច្ចុយា អនេកេ ទាបកា អកុសលា
 ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ បិសុណាយ វាទាយ
 វេមណីបច្ចុយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការាទា-
 រិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។ ធម្មសា វាទា អារុសោ
 អធម្មោ ធម្មសាយ វាទាយ វេមណី ធម្មោ យេ ច
 ធម្មសាវាទាបច្ចុយា អនេកេ ទាបកា អកុសលា
 ធម្មា សម្ពុទ្ធិ អយំ អនត្តោ ធម្មសាយ វាទាយ
 វេមណីបច្ចុយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការាទា-
 ទារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។ សម្ពុប្បុលាទោ អារុសោ
 អធម្មោ សម្ពុប្បុលាទា វេមណី ធម្មោ យេ ច សម្ពុប្បុ-
 លាបច្ចុយា អនេកេ ទាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុទ្ធិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ធម៌ទាំងឡាយជាកុសលច្រើន រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវិនាសព្រោះ
 បច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកការពោល នូវពាក្យកុហក នេះជាប្រយោជន៍ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ សម្តីញុះញង់ មិនមែនជាធម៌ កិរិយា
 រៀរចាកសម្តីញុះញង់ ជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល
 ដ៏លាមកច្រើន រមែងកើតឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យ គឺ សម្តីញុះញង់
 នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់នូវ
 ការបរិបូណ៌ ដោយការវិនាស ព្រោះបច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកសម្តីញុះញង់
 នេះទើបជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ សម្តីអាក្រក់
 មិនមែនជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន
 កើតឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺសម្តីអាក្រក់ នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ទេ
 ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន តែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនាស
 ព្រោះបច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកសម្តីអាក្រក់ នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ការពោលពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ មិន
 មែនជាធម៌ កិរិយារៀរចាកការពោលពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍
 ជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន តែងកើត
 ឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការពោលពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អយំ អនត្តោ សម្មប្បុលាទា វេមណីបច្ចុយា ច
 អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ចន្តិ
 អយំ អត្តោ ។ អភិជ្ឈា អារុសោ អធម្មោ
 អនភិជ្ឈា ធម្មោ យេ ច អភិជ្ឈាបច្ចុយា អនេកេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ពុន្តិ អយំ អនត្តោ
 អនភិជ្ឈាបច្ចុយា ច អនេកេ កុសលា ធម្មា ការណា-
 ចារិប្បី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។ ព្យាចាទោ អារុសោ
 អធម្មោ អព្យាចាទោ ធម្មោ យេ ច ព្យាចាទ-
 ប្បច្ចុយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 សម្ពុន្តិ អយំ អនត្តោ អព្យាចាទប្បច្ចុយា ច អនេកេ
 កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ចន្តិ អយំ អត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់
 នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា ព្រោះបច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកការពោលពាក្យ
 រោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ការសម្ងំរំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ មិនមែនជាធម៌ ការមិនសម្ងំរំ
 រំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល
 ដ៏លាមកច្រើន តែងកើតឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការសម្ងំរំពៃចំពោះ
 ទ្រព្យអ្នកដទៃ នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ ធម៌ទាំងឡាយជាកុសលច្រើន
 តែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា ព្រោះបច្ច័យគឺការមិនសម្ងំរំពៃ
 ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ការចង់ឲ្យគេវិនាស មិនមែនជាធម៌ ការមិនចង់ឲ្យគេវិនាស ជាធម៌
 ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន រមែងកើតឡើង
 ព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការចង់ឲ្យគេវិនាស នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ទេ
 ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយ
 ការវិនា ព្រោះបច្ច័យគឺការមិនចង់ឲ្យគេវិនាស នេះទើបជាប្រយោជន៍ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ

មិច្ឆាទិដ្ឋិ អារុសោ អធម្មោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ យេ ច
 មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច អនេកេ
 កុសលា ធម្មា ការណាចារិយី ភិច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។ យំ
 ខោ ណោ អារុសោ ភក្កវា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ធិសិត្វា
 វិត្តារេន អត្ថំ អរិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ
 អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច
 វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មព្វោ វិទិត្វា ធម្មព្វោ អនត្តព្វោ
 វិទិត្វា អត្តព្វោ យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា
 បដិបទ្ធិតព្វន្តិ ឥមស្សបិ ខោ អហំ អារុសោ ភក្កវតា
 សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ធិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ
 អរិកត្តស្ស ឯវំ វិត្តារេន អត្ថំ អាជាណមិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ការយល់ខុស មិនមែនជាធម៌ ការយល់ត្រូវ
 ជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន កើតឡើង
 ព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការយល់ខុស នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ ធម៌ទាំង-
 ឡាយជាអកុសលច្រើន រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា ព្រោះ
 បច្ច័យ គឺ ការយល់ត្រូវ នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងនូវឧទ្ទេសណា ដោយសង្ខេប មិនចែក
 រលែកនូវអត្ថថ (នៃឧទ្ទេសនុ៎ះ) ដោយពិស្តារ ដល់យើងទាំងឡាយ
 ក៏ស្រាប់តែ ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយយាងចូលទៅកាន់វិហារថា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈមិនមែន
 ប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង លុះបានដឹងសភាវៈមិនមែនជា
 ធម៌ និងធម៌ បានដឹងនូវសភាវៈ មិនមែនជាបុរយោជន៍ និងប្រយោជន៍
 ហើយ ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ
 យ៉ាងនោះចុះ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ចំណែកខាងខ្ញុំ តែងដឹងនូវ
 អត្ថនៃឧទ្ទេសនេះឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងឡើង ដោយ
 សង្ខេប មិនចែករលែកនូវអត្ថ ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបានយ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អាកង្ខមាណា ច បន តុម្កេ អារុសោ ភកវន្តិយេវ
 ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្តំ បុច្ឆេយ្យាថ យថា នោ ភកវា
 ព្យាករេយ្យ តថា នំ ជារេយ្យាថាតិ ។ ឯវមារុសោតិ
 ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ មហាកច្ចានស្ស ភាសិតំ
 អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្នា ខោ តេ
 ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទវេច្ចំ យំ ខោ នោ ភន្តេ
 ភកវា សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ធិសិត្វា វិត្តារេន អត្តំ
 អវិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច
 ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ
 អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច វិទិត្វា
 អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា បដិបទ្ធិតព្វន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ កាលបើប្រាថ្នា ត្រូវតែ
 ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយសួរសេចក្តីនុ៎ះ ព្រះមានព្រះភាគ
 ព្យាករ ដល់យើងទាំងឡាយ យ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវចាំ
 ទុកនូវសេចក្តីនុ៎ះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រេកអរ
 អនុមោទនា ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះមហាកថានៈ ដ៏មានអាយុថា ករុណា
 អារុសោ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ
 នៅក្នុងទីសមគួរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ លុះអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ
 ក៏បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងនូវឧទ្ទេសណា ដោយសង្ខេប មិនចែក
 រលៃកន្លះអត្ថ (នៃឧទ្ទេសនុ៎ះ) ដោយពិស្តារ ក៏ស្រាប់តែក្រោកចាកអាសនៈ
 ហើយយាងចូលទៅកាន់វិហារថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិន
 មែនធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ និង
 ប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង លុះបានដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌
 បានដឹងសភាវៈ មិនមែនប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ហើយ ធម៌យ៉ាង
 ណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ យ៉ាងនោះចុះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ

តេសំ នោ ភន្តេ អម្ពាភំ អចិរយ្យក្កន្តស្ស ភកវតោ
 ឯតទហោសិ ឥទំ ខោ នោ អារុសោ ភកវា
 សង្ខិត្តេន ឧទ្ទេសំ ឧទ្ទិសិត្វា វិត្វារេន អត្ថំ
 អរិកទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ អធម្មោ ច
 ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច វេទិតព្វោ
 អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច
 វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា
 បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ។ កោ នុ ខោ ឥមស្ស ភកវតោ
 សង្ខិត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្វារេន អត្ថំ អរិកត្តស្ស វិត្វារេន
 វិកដេយ្យាតិ ។ តេសំ នោ ភន្តេ អម្ពាភំ ឯតទហោសិ
 អយំ ខោ អាយស្មា មហាកត្វានោ សត្តុ ចេវ
 សំវណ្ណិតោ សម្ពាវិតោ ច វិញ្ញំនំ សព្វហ្មចារីនំ បហោតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញទៅ មិនយូរ
 ប៉ុន្មាន យើងខ្ញុំទាំងឡាយនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ម្ចាស់
 អាវុសោទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងនូវឧទ្ទេសនេះឯង
 ដោយសង្ខេប មិនបានចែករំលែក នូវអត្ថដោយពិស្តារ ដល់យើង
 ទាំងឡាយ ក៏ស្រាប់តែ ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយយាងចូលទៅកាន់
 វិហារថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុ
 គប្បីដឹង សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍និងប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង លុះ
 បានដឹងសភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ បានដឹងសភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍
 និងប្រយោជន៍ហើយ ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ
 យ៉ាងនោះចុះ ។ ភិក្ខុអង្គណាហ្ន៎ គប្បីចែករំលែក នូវអត្ថនៃឧទ្ទេសនេះ
 ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើងដោយសង្ខេប មិនបានចែករំលែកនូវអត្ថ
 ដោយពិស្តារ ឲ្យពិស្តារបាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងទាំងនោះ
 មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នោះថា ព្រះមហាកថានៈមានអាយុនេះឯង ព្រះសាស្តា
 ទ្រង់សរសើរហើយ ទាំងពួកសព្វហូចារីបុគ្គលជាអ្នកប្រាជ្ញ ក៏សរសើរហើយដែរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អាយស្មា មហាកច្ចាណោ ឥមស្ស ភកវតា
 សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសស្ស ឧទ្ទិដ្ឋស្ស វិត្តារេន អត្ថំ
 អវិភត្តស្ស វិត្តារេន អត្ថំ វិភជិតំ យទ្ធុន មយំ
 យេនាយស្មា មហាកច្ចាណោ តេនុបសង្កមេយ្យាម ឧប-
 សង្កមិត្តា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតមត្ថំ បុច្ឆេ-
 យ្យាម យថា នោ អាយស្មា មហាកច្ចាណោ ព្យាក-
 វិស្សតិ តថា នំ ជារស្សាមាតិ ។ អថខោ មយំ
 ភន្តេ យេនាយស្មា មហាកច្ចាណោ តេនុបសង្កមិត្តា
 ឧបសង្កមិត្តា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតមត្ថំ
 បុច្ឆិម្ហា ។ តេសំ នោ ភន្តេ អាយស្មតោ មហា-
 កច្ចានេន ឥមេហិ អាការេហិ ឥមេហិ បទេហិ ឥមេហិ
 ព្យញ្ញនេហិ អត្តោ សុវិភត្តោតិ ។ សាធុ សាធុ
 ភិក្ខុវេ បណ្ឌិតោ ភិក្ខុវេ មហាកច្ចាណោ មហាបញ្ញោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មានតែព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ទើបអាចចែករលែក នូវអត្ថនៃឧទ្ទេស
នេះ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងឡើង ដោយសង្ខេប មិនបាន
ចែករលែកនូវអត្ថ ដោយពិស្តារឲ្យពិស្តារបាន បើដូច្នោះ គួរតែយើង
ទាំងឡាយ ចូលទៅរកព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់
ហើយគប្បីសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ នឹងព្រះមហាកថានៈដ៏មានអាយុ ព្រះមហា-
កថានៈដ៏មានអាយុ នឹងព្យាករ ដល់យើងទាំងឡាយ យ៉ាងណា
យើងទាំងឡាយ នឹងចាំទុក នូវសេចក្តីនោះ យ៉ាងនោះ ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ យើងទាំងឡាយ ក៏ចូលទៅរកព្រះ
មហាកថានៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បានសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ
នឹងព្រះមហាកថានៈ ដ៏មានអាយុ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះមហា-
កថានៈដ៏មានអាយុ បានចែករលែក សេចក្តីស្រួលបួល ដោយអាការ
ទាំងឡាយនេះ ដោយបទទាំងឡាយនេះ ដោយព្យញ្ជនៈទាំងឡាយ
នេះ ដល់យើងទាំងឡាយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាកថានៈ
ជាបណ្ឌិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាកថានៈ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាច្រើន

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ភិក្ខុវេ មហាកច្ចាណោ មំ ចេបិ តុម្ហេ ភិក្ខុវេ
 ឧបសង្កម្ពិត្វា ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យាថ អហម្យិ ចេតំ
 ឯវមេវ ព្យាករេយ្យំ យថា តំ មហាកច្ចាណេន
 ព្យាកតំ ឯសោ ចេវ តស្ស អត្តោ ឯវញ្ច ធំ
 ធារេយ្យាថាតិ ។

[៦២] អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតញោ ធម្មោ ច
 អនត្តោ ច វេទិតញោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្វា ធម្មញ្ច
 អនត្តញ្ច វិទិត្វា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ
 តថា បដិបទ្ឋិតព្វន្តិ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អធម្មោ
 កតមោ ច ធម្មោ កតមោ ច អនត្តោ កតមោ ច
 អត្តោ ។ ចាលាភិចាតោ ភិក្ខុវេ អធម្មោ ចាលាភិ-
 ចាតា វេមណី ធម្មោ យេ ច ចាលាភិចាតប្បច្ចយា
 អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ អយំ អនត្តោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ អ្នកទាំងឡាយ ចូលមករកតថាគត ហើយ
សួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ តថាគត ក៏ព្យាករនូវសេចក្តីនុ៎ះដូចសេចក្តី ដែលមហា-
កច្ឆានៈ បានព្យាករហើយ យ៉ាងនោះដែរ សេចក្តីនោះឯងនៃ
ឧទ្ទេសនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីចាំទុកនូវសេចក្តីនោះ យ៉ាងនេះចុះ ។

[៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុ
គប្បីដឹង សភាវៈមិនមែនប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង
លុះបានដឹង នូវសភាវៈមិនមែនធម៌ និងធម៌ បានដឹងសភាវៈមិនមែន
ប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ហើយ ធម៌ យ៉ាងណា ប្រយោជន៍ យ៉ាង
ណា គប្បីប្រតិបត្តិ យ៉ាងនោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
សភាវៈមិនមែនធម៌ តើដូចម្តេច ធម៌ តើដូចម្តេច សភាវៈមិនមែន
ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ការសម្លាប់សត្វមិនមែនធម៌ទេ កិរិយារៀនចាកការសម្លាប់
សត្វជាធម៌ ឯធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសល ដ៏លាមកច្រើន តែង
កើតឡើងព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការសម្លាប់សត្វ នេះមិនមែនប្រយោជន៍ទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចាលភាតិចាតា វេមណីបច្ចយា ច អនេកេ កុសលា

ធម្មា ការណាចារិប្បី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។

អទិដ្ឋាទានំ ភិក្ខុវេ អធម្មោ អទិដ្ឋាទាណា វេមណី

ធម្មោ... កាមេសុ មិច្ឆាចារា ភិក្ខុវេ អធម្មោ

កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណី ធម្មោ... មុសាវាទោ

ភិក្ខុវេ អធម្មោ មុសាវាទា វេមណី ធម្មោ... បិសុណា

វាទា ភិក្ខុវេ អធម្មោ បិសុណាយ វាទាយ វេមណី

ធម្មោ... ធរុសវាទា ភិក្ខុវេ អធម្មោ ធរុសាយ

វាទាយ វេមណី ធម្មោ... សម្មប្បុលាទោ ភិក្ខុវេ

អធម្មោ សម្មប្បុលាទា វេមណី ធម្មោ . . .

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនា
 ព្រោះបច្ច័យគឺកិរិយារៀរចាកការសម្លាប់សត្វ នេះទើបជាប្រយោជន៍ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកាន់យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ មិន
 មែនជាធម៌ទេ កិរិយារៀរចាកការកាន់យកនូវទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ
 ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ
 មិនមែនជាធម៌ទេ កិរិយារៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ
 ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការពោលនូវពាក្យកុហក
 មិនមែនជាធម៌ទេ កិរិយារៀរចាកការពោលនូវពាក្យកុហក ជាធម៌ ...
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្តីញុះញង់គេ មិនមែនជាធម៌ទេ កិរិយា
 រៀរចាកសម្តីញុះញង់គេ ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 សម្តីអាក្រក់ មិនមែនជាធម៌ទេ ការរៀរចាកសម្តីអាក្រក់ ជាធម៌ ...
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្តីរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ មិនមែនជា
 ធម៌ទេ កិរិយារៀរចាកសម្តីរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ ជាធម៌ ...

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

អភិជ្ឈា ភិក្ខុវេ អធម្មោ អនភិជ្ឈា ធម្មោ ... ព្យាទាទោ

ភិក្ខុវេ អធម្មោ អព្យាទាទោ ធម្មោ ... មិច្ឆាទិដ្ឋិ

ភិក្ខុវេ អធម្មោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ យេ ច មិច្ឆា-

ទិដ្ឋិប្បច្ចយា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា

សម្ភវន្តិ អយំ អនត្តោ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ច អនេកេ

កុសលា ធម្មា ការណាចារិប្បវី កច្ឆន្តិ អយំ អត្តោ ។

អធម្មោ ច ភិក្ខុវេ វេទិតព្វោ ធម្មោ ច អនត្តោ ច

វេទិតព្វោ អត្តោ ច អធម្មញ្ច វិទិត្តា ធម្មញ្ច អនត្តញ្ច

វិទិត្តា អត្តញ្ច យថា ធម្មោ យថា អត្តោ តថា

បដិបទ្ធិតព្វន្តិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសម្ងំរំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ មិនមែនជាធម៌ទេ
 ការមិនសម្ងំរំពៃចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ជាធម៌ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ការចង់ឲ្យគេវិនាស មិនមែនជាធម៌ទេ ការមិនចង់ឲ្យគេវិនាស ជាធម៌ ...
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការយល់ខុស មិនមែនជាធម៌ទេ ការយល់ត្រូវ
 ជាធម៌ ធម៌ទាំងឡាយណា ជាអកុសលដ៏លាមកច្រើន តែងកើតឡើង
 ព្រម ព្រោះបច្ច័យគឺការយល់ខុស នេះមិនមែនជាប្រយោជន៍ទេ ធម៌
 ទាំងឡាយ ជាកុសលច្រើន រមែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយភាវនា
 ព្រោះបច្ច័យគឺការយល់ត្រូវ នេះជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 សភាវៈមិនមែនជាធម៌ និងធម៌ ភិក្ខុគប្បីដឹង សភាវៈមិនមែនជា
 ប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍ ក៏ភិក្ខុគប្បីដឹង លុះបានដឹងសភាវៈមិនមែន
 ជាធម៌ និងធម៌ ដឹងនូវសភាវៈមិនមែនជាប្រយោជន៍ និងប្រយោជន៍
 ហើយ ធម៌យ៉ាងណា ប្រយោជន៍យ៉ាងណា គប្បីប្រតិបត្តិ យ៉ាង
 នោះចុះ ពាក្យណា ដែលតថាគត ពោលហើយដូច្នោះ ពាក្យនុ៎ះ
 តថាគត បានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យ នូវសេចក្តីនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៦៣] បាណាតិបាតំបហំ^(១) ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ
 លោកហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហហេតុ-
 កម្មិ ។ អទិដ្ឋាទានំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ
 លោកហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហហេតុ-
 កម្មិ ។ កាមេសុ មិច្ឆាចារំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ
 វេនាមិ លោកហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហ-
 ហេតុកម្មិ ។ មុសាវាទំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ
 លោកហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហហេតុ-
 កម្មិ ។ បិសុណាវាទំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ
 លោកហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហហេតុ-
 កម្មិ ។ ជរុសវាទំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ លោក-
 ហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហហេតុកម្មិ ។
 សម្មប្បុលាបំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ លោក-
 ហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហហេតុកម្មិ ។

១ ឱ. បាណាតិបាតម្បហំ ។ ម. បាណាតិបាតំបហំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៦៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា បុណ្ណតិបុត្ត
មាន ៣ ប្រការ គឺមានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១ មាន
មោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អទិន្នាទាន
មាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១ មាន
មោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា កាមេសុ
មិច្ឆាចារមាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១
មានមោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
មុសាវាទមាន ៣ ប្រការគឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១
មានមោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
បិសុណាវាចា មាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈ
ជាហេតុ ១ មានមោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា ផុសវាចា មាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈ
ជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១ មានមោហៈជាហេតុ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សម្មប្បលាបៈមាន ៣ ប្រការ គឺ
មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១ មានមោហៈជាហេតុ ១ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

អភិជ្ឈំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ លោក-
 ហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហាហេតុ-
 កម្មិ ។ ព្យាចាទំបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ
 លោកហេតុកម្មិ ទោសហេតុកម្មិ មោហាហេតុកម្មិ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិបហំ ភិក្ខុវេ តិវិដំ វេនាមិ លោកហេតុកម្មិ
 ទោសហេតុកម្មិ មោហាហេតុកម្មិ ។ ឥតិ ខោ
 ភិក្ខុវេ លោកោ កម្មនិទានសម្ភវោ ទោសោ កម្ម-
 និទានសម្ភវោ មោហោ កម្មនិទានសម្ភវោ លោក-
 ក្ខយា កម្មនិទានសំខយោ ទោសក្ខយា កម្មនិ-
 ទានសំខយោ មោហក្ខយា កម្មនិទានសំខយោតិ ។

[៦៤] សបរិក្កមនោ អយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ
 ធម្មោ អបរិក្កមនោ ។ កថព្ភា ភិក្ខុវេ សបរិក្កមនោ
 អយំ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អបរិក្កមនោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អភិជ្ឈាមាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១ មានមោហៈ ជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ព្យាបាទ មាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈជាហេតុ ១ មានមោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា មិច្ឆាទិដ្ឋិមាន ៣ ប្រការ គឺ មានលោភៈជាហេតុ ១ មានទោសៈ ជាហេតុ ១ មានមោហៈជាហេតុ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះ ដំណើរដូច្នោះឯង លោភៈឈ្មោះថាជាហេតុ ជាដែនកើតនៃកម្ម ទោសៈ ឈ្មោះថាជាហេតុ ជាដែនកើតនៃកម្ម មោហៈឈ្មោះថាជាហេតុ ជាដែន កើតនៃកម្ម ព្រោះអស់លោភៈ ទើបអស់ហេតុនៃកម្ម ព្រោះអស់ទោសៈ ទើបអស់ហេតុនៃកម្ម ព្រោះអស់មោហៈ ទើបអស់ហេតុនៃកម្ម ។

[៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌នេះ ប្រកបដោយការប្រែ ត្រឡប់ ធម៌នេះ មិនមែនជាមិនមានការប្រែត្រឡប់ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ធម៌នេះ ប្រកបដោយការប្រែត្រឡប់ ធម៌នេះមិន មែនជាមិនមានការប្រែត្រឡប់ តើដោយអធិប្បាយ ដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចាលោតិចាតិស្ស ភិក្ខុវេ ចាលោតិចាតា វេមណី
 បរិក្កមនំ ហោតិ អទិន្នាទាយិស្ស ភិក្ខុវេ អទិ-
 ន្នាទាតា វេមណី បរិក្កមនំ ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារិស្ស ភិក្ខុវេ កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណី
 បរិក្កមនំ ហោតិ មុសាវាទិស្ស ភិក្ខុវេ មុសា-
 វាទា វេមណី បរិក្កមនំ ហោតិ បិសុណាវា-
 ចស្ស ភិក្ខុវេ បិសុណាយ វាចាយ វេមណី
 បរិក្កមនំ ហោតិ ធរុសវាចស្ស ភិក្ខុវេ ធរុសាយ
 វាចាយ វេមណី បរិក្កមនំ ហោតិ សម្មប្បលាបិស្ស
 ភិក្ខុវេ សម្មប្បលាទា វេមណី បរិក្កមនំ ហោតិ
 អភិជ្ឈាលុស្ស ភិក្ខុវេ អនភិជ្ឈា បរិក្កមនំ ហោតិ
 ព្យាបន្នស្ស ភិក្ខុវេ អព្យាចាទោ បរិក្កមនំ ហោតិ
 មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ភិក្ខុវេ សម្មាទិដ្ឋិ បរិក្កមនំ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកសម្លាប់សត្វ វៀរចាកការសម្លាប់
សត្វវិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
អ្នកលួចទ្រព្យគេ វៀរចាកការលួចទ្រព្យគេវិញ ឈ្មោះថា ការ
ប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
វៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមវិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកពោលពាក្យកុហក វៀរចាកការពោលពាក្យ
កុហកវិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
អ្នកពោលពាក្យញុះញង់ វៀរចាកការពោលពាក្យញុះញង់វិញ ឈ្មោះ
ថា ការប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកពោលពាក្យ
អាក្រក់ វៀរចាកការពោលពាក្យអាក្រក់វិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ វៀរចាកការ
ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍វិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានអភិជ្ឈា មិនមានអភិជ្ឈាវិញ ឈ្មោះថា ការ
ប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានព្យាបាទ មិនមាន
ព្យាបាទវិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
អ្នកយល់ខុស មានការយល់ត្រូវវិញ ឈ្មោះថា ការប្រែត្រឡប់ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ បរិក្កមនំ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ

ភិក្ខុវេ សបរិក្កមនោ នាយំ ធម្មោ អបរិក្កមនោតិ ។

[៦៥] ឯកំ សមយំ ភកវា ចារាយំ វិហារតិ

ចុន្ទស្ស កម្មារបុត្តស្ស អម្ពរេន ។ អថខោ ចុន្ទោ

កម្មារបុត្តោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ

និសីទ្តំ ខោ ចុន្តំ កម្មារបុត្តំ ភកវា ឯតទរោច កស្ស

នោ ត្វំ ចុន្ទ សោចេយ្យានិ រោចេសីតិ ។ ព្រាហ្មណា

ភន្តេ បច្ឆាក្ខមកា កមណ្ឌុលុកា សេវាលមាលកា

អត្ថិបរិចារិកា ឧទកោរោហកា សោចេយ្យានិ

បញ្ញាបេន្តិ តេសាហំ សោចេយ្យានិ រោចេសីតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ហៅថា ការប្រែត្រឡប់ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌នេះ ដែលប្រកបដោយការប្រែត្រឡប់ មិនមែនជា
មិនមានការប្រែត្រឡប់ យ៉ាងនេះឯង ។

[៦៥] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងអម្ពវ័ន
(ព្រៃស្វាយ) របស់កម្មារបុត្រឈ្មោះចុន្ទ ជិតក្រុងបារាវា ។ គ្រានោះ
ចុន្ទកម្មារបុត្រ បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះចុន្ទ-
កម្មារបុត្រ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរ
ដូច្នោះថា ម្នាលចុន្ទ អ្នកពេញចិត្តនឹងការស្អាត របស់អ្នកណា ។ ចុន្ទ-
កម្មារបុត្រក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដែល
នៅខាងក្រោយភូមិ ជាអ្នកប្រើប្រាស់លក្ខចាន់^(១) ប្រើប្រាស់សំពត់ដូចផ្កា
សារាយ ជាអ្នកបម្រើភ្លើង ជាអ្នកចុះត្រាំទឹកព្រឹកល្ងាច តែងបញ្ញត្តិរូបការ
ស្អាត ខ្ញុំព្រះអង្គពេញចិត្តចំពោះការស្អាត របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ។

១ ប្រដាប់សម្រាប់ដាក់ទឹកក្នុងវេលាដើរផ្លូវ គឺក្អម, កំសៀវ, បំពង់, កុណ្ឌី, ទីកោ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យថាកថំ បន ចុន្ទ ព្រាហ្មណា បច្ឆាក្ខមកា
 កមណ្ណាលុកា សេវាលមាលកា អត្តិបរិចារិកា
 ឧទកោរោហកា សោចេយ្យានិ បញ្ញាបេន្តីតិ ។
 ឥធិ ភន្តេ ព្រាហ្មណា បច្ឆាក្ខមកា កមណ្ណាលុកា
 សេវាលមាលកា អត្តិបរិចារិកា ឧទកោរោហកា
 តេ សារកេ^(១) វរំ សមាទបេន្តិ វហិ តំ អម្ពោ
 បុរិស សកាលស្សេវ^(២) ឧដ្ឋហន្តោ សយនម្ពា
 បបរី អាមសេយ្យាសិ នោ ចេ បបរី អាមសេយ្យាសិ
 អលូតោមយានិ^(៣) អាមសេយ្យាសិ នោ ចេ
 អលូតោមយានិ អាមសេយ្យាសិ ហរិតានិ តិណានិ
 អាមសេយ្យាសិ នោ ចេ ហរិតានិ អាមសេយ្យាសិ
 អត្តិ បរិចរេយ្យាសិ នោ ចេ អត្តិ បរិចរេយ្យាសិ
 បញ្ចសិកោ អាទិច្ចំ នមស្សេយ្យាសិ នោ ចេ
 បញ្ចសិកោ អាទិច្ចំ នមស្សេយ្យាសិ សាយ-
 តតិយកំ ឧទកំ ឱរោហេយ្យាសីតិ^(៤) ។

១ ឱ. សារកម្មេវំ ។ ២ ឱ. ម. កាលស្សេវ វុដ្ឋហន្តោ វ ។ ៣ ឱ. អល្លានិ តោមយានិ ។
 ៤ ម. ឱរោហេយ្យាសីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលចុន្ទ ចុះពួកព្រាហ្មណ៍ ដែលនៅខាងក្រោយភូមិ ជាអ្នក
 ប្រើប្រាស់ល័ក្កចាន់ ប្រើប្រាស់សំពត់ដូចផ្កាសារាយ ជាអ្នកបម្រើ
 ភ្លើង ជាអ្នកចុះត្រាំទឹកព្រឹកល្ងាច តែងបញ្ញត្តិរូបការស្អាត យ៉ាងណាខ្លះ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងលោកនេះ ពួកព្រាហ្មណ៍ ដែលនៅខាង
 ក្រោយភូមិ ជាអ្នកប្រើប្រាស់ល័ក្កចាន់ ប្រើប្រាស់សំពត់ដូចផ្កាសារាយ
 ជាអ្នកបម្រើភ្លើង ជាអ្នកចុះត្រាំទឹកព្រឹកល្ងាច ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ
 តែងបបួលពួកសាវ័កថា នៃបុរសអើយ អ្នកចូរមកអាយ កាលបើអ្នក
 ក្រោកអំពីដំណេក ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាមហើយ គប្បីស្លាបផែនដី
 បើអ្នកមិនស្លាបផែនដីទេ គប្បីស្លាបអាចម៍គោស្រស់ បើអ្នកមិនស្លាប
 អាចម៍គោស្រស់ទេ គប្បីស្លាបស្មៅស្រស់ បើអ្នកមិនស្លាបស្មៅ
 ស្រស់ទេ គប្បីបម្រើភ្លើង បើអ្នកមិនបម្រើភ្លើងទេ គប្បីប្រណាម្យ
 អញ្ចាលី នមស្ការព្រះអាទិត្យ បើអ្នកមិនប្រណាម្យអញ្ចាលី នមស្ការ
 ព្រះអាទិត្យទេ គប្បីចុះត្រាំទឹកជាគម្រប់ ៣ ដង នឹងពេលល្ងាច ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភន្តេ ព្រាហ្មណា បច្ឆាក្ខមកា កមណ្ណាលុកា
 សេវាលមាលកា អគ្គិបរិចារិកា ឧទកោរោហកា
 សោចេយ្យានិ បញ្ញាបេន្តិ តេសាហំ សោចេយ្យានិ
 រោចេមីតិ ។ អញ្ញថា ខោ ចុន្ទ ព្រាហ្មណា បច្ឆាក្ខ-
 មកា កមណ្ណាលុកា សេវាលមាលកា អគ្គិបរិចា-
 រិកា ឧទកោរោហកា សោចេយ្យានិ បញ្ញាបេន្តិ អញ្ញ-
 ថា ច បន អរិយស្ស វិនយេ សោចេយ្យំ ហោតីតិ ។
 យថាកចំ បន ភន្តេ អរិយស្ស វិនយេ សោចេយ្យំ
 ហោតិ សាធុ មេ ភន្តេ ភកវា តថា ធម្មំ ទេសេតុ
 យថា អរិយស្ស វិនយេ សោចេយ្យំ ហោតីតិ ។
 តេនហិ ចុន្ទ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ
 កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ចុន្ទោ កម្មារបុត្តោ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសិ ។ ភកវា ឯតទរោច តិវិធំ ខោ
 ចុន្ទ កាយេន អសោចេយ្យំ ហោតិ ចតុព្វិធំ វាចាយ
 អសោចេយ្យំ ហោតិ តិវិធំ មនសា អសោចេយ្យំ ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកព្រាហ្មណ៍ ដែលនៅខាងក្រោយភូមិ ជាអ្នក
 ប្រើប្រាស់លក្ខចាន់ ប្រើប្រាស់សំពត់ដូចផ្កាសារាយ ជាអ្នកបម្រើភ្លើង
 ជាអ្នកចុះត្រាំទឹកព្រឹកល្ងាច តែងបញ្ញត្តិរូបការស្អាត យ៉ាងនេះឯង
 ខ្ញុំព្រះអង្គ តែងពេញចិត្តនឹងការស្អាត របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ។
 នៃចុន្ទ ពួកព្រាហ្មណ៍ ដែលនៅខាងក្រោយភូមិ ជាអ្នកប្រើប្រាស់
 លក្ខចាន់ ប្រើប្រាស់សំពត់ដូចផ្កាសារាយ ជាអ្នកបម្រើភ្លើង ជាអ្នកចុះ
 ត្រាំទឹកព្រឹកល្ងាច បញ្ញត្តិរូបការស្អាត ដោយឡែក ចំណែកការស្អាត
 ក្នុងអរិយវិន័យ ដោយឡែក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះការស្អាត
 ក្នុងអរិយវិន័យ តើដូចម្តេច បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះអង្គសម្តែង
 ធម៌ តាមដំណើរការស្អាត ក្នុងអរិយវិន័យ ឲ្យទានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។
 ម្នាលចុន្ទ បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយប្រពៃចុះ
 តថាគតនឹងសម្តែង ។ ចុន្ទកម្មារបុត្រ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគថា
 ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
 ចុន្ទ ការមិនស្អាតដោយកាយ មាន ៣ ប្រការ ការមិនស្អាតដោយ
 វាចា មាន ៤ ប្រការ ការមិនស្អាតដោយចិត្ត មាន ៣ ប្រការ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កថញ្ច ចុន្ទ តិវិធំ កាយេន អសោចេយ្យំ ហោតិ ។
 ឥធិ ចុន្ទ ឯកច្ចោ ចាណាតិចាតី ហោតិ លុទ្ធា លោហិ-
 តចាណី ហតបហាតេ^(១) និវិដ្ឋោ អនយាបន្នោ ចាណក្ខ-
 តេសុ អនិដ្ឋាទាយី ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិវត្តបករ-
 ណំ^(២) តាមកតំ វា អវញ្ញកតំ^(៣) វា អនិដ្ឋំ ថេយ្យ-
 សដ្ឋាតំ អាទាតា ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ
 យា តា មាតុរក្ខិតា បិតុរក្ខិតា ភាតុរក្ខិតា ភកិជិ-
 រក្ខិតា ញាតិរក្ខិតា ធម្មរក្ខិតា សស្សាមិកា សប-
 រិទណ្ណា អន្តមសោ មាលាគុណាបរិក្ខិតាបិ^(៤) តថាវ្យ-
 ចាសុ ចារិត្តំ អាបដ្ឋិតា ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ចុន្ទ
 តិវិធំ កាយេន អសោចេយ្យំ ហោតិ ។ កថញ្ច
 ចុន្ទ ចតុត្វិធំ វាចាយ អសោចេយ្យំ ហោតិ ។

១ ម. បហាតបហាតេ ។ ២ ឱ. ម. បរិវត្តបករណំ ។ ៣ ឱ. ម. ឯត្តន្តេ តន្តិ បាហោ ទិស្សតិ ។
 ៤ ម. មាលាគុឡបរិក្ខិតាបិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលចុន្ទ ចុះការមិនស្អាតដោយកាយ មាន ៣ ប្រការ តើដូចម្តេច ។

ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ជាមនុស្សមាន

ចិត្តអាក្រក់ មានដៃប្រឡាក់ឈាម មានចិត្តបោះជាប់ ក្នុងការសម្លាប់សត្វ

មានចិត្តមិនអាសូរចំពោះពួកសត្វ ១ ជាអ្នកលួចទ្រព្យគេ គឺជាអ្នកកាន់យក

នូវគ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាសម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃ គេទុកក្នុងស្រុកភ្នំ

ទុកក្នុងព្រៃភ្នំ ដែលគេមិនបានឲ្យ ដែលហៅថា លួច ១ ជាអ្នកប្រព្រឹត្ត

ខុសក្នុងកាម គឺជាអ្នកដល់នូវការប្រព្រឹត្តកន្លង ក្នុងស្រ្តីទាំងឡាយ ដែល

មានមាតារក្សា បិតារក្សា បងប្អូនប្រុសរក្សា បងប្អូនស្រ្តីរក្សា ញាតិ

រក្សា ធម៌រក្សា ជាស្រ្តីមានប្តី មានអាជ្ញា (កំណត់ទុក) ដោយ

ហោចទៅ សូម្បីតែស្រ្តីដែលបុរសបំពាក់កម្រងផ្កាឲ្យ ១ ។ ម្នាលចុន្ទ

ការមិនស្អាតដោយកាយ មាន ៣ ប្រការយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលចុន្ទ

ការមិនស្អាត ដោយវាចា មាន ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ឥធិ ចុន្ទ ឯកទ្វេ មុសាវាទី ហោតិ សកត្តោ^(១)
 វា បរិសត្តោ វា ញាតិមជ្ឈត្តោ វា បូកមជ្ឈត្តោ វា
 វាជកុលមជ្ឈត្តោ វា អភិជីតោ សក្ខី បុដ្ឋោ ឯហិ
 កោ^(២) បុរិស យំ ជាធាសិ តំ វេហិតិ សោ អជានំ
 វា អាហា^(៣) ជាធាមីតិ ជានំ វា អាហា ន ជាធាមីតិ
 អបស្សំ វា អាហា បស្សាមីតិ បស្សំ វា អាហា ន
 បស្សាមីតិ ឥតិ អត្តហេតុ វា បរហេតុ វា អាមិស-
 កិញ្ចិក្ខុហេតុ វា សម្មជានមុសា ភាសិតា ហោតិ
 បិសុណាវាចោ ហោតិ ឥតោ សុត្វា អមុត្រិ អក្ខាតា
 ឥមេសំ កេនាយ អមុត្រិ វា សុត្វា ឥមេសំ អក្ខាតា
 អម្មសំ កេនាយ ឥតិ សមក្កានំ វា កេត្តា ភិដ្ឋានំ
 វា អនុប្បនាតា វត្តាវាមោ វត្តរតោ វត្តនដ្ឋិ វត្តករណី

១ ឱ. សភាគតោ ។ ២ ឱ. ម. សក្ខីបុដ្ឋោ ឯហម្ភោ ។ ៣ ឱ. ម. អហំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកពោលពាក្យកុហក ទោះបី
 បិតនៅក្នុងរោងក្តី បិតនៅក្នុងបរិសទ្យក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាលញាតិក្តី
 បិតនៅក្នុងកណ្តាលសេនីក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាលរាជត្រកូលក្តី ដែលគេ
 នាំទៅធ្វើជាសាក្សី ហើយសួរថា នៃបុរសអើយ ចូរអ្នកមកអាយ បើអ្នក
 ដឹងហេតុណា ចូរនិយាយប្រាប់ហេតុនោះ បុគ្គលនោះ កាលមិនដឹង
 ក៏និយាយថា ខ្ញុំដឹងក៏មាន កាលដឹងនិយាយថា ខ្ញុំមិនដឹងក៏មាន កាល
 មិនឃើញនិយាយថា ខ្ញុំឃើញក៏មាន កាលឃើញនិយាយថា ខ្ញុំមិន
 ឃើញក៏មាន ជាអ្នកពោលពាក្យកុហកទាំងដឹងខ្លួនដូច្នោះ ព្រោះហេតុតែខ្លួន
 ក្តី ហេតុអ្នកដទៃក្តី ព្រោះហេតុសំណូក គឺអាមិសៈបន្តិចបន្តួចក្តី ១ ជាអ្នក
 ពោលពាក្យញុះញង់ គឺពួកពាក្យអំពីសំណាក់ជននេះហើយនាំទៅប្រាប់ជន
 ឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែកជនទាំងនេះ ឬពួកពាក្យអំពីសំណាក់ជនឯណោះ
 នាំមកប្រាប់ជននេះ ដើម្បីនឹងបំបែកជនឯណោះ ជាអ្នកបំបែកពួកជន
 ដែលព្រមព្រៀងគ្នាផង ជាអ្នកជម្រុលពួកជន ដែលបែកគ្នាហើយផង
 ជាអ្នកត្រេកអរតែក្នុងពួក មានតម្រេកក្នុងពួក ជាអ្នករីករាយក្នុងពួក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

វាចំ ភាសិតា ហោតិ ជរុសវាចោ ហោតិ
 យា សា វាចា អណ្ណាកា កក្កសា បរកដុកា
 បរាភិសដ្ឋនី កោធសាមន្តា អសមាធិសំវត្តនិកា
 តថារូបី វាចំ ភាសិតា ហោតិ សម្មប្បលាបី ហោតិ
 អកាលវាទី អក្ខតវាទី អនត្តវាទី អធម្មវាទី អវិទ-
 យវាទី អនិធានវតី វាចំ ភាសិតា ហោតិ អកាលេន
 អនបទេសំ អបរិយន្តវតី អនត្តសញ្ញាតំ ។ ឃំ ខោ
 ចុន្ទ ចតុត្វិដំ វាចាយ អសោចេយ្យំ ហោតិ ។
 កថញ្ច ចុន្ទ តិវិដំ មនសា អសោចេយ្យំ ហោតិ ។ ឥធម
 ចុន្ទ ឯកច្ចោ អភិជ្ឈាលុ ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិត្តប-
 ករណំ តំ អភិជ្ឈិតា ហោតិ អហោ វត យំ បរស្ស
 តំ មម អស្សាតិ ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ បទុដ្ឋមន-
 សង្ក័យ្យោ ឥមេ សត្តា ហញ្ញន្តុ វា ភិដ្ឋន្តុ វា ឧច្ឆិដ្ឋន្តុ វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាអ្នកពោលវាចាធ្វើឲ្យប្រកាន់ពួក ដោយប្រការដូច្នោះ ១ ជាអ្នកពោល
 ពាក្យអាក្រក់ គឺជាអ្នកពោលវាចាទ្រគោះ បោះបោក ខ្មោះខ្មួរ រោលរាល
 ស្តាក់ដំណើរជនដទៃ ជាវាចាជិតនឹងសេចក្តីក្រោធ មិនប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសមាធិ ១ ជាអ្នកពោលពាក្យ ឥតប្រយោជន៍ គឺ ពោលពាក្យខុស
 កាល ពោលពាក្យមិនពិត ពោលពាក្យមិនមែន ជាអត្ត ពោលពាក្យ
 មិនមែន ជាធម៌ ពោលពាក្យមិនមែនជាវិន័យ ពោលពាក្យដែល
 មិនគួរឲ្យតាំងទុកក្នុងហឫទ័យបាន ជាពាក្យពោលខុសកាល ប្រាសចាក
 គ្រឿងអាង ជាពាក្យមិនមានទីបំផុត មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ ។
 ម្នាលចុន្ទ ការមិនស្អាតដោយវាចា មាន ៤ ប្រការ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលចុន្ទ ចុះការមិនស្អាតដោយចិត្ត មាន ៣ ប្រការ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ច្រើនដោយអភិជ្ឈា គឺ ជាអ្នកគយ-
 គន់នូវគ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាសម្បត្តិរបស់បុគ្គលដទៃ ដោយគិតថា
 ឱប្បុ គ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិ នៃបុគ្គលដទៃណា
 គ្រឿងឧបករណ៍នោះ គប្បីបានមកអញ ១ ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ
 គឺជាមនុស្សមានតម្រិះក្នុងចិត្ត ដែលទោសប្រទូស្តហើយថា សត្វ
 ទាំងឡាយនេះ ចូរលំបាកខ្លះ ចូរបែកគ្នាខ្លះ ចូរសាបសូន្យទៅខ្លះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

វិនស្សន្តុ វា មា វា អហោសុន្តិ^(១) មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ
 ហោតិ វិបរីតទស្សនោ នត្ថិ ទិដ្ឋំ នត្ថិ យិដ្ឋំ
 នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកតទុក្ខតានំ កម្មានំ ផលំ
 វិចារកោ នត្ថិ អយំ លោកោ នត្ថិ បរោ លោកោ
 នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា នត្ថិ សត្តា ឱបចាតិកា
 នត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មត្តតា សម្មា-
 បដិបដ្ឋា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ
 សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បរេទេន្តីតិ ។ ឯវំ ខោ
 ចុន្ទ តិវិធំ មនសា អសោចេយ្យំ ហោតិ ។ ឥមេ
 ខោ ចុន្ទ ទស អកុសលកម្មបថា ។ ឥមេហិ
 ខោ ចុន្ទ ទសហិ អកុសលេហិ កម្មបថេហិ
 សមដ្ឋាកតោ សកាលស្សេវ ឧដ្ឋហន្តោ សយនម្ហា
 បបរិ ចេបិ អាមសតិ អសុចិយេវ ហោតិ នោ
 ចេបិ បបរិ អាមសតិ អសុចិយេវ ហោតិ អល្លានិ
 ចេបិ កោមយានិ អាមសតិ អសុចិយេវ ហោតិ

១ ឱ. ម. អហោសុំ ឥតិ វាតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ចូរវិនាសទៅខ្លះ កុំបីមានបាន (អ្វីបន្តិចបន្តួច) ឡើយ ១ ជាអ្នកមាន
 គំនិតយល់ខុស គឺជាមនុស្សយល់ឃើញនូវសេចក្តីវិបរិតថា ទានដែល
 បុគ្គលឲ្យហើយ មិនមានផល ការបូជាធំ មិនមានផល ការបូជាតូច
 មិនមានផល ផលវិបាករបស់កុសលាកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើ
 អាក្រក់ មិនមាន លោកនេះ មិនមាន លោកខាងមុខ មិនមាន មាតា
 មិនមាន បិតា មិនមាន សត្វទាំងឡាយជាឱបបាតិកកំណើត មិនមាន
 ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោក ជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិដោយត្រឹម-
 ត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះនិងលោកខាងមុខ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម
 របស់ខ្លួនឯងហើយសម្តែងប្រាប់មិនមាន ១ ។ ម្នាលចុន្ទ ការមិនស្អាត
 ដោយចិត្ត មាន ៣ ប្រការ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលចុន្ទ ការមិនស្អាត
 ទាំង ១០ នេះឯង ហៅថា អកុសលកម្មបថ ។ ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលដែល
 ប្រកបដោយអកុសលកម្មបថទាំង ១០ នេះហើយ បើទុកជាក្រោកឡើង
 អំពីដំណេក ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាម ហើយស្ទាបផែនដីក្តី ក៏នៅតែ
 ជាមនុស្សមិនស្អាតដដែល បើទុកជាមិនស្ទាបផែនដីក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាត
 ដដែល បើទុកជាស្ទាបអាចម៍គោស្រស់ក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នោ ចេបិ អល្លានិ កោមយានិ អាមសតិ អសុចិយេវ
 ហោតិ ហរិតានិ ចេបិ តិណានិ អាមសតិ អសុចិយេវ
 ហោតិ នោ ចេបិ ហរិតានិ តិណានិ អាមសតិ
 អសុចិយេវ ហោតិ អក្កិ ចេបិ បរិចរតិ អសុចិយេវ
 ហោតិ នោ ចេបិ អក្កិ បរិចរតិ អសុចិយេវ ហោតិ
 បញ្ចសិកោ ចេបិ អាទិច្ចំ នមស្សតិ អសុចិយេវ
 ហោតិ នោ ចេបិ បញ្ចសិកោ អាទិច្ចំ នមស្សតិ
 អសុចិយេវ ហោតិ សាយតតិយកំ ចេបិ ឧទកំ
 ឱរោហតិ អសុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ សាយត-
 តិយកំ ឧទកំ ឱរោហតិ អសុចិយេវ ហោតិ ។
 តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឥមេ ចុន្ទ ទស អកុសល-
 កម្មបថា អសុចិ ចេវ^(១) ហោន្តិ អសុចិករណា ច ។
 ឥមេសំ បន ចុន្ទ ទសន្នំ អកុសលានំ កម្មបថានំ
 សមន្នាគមនហេតុ និរយោ បញ្ញាយតិ តិរច្ឆាន-
 យោនិ បញ្ញាយតិ មិត្តិវិសយោ បញ្ញាយតិ យា
 វា^(២) បនញ្ញាបិ កាចិ ទុក្កតិ ហោតិ^(៣) ។

១ ឱ. ម. អសុចិយេវ ។ ២ ម. ច ។ ៣ ឱ. ទុក្កតិយោតិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បើទុកជាមិនស្លាបអាចម៍គោស្រស់ក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល បើទុក
 ជាស្លាបស្មៅស្រស់ក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល បើទុកជាមិនស្លាប
 ស្មៅស្រស់ក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល បើទុកជាបម្រើភ្លើងក្តី ក៏នៅតែ
 មិនស្អាតដដែល បើទុកជាមិនបម្រើភ្លើងក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល បើ
 ទុកជាប្រណាម្យអញ្ចាលី នមស្តារព្រះអាទិត្យក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល
 បើទុកជាមិនប្រណាម្យអញ្ចាលី នមស្តារព្រះអាទិត្យក្តី ក៏នៅតែមិនស្អាត
 ដដែល បើទុកជាចុះត្រាំទឹកជាគម្រប់ ៣ ដងនឹងពេលល្ងាចក្តី ក៏នៅតែ
 មិនស្អាតដដែល បើទុកជាមិនចុះត្រាំទឹក ជាគម្រប់ ៣ ដងនឹងពេលល្ងាចក្តី
 ក៏នៅតែមិនស្អាតដដែល ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលចុន្ទ
 ព្រោះអកុសលកម្មបឋមទាំង ១០ នេះឯង ជាគន្លងមិនស្អាតផង ជាផ្លូវ
 ឲ្យកើតរបស់មិនស្អាតផង ។ ម្នាលចុន្ទ មួយទៀត ព្រោះហេតុ
 នៃការប្រកបព្រមដោយអកុសលកម្មបឋមទាំង ១០ ប្រការនេះ នរកក៏
 ប្រាកដ តិរច្ឆាន ក៏ប្រាកដ បិត្តិវិស័យ ក៏ប្រាកដឡើង ឬក៏មានទុក្ខតិ
 (ដំណើរអាក្រក់) ក្រៅពីនេះណាមួយ (មានទៀតមិនខាន) ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

តិវិដំ ខោ ចុន្ទ កាយេន សោចេយ្យំ ហោតិ ចតុត្ថិដំ
 វាចាយ សោចេយ្យំ ហោតិ តិវិដំ មនសា សោចេយ្យំ
 ហោតិ ។ កថញ្ច ចុន្ទ តិវិដំ កាយេន សោចេយ្យំ
 ហោតិ ។ ឥធិ ចុន្ទ ឯកច្ចោ ចាណាតិចាតំ បហាយ
 ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ និហិតទណ្ណោ និហិ-
 តសត្តោ លដ្ឋិ ទយាបន្នោ សព្វចាណាភូតហិតានុ-
 កម្មី វិហរតិ អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា
 បដិវិរតោ ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិត្តបករណំ កាមគតំ
 វា អរញ្ញគតំ វា តំ អទិន្នំ ថេយ្យសដ្ឋាតំ អនាទាតា
 ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ មិច្ឆា-
 ចារា បដិវិរតោ ហោតិ យា តា មាតុរក្ខិតា បិតុរក្ខិតា
 ភាតុរក្ខិតា ភតិជិរក្ខិតា ញាតិរក្ខិតា ធម្មរក្ខិតា
 សស្សាមិកា សបរិទណ្ណា អន្តមសោ មាលាគុណា-
 បរិក្ខិតាបិ តថារូចាសុ ន ចារិត្តំ អាបដ្ឋិតា ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

ម្នាលចុន្ទ ការស្អាត ដោយកាយមាន ៣ ប្រការ ការស្អាត ដោយ
វាចាមាន ៤ ប្រការ ការស្អាត ដោយចិត្តមាន ៣ ប្រការ ។
ម្នាលចុន្ទ ចុះការស្អាត ដោយកាយមាន ៣ ប្រការ តើដូចម្តេច ។
ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លះបង់នូវបាណាតិបាត
វៀរស្រឡះ ចាកបាណាតិបាត ជាអ្នកដាក់ចុះនូវអាជ្ញា ដាក់ចុះនូវគ្រឿង
សស្ត្រារុជ ប្រកបដោយសេចក្តីខ្មាស ដល់នូវមេត្តាចិត្ត ជាអ្នក
អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ចំពោះពួកសត្វទាំងអស់ ១ ជាអ្នកលះបង់
អទិន្នាទាន វៀរស្រឡះចាកអទិន្នាទាន ជាអ្នកមិនកាន់យកនូវគ្រឿង
ឧបករណ៍ ដែលជាសម្បត្តិរបស់បុគ្គលដទៃ គេទុកក្នុងស្រុកក្តី ទុកក្នុងព្រៃ
ក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យ ដោយចិត្តល្អចង្អៀយ ១ ជាអ្នកលះបង់ កាមេសុ
មិច្ឆាចារ វៀរស្រឡះ ចាកកាមេសុ មិច្ឆាចារ ជាអ្នកមិនដល់នូវការ
ប្រព្រឹត្តកន្លង ក្នុងស្រ្តីទាំងឡាយ ដែលមានមាតារក្សា បិតារក្សា
បងប្អូនប្រុសរក្សា បងប្អូនស្រ្តីរក្សា ញាតិរក្សា ត្រកូលប្រកប
ដោយធម៌រក្សា ជាស្រ្តីមានប្តី មានអាជ្ញា (កំណត់ទុក) ដោយ
ហោចទៅ សូម្បីតែស្រ្តី ដែលបុរសបំពាក់កម្រងផ្កាឲ្យ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ចុន្ទ តិវិទំ កាយេន សោចេយ្យំ
 ហោតិ ។ កថញ្ច ចុន្ទ ចតុព្វិទំ វាចាយ
 សោចេយ្យំ ហោតិ ។ ឥធិ ចុន្ទ ឯកច្ឆោ មុសាវាទំ
 បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សកត្ត-
 តោ^(១) វា បរិសត្តតោ វា ញាតិមជ្ឈត្តតោ វា បូក-
 មជ្ឈត្តតោ វា វាជកុលមជ្ឈត្តតោ វា អភិជីតោ សក្ខី
 បុដ្ឋោ ឯហិ កោ បុរិស យំ ជាធាសិ តំ វេទហីតិ
 សោ អជានំ វា អាហា ន ជាធាមីតិ ជានំ វា អាហា
 ជាធាមីតិ អបស្សំ វា អាហា ន បស្សាមីតិ បស្សំ វា
 អាហា បស្សាមីតិ ឥតិ អត្តហោតុ វា បរហោតុ វា
 អាមិសកិញ្ចិក្ខុហោតុ វា ន សម្មជាទមុសា កាសិកា
 ហោតិ បិសុណាវាទំ បហាយ បិសុណាយ វាចាយ
 បដិវិរតោ ហោតិ ន ឥតោ សុត្វា អមុត្រិ អក្ខាតា
 ឥមេសំ ភេទាយ អមុត្រិ វា សុត្វា ន ឥមេសំ អក្ខាតា

១ ឱ. សភាគតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលចុន្ទ ការស្អាត ដោយកាយមាន ៣ ប្រការ យ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលចុន្ទ ចុះការស្អាត ដោយវាចាមាន ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ។

ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកលះបង់មុសាវាទ រៀរ
ស្រឡះ ចាកមុសាវាទ ទោះបីបិតនៅ ក្នុងរោងក្តី បិតនៅ ក្នុង
បរិសទ្យក្តី បិតនៅ ក្នុងកណ្តាលញាតិក្តី បិតនៅ ក្នុងកណ្តាល
សេនីក្តី បិតនៅ ក្នុងកណ្តាលរាជត្រកូលក្តី ដែលគេនាំទៅធ្វើជា
សាក្សីហើយសួរថា នៃបុរសអើយ ចូរអ្នកមកអាយ បើអ្នកដឹង
ហេតុណា ចូរនិយាយប្រាប់ហេតុនោះ បុគ្គលនោះ កាលមិនដឹង
ក៏និយាយថា ខ្ញុំមិនដឹង កាលដឹងនិយាយថា ខ្ញុំដឹង កាលមិន
ឃើញនិយាយថា ខ្ញុំមិនឃើញ ឬកាលឃើញ និយាយថា ខ្ញុំឃើញ
ជាអ្នកមិនពោលពាក្យកុហកទាំងដឹង ដូច្នោះ ព្រោះហេតុតែខ្លួនក្តី ហេតុ
អ្នកដទៃក្តី ព្រោះហេតុសំណូកគឺអាមិសៈបន្តិចបន្តួចក្តី ១ ជាអ្នកលះបង់
បិសុណាវាចា រៀរស្រឡះចាកបិសុណាវាចា ឮពាក្យអំពីសំណាក់ជន
នេះហើយ មិននាំទៅប្រាប់ជនឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែកជនទាំងនេះ ឬ
ឮពាក្យ អំពីសំណាក់ជនឯណោះហើយ មិននាំមកប្រាប់ជនទាំងនេះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ

អម្មសំ កេនាយ ឥតិ ភិដ្ឋានំ វា សន្ធាតា
 សហិតានំ វា អនុប្បនាតា សមក្ការាមោ សមក្ករ-
 តោ សមក្កនដ្ឋី សមក្កករណី វាចំ កាសិតា
 ហោតិ ធុរុសវាចំ បហាយ ធុរុសាយ វាចាយ
 បដិវិរតោ ហោតិ យា សា វាចា នេលា កណ្ណសុខា
 មេមនិយា ហាទយដ្ឋមា ទោវី ពហុជនកន្តា
 ពហុជនមនាថា តថារូបី វាចំ កាសិតា ហោតិ
 សម្មប្បលាបំ បហាយ សម្មប្បលាថា បដិវិរតោ
 ហោតិ កាលវាទី ភូតវាទី អត្ថវាទី ធម្មវាទី
 វិនយវាទី និធានវតី វាចំ កាសិតា ហោតិ
 កាលេន សាបទេសំ បរិយន្តវតី អត្ថសញ្ញតំ ។
 ឯវំ ខោ ចុន្ទ ចតុត្ថិដំ វាចាយ សោចេយ្យំ ហោតិ ។
 កថញ្ច ចុន្ទ តិវិដំ មនសា សោចេយ្យំ ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណារត្ត

ដើម្បីនឹងបំបែកជនឯណោះ ជាអ្នកផ្សះផ្សាទូរពួកជន ដែលបែកគ្នាផង
 ជាអ្នកទំនុកបម្រុងទូរពួកជនដែលរួបរួមគ្នាផង ជាអ្នកត្រេកអរក្នុងសេចក្តី
 ព្រមព្រៀងគ្នាផង ជាអ្នកមានតម្រេកតែ ក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ជា
 អ្នករីករាយ ក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ពោលនូវវាចាដែលធ្វើឲ្យកើត
 សេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដោយប្រការដូច្នោះ ១ ជាអ្នកលះបង់ផុសវាចា
 រៀរស្រឡះចាកផុសវាចា ជាអ្នកពោលតែវាចាមិនមានទោស ជាសុខ
 ដល់ត្រចៀក គួរឲ្យកើតសេចក្តីស្រឡាញ់ ចូលទៅកាន់ហឫទ័យ ជា
 វាចាអ្នកបុរី ជាទីស្រឡាញ់នៃជនច្រើន ជាទីពេញចិត្តនៃជនច្រើន ១
 ជាអ្នកលះបង់សម្បជ្ឈលាបៈ រៀរស្រឡះចាកសម្បជ្ឈលាបៈ ពោលពាក្យ
 ត្រូវតាមកាល ពោលពាក្យពិត ពោលពាក្យដែលជាអត្ត ពោលពាក្យ
 ដែលជាធម៌ ពោលពាក្យដែលជារិន័យ ពោលពាក្យដែលគួរតាំងទុក
 ក្នុងហឫទ័យ ជាពាក្យត្រូវតាមកាលវេលា ប្រកបដោយគ្រឿងអាង
 ជាវាចាមានទីបំផុត ប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ ។ ម្នាលចុន្ទ
 ការស្អាត ដោយវាចា មាន ៤ ប្រការយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលចុន្ទ
 ចុះការស្អាត ដោយចិត្ត មាន ៣ ប្រការ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ ចុន្ទ ឯកច្ចោ អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ យន្តំ
 បរស្ស បរិវត្តបករណំ តំ អនភិជ្ឈិតា ហោតិ អហោ
 រត យំ បរស្ស តំ មម អស្សាតិ អព្យាបន្នចិត្តោ
 ហោតិ អប្បទុដ្ឋមនស្ក្ត្រេហ្វោ ឥមេ សត្តា អវេរា^(១)
 អព្យាបជ្ឈោ អនីយា សុខី អត្តានំ បរិហារន្ទ្រតិ សម្មា-
 ទិដ្ឋិកោ ហោតិ អរិបរិវតទស្សនោ អត្ថិ ទិដ្ឋំ អត្ថិ
 យំដ្ឋំ អត្ថិ ហុតំ អត្ថិ សុកតទុក្ខតានំ កម្មានំ
 ផលំ វិចារកោ អត្ថិ អយំ លោកោ អត្ថិ បរោ
 លោកោ អត្ថិ មាតា អត្ថិ បិតា អត្ថិ សត្តា ឱប-
 ចាតិកា អត្ថិ លោកេ សមណាព្រាហ្មណា សម្ម-
 ក្កតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច
 លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បវេទេដ្ឋិតិ ។
 ឯវំ ខោ ចុន្ទ តិវិដំ មនសា សោចេយ្យំ ហោតិ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ ហោន្ទតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលបុន្ន បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនមានអភិជ្ឈា ជាអ្នកមិន
 គយគន់នូវគ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិ នៃបុគ្គលដទៃដោយ
 គិតថា ឱប្បុ គ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិនៃបុគ្គលណា
 គ្រឿងឧបករណ៍នោះ គប្បីបានមកអញ ដូច្នោះឡើយ ១ ជាអ្នក
 មានចិត្តមិនព្យាបាទ គឺជាមនុស្ស មានតម្រិះក្នុងចិត្ត ដែលទោសមិន
 ប្រទូស្តហើយថា សត្វទាំងឡាយ នេះកុំមានពៀរនឹងគ្នា កុំព្យាបាទគ្នា
 កុំមានទុក្ខ ចូររក្សាខ្លួន ឲ្យបានសេចក្តីសុខចុះ ១ ជាអ្នកមានសេចក្តី
 យល់ត្រូវ គឺជាមនុស្ស យល់ឃើញនូវសេចក្តីមិនវិបរិតថា ទានដែល
 បុគ្គលឲ្យហើយ មានផល ការបូជាធំ មានផល ការបូជាតូច មានផល
 ផលវិបាកនៃកុសលាកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់ មាន លោក
 នេះមាន លោកខាងមុខមាន មាតាមាន បិតាមាន ពួកសត្វទាំងឡាយ
 ជាឱបបាតិកកំណើតមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោក ដែលជាអ្នក
 ប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ និង
 លោកខាងមុខដោយប្រាជ្ញា ដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួនឯង ហើយសម្តែងប្រាប់
 មាន ១ ។ ម្នាលបុន្ន ការស្អាត ដោយចិត្ត មាន ៣ ប្រការ យ៉ាងនេះឯង ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ឥមេ ខោ ចុន្ទ ទស កុសលកម្មបថា ។ ឥមេហិ ខោ
 ចុន្ទ ទសហិ កុសលេហិ កម្មបថេហិ សមន្តាតតោ
 កាលស្សេវ ឧដ្ឋហន្តោ សយនម្ហា បបរី ចេបិ អា-
 មសតិ សុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ បបរី អាមសតិ
 សុចិយេវ ហោតិ អល្លានិ ចេបិ កោមយានិ អាម-
 សតិ សុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ អល្លានិ កោមយានិ
 អាមសតិ សុចិយេវ ហោតិ ហរិតានិ ចេបិ តិណានិ
 អាមសតិ សុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ ហរិតានិ
 តិណានិ អាមសតិ សុចិយេវ ហោតិ អក្កិ ចេបិ
 បរិចរតិ សុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ អក្កិ បរិចរតិ
 សុចិយេវ ហោតិ បញ្ចលិកោ ចេបិ អាទិច្ចំ
 នមស្សតិ សុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ បញ្ចលិកោ
 អាទិច្ចំ នមស្សតិ សុចិយេវ ហោតិ សាយតតិយកំ
 ចេបិ ឧទកំ ឱរោហតិ សុចិយេវ ហោតិ នោ ចេបិ
 សាយតតិយកំ ឧទកំ ឱរោហតិ សុចិយេវ ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

ម្នាលចុន្ទ ការស្អាតទាំង ១០ ប្រការនេះ ហៅថា កុសលកម្មបថ ១០ ។

ម្នាលចុន្ទ បុគ្គលដែលប្រកបដោយកុសលកម្មបថទាំង ១០ នេះហើយ

បើទុកជាក្រោកឡើងអំពីដំណេកក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាម ហើយស្លាប់ផែន-
ដីក្តី ក៏នៅជាមនុស្សស្អាតដដែល បើទុកជាមិនស្លាប់ផែនដីក្តី ក៏នៅស្អាត
ដដែល បើទុកជាស្លាប់អាចម៍គោស្រស់ក្តី ក៏នៅស្អាតដដែល បើទុកជា
មិនស្លាប់អាចម៍គោស្រស់ក្តី ក៏នៅស្អាតដដែល បើទុកជាស្លាប់ស្មៅ
ស្រស់ក្តី ក៏នៅស្អាតដដែល បើទុកជាមិនស្លាប់ស្មៅស្រស់ក្តី ក៏នៅស្អាត
ដដែល បើទុកជាបម្រើភ្លើងក្តី ក៏នៅស្អាតដដែល បើទុកជាមិនបម្រើ
ភ្លើងក្តី ក៏នៅស្អាតដដែល បើទុកជាប្រណាម្យអញ្ចលី នមស្ការ
ព្រះអាទិត្យក្តី ក៏នៅស្អាតដដែល បើទុកជាមិនប្រណាម្យអញ្ចលី នមស្ការ
ព្រះអាទិត្យក្តី ក៏នៅតែស្អាតដដែល បើទុកជាចុះត្រាំទឹកជាគម្រប់ ៣
ដងនឹងពេលល្ងាចក្តី ក៏នៅតែស្អាតដដែល បើទុកជាមិនចុះត្រាំ
ទឹកជាគម្រប់ ៣ ដងនឹងពេលល្ងាចក្តី ក៏នៅតែស្អាតដដែល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តំ កិស្សុ ហេតុ ។ ឥមេ ចុទ្ធ ទស កុសល-
 កម្មបថា សុចិ ចេវ ហោន្តិ សុចិករណា ច ។ ឥមេ-
 សញ្ច បន ចុទ្ធ ទសន្តំ កុសលានំ កម្មបថានំ
 សមន្នាគមនហេតុ ទេវា បញ្ញាយន្តិ មនុស្សា
 បញ្ញាយន្តិ យា វា បនញ្ញាបិ កាចិ សុគតិ ហោតិ ។
 ឯវំ វុត្តេ ចុទ្ធោ កម្មារហុត្តោ ភកវន្តំ ឯតទវោច
 អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។ យេ ។ ឧចាសកំ មំ ភន្តេ
 ភកវា ជាវេតុ អន្តតក្កេ ចាណុបេតំ សរណំ ភតន្តិ ។

[៦៦] អថខោ ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្មណោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវតា សទ្ធិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កមំ
 សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលបុន្ន ព្រោះ
 កុសលកម្មបឋមទាំង ១០ ប្រការនេះឯង ជាគន្លងស្អាតផង ជាផ្លូវឲ្យកើត
 របស់ស្អាតផង ។ ម្នាលបុន្ន មួយទៀត ព្រោះហេតុនៃការ
 ប្រកបព្រមដោយកុសលកម្មបឋមទាំង ១០ ប្រការនេះ ទេវតា ក៏ប្រាកដ
 មនុស្ស ក៏ប្រាកដ ឬក៏មានសុគតិ (ដំណើរល្អ) ក្រៅពីនេះណាមួយ
 (មានទៀតមិនខាន) ។ កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះ
 ហើយ បុន្នកម្មារបុត្រ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូម
 ព្រះមានព្រះភាគ ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវសរណៈ
 ស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

[៦៦] លំដាប់នោះ ជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ បានចូលទៅ
 គាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ធ្វើសេចក្តីរីករាយជា
 មួយនឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែល
 គួររលឹក នាំឲ្យកើតសេចក្តីស្ម័គ្រស្មាលហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ ជាណុស្សោណិ ព្រាហ្ម-
 ណោ ភកវន្តំ ឯតទរោច មយមស្ស កោ កោតម
 ព្រាហ្មណា ធាម ធានានិ ទេម សទ្ធានិ
 ករោម ឥទំ ទានំ យេតានំ ញាតិសាលោហិតានំ
 ឧបកប្បតុ ឥទំ ទានំ យេតា ញាតិសាលោហិ-
 តា បរិកុញ្ញន្តតិ កច្ចិ តំ កោ កោតម
 ទានំ យេតានំ ញាតិសាលោហិតានំ ឧបកប្បតិ
 កច្ចិ តេ យេតា ញាតិសាលោហិតា តំ ទានំ បរិ-
 កុញ្ញន្តតិ ។ ហានេ ខោ ព្រាហ្មណា ឧបកប្បតិ
 នោ អដ្ឋានេតិ ។ កតមំ^(១) កោ កោតម ហានំ កតមំ
 អដ្ឋានន្តិ ។ ឥធម ព្រាហ្មណា ឯកច្ចោ ចាលាតិចាតិ
 ហោតិ អទិដ្ឋាទាយី ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី
 ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ បិសុណាវាចោ^(២) ហោតិ
 ផុសាវាចោ^(៣) ហោតិ សម្មប្បលាបី ហោតិ
 អភិជ្ឈាលុ ហោតិ ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ

១ ឱ. កតមញ្ច បន ។ ២ ឱ. ម. បិសុណាវាចោ ។ ៣ ឱ. ម. ផុសាវាចោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

លុះជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំ
ទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន យើងជាព្រាហ្មណ៍
តែងឲ្យទាន តែងធ្វើអំពើដែលគេគប្បីធ្វើ ដោយសទ្ធា ហើយឧទ្ទិសថា
ទាននេះ សូមឲ្យសម្រេចផល ដល់ប្រេតទាំងឡាយ ជាញាតិ
សាលោហិត ពួកប្រេតទាំងឡាយ ជាញាតិសាលោហិត សូមបរិភោគ
នូវទាននេះ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះទាននោះនឹងសម្រេចផល
ដល់ប្រេតទាំងឡាយ ជាញាតិសាលោហិតដែរឬទេ ប្រេតទាំងឡាយ
ជាញាតិសាលោហិតនោះ នឹងបរិភោគនូវទាននោះ បានដែរឬទេ ។
ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ទាននោះសម្រេច
ផលក្នុងទីគួរ មិនសម្រេចផល ក្នុងទីមិនគួរ ។ បពិត្រព្រះ
គោតមដ៏ចម្រើន ទីដែលគួរ តើដូចម្តេច ទីដែលមិនគួរ តើដូច
ម្តេច ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់
សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ពោល
ពាក្យកុហក ពោលពាក្យញុះញង់ ពោលពាក្យអាគ្រក់ ពោល
ពាក្យឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ឈា មានចិត្តព្យាបាទ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា និរយំ
 ឧបបដ្ឋតិ យោ នេរយិកានំ សត្តានំ អាហារោ តេន
 សោ តត្ថ យាបេតិ តេន សោ តត្ថ តិដ្ឋតិ ឥទំ^(១)
 ខោ ព្រាហ្មណា អដ្ឋានំ យត្ថ បិតស្ស តំ ទានំ
 ន ឧបកប្បតិ ។ ឥធិ បន ព្រាហ្មណា ឯកច្ចោ
 ចាណាតិចាតី ហោតិ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា តិរច្ឆានយោនី ឧបបដ្ឋតិ
 យោ តិរច្ឆានយោនិកានំ សត្តានំ អាហារោ តេន
 សោ តត្ថ យាបេតិ តេន សោ តត្ថ តិដ្ឋតិ ឥទម្បិ
 ខោ ព្រាហ្មណា អដ្ឋានំ យត្ថ បិតស្ស តំ ទានំ ន
 ឧបកប្បតិ ។ ឥធិ បន ព្រាហ្មណា ឯកច្ចោ ចាណា-
 តិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិដ្ឋាទាណា បដិវិរតោ ហោតិ

១ ឱ. ម. ឥទំបិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មានសេចក្តីយល់ខុស បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ
ក៏ទៅកើត ក្នុងនរក អាហារណា ជាអាហារ សម្រាប់សត្វទាំងឡាយ
កើតក្នុងនរក សត្វនរកនោះ តែងញ៉ាំងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុង
នរកនោះ ដោយសារអាហារនោះ សត្វនរកនោះ បិតនៅក្នុងនរក
នោះ ដោយសារអាហារនោះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ទាននោះ មិន
សម្រេចផល ដល់សត្វដែលបិតនៅ ក្នុងទីណា ទីនេះឯងហៅថា
ទីមិនគួរ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុង
លោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ខុស
បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ក្នុង
កំណើតនៃតិរច្ឆាន អាហារណា ជាអាហារ សម្រាប់សត្វទាំងឡាយ
ដែលកើត ក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន សត្វតិរច្ឆាននោះ ក៏ញ៉ាំងអត្តភាព ឲ្យ
ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងទីនោះ ដោយអាហារនោះ សត្វតិរច្ឆាននោះ
បិតនៅក្នុងទីនោះ ដោយសារអាហារនោះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ទាននោះ
មិនសម្រេចផល ដល់សត្វដែលបិតនៅ ក្នុងទីណា ទីនេះឯងហៅថា
ទីមិនគួរ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ចំណែកឯបុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
ជាអ្នករៀនសូត្រ ចាកបាណាតិបាត រៀនសូត្រ ចាកអទិន្នាទាន

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា
 បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ
 ធរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ សម្មប្បុលាចា
 បដិវិរតោ ហោតិ អនកិដ្ឋាលុ ហោតិ អព្យាបន្នចិត្តោ
 ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សោ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា មនុស្សានំ សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតិ យោ
 មនុស្សានំ អាហារោ តេន សោ តត្ថ យាមេតិ
 តេន សោ តត្ថ តិដ្ឋតិ ឥទម្បិ ខោ ព្រាហ្មណ
 អដ្ឋានំ យត្ថ បិតស្ស តំ ទានំ ន ឧបកប្បតិ ។
 ឥធិ បន ព្រាហ្មណ ឯកច្ចោ ចារណាតិចាតា
 បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទេវានំ សហព្យតំ ឧប-
 បដ្ឋតិ យោ ទេវានំ អាហារោ តេន សោ តត្ថ យាមេតិ
 តេន សោ តត្ថ តិដ្ឋតិ ឥទម្បិ ខោ ព្រាហ្មណ
 អដ្ឋានំ យត្ថ បិតស្ស តំ ទានំ ន ឧបកប្បតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

វៀរស្រឡះ ចាកមុសាវាទ វៀរស្រឡះ ចាកបិសុណាវាចា វៀរស្រឡះ
 ចាកផុសវាចា វៀរស្រឡះ ចាកសម្មប្បុលាបៈ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា
 មិនមានចិត្តព្យាបាទ មានសេចក្តីយល់ត្រូវ បុគ្គលនោះ លុះបែក
 ធ្វាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ក្នុងពួកមនុស្ស អាហារណា ជា
 អាហារសម្រាប់ពួកមនុស្ស បុគ្គលនោះ ក៏ញ៉ាំងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
 ក្នុងទីនោះ ដោយអាហារនោះ បុគ្គលនោះ បិតនៅក្នុងទីនោះ ដោយ
 សារអាហារនោះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ទាននោះមិនសម្រេចផល ដល់សត្វ
 ដែលបិតនៅ ក្នុងទីណា ទីនេះឯងហៅថា ទីមិនគួរ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកវៀរស្រឡះ ចាកបាណា-
 តិបាត ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ត្រូវ បុគ្គលនោះ លុះបែក
 ធ្វាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ក្នុងពួកទេវតា អាហារណា
 ជាអាហារសម្រាប់ពួកទេវតា ទេវតានោះ ក៏ញ៉ាំងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ក្នុងទីនោះ ដោយអាហារនោះ ទេវតានោះ បិតនៅក្នុងទីនោះ
 ដោយសារអាហារនោះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ទាននោះ មិនសម្រេចផល
 ដល់សត្វដែលបិតនៅ ក្នុងទីណា ទីនេះឯងហៅថា ទីមិនគួរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥធិ ព្រាហ្មណ ឯកច្ចោ ចារណាតិចាតី ហោតិ
 ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សោ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា បិត្តិវិសយំ ឧបបជ្ជតិ យោ
 បិត្តិវិសយិកានំ សត្តានំ អាហារោ តេន សោ តត្ថ
 យាបេតិ តេន សោ តត្ថ តិដ្ឋតិ យំ វា បនស្ស
 ឥតោ អនុប្បវេច្ឆន្តិ មិត្តាមច្ចា វា ញាតិសាលោ-
 ហិតា វា តេន សោ តត្ថ យាបេតិ តេន សោ តត្ថ
 តិដ្ឋតិ ឥទម្បិ ខោ ព្រាហ្មណ ហានំ យត្ថ បិតស្ស
 តំ ទានំ ឧបកប្បតីតិ ។ សចេ បន កោ កោតម
 សោ បេតោ ញាតិសាលោហិតោ តំ ហានំ អនុប-
 បន្នោ ហោតិ កោ តំ ទានំ បរិកុញ្ញតីតិ ។ អញ្ញេបិស្ស
 ព្រាហ្មណ បេតា ញាតិសាលោហិតា តំ ហានំ
 ឧបបន្នោ ហោន្តិ តេ តំ ទានំ បរិកុញ្ញន្តីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្រាប់សត្វ ។ បេ ។

មានសេចក្តីយល់ខុស បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏

ទៅកើត ក្នុងបិត្តិវិស័យ អាហារណា ជាអាហារសម្រាប់សត្វទាំងឡាយ

ដែលកើត ក្នុងបិត្តិវិស័យ ប្រេតនោះ ក៏ញ៉ាំងអត្តភាព ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ

ក្នុងទីនោះ ដោយអាហារនោះ ប្រេតនោះ បិតនៅ ក្នុងទីនោះ

ដោយសារអាហារនោះ ឬក៏ពួកមិត្តអាមាត្យក្តី ជនជាញាតិសាលាហិត

ក្តី ឧទ្ទិសឲ្យនូវទានណា ដល់ប្រេតនោះ អំពីលោកនេះ ប្រេតនោះ

ក៏ញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងទីនោះ ដោយអាហារនោះ ប្រេតនោះ

បិតនៅ ក្នុងទីនោះ ដោយសារអាហារនោះ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ទាននោះ

សម្រេចផល ដល់សត្វដែលបិតនៅ ក្នុងទីណា ទីនេះឯងហៅថា

ទីគួរ ។ ជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលសួរថា បពិត្រព្រះគោតម

ដ៏ចម្រើន ចុះប្រសិនបើ ប្រេតជាញាតិសាលាហិតនោះ មិនបានទៅ

កើត ក្នុងទីនោះទេ តើអ្នកណា បរិភោគទាននោះ ។ អើព្រាហ្មណ៍

ពួកប្រេត ដែលជាញាតិសាលាហិត ដទៃទៀត របស់គេ គង់ទៅ

កើតក្នុងទីនោះមិនខាន ប្រេតទាំងនោះឯង បរិភោគទាននោះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

សចេ បន កោ កោតម សោ ចេវ មេតោ ញាតិ-
 សាលោហិតោ តំ ហានំ អនុបបន្នោ ហោតិ អញ្ញេបិស្ស
 មេតា ញាតិសាលោហិតា តំ ហានំ អនុបបន្នា
 ហោន្តិ កោ តំ ទានំ បរិកុញ្ញតីតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ
 ឯតំ ព្រាហ្មណ អនវកាសោ យន្តំ ហានំ វិវត្តំ
 អស្ស ឥមិណ ដីយេន អន្ទុណ យទិទំ មេតេហិ
 ញាតិសាលោហិតេហិ អបិច ព្រាហ្មណ ទាយកោបិ
 អនិប្បលោតិ^(១) ។ អដ្ឋានេបិ ភវំ កោតមោ បរិកប្បំ
 វេទតីតិ ។ អដ្ឋានេបិ ខោ អហំ ព្រាហ្មណ បរិ-
 កប្បំ វេទមិ ឥធិ ព្រាហ្មណ ឯកច្ចោ ចារណាតិ-
 ទាតី ហោតិ អទិដ្ឋានាយី ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆា-
 ចារី ហោតិ មុសាវាដី ហោតិ បិសុណាវាចោ ហោតិ
 ផរុសាវាចោ ហោតិ សម្មប្បលាបី ហោតិ អភិជ្ឈាលុ
 ហោតិ ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ
 សោ ទាតា ហោតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស
 វា អន្តំ ទានំ វត្តំ យានំ មាលាគន្ធិ វិលេបនំ

១ ម. អនិប្បលោ ហោតីតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចុះប្រសិនបើ ប្រេតជាញាតិសាលោហិតនោះ
មិនបានទៅកើត ក្នុងទីនោះទេ ទាំងពួកប្រេតជាញាតិសាលោហិត ដទៃ
ទៀតរបស់គេ ក៏មិនបានទៅកើត ក្នុងទីនោះដែរ តើអ្នកណា បរិភោគ
ទាននោះ ។ នៃព្រាហ្មណ៍ ទីណាដែលស្ងាត់ ចាកប្រេតទាំងឡាយ
ជាញាតិសាលោហិត ដោយកាល ជាយូរអង្វែងនេះ ទីនោះមិន
មែនជាហេតុ មិនមែនជាឱកាស គឺថាមិនធ្លាប់មានឡើយ ម្ចាស់
ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត ធម្មតាអ្នកឲ្យទាន មិនមែនជាគ្មានផលទេ ។
ឱព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពោលកំណត់ ក្នុងទីមិនគួរបានដែរតើ ។ អើ
ព្រាហ្មណ៍ តថាគតពោលកំណត់ ក្នុងទីមិនគួរបានដែរ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុស
ក្នុងកាម ពោលពាក្យកុហក ពោលពាក្យញុះញង់ ពោលពាក្យ
អាក្រក់ ពោលពាក្យ ឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ឈា
មានចិត្តព្យាបាទ មានសេចក្តីយល់ខុស ប៉ុន្តែបុគ្គលនោះ ជាអ្នកឲ្យ
បាយ ទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សេយ្យាវសមំ បដិបេយ្យំ សោ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា ហត្ថិនំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ សោ តត្ថ
 លាភី ហោតិ អន្ទស្ស ចានស្ស មាលាធានាលង្កា-
 រស្ស យំ ខោ ព្រាហ្មណ ឥធិ ចាលាភិចាតិ អទិ-
 ដ្ឋាទាយី កាមេសុ មិច្ឆាចារី មុសាវាទី បិសុណា-
 វាចោ ធរុសវាចោ សម្មប្បលាបី អភិជ្ឈាលុ ព្យាបន្ន-
 ចិត្តោ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ តេន សោ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា ហត្ថិនំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ យព្ព ខោ
 សោ ធាតា ហោតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស
 វា អន្ទំ ចានំ វត្ថំ យានំ មាលាភន្ទំ វិលេបនំ សេយ្យា-
 វសមំ បដិបេយ្យំ តេន សោ តត្ថ លាភី ហោតិ
 អន្ទស្ស ចានស្ស មាលាធានាលង្ការស្ស ។ ឥធិ បន
 ព្រាហ្មណ ឯកច្ចោ ចាលាភិចាតិ ហោតិ អទិដ្ឋា-
 ទាយី ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី
 ហោតិ បិសុណាវាចោ ហោតិ ធរុសវាចោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ទីដេក ទីនៅ គ្រឿងឧបករណ៍របស់ប្រទីប ដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍
 បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតជាមួយ
 ពួកដំរី ឯដំរីនោះ ជាសត្វតែងស្នាក់ បាយ ទឹក កម្រងផ្កា
 និងគ្រឿងឧបករណ៍ផ្សេងៗ ក្នុងកំណើត នៃដំរីនោះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 ត្រង់ដែលបុគ្គល ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ លួច
 ទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម ពោលពាក្យកុហក ពោលពាក្យញុះ-
 ញង់ ពោលពាក្យអាក្រក់ ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកច្រើន
 ដោយអភិជ្ឈា មានចិត្តព្យាបាទ មានសេចក្តីយល់ខុស ជាទោសនាំ
 ឲ្យបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ទៅកើតជាមួយនឹងពួក
 ដំរី ត្រង់ដែលបុគ្គលនោះ ជាអ្នកឲ្យបាយ ទឹក សំពត់ យាន កម្រង
 ផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីនៅ គ្រឿងឧបករណ៍របស់
 ប្រទីប ដល់សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ជាគុណបណ្ណាល ឲ្យបុគ្គលនោះ
 ជាសត្វតែងស្នាក់ បាយ ទឹក កម្រងផ្កា គ្រឿងប្រដាប់ផ្សេងៗ
 ក្នុងកំណើតនៃដំរីនោះ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុង
 លោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
 ពោលពាក្យកុហក ពោលពាក្យញុះញង់ ពោលពាក្យអាក្រក់

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ

សម្មប្បុរាសី ហោតិ អភិជ្ឈាលុ ហោតិ
 ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ
 សោ ធាតា ហោតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស
 វា អន្ទំ ចានំ វត្ថំ យានំ មាលាកន្ទំ វិលេបនំ
 សេយ្យាវសមំ បដិបេយ្យំ សោ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា អស្សានំ សហព្យតំ ឧបបន្នតិ... កុដ្ឋំ
 សហព្យតំ ឧបបន្នតិ... កុក្ករានំ សហព្យតំ ឧបប-
 ន្នតិ សោ តត្ថ លាភី ហោតិ អន្នស្ស ចានស្ស
 មាលាធាតាលដ្ឋ្រាស្ស យំ ខោ ព្រាហ្មណ ឥធន
 ចាលាភិចាតី អទិន្នាទាយី កាមេសុ មិច្ឆាចារី
 មុសាវាទី បិសុណាវាចោ ជរុសាវាចោ សម្មប្បុរាសី
 អភិជ្ឈាលុ ព្យាបន្នចិត្តោ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ តេន សោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា កុក្ករានំ សហព្យតំ
 ឧបបន្នតិ យញ្ច ខោ សោ ធាតា ហោតិ ស-
 មណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា អន្ទំ ចានំ វត្ថំ យានំ
 មាលាកន្ទំ វិលេបនំ សេយ្យាវសមំ បដិបេយ្យំ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ឈា មានចិត្តព្យាបាទ
មានសេចក្តីយល់ខុស ប៉ុន្តែបុគ្គលនោះ ជាអ្នកឲ្យបាយ ទឹក សំពត់ យាន
កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីនៅ គ្រឿងឧបករណ៍
របស់ប្រទីប ដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយ
រាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតជាមួយពួកសេះ ... កើតជាមួយពួកគោ ...
កើតជាមួយពួកឆ្កែ ឯសត្វនោះ តែងស្នាក់បាយ ទឹក កម្រងផ្កា និង
គ្រឿងប្រដាប់ផ្សេងៗ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ត្រង់ដែលបុគ្គលក្នុងលោកនេះ
ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ
ពោលពាក្យកុហក ពោលពាក្យញុះញង់ ពោលពាក្យអាក្រក់ ពោល
ពាក្យឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ឈា មានចិត្តព្យាបាទ មាន
សេចក្តីយល់ខុស ជាទោសនាំឲ្យបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់
ទៅ ទៅកើតជាមួយនឹងពួកឆ្កែ ត្រង់ដែលបុគ្គលនោះ ជាអ្នកឲ្យបាយ
ទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទី
នៅ គ្រឿងឧបករណ៍ របស់ប្រទីប ដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តេន សោ តត្ថ លាភី ហោតិ អន្ទស្ស ចានស្ស
 មាលាធានាលង្ការស្ស ។ ឥធិ ព្រាហ្មណ ឯកច្ចោ
 ចាលាភិតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាធានា បដិវិរតោ
 ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ
 មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ
 បដិវិរតោ ហោតិ ធរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ
 ហោតិ សម្មប្បលាទា បដិវិរតោ ហោតិ អន-
 ភិជ្ឈាលុ ហោតិ អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ សម្មា-
 ទិដ្ឋិកោ ហោតិ សោ ធាតា ហោតិ សមណស្ស វា
 ព្រាហ្មណស្ស វា អន្ទំ ចានំ វត្ថំ យានំ មាលាភន្ទំ
 វិលេបនំ សេយ្យាវសថំ បដិវេយ្យំ សោ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា មនុស្សានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ
 សោ តត្ថ លាភី ហោតិ មាណុសកានំ បញ្ចន្ទំ
 កាមគុណានំ យំ ខោ ព្រាហ្មណ ឥធិ ចាលាភិតិចាតា
 បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាធានា បដិវិរតោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ ទសកនិបាត

ជាគុណ នាំឲ្យបុគ្គលនោះ ជាសត្វតែងស្លាក់បាយ ទឹក កម្រងផ្កា គ្រឿង
 ប្រដាប់ផ្សេងៗ ក្នុងកំណើតឆ្នែនោះ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលខ្លះ ក្នុង
 លោកនេះ ជាអ្នករៀនស្រឡះ ចាកបាណាតិបាត រៀនស្រឡះ ចាក
 អទិន្នាទាន រៀនស្រឡះ ចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ រៀនស្រឡះ ចាកមុសាវាទ
 រៀនស្រឡះ ចាកបិសុណាវាចា រៀនស្រឡះ ចាកផុសវាចា រៀនស្រឡះ
 ចាកសម្មប្បលាបៈ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា មានចិត្តមិនព្យាបាទ មាន
 សេចក្តីយល់ត្រូវ បុគ្គលនោះ ជាអ្នកឲ្យបាយ ទឹក សំពត់ យាន
 កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីនៅ គ្រឿង
 ឧបករណ៍ របស់ប្រទីប ដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ លុះបុគ្គលនោះ
 បែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតជាមួយនឹងពួកមនុស្ស បុគ្គល
 នោះ តែងស្លាក់នូវកាមគុណ ៥ ជារបស់មនុស្ស ក្នុងកំណើត
 នៃមនុស្សនោះ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ត្រង់ដែលបុគ្គល ក្នុងលោកនេះ
 ជាអ្នករៀនស្រឡះ ចាកបាណាតិបាត រៀនស្រឡះ ចាកអទិន្នាទាន

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា
 បដិវិរតោ ហោតិ មិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ
 ធរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ សម្មប្បលាទា
 បដិវិរតោ ហោតិ អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ អព្យាបន្នចិត្តោ
 ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ តេន សោ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា មនុស្សានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ យញ្ច ខោ
 សោ ទាតា ហោតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា
 អន្ទំ ចានំ វត្ថំ យានំ មាលាភន្នំ វិលេបនំ
 សេយ្យាវសចំ បដិមេយ្យំ តេន សោ តត្ថ លាភី
 ហោតិ មាណុសកានំ បញ្ចន្នំ កាមតុណានំ ។ ឥធម
 បន ព្រាហ្មណ ឯកច្ចោ ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ
 ហោតិ ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សោ ទាតា
 ហោតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា អន្ទំ ចានំ វត្ថំ
 យានំ មាលាភន្នំ វិលេបនំ សេយ្យាវសចំ បដិមេយ្យំ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវគ្គ

វៀរស្រឡះ ចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរស្រឡះ ចាកមុសាវាទ វៀរ
ស្រឡះ ចាកបិសុណាវាចា វៀរស្រឡះ ចាកផុសវាចា វៀរស្រឡះ
ចាកសម្មប្បលាបៈ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា មិនមានចិត្តព្យាបាទ
មានសេចក្តីយល់ត្រូវ ជាគុណនាំឲ្យបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយ
ស្លាប់ទៅ ទៅកើតជាមួយនឹងពួកមនុស្ស ត្រង់ដែលបុគ្គលជាអ្នកឲ្យ
បាយ ទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿង
លាប ទីដេក ទីនៅ គ្រឿងឧបករណ៍ របស់ប្រទីប ដល់សមណៈ
ឬព្រាហ្មណ៍ ជាគុណ បណ្ណាលឲ្យបុគ្គលនោះ ទៅជាអ្នកស្ងាត់ នូវ
កាមគុណ ៥ ជារបស់មនុស្ស ក្នុងកំណើតនៃមនុស្សនោះ ។ ម្ចាស់
ព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ វៀរស្រឡះ ចាកបាណាតិបាត
។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ត្រូវ ប៉ុន្តែបុគ្គលនោះ ជាអ្នកឲ្យបាយ ទឹក
សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក
ទីនៅ គ្រឿងឧបករណ៍ របស់ប្រទីប ដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទេវានំ សហព្យតំ
ឧបបជ្ជតិ សោ តត្ថ លាភី ហោតិ ទិព្វានំ បញ្ចន្នំ
កាមគុណានំ យំ ខោ ព្រាហ្មណា ឥធម ចាណាតិចាតា
បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ
តេន សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទេវានំ
សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ យញ្ច ខោ សោ ទាតា
ហោតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា អន្នំ ចានំ
វត្ថំ យានំ មាលាគន្ធនំ វិលេបនំ សេយ្យាវសមំ
បដិបេយ្យំ តេន សោ តត្ថ លាភី ហោតិ
ទិព្វានំ បញ្ចន្នំ កាមគុណានំ អបិច ព្រាហ្មណ
នាយកោបិ អនិប្បលោតិ ។ អច្ឆរិយំ ភោ កោតម
អព្ពតំ ភោ កោតម យាវព្វីនំ ភោ កោតម
អលមេវ នាណនិ នាតុំ អលំ សទ្ធានិ កាតុំ
យត្រិ ហិ នាម នាយកោបិ អនិប្បលោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតជាមួយពួកទេវតា
 ទេវតានោះ ជាអ្នកស្វាក់នូវកាមគុណ ៥ ជាទិព្វ ក្នុងទេវលោកនោះ
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ត្រង់ដែលបុគ្គល ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នករៀនសូត្រចាក
 បាណាតិបាត ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ត្រូវ ជាគុណនាំឲ្យបុគ្គលនោះ
 បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតជាមួយពួកទេវតា ត្រង់ដែលបុគ្គល
 នោះ ជាអ្នកឲ្យបាយ ទឹក សំពត់ យាន កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប
 គ្រឿងលាប ទីដេក ទីនៅ គ្រឿងឧបករណ៍ របស់ប្រទីប ដល់
 សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ ជាគុណនាំឲ្យបុគ្គលនោះ ជាអ្នកស្វាក់នូវកាម-
 គុណ ៥ ជាទិព្វ ក្នុងទេវលោកនោះ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ក៏ធម្មតា
 អ្នកឲ្យទាន មិនមែនជាគ្មានផលឡើយ ។ ជាណុស្សោណិ-
 ព្រាហ្មណ៍ ទូលថា បពិត្រព្រះគោតម ដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់
 បពិត្រព្រះគោតម ដ៏ចម្រើន ចម្លែកណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន
 ដំណើរនោះ គួរណាស់តែឲ្យទាន គួរណាស់តែធ្វើអំពើ ដែលគេគប្បី
 ធ្វើដោយសទ្ធា ព្រោះថា អ្នកឲ្យទាន មិនមែនជាគ្មានផលឡើយ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវគ្គោ

ឯវមេតំ ព្រាហ្មណា ឯវមេតំ ព្រាហ្មណា ទាយកោបិ^(១)
 ព្រាហ្មណា អនិប្បលោតិ ។ អភិក្កន្ធនំ ភោ កោតម
 ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភវំ កោតមោ ធារេតុ អជ្ជតក្កេ
 ចាណុបេតំ សរណំ កតន្តិ ។

ទុតិយោ ជាណុស្សោណិវគ្គោ ។

១ ឱ. ម. ទាយកោបិ ហិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណុស្សោណិវត្ត

ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា អើព្រាហ្មណ៍ ដំណើរនុ៎ះ យ៉ាង
 ហ្នឹងឯង អើព្រាហ្មណ៍ ដំណើរនុ៎ះ យ៉ាងហ្នឹងឯង អើព្រាហ្មណ៍
 អ្នកឲ្យទាន មិនមែនជាគ្មានផលទេ ។ ជាណុស្សោណិព្រាហ្មណ៍
 ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ ។ បេ ។
 សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវ
 សរណៈស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

ចប់ ជាណុស្សោណិវត្ត ទី ២ ។

តតិយោ សុន្ទរវគ្គោ

[៦៧] សាធុញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
អសាធុញ្ច តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
ភាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោម កតមញ្ច
ភិក្ខុវេ អសាធុ^(១) ។ ចារណាតិចាតោ អទិដ្ឋា-
នានំ កាមេសុ មិច្ឆាចារោ មុសាវាទោ បិសុ-
ណាវាចា ធរុសវាចា សម្មប្បលាទោ អភិជ្ឈា
ព្យាចាទោ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អសាធុ ។
កតមញ្ច ភិក្ខុវេ សាធុ^(២) ។ ចារណាតិចាតោ វេមណី
អទិដ្ឋាទាតា វេមណី កាមេសុ មិច្ឆាចារោ វេមណី
មុសាវាទា វេមណី បិសុណាយ វាចាយ វេមណី
ធរុសាយ វាចាយ វេមណី សម្មប្បលាទា វេមណី
អនភិជ្ឈា អព្យាចាទោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ វុច្ចតិ
ភិក្ខុវេ សាធុ^(៣) ។

១ ម. អសាធុ ។ ២ ម. សាធុ ។ ៣ ម. សាធុតិ ។

សុន្ទរេគ្គី ទី ៣

[៦៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង កម្មល្អផង កម្ម
មិនល្អផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើ
ទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតប
ព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នោះថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមាន
ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មមិនល្អ តើដូច
ម្តេច ។ គឺ បាណាតិបាត អទិន្នាទាន កាមេសុមិច្ឆាចារ មុសាវាទ
បិសុណាវាចា ផុសវាចា សម្មប្បលាបៈ អភិជ្ឈា ព្យាបាទ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា កម្មមិនល្អ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
កម្មល្អ តើដូចម្តេច ។ គឺ ចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត រៀរ
ចាកអទិន្នាទាន រៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ រៀរចាកមុសាវាទ រៀរ
ចាកបិសុណាវាចា រៀរចាកផុសវាចា រៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ការ
មិនមានអភិជ្ឈា មិនមានព្យាបាទ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ នេះហៅថា កម្មល្អ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សុន្ទរវគ្គោ

[៦៨] អរិយធម្មញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
អនិយធម្មញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ
ច ភិក្ខុវេ អនិយោ ធម្មោ ។ ចារណាតិចាតោ
។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនិយោ
ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អនិយោ ធម្មោ ។
ចារណាតិចាតា វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ
វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនិយោ ធម្មាតិ ។

[៦៩] កុសលញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
អកុសលញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិ-
ករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា
ឯតទរោថ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ អកុសលំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សុន្ទរវគ្គ

[៦៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែង អរិយធម៌ (ធម៌ដ៏ប្រសើរ) ផង អនរិយធម៌ (ធម៌មិនប្រសើរ) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនរិយធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺ បាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អនរិយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺ ចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អរិយធម៌ ។

[៦៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែង កុសលកម្មផង អកុសលកម្មផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អកុសលកម្ម តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចាលោភិចាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ឥទំ វុច្ចតិ

ភិក្ខុវេ អកុសលំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ កុសលំ ។

ចាលោភិចាតោ វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ

វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ កុសលន្តិ ។

[៧០] អត្តញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ

អនត្តញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ

កាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ

ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ

ច ភិក្ខុវេ អនត្តោ ។ ចាលោភិចាតោ ។ បេ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនត្តោ ។

កតមោ ច ភិក្ខុវេ អត្តោ ។ ចាលោភិចាតោ វេមណី

។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អត្តោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ហៅថា អកុសលកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុសលកម្ម តើដូច
ម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុវៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់
ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា កុសលកម្ម ។

[៧០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងធម៌ ដែលមាន
ប្រយោជន៍ផង ឥតប្រយោជន៍ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ
ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុ
ទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ឥត
ប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ គឺ បាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ធម៌មានប្រយោជន៍ តើដូចម្តេច ។ គឺ ចេតនាជាហេតុវៀរចាក
បាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះហៅថា ធម៌មានប្រយោជន៍ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សុន្ទរវគ្គោ

[៧១] ធម្មញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
 អធម្មញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ អធម្មោ ។ ចារណាតិចាតោ ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អធម្មោ ។ កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ ធម្មោ ។ ចារណាតិចាតា វេមណី
 ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ធម្មាតិ ។

[៧២] សាសវញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
 អនាសវញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
 សាសវោ ធម្មោ ។ ចារណាតិចាតោ ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សាសវោ ធម្មោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សុន្ទរេគ្គ

[៧១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវធម៌ផង នូវ
 អធម៌ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតប
 ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺ
 បាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
 អធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុ
 រៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែង នូវសាសវធម៌
 (ធម៌ប្រកបដោយអាសវៈ) ផង អនាសវធម៌ (ធម៌មិនមានអាសវៈ) ផង
 ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យ
 ល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគថា
 ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ សាសវធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សាសវធម៌ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្គនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមោ ច ភិក្ខុវេ អនាសវោ ធម្មោ ។

ចាលោភិចាតា វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ

វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនាសវោ ធម្មោតិ ។

[៧៣] សាវជ្ជញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ

អនវជ្ជញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ

ភាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ

បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ កតមោ ច

ភិក្ខុវេ សាវជ្ជោ ធម្មោ ។ ចាលោភិចាតោ

។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សាវជ្ជោ

ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អនវជ្ជោ ធម្មោ ។

ចាលោភិចាតា វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ

វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនវជ្ជោ ធម្មោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនាសវធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុ
រៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ នេះហៅថា អនាសវធម៌ ។

[៧៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងនូវសាវជ្ជធម៌
(ធម៌ប្រកបដោយទោស) ផង អនវជ្ជធម៌ (ធម៌មិនមានទោស) ផង
ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
ឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគ
ថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សាវជ្ជធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។
មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សាវជ្ជធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អនវជ្ជធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺ ចេតនាជាហេតុរៀរចាក
បាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះហៅថា អនវជ្ជធម៌ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សុន្ទរវគ្គោ

[៧៤] តបនិយញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 អតបនិយញ្ច តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ តបនិយោ ធម្មោ ។ ចារណាតិចាតោ
 ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ តបនិយោ
 ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អតបនិយោ ធម្មោ ។
 ចារណាតិចាតោ វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ
 វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អតបនិយោ ធម្មាតិ ។

[៧៥] អាចយតាមិញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 អបចយតាមិញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ
 កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោច កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អាចយតាមី ធម្មោ ។ ចារណាតិចាតោ ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អាចយតាមី ធម្មោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សុន្ទរេគ្គ

[៧៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងនូវតបនិយធម៌ (ធម៌ដែលធ្វើសត្វឲ្យក្តៅ) ផង អតបនិយធម៌ (ធម៌ដែលមិនធ្វើសត្វឲ្យក្តៅ) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តបនិយធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា តបនិយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អតបនិយធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុ រៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អតបនិយធម៌ ។

[៧៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង អាចយតាមិធម៌ (ធម៌ដល់នូវការសន្សំបាប) ផង អបចយតាមិធម៌ (ធម៌មិនដល់នូវការសន្សំបាប) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាចយតាមិធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អាចយតាមិធម៌ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមោ ច ភិក្ខុវេ អបចយកាមី ធម្មោ ។

ចាលាភិចាតា វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ

វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អបចយកាមី ធម្មោតិ ។

[៧៦] ទុក្ខុទ្រយញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-

ស្សាមិ សុខុទ្រយញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ មន-

សិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ

ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ

កតមោ ច ភិក្ខុវេ ទុក្ខុទ្រយោ ធម្មោ ។ ចា-

លាភិចាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ

ភិក្ខុវេ ទុក្ខុទ្រយោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ

សុខុទ្រយោ ធម្មោ ។ ចាលាភិចាតា វេមណី

។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ

សុខុទ្រយោ ធម្មោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អបចយគាមិធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺ ចេតនា
ជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អបចយគាមិធម៌ ។

[៧៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងនូវទុក្ខទ្រយធម៌
(ធម៌ចម្រើនសេចក្តីទុក្ខ) ផង សុខទ្រយធម៌ (ធម៌ចម្រើនសេចក្តីសុខ) ផង
ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
ឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះមាន
ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់
ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខទ្រយធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបា-
ណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខ-
ទ្រយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុខទ្រយធម៌ តើដូចម្តេច ។
គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សុខទ្រយធម៌ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សុន្ទរវគ្គោ

[៧៧] ទុក្ខវិចារកញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
ស្សាមិ សុខវិចារកញ្ច តំ សុណាថ សាធុកំ
មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទ-
រោថ កតមោ ច ភិក្ខុវេ ទុក្ខវិចារកោ ធម្មោ ។
ចារណាតិចារតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
ភិក្ខុវេ ទុក្ខវិចារកោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ
សុខវិចារកោ ធម្មោ ។ ចារណាតិចារតា វេមណី
។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
សុខវិចារកោ ធម្មោតិ ។

តតិយោ សុន្ទរវគ្គោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សុន្ទរេគ្គ

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវទុក្ខវិបាកធម៌
 (ធម៌ឲ្យផលជាទុក្ខ) ផង សុខវិបាកធម៌ (ធម៌ឲ្យផលជាសុខ) ផង
 ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 ឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ទទួលតបព្រះមាន
 ព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខវិបាកធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត
 ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ទុក្ខវិបាកធម៌ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សុខវិបាកធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុ
 វៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះហៅថា សុខវិបាកធម៌ ។

ចប់ សុន្ទរេគ្គ ទី ៣ ។

ចតុត្តោ សេដ្ឋវគ្គោ

[៧៨] អរិយមគ្គញូ វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
អនរិយមគ្គញូ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមោ ច
ភិក្ខុវេ អនរិយោ មក្កោ ។ ចាណាតិចាតោ ។ បេ ។
មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អនរិយោ មក្កោ ។
កតមោ ច ភិក្ខុវេ អរិយោ មក្កោ ។ ចាណាតិចាតា
វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
អរិយោ មក្កោតិ ។

[៧៩] កណ្ណមគ្គញូ វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
សុក្កមគ្គញូ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមោ ច
ភិក្ខុវេ កណ្ណោ មក្កោ ។ ចាណាតិចាតោ ។ បេ ។
មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ កណ្ណោ មក្កោ ។
កតមោ ច ភិក្ខុវេ សុក្កោ មក្កោ ។ ចាណាតិ-
ចាតា វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
ភិក្ខុវេ សុក្កោ មក្កោតិ ។

សេដ្ឋកិច្ច ទី ៤

[៧៨] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង ផ្លូវប្រសើរ ផង ផ្លូវមិនប្រសើរផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្លូវមិនប្រសើរ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ផ្លូវមិនប្រសើរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្លូវប្រសើរ តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ផ្លូវប្រសើរ ។

[៧៩] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង ផ្លូវខ្មៅផង ផ្លូវ សផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្លូវខ្មៅ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ផ្លូវខ្មៅ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ផ្លូវស តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ផ្លូវស ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សេដ្ឋវគ្គោ

[៨០] សទ្ធម្មញ្ញ វោ ភិក្ខុវេ^(១) ទេសិស្សាមិ
 អសទ្ធម្មញ្ញ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មោ ។ ចាណាតិចាតោ ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មោ ។ កតមោ
 ច ភិក្ខុវេ សទ្ធម្មោ ។ ចាណាតិចាតោ វេមណី
 ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សទ្ធម្មោ
 តិ ។

[៨១] សប្បុរិសធម្មញ្ញ វោ ភិក្ខុវេ ទេសិស្សាមិ
 អសប្បុរិសធម្មញ្ញ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អសប្បុរិសធម្មោ ។ ចាណាតិចាតោ ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អសប្បុរិសធម្មោ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ សប្បុរិសធម្មោ ។ ចាណាតិ-
 ចាតោ វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ សប្បុរិសធម្មោតិ ។

១ ម. ឯត្ថន្តវេ ធម្មន្តិ បាវោ ទិស្សតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សេដ្ឋវគ្គ

[៨០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវសទ្ធម្ម (ធម៌ស្ងប់រម្ងាប់) ផង អសទ្ធម្ម (ធម៌មិនស្ងប់រម្ងាប់) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសទ្ធម្ម តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អសទ្ធម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សទ្ធម្ម តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ នេះហៅថា សទ្ធម្ម ។

[៨១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែង នូវសប្បុរិសធម៌ (ធម៌របស់សប្បុរស) ផង អសប្បុរិសធម៌ (ធម៌របស់អសប្បុរស) ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អសប្បុរិសធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សប្បុរិសធម៌ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៨២] ឧប្បាទេតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ ន ឧប្បាទេតព្វញ្ច តំ សុណាថ ។ បេ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន ឧប្បាទេតព្វោ ធម្មោ ។
 បាណាតិបាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ន ឧប្បាទេតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ ឧប្បាទេតព្វោ ធម្មោ ។ បាណាតិបាតា
 វេរមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 ឧប្បាទេតព្វោ ធម្មោតិ^(១) ។

[៨៣] អាសេវិតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ ន អាសេវិតព្វញ្ច^(២) តំ សុណាថ ។ បេ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន អាសេវិតព្វោ ធម្មោ ។

១ ម. តតោ បរិ ព្យាបាទេតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ អព្យាបាទេតព្វញ្ច
 តំ សុណាថ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ ព្យាបាទេតព្វោ ធម្មោ ។ បាណាតិបាតោ ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ព្យាបាទេតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ អព្យា-
 បាទេតព្វោ ធម្មោ ។ បាណាតិបាតា វេរមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ អព្យាបាទេតព្វោ ធម្មោតីតិមេ បាហំ ហោន្តិ ។ ២ ម. នាសេវិតព្វញ្ច ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

[៨២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងធម៌ដែលគួរ ឲ្យ
 កើតឡើងផង ធម៌ដែលមិនគួរ ឲ្យកើតឡើងផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌
 ដែលមិនគួរ ឲ្យកើតឡើង តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរឲ្យកើតឡើង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរឲ្យកើតឡើង តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនា
 ជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលគួរឲ្យកើតឡើង ។

[៨៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងធម៌ដែល
 គេ គួរសេពផង ធម៌ដែលគេមិនគួរសេពផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ធម៌ដែលគេ មិនគួរសេព តើដូចម្តេច ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សេដ្ឋវគ្គោ

ចាណាតិចាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ន អាសេវិតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អាសេវិតព្វោ ធម្មោ ។ ចាណាតិចាតា
 វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 អាសេវិតព្វោ ធម្មាតិ ។

[៨៤] ភាវេតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិស្សាមិ
 ន ភាវេតព្វញ្ច តំ សុណាម ។ បេ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ ន ភាវេតព្វោ ធម្មោ ។ ចាណាតិចាតោ
 ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ន
 ភាវេតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច ភិក្ខុវេ ភាវេតព្វោ
 ធម្មោ ។ ចាណាតិចាតា វេមណី ។ បេ ។
 សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភាវេតព្វោ ធម្មាតិ ។

[៨៥] ពហុលីកាតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ ន ពហុលីកាតព្វញ្ច តំ សុណាម ។ បេ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន ពហុលីកាតព្វោ ធម្មោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សេដ្ឋវគ្គ

គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
ធម៌ដែលគេមិនគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគេគួរសេព
តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀបចំបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់
ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលគេគួរសេព ។

[៨៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងធម៌ ដែលគួរចម្រើន
ផង ធម៌ដែលមិនគួរចម្រើនផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ
ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះធម៌ដែលមិនគួរចម្រើន
តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះធម៌ដែល
គួរចម្រើន តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀបចំបាណាតិបាត ។ បេ ។
ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលគួរចម្រើន ។

[៨៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងធម៌ដែលគេ
គួរធ្វើឲ្យច្រើនផង ធម៌ដែលគេ មិនគួរធ្វើឲ្យច្រើនផង ដល់អ្នក
ទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគេ មិនគួរធ្វើឲ្យច្រើន តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចាលោតិចាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ន ពហុលីកាតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ ពហុលីកាតព្វោ ធម្មោ ។ ចាលោតិចាតា
 វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 ពហុលីកាតព្វោ ធម្មោតិ ។

[៨៦] អនុស្សវិតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ ន អនុស្សវិតព្វញ្ច តំ សុណាថ ។ បេ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោ ។
 ចាលោតិចាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ន អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោ ។ ចាលោតិចាតា
 វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 អនុស្សវិតព្វោ ធម្មោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រួសារិកាយ ទសកនិបាត

គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
 ធម៌ដែលគេ មិនគួរធ្វើឲ្យច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគេ គួរ
 ធ្វើឲ្យច្រើន តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត
 ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌
 ដែលគេ គួរធ្វើឲ្យច្រើន ។

[៨៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងធម៌ដែលគួរនឹក
 រកផង ធម៌ដែលមិនគួរនឹករកផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ
 ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលមិនគួរនឹករក
 តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរនឹករក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ដែលគួរនឹករក តើដូចម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិ-
 បាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
 ធម៌ដែលគួរនឹករក ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សេដ្ឋវគ្គោ

[៨៧] សច្ចិកាតព្វញ្ច វោ ភិក្ខុវេ ធម្មំ ទេសិ-
 ស្សាមិ ន សច្ចិកាតព្វញ្ច តំ សុណាថ ។ បេ ។
 កតមោ ច ភិក្ខុវេ ន សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោ ។
 ចាណាតិចាតោ ។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ន សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោ ។ កតមោ ច
 ភិក្ខុវេ សច្ចិកាតព្វោ ធម្មោ ។ ចាណាតិចាតា
 វេមណី ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 សច្ចិកាតព្វោ ធម្មាតិ ។

ចតុត្ថោ សេដ្ឋវគ្គោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សេដ្ឋវគ្គ

[៨៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត នឹងសម្តែងធម៌ដែលគួរធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ផង ធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ផង ដល់អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់ធម៌នោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌
 ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ តើដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ។ បេ ។
 មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់
 ច្បាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ តើដូច
 ម្តេច ។ គឺចេតនាជាហេតុរៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ការយល់ឃើញ
 ត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។

ចប់ សេដ្ឋវគ្គទី ៤ ។

បញ្ចមោ សេវិតញ្ចសេវិតញ្ចវគ្គោ

[៨៨] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 បុគ្គលោ ន សេវិតញ្ចោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។
 ចាណាតិចាតី ហោតិ អទិន្នាទាយី ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ បិសុណាវាចោ
 ហោតិ ធរុសាវាចោ ហោតិ សម្មប្បលាបី ហោតិ
 អភិជ្ឈាលុ ហោតិ ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ មិច្ឆា-
 ទិដ្ឋិកោ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បុគ្គលោ ន សេវិតញ្ចោ ។
 ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បុគ្គលោ
 សេវិតញ្ចោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ចាណាតិចា-
 តា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទាណ បដិវិរតោ ហោតិ
 កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា
 បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ
 ហោតិ ធរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ

សេរីតញាសេរីតព្វវគ្គ ទី ៥

[៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ មិនគួរសេពគប់ឡើយ ។ ធម៌ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គល ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ លួចទ្រព្យគេ ១ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម ១ ពោលពាក្យកុហក ១ ពោលពាក្យញុះញង់ ១ ពោលពាក្យអាក្រក់ ១ ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ឈា ១ មានចិត្តព្យាបាទ ១ មានសេចក្តីយល់ខុស ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែល ប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការនេះឯង មិនគួរសេពគប់ឡើយ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ ទើបគួរសេព គប់ ។ ធម៌ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលជាអ្នកវៀរស្រឡះ ចាកបាណាតិបាត ១ វៀរស្រឡះ ចាកអទិន្នាទាន ១ វៀរ ស្រឡះ ចាកកាមេសុ មិច្ឆាចារ ១ វៀរស្រឡះ ចាកមុសាវាទ ១ វៀរស្រឡះ ចាកបិសុណាវាចា ១ វៀរស្រឡះ ចាកផុសវាចា ១

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សេរិតព្វាសេរិតព្វវគ្គោ

សម្មប្បលាថា បដិវិរតោ ហោតិ អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ
អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ឥមេ-
ហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
សេរិតព្វោតិ ។ (ឥធិ ទ្វិសតាទិសុត្តំ បេយ្យាលវសេន
កណ៌ិតព្វំ) ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
បុគ្គលោ ន ភទិតព្វោ... ភទិតព្វោ...
ន បយិរុចាសិតព្វោ... បយិរុចាសិតព្វោ...
ន បុដ្ឋោ^(១) ហោតិ... បុដ្ឋោ^(២) ហោតិ...
ន ចាសំសោ ហោតិ... ចាសំសោ ហោតិ...
អការវោ ហោតិ... សការវោ ហោតិ... អប្ប-
តិក្ខោ ហោតិ... សប្បតិក្ខោ ហោតិ... ន អារាជ-
កោ ហោតិ... អារាជកោ ហោតិ... ន វិសុ-
ជ្ឈតិ... វិសុជ្ឈតិ... មាណំ ជាតិកោតិ... មាណំ
អទិកោតិ... បញ្ញាយ ន វុឌ្ឍតិ... បញ្ញាយ វុឌ្ឍតិ...
ពហំ អបុញ្ញំ បសវតិ... ពហំ បុញ្ញំ បសវតិ ។

១-២ ម. បូជា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សេរិតព្យាសេរិតព្វវគ្គ

វៀរស្រឡះ ចាកសម្បជ្ឈលាបៈ ១ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា ១ មិនមាន
 ចិត្តព្យាបាទ ១ មានសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 ដែលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការនេះឯង ទើបគួរសេពគប់ ។ (ក្នុងទីនេះ
 បណ្ឌិតត្រូវរាប់សូត្រមាន ២០០ សូត្រជាដើម ដោយអំណាចបេយ្យាលៈ)
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ
 មិនគួរគប់រកឡើយ ... គួរគប់រក ... មិនគួរចូលទៅអង្គុយជិត ...
 គួរចូលទៅអង្គុយជិត ... ជាបុគ្គលមិនគួរបូជា ... គួរបូជា ...
 មិនគួរសរសើរ ... គួរសរសើរ ... មិនគួរគោរព ... គួរគោរព ...
 មិនគួរកោតក្រែង ... គួរកោតក្រែង ... មិនគួរប្រោសប្រាណា ...
 គួរប្រោសប្រាណា ... មិនបរិសុទ្ធ ... បរិសុទ្ធ ... មិនគ្របសង្កត់
 នូវមានៈ ... គ្របសង្កត់នូវមានៈ ... មិនចម្រើនដោយប្រាជ្ញា ... ចម្រើន
 ដោយប្រាជ្ញា ... រមែងបានបាបច្រើន ... រមែងបានបុណ្យច្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កតមេហិ ទសហិ ។ ចាលភាតិចាតា បដិវិរតោ
 ហោតិ អទិដ្ឋាទាទា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ
 ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ ជរុ-
 សាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ សម្មប្បលាទា
 បដិវិរតោ ហោតិ អនកិជ្ឈាលុ ហោតិ អព្យាបន្នចិត្តោ
 ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ បុគ្គលោ ពហំ បុព្វំ
 បសវតីតិ ។

បញ្ចមោ សេវិតញ្ចសេវិតព្វវគ្គោ ។

ចតុត្ថោ ចតុត្ថបណ្ណាសកោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ចុះបុគ្គលដែលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលជា
អ្នករៀនស្រឡះ ចាកបាណាតិបាត ១ រៀនស្រឡះ ចាកអទិន្នាទាន ១
រៀនស្រឡះ ចាកកាមេសុ មិច្ឆាចារ ១ រៀនស្រឡះ ចាកមុសាវាទ ១
រៀនស្រឡះ ចាកបិសុណាវាចា ១ រៀនស្រឡះ ចាកផុសវាចា ១ រៀន
ស្រឡះ ចាកសម្មប្បលាបៈ ១ មិនមានអភិជ្ឈា ១ មិនមានចិត្តព្យាបាទ ១
មានសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលប្រកបដោយ
ធម៌ ១០ ប្រការនេះឯង រមែងបាននូវបុណ្យច្រើន ។

ចប់ សេរិតព្យាសេរិតព្វវគ្គ ទី ៥ ។

ចប់ ចតុត្ថបណ្ណាសក ទី ៤ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ

បឋមោ បឋមវគ្គោ

[៨៩] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ និរយេ ។ កតមេហិ
 ទសហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ចាណាតិចាតិ
 ហោតិ លុទ្ធោ^(១) លោហិតចាណី ហតប្បហតេ^(២)
 និរិដ្ឋោ អទយាបន្នោ សព្វចាណាភូតេសុ អទិដ្ឋាទាយី
 ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិវត្តបករណំ កាមកតំ វា
 អញ្ញកតំ វា^(៣) អទិន្ទំ ថេយ្យសដ្ឋាតំ អាទាតា
 ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ យា តា មា-
 តុរក្ខិតា បិតុរក្ខិតា ភាតុរក្ខិតា ភតិទិរក្ខិតា
 ញាតិរក្ខិតា ធម្មរក្ខិតា សស្សាមិកា សបរិទណ្ណា
 អន្តមសោ មាលាកុណាបរិក្ខិតាបិ តថារូចាសុ ចារិត្តំ
 អាបដ្ឋិតា ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ សភក្កតោ វា
 បរិសក្កតោ វា ញាតិមជ្ឈក្កតោ វា បូកមជ្ឈក្កតោ វា

១ ឱ. ម. លុទ្ធោ ។ ២ ម. បហតបហតេ ។ ៣ ឱ. ម. ឯត្តន្តវេ តន្តិ បាហោ
 ទិស្សតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក

បឋមវគ្គ ទី ១

[៨៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ អ្នកមានចិត្តអាក្រក់ អ្នកមានបាតដៃប្រឡាក់ដោយឈាម តាំងនៅខ្ជាប់ ក្នុងការសម្លាប់រឿយៗ មិនដល់នូវសេចក្តីអាណិតអាសូរ ចំពោះសព្វ សត្វទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកលួចទ្រព្យគេ គឺថាជាអ្នកកាន់យកនូវគ្រឿង ឧបករណ៍ ជាសម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃ ដែលគេមិនបានឲ្យ ពោល គឺការលួច ដែលជាទ្រព្យ បិតនៅ ក្នុងស្រុកក្តី បិតនៅ ក្នុងព្រៃក្តី ១ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ អ្នកដល់នូវការប្រព្រឹត្តកន្លង ចំពោះស្ត្រីទាំងឡាយ ដែលមានមាតារក្សា បិតារក្សា បងប្អូន ប្រុសរក្សា បងប្អូនស្ត្រីរក្សា ញាតិរក្សា ធម៌រក្សា ជាស្ត្រីមានប្តី មាន អាជ្ញា (កំណត់ទុក) ដោយហោចទៅ សូម្បីតែស្ត្រីដែលមានគេបំពាក់ កម្រងផ្កា ១ ជាអ្នកនិយាយកុហក ទោះបីបិតនៅក្នុងរោងក្តី បិតនៅក្នុង បរិសទ្យក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាលនៃញាតិក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាលសេនីក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

រាជកុលមជ្ឈត្តតោ វា អភិជីតោ សក្ខី បុដ្ឋោ
 ឯហិ កោ^(១) បុរិស យំ ជាតាសិ តំ រទេហីតិ
 សោ អជាធំ វា អាហា^(២) ជាតាមីតិ ជាធំ វា
 អាហា ន ជាតាមីតិ អបស្សំ វា អាហា បស្សា-
 មីតិ បស្សំ វា អាហា ន បស្សាមីតិ ឥតិ អត្ត-
 ហេតុ វា បរហេតុ វា អាមិសកិញ្ចិក្ខុហេតុ វា
 សម្មជាទមុសា កាសិតា ហោតិ បិសុណាវាចោ
 ហោតិ ឥតោ សុត្វា អមុត្រិ អក្ខាតា ឥមេសំ ភេទា-
 យ អមុត្រិ វា សុត្វា ឥមេសំ អក្ខាតា អម្មសំ
 ភេទាយ ឥតិ សមគ្គានំ ភេត្តា ភិទ្ទានំ^(៣)
 អនុប្បធាតា វត្តារាមោ វត្តរតោ វត្តនដ្ឋិ វត្តករណី
 វាចំ កាសិតា ហោតិ ធរុសវាចោ ហោតិ យា
 សា វាចា អណ្ណាកា កក្កសា បរកដុកា
 បរាភិសដ្ឋជី កោធសាមន្តា អសមាជិសំវត្តនិកា

១ ឱ. ម. ឯហម្ពោ ។ ២ ឱ. ម. អហំ ។ ៣ ឱ. សមគ្គានំ វា ភេត្តា ភិទ្ទានំ
 វាតិ ទិស្សន្តិ ។ ម. សមគ្គានំ វា ភេទាតា ភិទ្ទានំ វាតិ ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ទសកនិបាត

បិតនៅ ក្នុងកណ្តាលរាជត្រកូលក្តី ដែលគេនាំមក សួរជាសាក្សីថា
 នៃបុរសអើយ ចូរអ្នកចូលមកអាយ បើអ្នកដឹងនូវហតុណា ចូរ
 និយាយប្រាប់ហេតុនោះ បុរសនោះ កាលបើមិនដឹង ក៏និយាយ
 ថា ខ្ញុំដឹងក៏មាន កាលបើដឹង និយាយថា ខ្ញុំមិនដឹង ក៏មាន
 កាលបើមិនឃើញនិយាយថា ខ្ញុំឃើញក៏មាន កាលបើឃើញនិយាយថា
 ខ្ញុំមិនឃើញក៏មាន ជាអ្នកពោលនូវពាក្យកុហកទាំងដឹងខ្លួនដូច្នោះ ព្រោះ
 ហេតុនៃខ្លួនក្តី ព្រោះហេតុនៃបុគ្គលដទៃក្តី ព្រោះហេតុសំណូក គឺ អាមិសៈ
 បន្តិចបន្តួចក្តី ១ ជាអ្នកពោលពាក្យញុះញង់ គឺពួកពាក្យអំពីសំណាក់ជននេះ
 ហើយនាំទៅប្រាប់ជនឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែកជនទាំងនេះ ឬ ពួកពាក្យ
 អំពីសំណាក់ជនឯណោះ មកប្រាប់ជនឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែកជន
 ឯណោះ ជាអ្នកបំបែកនូវពួកជនដែលព្រមព្រៀងគ្នា អ្នកជម្រុលពួកជន
 ដែលបែកគ្នាហើយ អ្នកត្រេកអរក្នុងពួក មានតម្រេកក្នុងពួក អ្នករីករាយ
 ក្នុងពួក អ្នកពោលវាចាធ្វើឲ្យប្រកាន់ពួកដូច្នោះ អ្នកពោលពាក្យអាក្រក់
 អ្នកពោលពាក្យទ្រគោះ ខ្មោះខ្លួរ ពោលរាល ដល់អ្នកដទៃ ជៀមជាម
 ដល់អ្នកដទៃ ជាវាចាជិតសេចក្តីក្រោធ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសមាធិ ១

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

តំ តថាវ្ហី វាចំ កាសិតា ហោតិ សម្មប្បលាបី
 ហោតិ អកាលវាទី អក្ខតវាទី អនត្តវាទី អធម្មវាទី
 អវិនយវាទី អនិធានវតី វាចំ កាសិតា ហោតិ កាលេន^(១)
 អនបទេសំ អបរិយន្តវតី អនត្តសញ្ញាតំ អភិជ្ឈាលុ
 ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិត្តបករណំ តំ អភិជ្ឈិតា
 ហោតិ អហោ វត យំ បរស្ស តំ មម អស្សាតិ
 ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ បទុដ្ឋមនស្ត្រ្តប្បោ ឥមេ
 សត្តា ហញ្ញនុ វា វជ្ឈនុ វា ឧច្ឆិដ្ឋនុ វា វិនស្សនុ វា
 មា វា អហោសុន្តិ^(២) មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ វិបរីត-
 ទស្សនោ នត្តិ ទិដ្ឋំ នត្តិ យិដ្ឋំ នត្តិ ហុតំ នត្តិ
 សុកតទុក្ខតានំ កម្មានំ ផលំ វិចារកោ នត្តិ
 អយំ លោកោ នត្តិ បរោ លោកោ នត្តិ មាតា
 នត្តិ បិតា នត្តិ សត្តា ឱបចាតិកា នត្តិ
 លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មក្កតា សម្មាបដិបដ្ឋា

១ ឱ. ម. អកាលេន ។ ២ ឱ. ម. អហោសុំ ឥតិ វាតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ជាអ្នកពោលពាក្យ ឥតប្រយោជន៍ គឺពោលពាក្យខុសកាល ពោល
 ពាក្យមិនពិត ពោលពាក្យមិនមែនជាអត្ថ ពោលពាក្យមិនមែនជាធម៌
 ពោលពាក្យមិនមែនជាវិន័យ ពាក្យដែលមិនគួរ ឲ្យអ្នកផងតាំងទុកក្នុង
 ហឫទ័យ ជាពាក្យខុសកាល មិនមានគ្រឿងអាង មិនមានទីបំផុត
 មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ជា សម្លឹង
 គ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាសម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃណាថា ឱហ្ន៎ គ្រឿង
 ឧបករណ៍នោះ គប្បីបានមកអញ ១ ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ ជាអ្នក
 មានតម្រិះក្នុងចិត្តដែលប្រទុស្តហើយថា សត្វទាំងឡាយនេះ ចូរលំបាក
 ខ្លះ ចូរបែកគ្នាខ្លះ ចូរសាបសូន្យទៅខ្លះ កុំកើតមានឡើយខ្លះ ១ ជា
 អ្នកមានគំនិតយល់ខុស ជាអ្នកយល់ឃើញសេចក្តីវិបរិតថា ទានដែល
 បុគ្គលឲ្យហើយ មិនមានផល ការបូជាធំ មិនមានផល ការបូជាតូច
 មិនមានផល ផលវិបាករបស់កុសលាកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើល្អនិងធ្វើ
 អាក្រក់មិនមាន លោកនេះមិនមាន លោកខាងមុខមិនមាន មាតាមិនមាន
 បិតាមិនមាន សត្វទាំងឡាយជាឱបបាតិកៈកំណើត មិនមាន សមណ-
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោកជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា បវេនេន្តីតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ
 ឯវំ និរយេ ។ ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នា-
 គតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ
 ទសហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ឯកក្ខេ ចាណាតិចាតំ
 បហាយ ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ
 និហិតទណ្ណោ និហិតសត្តោ សង្ខី ទយាបន្នោ សព្វ-
 ចាណាភូតហិតានុកម្មី វិហរតិ អទិន្នាទានំ បហាយ
 អទិន្នាទាណ បដិវិរតោ ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរ-
 វិត្តបករណំ កាមកតំ វា អវញ្ញកតំ វា អទិន្នំ ថេយ្យ-
 សង្ខាតំ ន^(១) អាទាតា ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ
 បហាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ
 យា តា មាតុរក្ខិតា បិតុរក្ខិតា ភាតុរក្ខិតា

១ ឱ. ម. ន តំ អទិន្នំ ថេយ្យសង្ខាតន្តិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ និងលោកខាងមុខ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម
 របស់ខ្លួន ហើយសម្តែងប្រាប់ មិនមាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលប្រកបព្រមដោយធម៌ ១០ នេះឯង នឹងធ្លាក់ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំ
 យកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០
 យ៉ាងនេះ នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។
 ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 លះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ
 មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ ជាអ្នកអៀនខ្មាស ដល់នូវសេចក្តីអាណិត
 អាសូរ អ្នកមានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ ដល់សព្វសត្វ ១
 លះបង់អទិន្នាទាន រៀរចាកអទិន្នាទាន ជាអ្នកមិនលួចទ្រព្យគេដែលជា
 គ្រឿងឧបករណ៍ គឺសម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃ ដែលជាទ្រព្យបិតនៅក្នុងស្រុកក្តី
 បិតនៅក្នុងព្រៃក្តី ដែលគេមិនឲ្យ ពោលគឺការលួច ១ លះបង់កាមេសុ
 មិច្ឆាចារ រៀរចាកកាមេសុ មិច្ឆាចារ អ្នកមិនដល់នូវការប្រព្រឹត្តកន្លង
 ចំពោះស្រ្តីទាំងឡាយ ដែលមានមាតារក្សា បិតារក្សា បងប្អូនប្រុសរក្សា

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

ភតិទិវត្តិតា ញាតិវត្តិតា ធម្មវត្តិតា សស្សាមិកា
 សបរិទណ្ណា អន្តមសោ មាលាកុណាបរិវត្តិតាបិ តថា-
 រូទាសុ ន ចារិត្តំ អាបជ្ជិតា ហោតិ មុសាវាទំ
 បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សកត្តតោ វា
 បរិសត្តតោ វា ញាតិមជ្ឈត្តតោ វា បូកមជ្ឈត្តតោ វា
 រាជកុលមជ្ឈត្តតោ វា អភិជីតោ សក្ខី បុដ្ឋោ
 ឯហិ ភោ បុរិស យំ ជាធាសិ តំ រទេហីតិ សោ
 អជាទំ វា អាហា ន ជាធាមីតិ ជាទំ វា អាហា
 ជាធាមីតិ អបស្សំ វា អាហា ន បស្សាមីតិ បស្សំ វា
 អាហា បស្សាមីតិ ឥតិ អត្តហោតុ វា បរហោតុ វា
 អាមិសកិញ្ចិត្តហោតុ វា ន សម្មជាទមុសា កា-
 សិតា ហោតិ បិសុណាវាទំ បហាយ បិសុណាយ
 វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ ន ឥតោ សុត្វា អមុត្រ
 អក្ខាតា ឥមេសំ ភេទាយ អមុត្រ វា សុត្វា
 ន ឥមេសំ អក្ខាតា អមូសំ ភេទាយ ឥតិ ភិដ្ឋាទំ
 វា សន្ធាតា សហិតាទំ វា អនុប្បទាតា សមត្តាវមោ

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

បង់បួនស្រ្តីរក្សា ញាតិរក្សា ធម៌រក្សា ជាស្រ្តីមានប្តី មានអាជ្ញា (កំណត់
ទុក) ដោយហោចទៅ សូម្បីតែស្រ្តីដែលគេបំពាក់កម្រងផ្កា ១ លះ
បង់នូវមុសាវាទ រៀរចាកមុសាវាទ ទោះបីបិតនៅ ក្នុងរោងក្តី បិតនៅ
ក្នុងបរិសទ្យក្តី បិតនៅ ក្នុងកណ្តាលនៃញាតិក្តី បិតនៅ ក្នុងកណ្តាល
សេនីក្តី បិតនៅ ក្នុងកណ្តាលនៃរាជត្រកូលក្តី ដែលគេនាំមកសួរជា
សាក្សីថា នៃបុរសអើយ ចូរអ្នកចូលមកអាយ អ្នកដឹងនូវហេតុណា
ចូរនិយាយប្រាប់ហេតុនោះ បុរសនោះ កាលមិនដឹងនិយាយថា ខ្ញុំមិន
ដឹងក៏មាន កាលដឹងនិយាយថា ខ្ញុំដឹងក៏មាន កាលមិនឃើញនិយាយថា
ខ្ញុំមិនឃើញក៏មាន កាលឃើញនិយាយថា ខ្ញុំឃើញក៏មាន ជាអ្នកមិន
ពោលនូវពាក្យកុហកទាំងដឹងខ្លួនដូច្នោះ ព្រោះហេតុនៃខ្លួនក្តី ព្រោះហេតុ
នៃបុគ្គលដទៃក្តី ព្រោះហេតុសំណូកគឺអាមិសៈបន្តិចបន្តួចក្តី ១ លះបង់នូវ
បិសុណាវាចា រៀរចាកបិសុណាវាចា ឮពាក្យអំពីសំណាក់ជននេះ
ហើយមិននាំទៅប្រាប់ជនឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែកជនទាំងនេះ ឬ ឮ
ពាក្យអំពីសំណាក់ជនឯណោះ មិននាំមកប្រាប់ដល់ជននេះ ដើម្បី
នឹងបំបែកជនឯណោះ ជាអ្នកផ្សះផ្សាពួកជនដែលបែកគ្នា ឬជាអ្នកទំនុក
បម្រុងនូវពួកជនដែលព្រមព្រៀង ជាអ្នកត្រេកអរ ក្នុងការព្រមព្រៀង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សមគ្គរតោ សមគ្គនដ្ឋី សមគ្គករណី វាចំ កាសិកា
 ហោតិ ធរុសវាចំ បហាយ ធរុសាយ វាចាយ ប-
 ដិវិរតោ ហោតិ យា សា វាចា នេលា កណ្ណ-
 សុខា បេមនិយា ហធយដ្ឋមា ចោរី ពហុជនកត្តា
 ពហុជនមនាថា តថាវូបី វាចំ កាសិកា ហោតិ
 សម្មប្បលាបំ បហាយ សម្មប្បលាថា បដិវិរតោ
 ហោតិ កាលវាទី ភូតវាទី អត្តវាទី ធម្មវាទី
 វិនយវាទី និធានវតី វាចំ កាសិកា ហោតិ កាលេន
 សាបទេសំ បរិយន្តវតី អត្តសញ្ញតំ អនកិដ្ឋាលុ
 ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិត្តបករណំ តំ អនកិដ្ឋិតា
 ហោតិ អហោ វត យំ បរស្ស តំ មម អស្សាតិ អព្យា-
 បន្នចិត្តោ ហោតិ អប្បទុដ្ឋមនសដ្ឋប្បោ ឥមេ សត្តា
 អវេរា អព្យាបដ្ឋា អនិយា សុខី អត្តានំ បរិហារន្ទតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ជាអ្នកមានតម្រេក ក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀង ជាអ្នករីករាយ ក្នុងការព្រម-
 ព្រៀង ពោលវាចាដែលធ្វើឲ្យកើតសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ១ លះបង់ផុស-
 វាចា រៀរចាកផុសវាចា ជាអ្នកពោលតែវាចាដែលមិនមានទោស ជាវាចា
 ស្រួលដល់ត្រចៀក គួរឲ្យគេស្រឡាញ់ ចូលទៅកាន់ហឫទ័យ ជា
 វាចាអ្នកបុរី ជាទីស្រឡាញ់នៃជនច្រើន ជាសម្តីពេញចិត្តនៃជនច្រើន ១
 លះបង់នូវសម្បជញ្ញៈ រៀរចាកសម្បជញ្ញៈ ជាអ្នកពោលត្រូវតាម
 កាល ពោលពាក្យពិត ពោលពាក្យដែលជាអត្ត ពោលពាក្យដែល
 ជាធម៌ ពោលពាក្យដែលជាវិន័យ ពោលពាក្យដែលគួរឲ្យគេតាំងទុក
 ជាពាក្យត្រូវតាមកាល ប្រកបដោយគ្រឿងអាង ជាវាចាមានទីបំផុត
 ប្រកបព្រមដោយប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា ជាអ្នកមិនគយគន់
 នូវគ្រឿងឧបករណ៍ ដែលជាសម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃថា ឱហ្ន៎ គ្រឿង
 ឧបករណ៍ ដែលជាសម្បត្តិនៃបុគ្គលដទៃណា គ្រឿងឧបករណ៍នោះ
 គប្បីបានមកអញ ដូច្នោះឡើយ ១ ជាអ្នកមានចិត្តមិនព្យាបាទ មានតម្រិះ
 ក្នុងចិត្តដែលទោសមិនប្រទូស្តថា សត្វទាំងឡាយនេះ កុំចង់ពៀរគ្នា
 កុំព្យាបាទគ្នា កុំមានទុក្ខ ចូររក្សាខ្លួន ឲ្យបានសេចក្តីសុខចុះ ១

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ អរិយវិតទស្សនោ អត្ថិ ទិដ្ឋំ
អត្ថិ យិដ្ឋំ អត្ថិ ហុតំ អត្ថិ សុកតទុក្ខតានំ
កម្មានំ ផលំ វិចារកោ អត្ថិ អយំ លោកោ
អត្ថិ បរោ លោកោ អត្ថិ មាតា អត្ថិ បិតា អត្ថិ
សត្តា ឱបទាតិកា អត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្ម-
ណា សម្មត្តតា សម្មាបដិបដ្ឋា យេ ឥមញ្ច លោកំ
បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បវេទេ-
ន្តិតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[៩០] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
មាតុក្កាមោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
កតមេហិ ទសហិ ។ ចារណាតិចាតី ហោតិ
។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
មាតុក្កាមោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ជាអ្នកយល់ត្រូវ ឃើញសេចក្តីមិនរឹបរឹតថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ
 មានផល ការបូជាធំ មានផល ការបូជាតូច មានផល ផលវិបាក
 នៃកុសលាកុសលកម្ម ដែលបុគ្គលធ្វើល្អនិងអាក្រក់ មាន លោកនេះ
 មាន លោកខាងមុខ មាន មាតា មាន បិតា មាន សត្វទាំងឡាយ
 ជាឱបបាតិកៈកំណើត មាន សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ
 ជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ និង
 លោកខាងមុខ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯងហើយសម្តែងប្រាប់
 មាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
 នេះឯង នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។

[៩០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
 នឹងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង
 តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ។ បេ ។ ជាអ្នកយល់
 ខុស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
 នេះឯង នឹងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុក្កាមោ
យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ សក្កេ ។ កតមេហិ

ទសហិ ។ ចាលាភិចាតា បដិវរតោ ហោតិ
។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ

ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុក្កាមោ
យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ សក្កេតិ ។

[៩១] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ឧចាសិកា យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ និរយេ ។ ក-

តមេហិ ទសហិ ។ ចាលាភិចាតិដី ហោតិ
។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ

ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧចា-
សិកា យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ និរយេ ។

ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧចាសិកា
យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ សក្កេ ។ កតមេហិ

ទសហិ ។ ចាលាភិចាតា បដិវរតោ ហោតិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នឹងទៅ
 កើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើ
 អ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នករៀនចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ ជាអ្នកយល់ត្រូវ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នេះឯង
 នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។

[៧១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកា ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
 នឹងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើ
 អ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ។ បេ ។ ជាអ្នកយល់ខុស ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឧបាសិកាប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើតក្នុង
 នរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកាប្រកប
 ដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់
 ទុក ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នករៀនចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

សម្មាទិដ្ឋិកា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ
ធម្មេហិ សមន្នាគតា ឧទាសិកា យថាកតំ ជិត្តិត្តា
ឯវំ សក្កេតិ ។

[៩២] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតា
ឧទាសិកា អវិសារទា អការំ អជ្ឈាវសតិ ។ ក-
តមេហិ ទសហិ ។ ចាណាតិចាតិជី ហោតិ
។ បេ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតា ឧទាសិកា អវិសា-
រទា អការំ អជ្ឈាវសតិ ។ ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេ-
ហិ សមន្នាគតា ឧទាសិកា វិសារទា អការំ
អជ្ឈាវសតិ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ចាណាតិ-
ចតា បជិរិតា ហោតិ ។ បេ ។ សម្មាទិដ្ឋិកា
ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតា ឧទាសិកា វិសារទា អការំ
អជ្ឈាវសតីតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ជាអ្នកយល់ត្រូវ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកា ប្រកបដោយ
ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅ
តម្កល់ទុក ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកា ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
ជាអ្នកមិនភ្លេចរក្សាគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នក
សម្លាប់សត្វ ។ បេ ។ ជាអ្នកយល់ខុស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកា
ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនភ្លេចរក្សា គ្រប់គ្រងផ្ទះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកា ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងជាអ្នកភ្លេចរក្សា
គ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នករៀនចាកបាណា-
តិបាត ។ បេ ។ ជាអ្នកយល់ត្រូវ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកា
ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នេះឯង ជាអ្នកភ្លេចរក្សា គ្រប់គ្រងផ្ទះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[៩៣] សំសប្បតិបរិយាយំ^(១) វោ ភិក្ខុវេ ធម្ម-
 បរិយាយំ ទេសិស្សាមិ តំ សុណាម សាធុកំ
 មនសិករោម កាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯត-
 ទរោម កតមោ ច^(២) ភិក្ខុវេ សំសប្បតិបរិយាយោ
 ធម្មបរិយាយោ ។ កម្មស្សកា ភិក្ខុវេ សត្តា
 កម្មទាយាទា កម្មយោជី កម្មពន្ធុ កម្មប្បដិ-
 សរណា យំ កម្មំ ករោន្តិ កល្យាណំ វា
 ចាបកំ វា តស្ស ទាយាទា ភវន្តិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 ឯកទ្វោ ចាណាតិចាតី ហោតិ លុទ្ធា លោហិត-
 ចាណំ ហាតប្បហាតេ ជិវិដ្ឋោ អទយាបន្នោ សព្វចា-
 ណាភូតេសុ ។ សោ សំសប្បតិ កាយេន សំសប្ប-
 តិ វាចាយ សំសប្បតិ មនសា ។ តស្ស ជិម្ពំ
 កាយកម្មំ ហោតិ ជិម្ពំ វចីកម្មំ ជិម្ពំ

១ ឱ. សំសប្បនិយបរិយាយំ ។ ម. សំសប្បនីយំ ។ ២ ឱ. ឯត្តន្តេវ សោតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

[៩៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវធម្មបរិយាយ
 ជាហេតុនៃសេចក្តីរន្ធត់ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ធ្វើទុកក្នុង
 ចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធ-
 ដីកានៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់សួរដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មបរិយាយជាហេតុនៃ
 សេចក្តីរន្ធត់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ មាន
 កម្មជារបស់ខ្លួន មានកម្មជាទាយាទ មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជា
 ដៅពង្ស មានកម្មជាទីរលឹក ទោះធ្វើនូវកម្មណា ជាបុណ្យក្តី ជាបាប
 ក្តី រមែងជាទាយាទនៃកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ មានចិត្តអាក្រក់ មានបាតដៃ
 ប្រឡាក់ដោយឈាម តាំងនៅខ្ជាប់ ក្នុងការសម្លាប់រឿយៗ មិនមាន
 សេចក្តីរន្ធត់អាណិតអាសូរ ចំពោះពួកសត្វទាំងពួង ។ បុគ្គលនោះ
 រមែងរន្ធត់ដោយកាយ រន្ធត់ដោយវាចា រន្ធត់ដោយចិត្ត ។ បុគ្គល
 នោះឈ្មោះថា មានកាយកម្ម រៀច (រមិញ្ញរុបុញ្ញ) វចីកម្ម រៀច

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

មនោកម្មំ ជិម្ហា កតិ ជិម្ហា ឧបបត្តិ^(១) ។ ជិម្ហកតិ-
 កស្ស ខោ បនាហំ ភិក្ខុវេ ជិម្ហបបត្តិកស្ស ទ្ធិន្នំ
 កតីនំ អញ្ញតវំ កតី វនាមិ យេ វា ឯកន្តទុក្ខា
 និរយា យា វា សំសប្បជាតិកា តិវច្ឆានយោនិ ។
 កតមា ច សា ភិក្ខុវេ សំសប្បជាតិកា តិវច្ឆាន-
 យោនិ អហិ វិច្ឆិកា សតបដិ នកុលា ពិឡារា^(២)
 មូសិកា ឧលូកា យេ វា បនញ្ញេបិ កេចិ តិវ-
 ច្ឆានយោនិកា សត្តា មនុស្សេ ទិស្វា សំសប្បន្តិ ។
 ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ ។
 យំ ករោតិ តេន ឧបបជ្ជតិ ឧបបន្នមេនំ ផស្សា
 ដុសន្តិ ឯវមហំ ភិក្ខុវេ កម្មទាយាទា សត្តាតិ
 វនាមិ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អទិច្ឆាទាយិ
 ហោតិ... កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ... មុសា-
 វាទី ហោតិ... បិសុណាវាទោ ហោតិ...
 ផរុសវាទោ ហោតិ... សម្មប្បលាបី ហោតិ...

១ ឱ. ម. ជិម្ហបបត្តិ ។ ២ ម. នង្គលពិឡារា ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

មនោកម្ម វៀច គតិ វៀច ឧបបត្តិ (ការកើតឡើង) ក៏វៀច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ណាគតិទាំងពីររបស់សត្វ មានគតិ វៀច មាន
 ឧបបត្តិ វៀច តថាគតពោលនូវគតិណាមួយគឺនិរយគតិ មានទុក្ខតែម្យ៉ាង
 ឬតិរច្ឆានយោនិគតិ មានជាតិដ៏រន្ធត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តិរច្ឆាន-
 យោនិគតិ ប្រកបដោយរន្ធត់នោះ តើដូចម្តេច គឺពស់ ខ្នុរ ក្អែប
 ស្តា សំពោច កណ្តុរ ម្សៀម ឬក៏ពួកសត្វ កើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន
 ណាមួយ ក្រៅពីនេះ ឃើញមនុស្សទាំងឡាយហើយ ក៏រមែងរន្ធត់ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបបត្តិរបស់សត្វ តាមសភាវៈ រមែងមានដោយ
 ប្រការដូច្នោះឯង ។ បុគ្គលធ្វើនូវកម្មណា រមែងកើតឡើងដោយអំណាច
 កម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ (របស់វិបាក) ក៏រមែងពាល់ត្រូវនូវបុគ្គល
 ដែលកើតមកនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សត្វទាំង
 ឡាយ មានកម្មជាទាយាទ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លួចយកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ... ប្រព្រឹត្ត
 ខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ... ពោលពាក្យកុហក ... មានសម្តី
 ញុះញង់ ... មានសម្តីអាក្រក់ ... ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ...

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អភិជ្ឈាលុ ហោតិ... ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ...
 មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ វិបរីតទស្សនោ នត្ថិ ទិដ្ឋំ នត្ថិ
 យំដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកតទុក្កតានំ កម្មានំ ផលំ
 វិចារកោ នត្ថិ អយំ លោកោ នត្ថិ បរោ លោកោ
 នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា នត្ថិ សត្តា ឱបចាតិកា នត្ថិ
 លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មក្កតា សម្មាបដិ-
 បន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បរេទេដ្ឋិតិ ។ សោ សំសប្បតិ
 កាយេន សំសប្បតិ វាចាយ សំសប្បតិ មនសា ។
 តស្ស ជិដ្ឋំ កាយកម្មំ ហោតិ ជិដ្ឋំ វចីកម្មំ ជិដ្ឋំ
 មនោកម្មំ ជិដ្ឋា ភតិ ជិដ្ឋបបត្ថិ ។ ជិដ្ឋភតិកស្ស
 ខោ បនាហំ ភិក្ខុវេ ជិដ្ឋបបត្ថិកស្ស ទ្ធិដ្ឋំ ភតិដំ
 អញ្ញតវំ ភតិ វនាមិ យេ វា ឯកន្តទុក្ខា
 និរយា យា វា សំសប្បជាតិកា តិវច្ឆានយោនិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

មានចិត្តច្រើនដោយអភិជ្ឈា ... មានចិត្តព្យាបាទ ... ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ
 យល់ឃើញសេចក្តីវិបរិតថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មិនមានផល ការ
 បូជាធំ មិនមានផល ការបូជាតូច មិនមានផល ផលវិបាករបស់កុស-
 លាកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើល្អនិងអាក្រក់ មិនមាន លោកនេះ មិនមាន
 លោកខាងមុខ មិនមាន មាតា មិនមាន បិតា មិនមាន សត្វទាំងឡាយជា
 ឱបបាតិកៈកំណើត មិនមាន សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោក
 អ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ
 និងលោកខាងមុខ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួន ហើយសម្តែងប្រាប់
 មិនមាន ។ បុគ្គលនោះ រមែងរន្ធត់ដោយកាយ រន្ធត់ដោយវាចា រន្ធត់ដោយ
 ចិត្ត ។ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មានកាយកម្ម រៀច វចីកម្ម រៀច មនោកម្ម
 រៀច គតិ រៀច ឧបបត្តិ រៀច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាគតិពីរ
 យ៉ាងរបស់សត្វ មានគតិ រៀច មានឧបបត្តិ រៀច តថាគតពោលគតិណា
 មួយ គឺនិរយគតិ មានទុក្ខតែម្យ៉ាង ឬតិរច្ឆានយោនិគតិ មានជាតិរន្ធត់ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

កតមា ច សា ភិក្ខុវេ សំសប្បជាតិកា តិរច្ឆានយោនិ
 អហំ វិច្ឆិកា សតបដិ នកុលា ពិឡារា មូសិកា
 ឧលូកា យេ វា បនញ្ញេបិ កេចិ តិរច្ឆានយោនិកា
 សត្តា មនុស្សេ ទិស្វា សំសប្បន្តិ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ ។ យំ កហោតិ
 តេន ឧបបដ្ឋតិ ឧបបដ្ឋមេនំ ផស្សា ផុសន្តិ
 ឯវមហំ ភិក្ខុវេ កម្មនាយាទា សត្តាបិ វទាមិ ។
 កម្មស្សកា ភិក្ខុវេ សត្តា កម្មនាយាទា កម្ម-
 យោនី កម្មពន្ធុ កម្មប្បដិសវណា យំ កម្មំ
 កហោន្តិ កល្យាណំ វា ចាបកំ វា តស្ស
 នាយាទា ភវន្តិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ចាលាតិ-
 ចាតំ បហាយ ចាលាតិចាតា បដិវិរោតោ
 ហោតិ និហិតទណ្ឌោ និហិតសត្តោ លដ្ឋិ
 ទយាបដ្ឋោ សព្វចាលាភូតហិតានុកម្មី វិហារតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តិរច្ឆានយោនិគតិ ប្រកបដោយជាតិរន្ធត់នោះ
 តើអ្វីខ្លះ គឺពស់ ខ្លួយ ក្អែប ស្កា សំពោច កណ្តុរ មៀម ឬក៏ពួក
 សត្វកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆានណាមួយ ក្រៅពីនេះ ឃើញមនុស្សហើយ
 រមែងរន្ធត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបបត្តិនៃសត្វ តាមសភាវៈ
 រមែងមានដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ បុគ្គលធ្វើនូវកម្មណា រមែងកើត
 ដោយអំណាចកម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ (របស់វិបាក) រមែងពាល់ត្រូវ
 នូវបុគ្គលដែលកើតមកនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
 សត្វទាំងឡាយ មានកម្មជាទាយាទយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 សត្វទាំងឡាយ មានកម្មជារបស់ខ្លួន មានកម្មជាទាយាទ មានកម្មជា
 កំណើត មានកម្មជាដៅពង្ស មានកម្មជាទីរលឹក ទោះធ្វើនូវកម្មណា
 ជាបុណ្យក្តី ជាបាបក្តី រមែងជាទាយាទនៃកម្មនោះ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លះបង់នូវបាណាតិបាត
 រៀរចាក បាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿង
 សស្ត្រារុធដាក់ចុះហើយ ជាអ្នកអៀនខ្មាស មានសេចក្តីអាណិត
 អាសូរ មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ ន សំសប្បតិ កាយេន ន សំសប្បតិ វាចាយ
 ន សំសប្បតិ មនសា ។ តស្ស ឧជុ^(១) កាយកម្មំ
 ហោតិ ឧជុ វចីកម្មំ ឧជុ មនោកម្មំ ឧជុ ភតិ
 ឧជុបបត្តិ ។ ឧជុភតិកស្ស ខោ បណាហំ ភិក្ខុវេ
 ឧជុបបត្តិកស្ស ទ្ធិន្នំ ភតិជំ អញ្ញាតំ ភតិ វនាមិ
 យេ ច ឯកន្តសុខា សត្តា យានិ វា បន តានិ
 ឧច្ចាកុលានិ ខត្តិយមហាសាលកុលានិ វា ព្រាហ្ម-
 ណាមហាសាលកុលានិ វា កហាបតិមហាសាលកុលានិ
 វា អឌ្ឍានិ មហាទ្ធជានិ មហាកោតានិ ពហុតជាតរូប-
 រជតានិ ពហុតវិត្តុបករណានិ ពហុតជនជញ្ញានិ ។
 ភតិ ខោ ភិក្ខុវេ ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ ។
 យំ កហោតិ តេន ឧបបជ្ជតិ ឧបបន្នមេនំ ផស្សា
 ដុសន្តិ ឯវមហំ ភិក្ខុវេ កម្មទាយាទា សត្តាតិ វនាមិ ។

១ ឱ. ឧជុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលនោះ រមែងមិនរន្ធត់ដោយកាយ មិនរន្ធត់ដោយវាចា មិនរន្ធត់
ដោយចិត្ត ។ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មានកាយកម្មត្រង់ វចីកម្មត្រង់
មនោកម្មត្រង់ គតិត្រង់ ឧបបត្តិត្រង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តា
គតិទាំងពីរ របស់សត្វមានគតិត្រង់ មានឧបបត្តិត្រង់ តថាគតពោល
នូវគតិណាមួយ គឺសត្វទាំងឡាយដែលមានសុខតែម្យ៉ាង ឬពួកត្រកូល
ខ្ពស់ ដែលជាត្រកូលខត្តិយមហាសាល ឬព្រាហ្មណមហាសាល ឬក៏
គហបតិមហាសាល ដែលជាត្រកូលស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មាន
ភោគៈច្រើន មានមាស និងប្រាក់ច្រើន មានសម្បត្តិ និងគ្រឿង
ឧបករណ៍ច្រើន មានទ្រព្យ និងស្រូវច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបបត្តិ
នៃសត្វតាមសភាវៈ រមែងមានដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ បុគ្គលធ្វើនូវកម្ម
ណា រមែងកើតដោយអំណាចកម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ (របស់វិបាក)
រមែងពាល់ត្រូវ នូវបុគ្គល ដែលកើតមកនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា សត្វទាំងឡាយ មានកម្មជាទាយាទ យ៉ាងនេះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អធិដ្ឋានានំ
 បហាយ អធិដ្ឋានានា បដិវិរតោ ហោតិ... កាមេសុ
 មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ
 ហោតិ... មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ
 ហោតិ... បិសុណាវាទំ បហាយ បិសុណាយ
 វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ... ធសវាទំ បហាយ
 ធសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ... សម្មប្ប-
 លាបំ បហាយ សម្មប្បលាថា បដិវិរតោ ហោតិ...
 អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ... អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ...
 សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ អរិបរិវតទស្សនោ អត្ថិ ទិដ្ឋំ
 អត្ថិ យិដ្ឋំ អត្ថិ ហុតំ អត្ថិ សុកតទុក្កតានំ
 កម្មានំ ផលំ វិចាកោ អត្ថិ អយំ លោកោ
 អត្ថិ បរោ លោកោ អត្ថិ មាតា អត្ថិ បិតា
 អត្ថិ សត្តា ឱបចាតិកា អត្ថិ សមណព្រាហ្មណា
 សម្មត្តតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច
 លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លះបង់អទិន្នាទាន
 វៀរចាកអទិន្នាទាន ... លះបង់ការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ
 វៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ... លះបង់មុសាវាទ
 វៀរចាក មុសាវាទ ... លះបង់ បិសុណាវាចា វៀរចាក
 បិសុណាវាចា ... លះបង់ផរុសវាចា វៀរចាកផរុសវាចា ... លះ
 បង់សម្មប្បលាបៈ វៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ... មិនច្រើនដោយ
 អភិជ្ឈា ... មានចិត្តមិនព្យាបាទ ... ជាសម្មាទិដ្ឋិ មានសេចក្តីយល់
 ឃើញមិនវិបរិតថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មានផល ការបូជាធំ
 មានផល ការបូជាតូច មានផល ផលវិបាករបស់កុសលាកុសលកម្ម
 ដែលសត្វធ្វើល្អនិងអាក្រក់ មាន លោកនេះ មាន លោកខាងមុខ មាន
 មាតា មាន បិតា មាន សត្វទាំងឡាយ ជាឱបបាតិកៈកំណើត
 មាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិ
 ដោយត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវលោកនេះ និងលោក
 ខាងមុខ ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តម របស់ខ្លួនហើយសម្តែងប្រាប់ មាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សោ ន សំសប្បតិ កាយេន ន សំសប្បតិ
 វាចាយ ន សំសប្បតិ មនសា ។ តស្ស ឧដ្ឋ
 កាយកម្មំ ហោតិ ឧដ្ឋ វចីកម្មំ ឧដ្ឋ មនោកម្មំ
 ឧដ្ឋ កតិ ឧដ្ឋបបត្តិ ។ ឧដ្ឋកតិកស្ស ខោ
 បនាហំ ភិក្ខុវេ ឧដ្ឋបបត្តិកស្ស ទ្ធិន្នំ កតីនំ អញ្ញ-
 តវំ កតី វនាមិ យេ វា ឯកន្តសុខា សត្តា
 យានិ វា បន តានិ ឧច្ចាកុលានិ ខត្តិយមហាសាល-
 កុលានិ វា ព្រាហ្មណមហាសាលកុលានិ វា កហ-
 បតិមហាសាលកុលានិ វា អឡានិ មហាទ្ធជានិ
 មហាកោតានិ ពហុតជាតរូបជតានិ ពហុតវិត្តបករ-
 លានិ ពហុតធនធិញ្ញានិ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ ។ យំ កហោតិ
 តេន ឧបបជ្ជតិ ឧបបន្នមេនំ ជស្សា ដុសន្តិ
 ឯវមហំ ភិក្ខុវេ កម្មនាយាទា សត្តាតិ វនាមិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ទសកនិបាត

បុគ្គលនោះ រមែងមិនរន្ធត់ដោយកាយ មិនរន្ធត់ដោយវាចា មិនរន្ធត់
ដោយចិត្ត ។ បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មានកាយកម្មត្រង់ វចីកម្មត្រង់
មនោកម្មត្រង់ មានគតិត្រង់ មានឧបបត្តិត្រង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បណ្តាគតិទាំងពីរ របស់សត្វមានគតិត្រង់ មានឧបបត្តិត្រង់ តថាគត
ពោលនូវគតិណាមួយ គឺ សត្វទាំងឡាយដែលមានសុខតែម្យ៉ាង ឬពួកត្រុ-
កូលខ្ពស់ៗ ដែលជាត្រកូលខត្តិយមហាសាល ឬព្រាហ្មណមហាសាល
ឬក៏គហបតិមហាសាល ដែលជាត្រកូល ស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន
មានភោគៈច្រើន មានមាស និងប្រាក់ច្រើន មានសម្បត្តិ និងគ្រឿង
ឧបករណ៍ច្រើន មានទ្រព្យ និងស្រូវច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ឧបបត្តិនៃសត្វតាមសភាវៈ រមែងមានដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ បុគ្គល
ធ្វើនូវកម្មណា រមែងកើតឡើងដោយអំណាចកម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ
(របស់វិបាក) រមែងពាល់ត្រូវនូវបុគ្គលដែលកើតមកនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា សត្វទាំងឡាយ មានកម្មជាទាយាទ យ៉ាងនេះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

កម្មស្សកា ភិក្ខុវេ សត្តា កម្មនាយាទា កម្ម-
 យោនី កម្មពន្ធុ កម្មប្បដិសរណា យំ កម្មំ
 ករោន្តិ កល្យាណំ វា ចាបកំ វា តស្ស
 នាយាទា ភវន្តិ ។ អយំ ខោ ភិក្ខុវេ សំសប្បតិ-
 បរិយាយោ ធម្មបរិយាយោតិ^(១) ។

[៧៤] នាហំ ភិក្ខុវេ សព្វោតនិកានំ កម្មានំ
 កតានំ ឧបចិតានំ អប្បដិសំវេទិត្វា^(២) ព្យន្តិការំ
 វេទាមិ តព្វា ខោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ឧបបន្លេ^(៣) វា អបវេ វា
 បរិយាយេ ។ ន ត្វេវាហំ ភិក្ខុវេ សព្វោតនិកានំ
 កម្មានំ កតានំ ឧបចិតានំ អប្បដិសំវេទិត្វា
 ទុក្ខស្សន្តកិរិយំ វេទាមិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ តិរិដំ^(៤)
 កាយកម្មន្តសន្នេសព្យាបត្តិ^(៥) អកុសលសព្វោត-
 និកា ទុក្ខទ្រិយា ទុក្ខវិបាកា^(៦) ហោតិ

១ ហោតិ ធម្មបរិយាយោ ។ ២ ម. អប្បដិសំវេទិត្វា ។ ៣ ឱ. ម. ឧបបង្គំ ។ ៤ ឱ. ម. តិរិដា ។ ៥ ម. កាយកម្មន្តសទោសព្យាបត្តិ ។ ៦ ម. អកុសលំ សព្វោតនិកំ ទុក្ខទ្រយំ ទុក្ខវិបាកំ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ មានកម្មជារបស់ខ្លួន មានកម្ម
ជាទាយាទ មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជាដៅពង្ស មានកម្មជាទីរលឹក
ទោះធ្វើនូវកម្មណា ជាបុណ្យក្តី ជាបាបក្តី រមែងជាទាយាទនៃកម្ម
នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងឈ្មោះថា ធម្មបរិយាយជា
ហេតុនៃសេចក្តីរន្ធត់ ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោលនូវការ
អស់ទៅ នៃកម្មទាំងឡាយ ប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ
សន្សំហើយ ព្រោះមិនបានទទួលនូវផលទេ ឯផលនោះឯង រមែងកើត
ក្នុងបច្ចុប្បន្នក៏មាន ក្នុងអត្តភាពជាលំដាប់ក៏មាន ក្នុងអត្តភាពដទៃទៅ
ក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោលនូវកិរិយាធ្វើ
នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះមិនបានទទួលនូវផលនៃកម្ម ប្រកបដោយចេតនា
ដែលសត្វបានធ្វើហើយ សន្សំហើយទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បណ្តាអកុសលកម្មទាំងនោះ វិបត្តិគឺទោស នៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង
ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ចតុព្វិដំ^(១) វចីកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលស-
 ញោតនិកា ទុក្ខុទ្រយា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ តិ-
 វិដំ^(២) មនោកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលស-
 ញោតនិកា ទុក្ខុទ្រយា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ ។
 កថញ ភិក្ខុវេ តិវិដំ កាយកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ
 អកុសលសញោតនិកា ទុក្ខុទ្រយា ទុក្ខវិចារកា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ចារណាតិចាតិ ហោតិ
 លុទ្ធោ^(៣) លោហិតចាណី ហតប្បហតេ ជិវិដ្ឋោ អ-
 ទយាបន្នោ សព្វចារណាភូតេសុ អទិន្នាទាយី ហោតិ
 យន្តំ បរស្ស បរវិត្តបករណំ តាមគតំ វា អវញ្ញគតំ
 វា អទិន្តំ ថេយ្យសដ្ឋានំ អាទាតា ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារី ហោតិ យា តា មាតុរក្ខិតា បិតុរក្ខិតា
 ភាតុរក្ខិតា ភតិជិរក្ខិតា ញាតិរក្ខិតា ធម្មរក្ខិតា
 សស្សាមិកា សបរិទណ្ណា អន្តមសោ មាលាតុណាប-
 រិក្ខិតាបិ តថារូចាសុ ចារិត្តំ អាបដ្ឋិតា ហោតិ ។

១ ឱ. ម. ចតុព្វិដា ។ ២ តិវិដា ។ ៣ ឱ. ម. លុទ្ធោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

វិបត្តិគឺទោស នៃវចីកម្ម ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា មាន
 ទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល វិបត្តិគឺទោស នៃមនោកម្ម ៣ យ៉ាង
 ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា មានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសនៃកាយកម្ម ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
 ដោយអកុសលចេតនា មានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ
 មានចិត្តអាក្រក់ មានបាតដៃប្រឡាក់ដោយឈាម តាំងនៅខ្ជាប់ក្នុងការ
 សម្លាប់រឿយៗ មិនមានសេចក្តីអាណិតអាសូរ ចំពោះសព្វសត្វទាំង-
 ឡាយ ជាអ្នកលួចយកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ជាអ្នកកាន់យកនូវ
 សម្បត្តិនិងគ្រឿងឧបករណ៍ នៃបុគ្គលដទៃ ជាទ្រព្យបិតនៅក្នុងស្រុកក្តី
 បិតនៅក្នុងព្រៃក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យ ពោលគឺការលួច ជាអ្នក
 ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអ្នកដល់នូវការប្រព្រឹត្តកន្លង ក្នុង
 ស្ត្រីទាំងឡាយ ដែលមានមាតារក្សា បិតារក្សា បងប្អូនប្រុសរក្សា
 បងប្អូនស្ត្រីរក្សា ញាតិរក្សា ធម៌រក្សា ជាស្ត្រីមានប្តី មានអាជ្ញា
 (កំណត់ទុក) ដោយហោចទៅ សូម្បីតែស្ត្រីដែលគេបំពាក់កម្រងផ្កា ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិដំ កាយកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ
 អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខុទ្រិយា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ចតុព្វិដំ វចីកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ
 អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខុទ្រិយា ទុក្ខវិចារកា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ មុសាវាទី ហោតិ
 សភត្តតោ វា បរិសត្តតោ វា ញាតិមជ្ឈត្តតោ វា
 បូតមជ្ឈត្តតោ វា រាជកុលមជ្ឈត្តតោ វា អភិជីតោ
 សក្ខី បុដ្ឋោ ឯហិ កោ បុរិស យំ ជាតាសិ តំ
 វេទេហីតិ សោ អជាតំ វា អាហា ជាតាមីតិ ជាតំ វា
 អាហា ន ជាតាមីតិ អបស្សំ វា អាហា បស្សាមីតិ
 បស្សំ វា អាហា ន បស្សាមីតិ ឥតិ អត្តហោតុ វា
 បរហោតុ វា អាមិសកិញ្ចុក្ខហោតុ វា សម្មជា-
 នមុសា ភាសិតា ហោតិ បិសុណាវាចោ ហោតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោស នៃកាយកម្ម ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
 ដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល ដោយ
 ប្រការដូច្នោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោស នៃវចីកម្ម
 មាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា មានទុក្ខជាកម្រៃ
 មានទុក្ខជាផល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកនិយាយពាក្យកុហក ទោះបីបិតនៅក្នុងរោងក្តី បិត
 នៅក្នុងបរិសទ្យក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាលនៃញាតិក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាល
 នៃសេនីក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាលរាជត្រកូលក្តី ដែលគេនាំទៅសួរជាសាក្សី
 ថា នៃបុរសអើយ អ្នកចូរមកអាយ បើអ្នកដឹងហេតុណា ចូរនិយាយ
 ប្រាប់ហេតុនោះ បុរសនោះ កាលបើមិនដឹង និយាយថា ខ្ញុំដឹងក៏មាន
 កាលបើដឹង និយាយថា ខ្ញុំមិនដឹងក៏មាន កាលបើមិនឃើញ និយាយថា
 ខ្ញុំឃើញក៏មាន កាលបើឃើញ និយាយថា ខ្ញុំមិនឃើញក៏មាន ជាអ្នក
 ពោលពាក្យកុហក ទាំងដឹងខ្លួនដូច្នោះ ព្រោះហេតុនៃខ្លួនក្តី ហេតុនៃបុគ្គល
 ដទៃក្តី ព្រោះសំណូកគឺអាមិសៈបន្តិចបន្តួចក្តី ជាអ្នកពោលពាក្យញុះញង់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឥតោ សុត្វា អមុត្រិ អក្ខាតា ឥមេសំ ភេទាយ
 អមុត្រិ វា សុត្វា ឥមេសំ អក្ខាតា អម្មសំ ភេទាយ
 ឥតិ សមក្កានំ វា ភេត្តា ភិដ្ឋានំ វា អនុប្បទាតា
 វត្តារាមោ វត្តរតោ វត្តនដ្ឋិ វត្តករណី វាចំ កាសិតា
 ហោតិ ធរុសវាចោ ហោតិ យា សា វាចា អណ្ណាកា
 កក្កសា បរកដុកា បរាភិសដ្ឋនី កោធសាមន្តា
 អសមាធិសំវត្តនិកា តថារូបី វាចំ កាសិតា
 ហោតិ សម្មប្បលាបី ហោតិ អកាលវាទី អក្ខតវាទី
 អនត្តវាទី អធម្មវាទី អវិនយវាទី អនិធានវតី
 វាចំ កាសិតា ហោតិ កាលេន អនបទេសំ
 អបរិយន្តវតី អនត្តសញ្ញាតំ ។ វរំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ចតុព្វិដំ វចីកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អក្កសល-
 សញ្ជេតនិកា ទុក្ខុទ្រិយា ទុក្ខុវិចារកា ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ពុពាក្យអំពីសំណាក់ជននេះហើយនាំទៅប្រាប់ជនឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែក
 ជនទាំងនេះ ឬពុពាក្យអំពីសំណាក់ជនឯណោះ មកប្រាប់ពួកជននេះ
 ដើម្បីនឹងបំបែកជនឯណោះ ជាអ្នកបំបែកពួកជនដែលព្រមព្រៀងគ្នាផង
 ជាអ្នកជម្រុលពួកជនដែលបែកគ្នាស្រាប់ហើយផង មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុង
 ពួក រីករាយក្នុងពួក មានតម្រេកក្នុងពួក ជាអ្នកពោលវាចាធ្វើឲ្យប្រកាន់ពួក
 ជាអ្នកពោលពាក្យអាក្រក់ ជាអ្នកពោលពាក្យទ្រគោះខ្មោះខ្លួរ ពោលរាល
 ដល់អ្នកដទៃ ជៀមជាមដល់អ្នកដទៃ ជាវាចាជិតសេចក្តីក្រោធ មិនប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីសមាធិ ជាអ្នកពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ពោលពាក្យខុស
 កាល ពោលពាក្យមិនពិត ពោលពាក្យមិនមែនជាអត្ថ ពោលពាក្យ
 មិនមែនជាធម៌ ពោលពាក្យមិនមែនជាវិន័យ ពោលពាក្យដែលមិនគួរ
 ឲ្យគេតាំងទុកក្នុងហឫទ័យ ជាពាក្យខុសកាល មិនមានគ្រឿងអាង មិន
 មានទីបំផុត មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 វិបត្តិគឺទោស នៃវចីកម្ម ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា
 រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

កថញ្ច កិក្ខុវេ តិវិដំ មនោកម្មន្តសន្ទោសព្យាបត្តិ
 អកុសលសញ្ចតនិកា ទុក្ខទ្រិយា ទុក្ខវិចារកា
 ហោតិ ។ ឥធិ កិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អភិជ្ឈាលុ
 ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរវិត្តបករណំ តំ អភិជ្ឈិតា
 ហោតិ អហោ វត យំ បរស្ស តំ មម អស្សាតិ
 ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ បទុដ្ឋមនសដ្ឋប្បោ ឥមេ សត្តា
 ហញ្ញនុ វា វជ្ឈនុ វា ឧច្ឆិដ្ឋនុ វា វិនស្សនុ វា
 មា វា អហោសុន្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ វិបរីតទស្ស-
 នោ នត្តិ ទិដ្ឋំ នត្តិ យិដ្ឋំ នត្តិ ហុតំ នត្តិ
 សុកតទុក្ខតានំ កម្មានំ ផលំ វិចារកោ នត្តិ
 អយំ លោកោ នត្តិ បរោ លោកោ នត្តិ មាតា
 នត្តិ មិតា នត្តិ សត្តា ឱបចាតិកា នត្តិ
 លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មត្តតា សម្មា-
 បដិបដ្ឋា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ
 សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បវេទេន្តិតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោស នៃមនោកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែល
 ប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជា
 ផល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 ជាអ្នកច្រើនដោយអភិជ្ឈា សម្លឹងសម្បត្តិនិងគ្រឿងឧបករណ៍ នៃបុគ្គល
 ដទៃ ថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ សម្បត្តិនិងគ្រឿងឧបករណ៍នោះគប្បីបានមកអញ
 ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ គឺមានតម្រិះក្នុងចិត្ត ដែលទោសប្រទូស្តហើយថា
 សត្វទាំងឡាយនេះ ចូរលំបាកខ្លះ ចូរដាច់រេចទៅខ្លះ ចូរសាបសូន្យ
 ទៅខ្លះ ចូរហិនហោចទៅខ្លះ កុំកើតមានទៀតខ្លះ ជាអ្នកយល់ខុស
 មានសេចក្តីយល់វិបរិតថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មិនមានផល
 ការបូជាធំ មិនមានផល ការបូជាតូច មិនមានផល ផលវិបាកនៃកុស-
 លាកុសលកម្ម ដែលសត្វធ្វើល្អនិងអាក្រក់ មិនមាន លោកនេះមិនមាន
 លោកខាងមុខមិនមាន មាតាមិនមាន បិតាមិនមាន សត្វជាឱបបាតិកៈ
 កំណើតមិនមាន សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោក ជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ
 ប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ និងលោកខាង
 មុខ ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួន ហើយសម្តែងប្រាប់ មិនមាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិដំ មនោកម្មន្តសន្នោ-
 សព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខុទ្រយា
 ទុក្ខុវិទាណា ហោតិ ។ តិវិដកាយកម្មន្ត-
 សន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា
 ភិក្ខុវេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ
 ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ ចតុព្វិជវចីកម្មន្ត-
 សន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា
 ភិក្ខុវេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ
 ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ តិវិដមនោកម្មន្ត-
 សន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា
 ភិក្ខុវេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ
 ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សេយ្យថាបិ
 ភិក្ខុវេ អបណ្ណាកោ មណិ ឧទ្ធុំ ទិត្តោ យេន
 យេនេវ បតិជ្ជាតិ សុប្បតិដ្ឋិតំយេវ បតិជ្ជាតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសនៃមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែល
 ប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល
 ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វលុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុក្ខតិ វិនិបាត នរក ព្រោះ
 ហេតុតែវិបត្តិគឺទោសនៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុ-
 សលចេតនាក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុក្ខតិ វិនិបាត នរក
 ព្រោះហេតុតែវិបត្តិគឺទោសនៃវចីកម្មមាន ២ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
 អកុសលចេតនាក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែក
 ធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុក្ខតិ វិនិបាត
 នរក ព្រោះហេតុតែវិបត្តិគឺទោសនៃមនោកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
 ដោយអកុសលចេតនាក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាកូន
 បាសកា (មានជ្រូង ២) ដែលបុគ្គលបោះទៅខាងលើហើយធ្លាក់ចុះ
 មកត្រង់ទីណា រមែងតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងទីនោះ ឧបមាយ៉ាងណាមិញ

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិធកាយកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ
 អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា សត្តា កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា អទាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ
 ចតុព្វិជវចីកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេត-
 និកាហោតុ វា សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 អទាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ តិវិធមនោ-
 កម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា
 សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អទាយំ ទុក្ខតី
 វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ ធាហំ ភិក្ខុវេ សញ្ចេត-
 និកានំ កម្មានំ កតានំ ឧបចិតានំ អប្បដិសំវិទិត្វា
 ព្យន្តិការំ វេទាមិ តព្វា ខោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ឧបបជ្ជេ
 វា អបវេ វា បរិយាយេ ។ ន ត្វេវាហំ ភិក្ខុវេ
 សញ្ចេតនិកានំ កម្មានំ កតានំ ឧបចិតានំ
 អប្បដិសំវិទិត្វា ទុក្ខស្សន្តកិរិយំ វេទាមិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជាសត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះ
 ហេតុតែវិបត្តិគឺទោសនៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុ-
 សលចេតនាក៏មាន សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ
 រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុតែ
 វិបត្តិគឺទោសនៃវចីកម្មមាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា
 ក៏មាន សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុង
 អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុតែវិបត្តិគឺទោសនៃមនោកម្ម
 មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនាក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោលនូវសេចក្តីអស់ទៅ នៃកម្ម
 ទាំងឡាយ ប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ សន្សំហើយ
 ព្រោះមិនបានទទួលនូវផលទេ ឯផលនោះឯង រមែងកើតក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 នេះក៏មាន ក្នុងអត្តភាព ជាលំដាប់ក៏មាន ក្នុងអត្តភាព ដទៃក៏មាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោល នូវកិរិយាធ្វើ
 នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះមិនទាន់បានទទួល នូវផលនៃកម្មដែលប្រកប
 ដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ សន្សំហើយទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តត្រ ភិក្ខុវេ តិវិដំ កាយកម្មន្តសម្បត្តិ កុសល-
 សញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា ហោតិ ចតុត្វិដំ
 វចីកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា
 សុខវិចារកា ហោតិ តិវិដំ មនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុស-
 លសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា ហោតិ ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ តិវិដំ កាយកម្មន្តសម្បត្តិ
 កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ចារណាតិចាតំ
 បហាយ ចារណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ និហិត-
 ទណ្ណោ និហិតសត្តោ លដ្ឋិ ទយាបន្នោ សព្វចា-
 ណភូតហិតានុកម្មី វិហារតិ អទិន្នាទានំ បហាយ
 អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ យន្តំ បរស្ស
 បរវិត្តបករណំ កាមកតំ វា អរញ្ញកតំ វា

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាកុសលកម្មទាំងនោះ សម្បត្តិគឺសេចក្តីចម្រើន
 នៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែងមាន
 សុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល សម្បត្តិនៃវចីកម្មមាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកប
 ដោយកុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល សម្បត្តិ
 នៃមនោកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែងមាន
 សុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិនៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែល
 ប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លះបង់
 បាណាតិបាត រៀបចំបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានសស្ត្រា
 ដាក់ចុះហើយ ជាអ្នកអៀនខ្មាស ប្រកបដោយសេចក្តីអាណិតអាសូរ មាន
 សេចក្តីអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ដល់សត្វទាំងឡាយ លះបង់អទិន្នា-
 ទាន រៀបចំអទិន្នាទាន ជាអ្នកមិនកាន់យកសម្បត្តិនិងគ្រឿងឧបករណ៍
 នៃបុគ្គលដទៃ ដែលជាសម្បត្តិ បិតនៅក្នុងស្រុកក្តី បិតនៅក្នុងព្រៃក្តី

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

អទិដ្ឋំ ថេយ្យសង្ខាតំ ន អាទាតា ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ
 ហោតិ យា តា មាតុភិក្ខុតា បិតុភិក្ខុតា ភាតុ-
 ភិក្ខុតា ភតិជិវភិក្ខុតា ញាតិវភិក្ខុតា ធម្មវភិក្ខុតា
 សស្សមិកា សបរិទណ្ណា អន្តមសោ មាលាតុណាបិក្ខុ-
 ត្តាបិ តថារូបាសុ ន ចារិត្តំ អាបដ្ឋិតា ហោតិ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ តិវិធំ កាយកម្មន្តសម្បត្តិ កុសល-
 សញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចាកា ហោតិ ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ចតុព្វិធំ វចីកម្មន្តសម្បត្តិ កុ-
 សលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចាកា ហោតិ ។

ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ មុសាវាទំ បហាយ មុសា-
 វាទា បដិវិរតោ ហោតិ សភត្តតោ វា បរិសត្តតោ
 វា ញាតិមជ្ឈត្តតោ វា បូតមជ្ឈត្តតោ វា រាជកុល-
 មជ្ឈត្តតោ វា អភិជីតោ សក្ខិ បុដ្ឋោ ឯហិ កោ
 បុរិស យំ ជាតាសិ តំ វទេហិតិ សោ អជានំ វា
 អាហា ន ជាតាមីតិ ជានំ វា អាហា ជាតាមីតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ដែលគេមិនបានឲ្យ ពោលគឺការលួច លះបង់ការមេសុមិច្ឆាចារ រៀរចាក
 ការមេសុមិច្ឆាចារ មិនដល់នូវការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងស្រ្តីទាំងឡាយ ដែល
 មាតារក្សា បិតារក្សា បងប្អូនប្រុសរក្សា បងប្អូនស្រ្តីរក្សា ញាតិរក្សា
 ធម៌រក្សា ជាស្រ្តីមានប្តី មានអាជ្ញា (កំណត់ទុក) ដោយហោចទៅ
 សូម្បីតែស្រ្តីដែលគេបំពាក់កម្រងផ្កា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិ
 កាយកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែង
 មានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិរបស់កម្មមាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកប
 ដោយកុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល តើដូច
 ម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លះបង់
 មុសាវាទ រៀរចាកមុសាវាទ ទោះបី បិតនៅក្នុងរោងក្តី បិត
 នៅក្នុងបរិសទ្យក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាល នៃញាតិក្តី បិតនៅក្នុង
 កណ្តាលនៃសេនីក្តី បិតនៅក្នុងកណ្តាល នៃរាជត្រកូលក្តី ដែល
 គេនាំទៅសួរជាសាក្សីថា នៃបុរសអើយ អ្នកចូរមកអាយ បើអ្នក
 ដឹងនូវហេតុណា ចូរនិយាយហេតុនោះ បុរសនោះ កាល
 មិនដឹង និយាយថា ខ្ញុំមិនដឹងក៏មាន កាលដឹង និយាយថា ខ្ញុំដឹងក៏មាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អបស្សំ វា អាហា ន បស្សមីតិ បស្សំ វា អាហា
 បស្សមីតិ ឥតិ អត្តហោតុ វា បរហោតុ វា អាមិស-
 កិញ្ចិក្ខុហោតុ វា ន សម្មជានមុសា កាសិកា
 ហោតិ មិសុណាវាចំ បហាយ មិសុណាយ វាចាយ
 បដិវិរតោ ហោតិ ន ឥតោ សុត្វា អមុត្រិ អក្ខា-
 តា ឥមេសំ ភេទាយ អមុត្រិ វា សុត្វា ន ឥមេ-
 សំ អក្ខាតា អម្ហសំ ភេទាយ ឥតិ ភិណ្ឌានំ វា
 សន្ធាតា សហិតានំ វា អនុប្បនាតា សមត្តារាមោ
 សមត្តរតោ សមត្តនដ្ឋិ សមត្តករណី វាចំ កា-
 សិកា ហោតិ ធរុសវាចំ បហាយ ធរុសាយ
 វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ យា សា វាចា នេលា
 កណ្ណសុខា បេមនិយា ហនយដ្ឋមា ចោរី ពហុ-
 ជនកណ្ណា ពហុជនមនាចា តថារូបិ វាចំ កាសិកា
 ហោតិ សម្មប្បលាបំ បហាយ សម្មប្បលាចា បដិ-
 វិរតោ ហោតិ កាលវាទី ភូតវាទី អត្តវាទី ធម្មវាទី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

កាលមិនឃើញ និយាយថា ខ្ញុំមិនឃើញក៏មាន កាលឃើញ និយាយថា
 ខ្ញុំឃើញក៏មាន ជាអ្នកមិនពោលពាក្យកុហកទាំងដឹងខ្លួនដូច្នោះ ព្រោះហេតុ
 នៃខ្លួនក្តី ព្រោះហេតុនៃបុគ្គលដទៃក្តី ព្រោះហេតុសំណូក គឺអាមិសៈបន្តិច
 បន្តួចក្តី លះបង់បិសុណាវាចា វៀរចាកបិសុណាវាចា ឮពាក្យពីជននេះ
 ហើយមិននាំទៅប្រាប់ជនឯណោះ ដើម្បីនឹងបំបែកពួកជននេះ ឬឮពាក្យ
 អំពីសំណាក់ជនឯណោះ មិននាំទៅប្រាប់ជននេះ ដើម្បីនឹងបំបែកពួក
 ជនឯណោះ ជាអ្នកពោលពាក្យផ្សះផ្សាពួកជនដែលបែកគ្នា ឬជាអ្នក
 ទំនុកបម្រុងពួកជនដែលព្រមព្រៀងគ្នាស្រាប់ ជាអ្នកត្រេកអរ ក្នុងការ
 ព្រមព្រៀង មានតម្រេក ក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀង រីករាយក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀង
 ពោលវាចាដែលធ្វើអោយកើតសេចក្តីព្រមព្រៀង លះបង់ផុសវាចា
 វៀរចាកផុសវាចា ជាអ្នកពោលតែវាចា ដែលមិនមានទោស ជាវាចា
 ស្រួលដល់ត្រចៀក គួរឲ្យស្រឡាញ់ ចូលទៅកាន់ហឫទ័យ
 ជាវាចាអ្នកក្រុង ជាទីស្រឡាញ់នៃជនច្រើន ជាទីពេញចិត្តនៃជនច្រើន
 លះបង់សម្បប្បលាបៈ វៀរចាកសម្បប្បលាបៈ ជាអ្នកពោលពាក្យត្រូវ
 តាមកាល ពោលពាក្យពិត ពោលពាក្យជាអត្ថ ពោលពាក្យជាធម៌

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

វិណយវាទី និទានវតី វាចំ ភាសិតា ហោតិ កាលេន
 សាបទេសំ បរិយន្តវតី អត្តសញ្ញាតំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ចតុត្វិជំ វចីកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកា
 សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា ហោតិ ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ តិវិជំ មនោកម្មន្តសម្បត្តិ
 កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ឆោ អនភិជ្ឈាលុ
 ហោតិ យន្តំ បរស្ស បរិវត្តបករណំ តំ អនភិជ្ឈិតា
 ហោតិ អហោ វត យំ បរស្ស តំ មម អស្សាតិ
 អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ អប្បទុដ្ឋមនស្ក្ត្រិយោ ឥមេ
 សត្តា អវេរា អព្យាបជ្ឈា អនិយា សុខី អត្តានំ
 បរិហារន្ទតិ សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ អរិបរិវតទស្សនោ
 អត្តិ ទិដ្ឋំ អត្តិ យិដ្ឋំ អត្តិ ហុតំ ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ពោលពាក្យជាវិន័យ ពោលពាក្យដែលគួរឲ្យគេតាំងទុក ជាពាក្យត្រូវ
តាមកាល ប្រកបដោយគ្រឿងអាង ជាវាចាមានទីបំផុត ប្រកបដោយ
ប្រយោជន៍ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិនៃវចិកម្មមាន ៤ យ៉ាង ដែល
ប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល
ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិនៃមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង
ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មាន
សុខជាផល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ
ក្នុងលោកនេះ មិនច្រើនដោយអភិជ្ឈា ជាអ្នកមិនគយគន់សម្បត្តិនិង
គ្រឿងឧបករណ៍នៃបុគ្គលដទៃថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ សម្បត្តិនិងគ្រឿង
ឧបករណ៍នៃបុគ្គលដទៃ គប្បីបានមកអញ ដូច្នោះឡើយ មានចិត្ត
មិនព្យាបាទ មានតម្រិះ ក្នុងចិត្ត ដែលទោស មិនប្រទូស្តថា
សត្វទាំងឡាយនេះ កុំចង់ពៀរនឹងគ្នា កុំព្យាបាទនឹងគ្នា កុំមានទុក្ខ
ចូររក្សាខ្លួន ឲ្យបានសេចក្តីសុខចុះ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ជាអ្នកយល់
ឃើញ នូវសេចក្តីមិនវិបរិតថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មាន
ផល ការបូជាធំ មានផល ការបូជាតូច មានផល ។ លេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា
 សច្ចិកត្វា បវេទេន្តីតិ វរំ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិធំ
 មនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា
 សុខវិចារកា ហោតិ ។ តិវិធំកាយកម្មន្តសម្បត្តិ
 កុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា ភិក្ខុវេ សត្តា
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ
 ឧបបជ្ជន្តិ ចតុព្វិធវចីកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិ-
 កាហោតុ វា ភិក្ខុវេ សត្តា កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ តិវិធំ-
 មនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា
 ភិក្ខុវេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតី
 សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។ សេយ្យថាបិ
 ភិក្ខុវេ អបណ្ណកោ មណី ឧទ្ធុំ ខិត្តោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ ប្រតិបត្តិ
 ដោយត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះនិងលោកខាងមុខ ដោយ
 បញ្ញាដ៏ឧត្តមខ្លួនឯង ហើយសម្តែងប្រាប់ ក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 សម្បត្តិនៃមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែង
 មានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែង
 ទៅកើតឯសុគតិស្នគ៌ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិនៃកាយកម្ម មាន ៣
 យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនាក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វ
 ទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតឯសុគតិស្នគ៌
 ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិនៃវចិកម្ម មាន ៤ យ៉ាងដែលប្រកបដោយ
 កុសលចេតនាក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតឯសុគតិស្នគ៌ទេវលោកព្រោះហេតុតែសម្បត្តិ
 នៃមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនាក៏មាន ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាកូនបាសកា (មានជ្រុង ៤) ដែលបុគ្គលបោះទៅខាងលើ

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

យេន យេនេវ បតិដ្ឋាតិ សុប្បតិដ្ឋិតំយេវ បតិដ្ឋាតិ
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិធកាយកម្មន្តសម្បត្តិ កុសល-
 សញ្ចេតនិកាហេតុ វា សត្តា កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា សុភតី សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ចតុត្វិជវចី-
 កម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកាហេតុ វា សត្តា
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុភតី សក្កំ លោកំ
 ឧបបជ្ជន្តិ តិវិធមនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេត-
 និកាហេតុ វា សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 សុភតី សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តិ ។

[៩៥] នាហំ ភិក្ខុវេ សញ្ចេតនិកានំ កម្មានំ
 កតានំ ឧបចិតានំ អប្បជិសំវិទិត្វា ព្យន្តិការំ វនាមិ តព្វ
 ខោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ឧបបជ្ជេ វា អបវេ វា បរិយាយេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ហើយធ្លាក់ចុះមក តាំងនៅត្រង់ជ្រុងណា រមែងតាំងនៅស៊ប់ ត្រង់
 ជ្រុងនោះ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូច
 ជាសត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតឯសុគតិ
 ស្នាក់ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិនៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែល
 ប្រកបដោយកុសលចេតនាក៏មាន សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតឯសុគតិស្នាក់ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិនៃ
 វចីកម្មមាន ២ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនាក៏មាន សត្វទាំង-
 ឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតឯសុគតិស្នាក់
 ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិនៃមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
 ដោយកុសលចេតនាក៏មាន ។

[៧៥] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោលនូវការអស់ទៅ
 នៃកម្មទាំងឡាយ ប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ សន្សំហើយ
 ព្រោះមិនបានទទួលនូវផលទេ ឯផលនោះឯង រមែងកើតមានក្នុងបច្ចុ-
 ប្បន្ននេះក៏មាន ក្នុងអត្តភាពជាលំដាប់ក៏មាន ក្នុងអត្តភាពដទៃក៏មាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ន ត្វេវាហំ ភិក្ខុវេ សញ្ចេតនិកានំ កម្មានំ
 កតានំ ឧបចិតានំ អប្បជិសំវិទិត្វា ទុក្ខស្សន្ត-
 កិរិយំ វេទមិ ។ តត្រិ ភិក្ខុវេ តិរិដំ កាយ-
 កម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា
 ទុក្ខទ្រិយា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ ចតុព្វិដំ
 វេកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា
 ទុក្ខទ្រិយា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ តិរិដំ មនោកម្ម-
 ន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខទ្រិ-
 យា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ តិរិដំ កាយកម្មន្ត-
 សន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខ-
 ទ្រិយា ទុក្ខវិចារកា ហោតិ ។ មេ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ តិរិដំ កាយកម្មន្តសន្នោ-
 សព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខទ្រិយា
 ទុក្ខវិចារកា ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោល នូវកិរិយាធ្វើនូវទីបំផុតនៃ
 ទុក្ខ ព្រោះមិនទាន់ទទួលផល នៃកម្មប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើ
 ហើយ សន្សំហើយទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាអកុសលកម្ម
 ទាំងនោះ វិបត្តិគឺទោសនៃកាយកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុ-
 សលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល វិបត្តិគឺទោសនៃ
 វចីកម្មមាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជា
 កម្រៃ មានទុក្ខជាផល វិបត្តិគឺទោសរបស់មនោកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែល
 ប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសរបស់កាយកម្ម មាន ៣ យ៉ាង
 ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខ
 ជាផល តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសនៃ
 កាយកម្ម ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខ
 ជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ចតុព្វិដំ វចីកម្មន្តសន្នោស-
 ព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខុទ្រិយា ទុក្ខ-
 វិចារកា ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ចតុព្វិដំ
 វចីកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា
 ទុក្ខុទ្រិយា ទុក្ខុវិចារកា ហោតិ ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ តិវិដំ មនោកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ
 អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខុទ្រិយា ទុក្ខុវិចារកា
 ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិដំ មនោកម្មន្ត-
 សន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកា ទុក្ខុទ្រិយា
 ទុក្ខុវិចារកា ហោតិ ។ តិវិដកាយកម្មន្តសន្នោ-
 សព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា ភិក្ខុវេ
 សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អទាយំ ទុក្ខតី
 វិទិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តិ ចតុព្វិដវចីកម្មន្តសន្នោ-
 សព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេតនិកាហោតុ វា ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសនៃវចីកម្មមាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកប
ដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល តើដូចម្តេច
។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសនៃវចីកម្ម មាន ៤ យ៉ាង ដែល
ប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល
ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសរបស់មនោកម្មមាន ៣ យ៉ាង ដែល
ប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ មានទុក្ខជាផល
តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិបត្តិគឺទោសនៃមនោកម្ម
មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា រមែងមានទុក្ខជាកម្រៃ
មានទុក្ខជាផល ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយ រាងកាយ
ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក
ព្រោះហេតុតែវិបត្តិគឺទោសរបស់កាយកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
ដោយអកុសលចេតនា ក៏មាន ព្រោះហេតុតែវិបត្តិគឺទោសរបស់វចីកម្ម
មាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនា ក៏មាន ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

តិវិធមនោកម្មន្តសន្នោសព្យាបត្តិ អកុសលសញ្ចេ-
តនិកាយោតុ វា ភិក្ខុវេ សត្តា កាយស្ស ភេនា
បម្មរណា អចាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ
ឧបបន្ន្តិ ។ ធាហំ ភិក្ខុវេ សញ្ចេតនិកានំ
កម្មានំ កតានំ ឧបចិតានំ អប្បជិសំវិទិត្វា ព្យន្តិ-
ការំ វេនាមិ តញ្ច ខោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ឧបបន្នេ វា
អបវេ វា បរិយាយេ ។ ន ត្វេវាហំ ភិក្ខុវេ
សញ្ចេតនិកានំ កម្មានំ កតានំ ឧបចិតានំ អប្ប-
ជិសំវិទិត្វា ទុក្ខស្សន្តកិរិយំ វេនាមិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ
តិវិធមំ កាយកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកា
សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា ហោតិ ចតុព្វិទំ វេចិកម្មន្ត-
សម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខ-
វិចារកា ហោតិ តិវិធមំ មនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុសល-
សញ្ចេតនិកា សុខុទ្រិយា សុខវិចារកា ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ
 រមែងទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុតែវិបត្តិគឺទោស
 នៃមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយអកុសលចេតនាក៏មាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោលនូវសេចក្តីអស់ទៅ នៃកម្ម
 ទាំងឡាយ ប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ សន្សំហើយព្រោះ
 មិនបានទទួលនូវផលទេ ឯផលនោះឯង រមែងកើត ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 ក៏មាន ក្នុងអត្តភាព ជាលំដាប់ក៏មាន ក្នុងអត្តភាពដទៃទៅក៏មាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោល នូវកិរិយាធ្វើនូវទីបំផុត
 នៃទុក្ខ ព្រោះមិនទទួលនូវផល នៃកម្មទាំងឡាយ ប្រកបដោយចេតនា
 ដែលសត្វធ្វើហើយ សន្សំហើយទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តា
 កុសលកម្មទាំងនោះ សម្បត្តិគឺកាយកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
 កុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល សម្បត្តិគឺវចីកម្ម
 មាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ
 មានសុខជាផល សម្បត្តិគឺមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
 កុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ តិវិដំ កាយកម្មន្តសម្បត្តិ
 កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រយា សុខវិចារកា
 ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិដំ កាយ-
 កម្មន្តសម្បត្តិ កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រយា
 សុខវិចារកា ហោតិ ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ចតុព្វិដំ វិចីកម្មន្តសម្បត្តិ
 កុសលសញ្ចេតនិកា សុខុទ្រយា សុខវិចារកា
 ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ចតុព្វិដំ
 វិចីកម្មន្តសម្បត្តិ ហោតិ^(១) ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ តិវិដំ មនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុសល-
 សញ្ចេតនិកា សុខុទ្រយា សុខវិចារកា ហោតិ ។ បេ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ តិវិដំ មនោកម្មន្តសម្បត្តិ កុសល-
 សញ្ចេតនិកា សុខុទ្រយា សុខវិចារកា ហោតិ ។

១ ម. ចតុព្វិដា វិចីកម្មន្តសម្បត្តិ កុសលំ សញ្ចេតនិកំ សុខុទ្រយំ សុខវិចារកំ
 ហោតីតិ ទិស្សតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិគឺកាយកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
ដោយកុសលចេតនា មានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល តើដូចម្តេច ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិគឺកាយកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
កុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ដូច្នោះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិគឺវចីកម្ម មាន ២ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
កុសលចេតនា មានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល តើដូចម្តេច ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិគឺវចីកម្ម មាន ២ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
កុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ដូច្នោះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិគឺមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកប
ដោយកុសលចេតនា មានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល តើដូចម្តេច ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បត្តិគឺមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយ
កុសលចេតនា រមែងមានសុខជាកម្រៃ មានសុខជាផល ដូច្នោះឯង ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ
 រមែងទៅកើត ឯសុគតិស្នគ៌ ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិគឺកាយកម្ម
 មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា ក៏មាន ព្រោះហេតុតែ
 សម្បត្តិគឺវិចីកម្ម មាន ៤ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា ក៏មាន
 ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ឯសុគតិស្នគ៌ ទេវលោក ព្រោះហេតុតែសម្បត្តិ
 គឺមនោកម្ម មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយកុសលចេតនា ក៏មាន ។

[៩៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនដែលពោលនូវសេចក្តី
 អស់ទៅនៃកម្មទាំងឡាយ ប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ
 សន្សំហើយ ព្រោះមិនបានទទួលនូវផលទេ ឯផលនោះឯង រមែងកើត
 ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ក្នុងអត្តភាពជាលំដាប់ ក៏មាន ក្នុងអត្តភាពដទៃ
 ក៏មាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនពោលនូវកិរិយា
 ធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះមិនបានទទួលនូវផល នៃកម្មទាំងឡាយ
 ប្រកបដោយចេតនា ដែលសត្វធ្វើហើយ សន្សំហើយទេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

សខោ សោ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ ឯវំ វិតតាភិជ្ឈោ
 វិតតព្យាចារោ អសម្មុទ្ធោ សម្មជាតោ បតិស្សតោ
 មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ធវិត្តា វិហារតិ
 តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមដោ
 តិរិយំ សព្វដិ សព្វត្តតាយ សព្វារដ្ឋំ លោកំ
 មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហាក្កតេន
 អប្បមាលោន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ធវិត្តា វិហារតិ
 សោ ឯវំ បដាធាតិ បុព្វេ ខោ មេ ឥទំ ចិត្តំ
 បរិត្តំ ហោតិ^(១) អភារិតំ ឯតរហិ បន មេ ឥទំ ចិត្តំ
 អប្បមាលំ សុភារិតំ យំ ខោ បន កិញ្ចិ
 បមាលាកតំ កម្មំ ន តំ តត្រាវសិស្សតិ ន តំ
 តត្រាវតិដ្ឋតិ^(២) ។ តំ កី មញ្ញថ ភិក្ខុវេ ទហ-
 រតក្កេ^(៣) ចេ^(៤) អយំ កុមារោ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ
 ការេយ្យ អបិទុ ខោ ចាបកម្មំ ករេយ្យតិ ។

១ ឱ. ម. អហោសិ ។ ២ ឱ. ម. តត្រាវតិដ្ឋតិ ។ ៣ ម. ទហរទត្តោ ។ ៤ ឱ. ម. ឯត្តន្តវេ សោតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កនោះឯង ប្រាសចាកអភិជ្ឈា ប្រាស
ចាកព្យាបាទ ជាអ្នកមិនវង្វេង មានប្រាជ្ញាស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន មានចិត្ត
ប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅ កាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ទិសទី ៣
ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ធំទូលាយ មានប្រមាណ
មិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ
ខាងក្រោម និង ទិសទីទាំង គឺ ទិសតូចៗ ផ្សាយទៅ កាន់លោក
ទាំងមូល ដោយយកខ្លួន ទៅប្រៀបធៀបនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទិស
ទាំងពួង ដោយប្រការដូច្នោះ ភិក្ខុនោះដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា ចិត្តអាត្មា
អញនេះ ជាកាមាវចរៈ ដែលមិនបានចម្រើនហើយ ក្នុងកាលមុន លុះ
ដល់ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ចិត្តអាត្មាអញនេះ ជាអរូបាវចរៈ ដែលបាន
ចម្រើនល្អហើយ ម្យ៉ាងទៀត កម្មណាមួយ ដែលជាកាមាវចរៈ
កម្មនោះ រមែងមិនសល់នៅក្នុងចិត្តនោះ កម្មនោះមិនបិតនៅក្នុងចិត្ត
នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវកម្មនោះ
ដូចម្តេច បើកុមារនេះ ចម្រើនមេត្តាចេតោវិមុត្តិ ចាប់ដើមតាំងអំពីខ្លួន
នៅក្មេង តើកុមារនោះ គប្បីធ្វើនូវបាបកម្ម បានដែរឬទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នោ ហោតំ ភន្តោ ។ អកហោន្តំ ខោ បន ចាបកម្មំ អបិណ្ណ
ខោ ទុក្ខំ ផុសេយ្យាតិ ។ នោ ហោតំ ភន្តោ អកហោ-
ន្តញ្ញំ ភន្តោ ចាបកម្មំ កុតោ ទុក្ខំ ផុសិស្សតីតិ^(១) ។
ភាវេតព្វា ខោ បនាយំ ភិក្ខុវេ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ
ឥត្តិយា វា បុរិសេន វា ឥត្តិយា វា ភិក្ខុវេ
បុរិសស្ស វា នាយំ កាយោ អាទាយ កមដិយោ
ចិត្តន្តរោ អយំ ភិក្ខុវេ មច្ចោ ។ សោ ឯវំ បជានាតិ
យំ ខោ មេ ឥទំ^(២) កិញ្ចិ បុព្វេ ឥមិណ ករជកាយេន
ចាបកម្មំ កតំ សព្វន្តំ ឥធិ វេទនិយំ ន តំ អនុក-
វិស្សតីតិ^(៣) ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខុវេ មេត្តាចេតោ-
វិមុត្តិ អនាតាមិតាយ សំវត្តតិ ឥធិ បញ្ញស្ស
ភិក្ខុនោ ឧត្តរី វិមុត្តិ អប្បជិវិជ្ឈតោតិ ។

១ ម. ផុសិស្សន្តិ ។ ២ ឱ. ឥធិ ។ ៣ ឱ. ម. ន តំ អនុតំ ភិវិស្សតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនបានទេ ។ សេចក្តីទុក្ខគប្បីពាល់ត្រូវ
 នូវកុមារនេះ កាលដែលមិនធ្វើនូវបាបកម្ម បានដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន មិនបានទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា សេចក្តីទុក្ខនឹង
 ពាល់ត្រូវអ្នកដែលមិនធ្វើនូវបាបកម្មអំពីណាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ចំណែកខាង មេត្តាចេតោវិមុត្តិនេះ ស្រីក្តី បុរសក្តី
 គួរចម្រើនដោយពិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រីក្តី បុរសក្តី មិនអាច
 កាន់យកនូវកាយនេះហើយ ទៅកាន់បរលោកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 សត្វនេះ មានចិត្តជាមូលហេតុ ។ ភិក្ខុនោះ ដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា
 បាបកម្មណាមួយ ដែលអាត្មាអញធ្វើហើយ ដោយករណីកាយនេះ
 ក្នុងកាលមុន បាបកម្មទាំងអស់នោះ អាត្មាអញត្រូវទទួលផលក្នុង
 លោកនេះ បាបកម្មនោះនឹងលែងមានតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មេត្តាចេតោវិមុត្តិ ដែលភិក្ខុអ្នកមានប្រាជ្ញា ក្នុងសាសនានេះ
 កាលមិនបានពិចារណា ឃើញច្បាស់នូវវិមុត្តិ គឺ អរហត្តផលតទៅ
 ចម្រើនហើយយ៉ាងនេះ ក៏រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអនាគាតាមិធម៌ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

ករុណាសហគតេន ចេតសា... មុទិតាសហគតេន
 ចេតសា... ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ
 ជវិត្វា វិហារតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា
 ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមដោ តិរិយំ សព្វជិ សព្វត្តតាយ
 សព្វារន្តំ លោកំ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា
 វិបុលេន មហាគ្គតេន អប្បមាលោន អវេវេន
 អព្យាបដ្ឋេន ជវិត្វា វិហារតិ សោ ឯវំ បជាណតិ
 បុព្វេ ខោ មេ ឥទំ ចិត្តំ បរិត្តំ ហោតិ អភាវិតំ
 ឯតរហិ បន មេ ឥទំ ចិត្តំ អប្បមាលំ សុភាវិតំ
 យំ ខោ បន កិញ្ចិ បមាលាកតំ កម្មំ ន តំ
 តត្រាវសិស្សតិ ន តំ តត្រាវតិដ្ឋតិ ។ តំ កិ មញ្ញុប
 ភិក្ខុវេ ទហាតក្កេ ចេ អយំ កុមារោ
 ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ ការេយ្យ អបិទុ ខោ ចាបកម្មំ
 ករេយ្យាតិ ។ ដោ ហោតំ ភន្តេ ។ អករោន្តំ ខោ
 បន ចាបកម្មំ អបិទុ ខោ ទុក្ខំ ដុសេយ្យាតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ភិក្ខុមានចិត្តប្រកបដោយករុណា ... មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា ... មានចិត្ត
 ប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ទិសទី ៣ ទិស
 ទី ៤ ក៏ដូចគ្នា មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ដ៏ធំទូលាយ មានប្រមាណ
 មិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាង
 លើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹងគឺទិសតូចៗ ផ្សាយទៅកាន់លោក
 ទាំងមូល ដោយយកខ្លួន ទៅប្រៀបធៀបនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង
 ដោយប្រការដូច្នោះ ភិក្ខុនោះដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា ចិត្តអាត្មាអញ នេះ
 ជាកាមាវចរចិត្ត មិនទាន់បានចម្រើន ក្នុងកាលមុនទេ លុះដល់ក្នុង
 កាលឥឡូវនេះ ចិត្តអាត្មាអញនេះ ជាអរូបាវចរដែលបានចម្រើនល្អហើយ
 ចំណែកខាងកម្មណាមួយ ជាកាមាវចរៈ កម្មនោះនឹងមិនសល់នៅក្នុង
 ចិត្តនោះទេ កម្មនោះមិនបិតនៅក្នុងចិត្តនោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច បើកុមារនេះ ចម្រើន
 ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ ចាប់ដើមតាំងអំពីខ្លួននៅក្មេង តើគប្បីធ្វើបាបកម្ម
 បានដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនបានទេ ។ សេចក្តីទុក្ខ
 គប្បីពាល់ត្រូវនូវកុមារនោះ កាលដែលមិនធ្វើនូវបាបកម្ម ដែរឬទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

នោ ហោតំ ភន្តេ អកោណ្ណញ្ញំ ភន្តេ ចាបកម្មំ
 កុតោ ទុក្ខំ ដុសិស្សតីតិ ។ ភាវេតព្វា ខោ
 បនាយំ ភិក្ខុវេ ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ ឥត្តិយា
 វា បុរិសេន វា ឥត្តិយា វា ភិក្ខុវេ បុរិសស្ស វា
 នាយំ កាយោ អាទាយ កមជ្ជិយោ ចិត្តន្តរោ
 អយំ ភិក្ខុវេ មច្ចោ ។ សោ ឃំ បដានាតិ យំ ខោ មេ
 ឥទំ កិញ្ចំ បុព្វេ ឥមិណ ករជកាយេន ចាបកម្មំ
 កតំ សព្វន្តំ ឥធិ វេទនិយំ ន តំ អនុភវិស្សតីតិ ។
 ឃំ ភាវិតា ខោ ភិក្ខុវេ ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ
 អនាកាមិតាយ សំវត្តតិ ឥធិ បញ្ញស្ស ភិក្ខុនោ
 ឧត្តរី វិមុត្តិ អប្បជិវិជ្ឈតោតិ ។

[៩៧] អថខោ អញ្ញតរោ ព្រហ្មណោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវតា សទ្ធិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ
 សារាណីយំ វីតិសារត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនបានទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថាសេចក្តី
 ទុក្ខ នឹងពាល់ត្រូវនូវអ្នកដែលមិនធ្វើបាបកម្មអំពីណាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចំណែកខាងឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិនេះ ស្រ្តីក្តី បុរសក្តី គួរចម្រើន
 ដោយពិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីក្តី បុរសក្តី មិនអាចកាន់យក
 នូវកាយនេះ ទៅកាន់បរលោកទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វនេះ
 មានចិត្តជាមូលហេតុ ។ ភិក្ខុនោះ ដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា បាបកម្ម
 ឯណាមួយ ដែលអាត្មាអញ បានធ្វើហើយ ដោយករដកាយនេះ
 ក្នុងកាលមុន បាបកម្មទាំងអស់នោះ អាត្មាអញត្រូវទទួលផល ក្នុង
 លោកនេះ បាបកម្មនោះនឹងលែងមានតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ ដែលភិក្ខុអ្នកមានប្រាជ្ញា ក្នុងសាសនានេះ កាល
 មិនបានពិចារណា ឃើញច្បាស់នូវវិមុត្តិគឺអរហត្តផលតទៅ ចម្រើនហើយ
 យ៉ាងនេះ ក៏រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីជាអនាគាតិធម៌ ។

[៩៧] គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូល
 ទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់
 ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ សោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ
 ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភោ កោតម ហេតុ
 កោ បច្ចុយោ យេនមិដេកេច្ចេ សត្តា កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា អចាយំ ទុក្កតី វិទិចាតំ និរយំ
 ឧបបជ្ជន្តីតិ ។ អធម្មចរិយវិសមចរិយាហេតុ ខោ
 ព្រាហ្មណា ឯវមិដេកេច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្ម-
 រណា អចាយំ ទុក្កតី វិទិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។
 កោ បន ភោ កោតម ហេតុ កោ បច្ចុយោ
 យេនមិដេកេច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 សុកតី សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។ ធម្មចរិយ-
 សមចរិយាហេតុ ខោ ព្រាហ្មណា ឯវមិដេកេច្ចេ សត្តា
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ
 ឧបបជ្ជន្តិ^(១) ។ ន ខោ អហំ ឥមស្ស កោតោ កោត-
 មស្ស សង្ខតេន កាសិតស្ស វិត្តារេន អត្ថំ អាជាជានិ

១ ឱ. ម. ឧបបជ្ជន្តីតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

លុះព្រាហ្មណ៍នោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ទូលសួរព្រះមាន
 ព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ
 ដែលនាំឲ្យពួកសត្វខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែង
 ទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុនៃការ
 មិនប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះគោតម
 ដ៏ចម្រើន ចុះអ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យសត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 បែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតឯសុគតិស្លឹក ទេវលោក ។
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ សត្វទាំងឡាយ ពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លុះបែកធ្លាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតឯសុគតិស្លឹក ទេវលោក ព្រោះហេតុនៃការ
 ប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តស្មើយ៉ាងនេះឯង ។ ភាសិតសង្ខេបរបស់ព្រះ-
 គោតមដ៏ចម្រើននេះខ្ញុំព្រះអង្គ មិនដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីដោយពិស្តារបានទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សាធុ មេ កវំ កោតមោ តថា ធម្មំ នេសេតុ
 យថាហំ ឥមស្ស កោតោ កោតមស្ស សង្ខត្តេន
 ភាសិតស្ស វិត្តារេន អត្ថំ អាជានេយ្យន្តិ ។
 តេនហិ ព្រាហ្មណ សុណាហិ សាធុកំ មនសិក-
 រោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ កោតិ ខោ សោ
 ព្រាហ្មណោ ភកវតោ បច្ចុស្សោសិ ។ ភកវា ឯតទ-
 រោច តិវិដំ ខោ ព្រាហ្មណ កាយេន អធម្មចរិយ-
 វិសមចរិយា ហោតិ ចតុត្វិដំ វាចាយ អធម្មចរិយ-
 វិសមចរិយា ហោតិ តិវិដំ មនសា អធម្មចរិយ-
 វិសមចរិយា ហោតិ ។

កថញ្ច ព្រាហ្មណ តិវិដំ កាយេន អធម្មចរិយ-
 វិសមចរិយា ហោតិ ។ មេ ។ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ
 តិវិដំ កាយេន អធម្មចរិយវិសមចរិយា ហោតិ ។

កថញ្ច ព្រាហ្មណ ចតុត្វិដំ វាចាយ អធម្មចរិយ-
 វិសមចរិយា ហោតិ ។ មេ ។ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ
 ចតុត្វិដំ វាចាយ អធម្មចរិយវិសមចរិយា ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ភាសិតសង្ខេបរបស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើននេះ ខ្ញុំព្រះអង្គ គប្បីដឹងនូវសេចក្តី
 ដោយពិស្តារបានយ៉ាងណា សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន សម្តែងធម៌យ៉ាងនោះ
 ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យទាន ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកស្តាប់
 ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ
 ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
 ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងដូច្នោះថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការមិនប្រព្រឹត្ត
 ធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយកាយមាន ៣ យ៉ាង ការមិន
 ប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើដោយវាចា ៤ យ៉ាង ការមិន
 ប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើដោយចិត្ត ៣ យ៉ាង ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការមិនប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយ
 កាយ មាន ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការមិន
 ប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយកាយ ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការមិនប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយ
 វាចា ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការមិនប្រព្រឹត្ត
 ធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយវាចា ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ បឋមវគ្គោ

កថញ្ច ព្រាហ្មណ តិរិដំ មនសា អធម្មចរិយ-
 វិសមចរិយា ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ
 តិរិដំ មនសា អធម្មចរិយវិសមចរិយា ហោតិ ។
 ឯវំ អធម្មចរិយវិសមចរិយាហោតុ ខោ ព្រាហ្មណ
 ឯវមិដេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 អចាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋន្តិ ។ តិរិដំ
 ខោ ព្រាហ្មណ កាយេន ធម្មចរិយសមចរិយា
 ហោតិ ចតុត្វិដំ វាចាយ ធម្មចរិយសមចរិយា
 ហោតិ តិរិដំ មនសា ធម្មចរិយសមចរិយា ហោតិ ។

កថញ្ច ព្រាហ្មណ តិរិដំ កាយេន ធម្មចរិយ-
 សមចរិយា ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ
 តិរិដំ កាយេន ធម្មចរិយសមចរិយា ហោតិ ។

កថញ្ច ព្រាហ្មណ ចតុត្វិដំ វាចាយ ធម្មចរិយ-
 សមចរិយា ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ
 ចតុត្វិដំ វាចាយ ធម្មចរិយសមចរិយា ហោតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក បឋមវគ្គ

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ចុះការមិនប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយ
 ចិត្តមាន ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការមិនប្រព្រឹត្ត
 ធម៌និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ ដោយចិត្ត មាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្ចាស់
 ព្រាហ្មណ៍ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ
 រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុនៃការ
 មិនប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តមិនស្មើ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 ការប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយកាយ ៣ យ៉ាង ការប្រព្រឹត្តធម៌
 និងការប្រព្រឹត្តស្មើដោយវាចា ៤ យ៉ាង ការប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្ត
 ស្មើ ដោយចិត្ត ៣ យ៉ាង ។

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយកាយ
 មាន ៣ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការប្រព្រឹត្ត
 ធម៌ និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយកាយ ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយវាចា
 មាន ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ការប្រព្រឹត្តធម៌
 និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយវាចា ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

កថញ្ច ព្រាហ្មណ តិវិដំ មនសា ធម្មចរិយ-
សមចរិយា ហោតិ ។ យេ ។ ឯវំ ខោ ព្រាហ្មណ
តិវិដំ មនសា ធម្មចរិយសមចរិយា ហោតិ ។
ឯវំ ធម្មចរិយសមចរិយាហោតុ ខោ ព្រាហ្មណ ឯវ-
មិទេកច្ចេ សត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
សុភតី សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជន្តីតិ ។ អភិក្កន្តំ
កោ កោតម ។ យេ ។ ឧទាសកំ មំ ភវំ កោតមោ
ធាវេតុ អជ្ជតក្កេ ចាណុបេតំ សរណំ ភតន្តិ ។

បឋមោ បឋមវគ្គោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការប្រព្រឹត្តធម៌ និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយចិត្ត
 មាន ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បេ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ការប្រព្រឹត្ត
 ធម៌និងការប្រព្រឹត្តស្មើ ដោយចិត្ត ៣ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 ព្រាហ្មណ៍ សត្វពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ
 រមែងទៅកើតឯសុគតិស្លឹក ទេវលោក ព្រោះហេតុនៃការប្រព្រឹត្តធម៌និង
 ការប្រព្រឹត្តស្មើ យ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពីរោះ
 ណាស់ ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជា
 ឧបាសកដល់នូវសរណៈស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

ចប់ បឋមវគ្គទី ១ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

[៩៨] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ
យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ
ទសហិ ។ ចាលាភិចាតិ ហោតិ អទិន្នាទាយិ ហោតិ
កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ
បិសុណាវាចោ ហោតិ ធម្មសាវាចោ ហោតិ សម្មប្ប-
លាបិ ហោតិ អភិជ្ឈាលុ ហោតិ ព្យាបន្នចិត្តោ
ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
ទសហិ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ
ឯវំ និរយេ ។ ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ
យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សត្តេ ។ កតមេហិ ទសហិ ។
ចាលាភិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិន្នាទាទា
បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ
មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ
បដិវិរតោ ហោតិ ធម្មសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ

ទុតិយវគ្គ ទី ២

[៩៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរកដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។
គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ ជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ១ ជាអ្នក
ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកពោលនូវពាក្យកុហក ១ ជាអ្នក
ពោលនូវពាក្យញុះញង់ ១ ជាអ្នកពោលនូវពាក្យអាក្រក់ ១ ជាអ្នកពោល
នូវពាក្យរោយរាយ ឥតប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកច្រើនដោយការសម្លឹងរំពៃ
ចំពោះទ្រព្យអ្នកដទៃ ១ ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ ១ ជាអ្នកយល់ខុស ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង នឹង
ធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំ
យកទៅតម្កល់ទុក ។ ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកវៀរ
ចាកបុណ្ណតិបាត ១ វៀរចាកអទិន្នាទាន ១ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១
វៀរចាកមុសាវាទ ១ វៀរចាកបិសុណាវាចា ១ វៀរចាកផុសវាចា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មប្បុរាថា បដិវិរតោ ហោតិ អនកិដ្ឋាលុ
 ហោតិ អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិកោ
 ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទសហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[៩៩] វីសតិយា ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ វីស-
 តិយា ។ អត្តនា ច ចាណាតិចាតី ហោតិ បរញ្ច
 ចាណាតិចាតេ សមាទបេតិ អត្តនា ច អទិដ្ឋាទាយី
 ហោតិ បរញ្ច អទិដ្ឋាទានេ សមាទបេតិ អត្តនា
 ច កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ បរញ្ច កាមេសុ
 មិច្ឆាចារេ សមាទបេតិ អត្តនា ច មុសាវាទី
 ហោតិ បរញ្ច មុសាវាទេ សមាទបេតិ អត្តនា
 ច បិសុណាវាចោ ហោតិ បរញ្ច បិសុណាយ
 វាចាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច ឝរុសាវាចោ
 ហោតិ បរញ្ច ឝរុសាយ វាចាយ សមាទបេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

វៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ១ ជាអ្នកមិនច្រើនដោយអភិជ្ឈា ១ មានចិត្តមិន
ព្យាបាទ ១ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយ
ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅ
តម្កល់ទុក ។

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ២០ យ៉ាង នឹង
ធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ២០ យ៉ាង តើ
អ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការ
សម្លាប់សត្វ ១ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
អ្នកដទៃ ក្នុងការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ១ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
ទាំងឡាយដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
ទាំងឡាយ ១ ពោលពាក្យកុហក ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ
ក្នុងការពោលពាក្យកុហក ១ ពោលពាក្យញុះញង់ ដោយខ្លួនឯង ១
បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យញុះញង់ ១ ពោលពាក្យអាក្រក់
ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យអាក្រក់ ១

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុតិយវគ្គោ

អត្តនា ច សម្មប្បលាបី ហោតិ បរញ្ច សម្មប្បលាបេ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច អភិជ្ឈាលុ ហោតិ បរញ្ច
 អភិជ្ឈាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច ព្យាបន្នចិត្តោ
 ហោតិ បរញ្ច ព្យាបាទេ សមាទបេតិ អត្តនា ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ-
 កោ ហោតិ បរញ្ច មិច្ឆាទិដ្ឋិយា សមាទបេតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ វីសតិយា ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ វីសតិយា ភិក្ខុវេ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។
 កតមេហិ វីសតិយា ។ អត្តនា ច ចាលាភិចាតា
 បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច ចាលាភិចាតា វេមណិយា
 សមាទបេតិ អត្តនា ច អទិដ្ឋាទាតា បដិវិរតោ
 ហោតិ បរញ្ច អទិដ្ឋាទាតា វេមណិយា សមាទបេតិ
 អត្តនា ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ
 បរញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណិយា សមាទបេតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុតិយវគ្គ

ពោលពាក្យតតប្រយោជន៍ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការ
 ពោលពាក្យតតប្រយោជន៍ ១ ច្រើនដោយអភិជ្ឈា ដោយខ្លួនឯង ១
 បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងអភិជ្ឈា ១ មានចិត្តព្យាបាទដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នក
 ដទៃ ក្នុងការព្យាបាទ ១ ជាអ្នកយល់ខុស ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នក
 ដទៃ ក្នុងការយល់ខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកប
 ដោយធម៌ ២០ យ៉ាងនេះឯង នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅ
 ទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ២០ យ៉ាង
 នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។ ធម៌ ២០ យ៉ាង
 តើអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នករៀនចាកបាណាតិបាត ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នក
 ដទៃ ក្នុងការរៀនចាកបាណាតិបាត ១ រៀនចាកអទិន្នាទានដោយខ្លួនឯង ១
 បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការរៀនចាកអទិន្នាទាន ១ រៀនចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ
 ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការរៀនចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្តនា ច មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច មុសា-
 វាទា វេមណិយា សមាទបេតិ អត្តនា ច បិសុណាយ
 វាទាយ បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច បិសុណាយ វាទាយ
 វេមណិយា សមាទបេតិ អត្តនា ច ធុរុសាយ
 វាទាយ បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច ធុរុសាយ វាទាយ
 វេមណិយា សមាទបេតិ អត្តនា ច សម្មប្បុលាទា
 បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច សម្មប្បុលាទា វេមណិយា
 សមាទបេតិ អត្តនា ច អនកិជ្ឈាលុ ហោតិ បរញ្ច
 អនកិជ្ឈាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច អព្យាបន្នចិត្តោ
 ហោតិ បរញ្ច អព្យាទាទេ សមាទបេតិ អត្តនា ច
 សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ បរញ្ច សម្មាទិដ្ឋិយា សមាទ-
 បេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ វិសតិយា ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[១០០] តីសាយ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ តីសាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

វៀរចាកមុសាវាទ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាក
មុសាវាទ ១ វៀរចាកបិសុណាវាចា ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុង
ការវៀរចាកបិសុណាវាចា ១ វៀរចាកផរុសវាចា ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
អ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកផរុសវាចា ១ វៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ដោយខ្លួន
ឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ១ ជាអ្នកមិន
ច្រើនដោយអភិជ្ឈា ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងអនភិជ្ឈា ១
មិនមានចិត្តព្យាបាទ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការមិនព្យាបាទ ១
ជាសម្មាទិដ្ឋិ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ២០ យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើត
ឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។

[១០០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៣០ យ៉ាងនឹង
ធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ៣០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុតិយវគ្គោ

អត្តនា ច ចាណាតិចាតី ហោតិ បរញ្ច ចាណា-
តិចាតេ សមាទបេតិ ចាណាតិចាតេ ច សម-
នុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច អទិន្នាទាយី ហោតិ
បរញ្ច អទិន្នាទានេ សមាទបេតិ អទិន្នាទានេ ច
សមនុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច កាមេសុ មិច្ឆាចារី
ហោតិ បរញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារេ សមាទបេតិ
កាមេសុ មិច្ឆាចារេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា
ច មុសាវាទី ហោតិ បរញ្ច មុសាវាទេ សមាទបេតិ
មុសាវាទេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច បិសុ-
ណាវាចោ ហោតិ បរញ្ច បិសុណាយ វាចាយ សមា-
ទបេតិ បិសុណាយ ច វាចាយ សមនុញ្ញោ ហោតិ
អត្តនា ច ឝរុសាវាចោ ហោតិ បរញ្ច ឝរុសាយ វាចាយ
សមាទបេតិ ឝរុសាយ ច វាចាយ សមនុញ្ញោ ហោតិ
អត្តនា ច សម្មប្បលាបី ហោតិ បរញ្ច សម្មប្បលាបេ
សមាទបេតិ សម្មប្បលាបេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុតិយវគ្គ

គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការសម្លាប់
 សត្វ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការសម្លាប់សត្វ ១ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ
 ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ១
 ពេញចិត្ត ក្នុងការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ១ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុង
 កាមទាំងឡាយ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស
 ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១
 ពោលពាក្យកុហក ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យ
 កុហក ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យកុហក ១ ពោលពាក្យញុះញង់
 ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃក្នុងការពោលពាក្យញុះញង់ ១ ពេញចិត្ត ក្នុង
 ការពោលពាក្យញុះញង់ ១ ពោលពាក្យអាក្រក់ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នក
 ដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យអាក្រក់ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យអាក្រក់ ១
 ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោល
 ពាក្យឥតប្រយោជន៍ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្តនា ច អភិជ្ឈាលុ ហោតិ បរញ្ច អភិជ្ឈាយ
សមាទបេតិ អភិជ្ឈាយ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ
អត្តនា ច ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ បរញ្ច ព្យាទានេ
សមាទបេតិ ព្យាទានេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ
អត្តនា ច មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ បរញ្ច មិច្ឆា-
ទិដ្ឋិយា ច សមាទបេតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ច សម-
នុញ្ញោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ តីសាយ
ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាកតំ ជិក្ខុត្តោ ឯវំ
និរយេ ។ តីសាយ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
យថាកតំ ជិក្ខុត្តោ ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ
តីសាយ ។ អត្តនា ច ចាណាតិចាតា បជិវិតោ
ហោតិ បរញ្ច ចាណាតិចាតា វេមណិយា សមាទ-
បេតិ ចាណាតិចាតា វេមណិយា ច សមនុញ្ញោ
ហោតិ អត្តនា ច អទិន្នាទាណា បជិវិតោ
ហោតិ បរញ្ច អទិន្នាទាណា វេមណិយា សមាទបេតិ
អទិន្នាទាណា វេមណិយា ច សមនុញ្ញោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ច្រើនសម្លឹងរំពៃ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការសម្លឹងរំពៃ ១
 ពេញចិត្ត ក្នុងការសម្លឹងរំពៃ ១ មានចិត្តគំក្លិន ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
 អ្នកដទៃ ក្នុងការគំក្លិន ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការគំក្លិន ១ យល់ខុស ដោយ
 ខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការយល់ខុស ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការ
 យល់ខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៣០
 យ៉ាងនេះឯង នឹងធ្លាក់ទៅ ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៣០ យ៉ាង នឹងទៅកើត
 ឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។ ធម៌ ៣០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។
 គឺជាអ្នករៀនចាកបាណាតិបាត ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុង
 ការរៀនចាកបាណាតិបាត ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការរៀនចាកបាណាតិបាត ១
 រៀនចាកអទិន្នាទាន ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការ
 រៀនចាកអទិន្នាទាន ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការរៀនចាកអទិន្នាទាន ១

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុតិយវគ្គោ

អត្តនា ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ
បរញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណិយា សមាទបេតិ
កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណិយា ច សមនុញ្ញោ
ហោតិ អត្តនា ច មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ
បរញ្ច មុសាវាទា វេមណិយា ច សមាទបេតិ
មុសាវាទា វេមណិយា ច សមនុញ្ញោ ហោតិ
អត្តនា ច បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ
បរញ្ច បិសុណាយ វាចាយ វេមណិយា ច សមាទ-
បេតិ បិសុណាយ វាចាយ វេមណិយា ច សម-
នុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច ធម្មសាយ វាចាយ
បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច ធម្មសាយ វាចាយ វេម-
ណិយា សមាទបេតិ ធម្មសាយ ច វាចាយ វេម-
ណិយា សមនុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច សម្មប្បលាទា
បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច សម្មប្បលាទា វេមណិយា
ច សមាទបេតិ សម្មប្បលាទា វេមណិយា ច
សមនុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច អនភិជ្ឈាលុ ហោតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុតិយវគ្គ

វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរ
 ចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១
 វៀរចាកមុសាវាទ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកមុសា-
 វាទ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការវៀរចាកមុសាវាទ ១ វៀរចាកបិសុណាវាចា ដោយ
 ខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកបិសុណាវាចា ១ ពេញចិត្ត
 ក្នុងការវៀរចាកបិសុណាវាចា ១ វៀរចាកផុសវាចា ដោយខ្លួនឯង ១
 បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកផុសវាចា ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការវៀរចាក
 ផុសវាចា ១ វៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
 អ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការវៀរ
 ចាកសម្មប្បលាបៈ ១ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា ដោយខ្លួនឯង ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

បរញ្ច អនកិដ្ឋាយ សមាទបេតិ អនកិដ្ឋាយ ច
 សមនុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ
 បរញ្ច អព្យាចានេ សមាទបេតិ អព្យាចានេ ច សម-
 នុញ្ញោ ហោតិ អត្តនា ច សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ
 បរញ្ច សម្មាទិដ្ឋិយា សមាទបេតិ សម្មាទិដ្ឋិយា ច
 សមនុញ្ញោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 តីសាយ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ
 វរំ សក្កេតិ ។

[១០១] ចត្តាជ្ឈីសាយ^(១) ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សម-
 ន្នាគតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ និរយេ ។
 កតមេហិ ចត្តាជ្ឈីសាយ ។ អត្តនា ច ចាណា-
 តិទាតី ហោតិ បរញ្ច ចាណាតិទាតេ សមាទបេតិ
 ចាណាតិទាតេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ ចាណាតិ-
 ទាតស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច អទិដ្ឋា-
 នាយី ហោតិ បរញ្ច អទិដ្ឋានានេ សមាទបេតិ

១ ឱ. ម. ចត្តាវីសាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការមិនមានអភិជ្ឈា ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការមិនមាន
អភិជ្ឈា ១ មានចិត្តមិនព្យាបាទ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុង
ការមិនព្យាបាទ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការមិនព្យាបាទ ១ យល់ត្រូវ ដោយ
ខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការយល់ត្រូវ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការយល់
ត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៣០
យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើតឯស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។

[១០១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាង
នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ធម៌ ៤០ យ៉ាង តើ
អ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុង
ការសម្លាប់សត្វ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការសម្លាប់សត្វ ១ ពោលសរសើរ
គុណ នៃការសម្លាប់សត្វ ១ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ដោយខ្លួន
ឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនឲ្យ ១

អទិដ្ឋានានេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ អទិដ្ឋានានស្ស
 ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច កាមេសុ មិច្ឆាចារី
 ហោតិ បរញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារេ សមាទបេតិ
 កាមេសុ មិច្ឆាចារេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច មុសាវាទី
 ហោតិ បរញ្ច មុសាវាទេ សមាទបេតិ មុសាវាទេ ច សម-
 នុញ្ញោ ហោតិ មុសាវាទស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា
 ច បិសុណាវាទោ ហោតិ បរញ្ច បិសុណាយ វាចាយ
 សមាទបេតិ បិសុណាយ ច វាចាយ សមនុញ្ញោ
 ហោតិ បិសុណាយ ច វាចាយ វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា
 ច ឝរុសាវាទោ ហោតិ បរញ្ច ឝរុសាយ វាចាយ សមា-
 ទបេតិ ឝរុសាយ ច វាចាយ សមនុញ្ញោ ហោតិ
 ឝរុសាយ ច វាចាយ វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច
 សម្មប្បលាបី ហោតិ បរញ្ច សម្មប្បលាបេ សមាទបេតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុតិយវគ្គ

ពេញចិត្ត ក្នុងការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនឲ្យ ១ ពោលសរសើរ
 គុណ នៃការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនឲ្យ ១ ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១
 ពោលសរសើរគុណ នៃការប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ ពោល
 ពាក្យកុហក ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យកុហក ១
 ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យកុហក ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការ
 ពោលពាក្យកុហក ១ ពោលពាក្យញុះញង់ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
 អ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យញុះញង់ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យ
 ញុះញង់ ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការពោលពាក្យញុះញង់ ១
 ពោលពាក្យអាក្រក់ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យ
 អាក្រក់ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យអាក្រក់ ១ ពោលសរសើរ
 គុណ នៃការពោលពាក្យអាក្រក់ ១ ពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ដោយ
 ខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការពោលពាក្យ ឥតប្រយោជន៍ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

សម្មប្បុលាមេ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ សម្មប្បុ-
 លាមស្ស^(១) ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច
 អភិជ្ឈាសុ ហោតិ បរញ្ច អភិជ្ឈាយ សមាទមេតិ
 អភិជ្ឈាយ ច សមនុញ្ញោ ហោតិ អភិជ្ឈាយ ច
 វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច ព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ
 បរញ្ច ព្យាចានេ សមាទមេតិ ព្យាចានេ ច សម-
 នុញ្ញោ ហោតិ ព្យាចានស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្ត-
 នា ច មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ បរញ្ច មិច្ឆាទិដ្ឋិយា
 សមាទមេតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ច សមនុញ្ញោ ហោតិ
 មិច្ឆាទិដ្ឋិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ ចត្តាឡីសាយ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ យថា-
 ភតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ ចត្តាឡីសាយ ភិក្ខុវេ
 ធម្មេហិ សមន្តាគតោ យថាភតំ និក្ខិត្តោ
 ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ ចត្តាឡីសាយ ។

១ ម. សម្មប្បុលាបាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ពេញចិត្ត ក្នុងការពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ១ ពោលសរសើរគុណ
នៃការពោលពាក្យឥតប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈា ដោយខ្លួន
ឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងអភិជ្ឈា ១ ពេញចិត្ត ក្នុងអភិជ្ឈា ១
ពោលសរសើរគុណ នៃអភិជ្ឈា ១ មានចិត្តព្យាបាទ ដោយខ្លួនឯង ១
បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការព្យាបាទ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការព្យាបាទ ១ ពោល
សរសើរគុណ នៃការព្យាបាទ ១ យល់ខុស ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
អ្នកដទៃ ក្នុងការយល់ខុស ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការយល់ខុស ១
ពោលសរសើរគុណ នៃការយល់ខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាងនេះឯង នឹងធ្លាក់ទៅ ក្នុង
នរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
ប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាង នឹងទៅកើត ឯស្ថានសួគ៌ ដូចជា
គេនាំយកទៅ តម្កល់ទុក ។ ធម៌ ៤០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុតិយវគ្គោ

អត្តនា ច ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ
បរញ្ច ចាណាតិចាតា វេមណិយា សមាទបេតិ
ចាណាតិចាតា វេមណិយា ច សមនុញ្ញោ ហោតិ
ចាណាតិចាតា វេមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា
ច អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច អទិន្នាទានា
វេមណិយា សមាទបេតិ អទិន្នាទានា វេមណិយា
ច សមនុញ្ញោ ហោតិ អទិន្នាទានា វេមណិយា
ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា
បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេម-
ណិយា សមាទបេតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណិយា
ច សមនុញ្ញោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេម-
ណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច មុសាវាទា
បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច មុសាវាទា វេមណិយា
សមាទបេតិ មុសាវាទា វេមណិយា ច សមនុញ្ញោ
ហោតិ មុសាវាទា វេមណិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុតិយវគ្គ

គឺជាអ្នករៀនចាកបុណ្យភិបាត ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុង
 ការរៀនចាកបុណ្យភិបាត ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការរៀនចាកបុណ្យភិបាត ១
 ពោលសរសើរគុណ នៃការរៀនចាកបុណ្យភិបាត ១ រៀនចាកអទិន្នាទាន
 ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការរៀនចាកអទិន្នាទាន ១
 ពេញចិត្ត ក្នុងការរៀនចាកអទិន្នាទាន ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការ
 រៀនចាកអទិន្នាទាន ១ រៀនចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ដោយខ្លួនឯង ១
 បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការរៀនចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ ពេញចិត្ត ក្នុង
 ការរៀនចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការរៀនចាក
 កាមេសុមិច្ឆាចារ ១ រៀនចាកមុសាវាទ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
 អ្នកដទៃ ក្នុងការរៀនចាកមុសាវាទ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការរៀនចាក
 មុសាវាទ ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការរៀនចាកមុសាវាទ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

អត្តនា ច បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ
បរញ្ច បិសុណាយ វាចាយ វេមណិយា សមាទ-
មេតិ បិសុណាយ វាចាយ វេមណិយា ច សម-
នុញ្ញោ ហោតិ បិសុណាយ វាចាយ វេមណិយា
ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច ធុរុសាយ វាចាយ
បដិវិរតោ ហោតិ បរញ្ច ធុរុសាយ វាចាយ វេម-
ណិយា សមាទមេតិ ធុរុសាយ វាចាយ វេមណិយា ច
សមនុញ្ញោ ហោតិ ធុរុសាយ វាចាយ វេមណិយា
ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច សម្មប្បលាទា បដិ-
វិរតោ ហោតិ បរញ្ច សម្មប្បលាទា វេមណិយា
ច សមាទមេតិ សម្មប្បលាទា វេមណិយា ច
សមនុញ្ញោ ហោតិ សម្មប្បលាទា វេមណិយា
ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា ច អនកិដ្ឋាលុ
ហោតិ បរញ្ច អនកិដ្ឋាយ សមាទមេតិ អនកិដ្ឋាយ
ច សមនុញ្ញោ ហោតិ អនកិដ្ឋាយ ច វណ្ណំ
ភាសតិ អត្តនា ច អព្យាបន្នចិត្តោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

វៀរចាកបិសុណាវាចា ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរ
ចាកបិសុណាវាចា ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការវៀរចាកបិសុណាវាចា ១
ពោលសរសើរគុណ នៃការវៀរចាកបិសុណាវាចា ១ វៀរចាកផុសវាចា
ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកផុសវាចា ១ ពេញចិត្ត
ក្នុងការវៀរចាក ផុសវាចា ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការវៀរចាក
ផុសវាចា ១ វៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ដោយខ្លួនឯង ១ បបួល
អ្នកដទៃ ក្នុងការវៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការវៀរចាក
សម្មប្បលាបៈ ១ ពោលសរសើរគុណ នៃការវៀរចាកសម្មប្បលាបៈ ១
ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈា ដោយខ្លួនឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការ
មិនមានអភិជ្ឈា ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការមិនមានអភិជ្ឈា ១ ពោលសរសើរ
គុណ នៃការមិនមានអភិជ្ឈា ១ មិនមានចិត្តព្យាបាទ ដោយខ្លួនឯង ១

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុតិយវគ្គោ

បរញ្ច អព្យាចារេ សមាទយេតិ អព្យាចារេ ច សមនុ-
 ញ្ញោ ហោតិ អព្យាចារេស្ស ច វណ្ណំ ភាសតិ អត្តនា
 ច សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ បរញ្ច សម្មាទិដ្ឋិយា សមាទ-
 យេតិ សម្មាទិដ្ឋិយា ច សមនុញ្ញោ ហោតិ សម្មា-
 ទិដ្ឋិយា ច វណ្ណំ ភាសតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ចត្តាឡីសាយ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ យថាកតំ
 ជិក្ខុត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[១០២] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ
 ខតំ ឧបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ... អក្ខតំ អនុបហតំ
 អត្តានំ បរិហារតិ... វិសតិយា ភិក្ខុវេ... តីសាយ
 ភិក្ខុវេ... ចត្តាឡីសាយ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាក-
 តោ ខតំ ឧបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ... អក្ខតំ
 អនុបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ ។ យេ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ ចត្តាឡីសាយ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ អក្ខតំ
 អនុបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុតិយវគ្គ

បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការមិនព្យាបាទ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការមិនព្យាបាទ ១
ពោលសរសើរគុណ នៃការមិនព្យាបាទ ១ ជាអ្នកយល់ត្រូវ ដោយខ្លួន
ឯង ១ បបួលអ្នកដទៃ ក្នុងការយល់ត្រូវ ១ ពេញចិត្ត ក្នុងការយល់ត្រូវ ១
ពោលសរសើរគុណ នៃការយល់ត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើត ឯស្ថានសួគ៌
ដូចគេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។

[១០២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង
ឈ្មោះថា រក្សាទុកនូវខ្លួន ដែលមានកុសលធម៌គាស់រំលើង ផ្តាច់ផ្តិល
ចោលហើយ ... ឈ្មោះថា រក្សាទុកនូវខ្លួន ដែលមានកុសលធម៌
មិនបានគាស់រំលើង ផ្តាច់ផ្តិលចោលហើយ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ២០ យ៉ាង ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
ប្រកបដោយធម៌ ៣០ យ៉ាង ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយ
ធម៌ ៤០ យ៉ាង ឈ្មោះថា រក្សាទុកនូវខ្លួន ដែលមានកុសលធម៌គាស់
រំលើង ផ្តាច់ផ្តិលចោលហើយ ... ឈ្មោះថា រក្សាទុកនូវខ្លួន ដែលមាន
កុសលធម៌មិនបានគាស់រំលើង ផ្តាច់ផ្តិល ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា រក្សាទុកនូវខ្លួន ដែល
មានកុសលធម៌ មិនបានគាស់រំលើង ផ្តាច់ផ្តិលចោលឡើយ ។

ចប់ ទុតិយវគ្គ ទី ២ ។

តតិយោ តតិយវគ្គោ

[១០៣] ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាភតោ

ឥនេកកថោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ

ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ... ឥនេកកថោ

កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុភតី សក្កំ លោកំ

ឧបបជ្ជតិ... វិសតិយា ភិក្ខុវេ... តីសាយ ភិក្ខុវេ...

ចត្តាឡីសាយ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាភតោ ឥនេ-

កកថោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ ទុក្ខតី

វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ... ឥនេកកថោ កាយស្ស

ភេទា បរម្មរណា សុភតី សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ បេ ។

តតិយវគ្គ ទី ៣

[១០៣] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែង
ទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ... បុគ្គលខ្លះ ក្នុង
លោកនេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ឯសុគតិស្នត៍
ទេវលោក... ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ២០ យ៉ាង ...
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៣០ យ៉ាង ... ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាង
លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ
វិនិបាត នរក ... បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ឯសុគតិស្នត៍ ទេវលោក ។ លេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ តតិយវគ្គោ

ទសហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ពាលោ
 វេទិតព្វោ... បណ្ឌិតោ វេទិតព្វោ... វិសតិយា
 ភិក្ខុវេ... តិសាយ ភិក្ខុវេ... ចត្តាឡីសាយ ភិក្ខុវេ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ពាលោ វេទិតព្វោ... បណ្ឌិតោ
 វេទិតព្វោ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ចត្តាឡីសាយ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ បណ្ឌិតោ វេទិតព្វោ ។

តតិយោ តតិយវគ្គោ ។

(ឥមេសុ ចតុត្ថបញ្ចមេសុ វក្កេសុ សុត្តកណាមា
 មេយ្យាលវសេន វេទិតព្វា) ។

បញ្ចមបណ្ណាសក តតិយវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង គេគប្បី
 ដឹងថាជាបុគ្គលពាល ... គប្បីដឹងថាជាបណ្ឌិត ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គល ប្រកបដោយធម៌ ២០ យ៉ាង ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 ប្រកបដោយធម៌ ៣០ យ៉ាង ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកប
 ដោយធម៌ ៤០ យ៉ាង គេគប្បីដឹងថាជាបុគ្គលពាល ... គប្បីដឹងថាជា
 បណ្ឌិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៤០ យ៉ាង នេះឯង
 គេគប្បីដឹងថាជាបណ្ឌិត ។

ចប់ តតិយវគ្គ ទី ៣ ។

(ការរាប់នូវសូត្រ ក្នុងវគ្គ ទី ៤ និងវគ្គទី ៥ នេះ បណ្ឌិតគប្បីដឹង
 ដោយអំណាចបេយ្យាលៈ) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

[១០៤] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ទស ធម្មា
 ភាវេតញ្ច ។ កតមេ ទស ។ អសុភសញ្ញា មរណា-
 សញ្ញា អាហារេ បដិក្ខុលសញ្ញា សព្វលោកេ អន-
 ភិរតសញ្ញា អនិច្ចសញ្ញា អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ
 អនត្តសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាគសញ្ញា និរោធសញ្ញា ។
 រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ ទស ធម្មា ភាវេតញ្ចតិ ។

[១០៥] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ទស ធម្មា
 ភាវេតញ្ច ។ កតមេ ទស ។ អនិច្ចសញ្ញា អនត្តសញ្ញា
 អាហារេ បដិក្ខុលសញ្ញា សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា
 អដ្ឋិកសញ្ញា បុណ្យវកសញ្ញា វិជីលកសញ្ញា វិបុព្វកសញ្ញា
 វិច្ឆិទ្ធកសញ្ញា ឧទ្ធមាតកសញ្ញា ។ រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ ទស ធម្មា ភាវេតញ្ចតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រួសារិកាយ ទសកនិបាត

[១០៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាង បុគ្គលគប្បីចម្រើន
 ដើម្បីជីវិតច្បាស់ នូវរាគៈ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺអសុភសញ្ញា ១
 មរណសញ្ញា ១ អាហារេបដិក្ខុលសញ្ញា ១ សព្វលោកេអនភិរតសញ្ញា ១
 អនិច្ចសញ្ញា ១ អនិច្ចេទុក្ខសញ្ញា ១ ទុក្ខេអនត្តសញ្ញា ១ បហាន-
 សញ្ញា ១ វិរាគសញ្ញា ១ និរោធសញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បីជីវិតច្បាស់ នូវរាគៈ ។

[១០៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាង បុគ្គលគប្បីចម្រើន
 ដើម្បីជីវិតច្បាស់ នូវរាគៈ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺ អនិច្ច-
 សញ្ញា ១ អនត្តសញ្ញា ១ អាហារេ បដិក្ខុលសញ្ញា ១ សព្វលោកេ
 អនភិរតសញ្ញា ១ អដ្ឋិកសញ្ញា ១ បុឡវេកសញ្ញា ១ វិនីលកសញ្ញា ១
 វិបុព្វកសញ្ញា ១ វិច្ឆិទ្កកសញ្ញា ១ ឧទ្ធមាតកសញ្ញា ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បីជីវិតច្បាស់
 នូវរាគៈ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ តតិយវគ្គោ

[១០៦] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ទស ធម្មា
 ភាវេតព្វា ។ កតមេ ទស ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មា-
 សង្ក្កេយ្យា សម្មាវាចា សម្មាកម្មត្តោ សម្មាអាជីវោ
 សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សម្មាញ្ញា-
 ណំ សម្មាវិមុត្តិ ។ រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ
 ទស ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១០៧] រាគសុស ភិក្ខុវេ បរិញ្ញាយ បរិក្ខាយាយ បហា-
 ធាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ
 ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ^(១) ទស ធម្មា ភាវេតព្វា ។ បេ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ឥមេតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក តតិយវគ្គ

[១០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាង បុគ្គលគប្បីចម្រើន

ដើម្បីដឹងច្បាស់ នូវរាគៈ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១

សម្មាសង្កប្បៈ ១ សម្មាវាចា ១ សម្មាកម្មន្តៈ ១ សម្មាអាជីវៈ ១

សម្មាវាយាមៈ ១ សម្មាសតិ ១ សម្មាសមាធិ ១ សម្មាញាណៈ ១

សម្មាវិមុត្តិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ បុគ្គល

គប្បីចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់ នូវរាគៈ ។

[១០៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាង បុគ្គលគប្បីចម្រើន

ដើម្បីកំណត់ដឹង អស់រលីង លះបង់ អស់ទៅ សូន្យទៅ នឿយណាយ

រំលត់ ស្ងប់រម្ងាប់ លះចោល រលាស់ចោល នូវរាគៈ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទោសស្ស មោហស្ស កោដស្ស ឧបនាហស្ស
 មក្ខុស្ស បលាសស្ស ឥស្សាយ មច្ឆរិយស្ស
 មាយាយ សាថេយ្យស្ស ចម្កស្ស សារម្កស្ស មាណស្ស
 អតិមាណស្ស មទស្ស បមាណស្ស អភិញ្ញាយ
 បរិញ្ញាយ បរិក្ខាយាយ បហានាយ ខយាយ
 វយាយ វិរាតាយ និរោជាយ ឧបសមាយ ចាកាយ
 បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ ទស ធម្មា កាវេតព្វាតិ ។

បណ្ណាសកេ បញ្ចមោ ។

ទសកនិបាតោ និដ្ឋិតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់ កំណត់ដឹង អស់រលីង
 លះបង់ អស់ទៅ សូន្យទៅ នឿយណាយ រំលត់ ស្ងប់រម្ងាប់
 លះចោល រលាស់ចោល នូវទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ
 មក្ខៈ បលាសៈ ឥស្សា មច្ឆរិយៈ មាយា សាថេយ្យៈ ថម្មៈ
 សារម្មៈ មានៈ អតិមានៈ មទៈ បមាទៈ ។

ចប់ បណ្ណាសក ទី ៥ ។

ចប់ ទសកនិបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គក្កនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

[១០៨] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភកវា
សាវត្ថិយំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស
អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន
ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវា-
ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច កិមត្ថិ-
យានិ ភន្តេ កុសលានិ សីលានិ កិមានិសំសា-
នីតិ ។ អរិយ្យជិសារត្តានិ ខោ អានន្ទ កុសលានិ
សីលានិ អរិយ្យជិសារានិសំសានិ ។ អរិយ្យជិសារោ
បន ភន្តេ កិមត្ថិយោ កិមានិសំសោតិ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

សូមក្រាបបូជានុបដ្ឋាន ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

[១០៨] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន
ព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិត
ក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមាន
ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបបូជានុបដ្ឋានព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ
បានក្រាបបូជានុបដ្ឋានព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សីល
ទាំងឡាយ ជាកុសលមានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់ថា ម្ចាស់អានន្ទ សីលទាំងឡាយជាកុសលមានអរិប្បដិសារៈ (សេចក្តី
មិនក្តៅក្រហាយ) ជាប្រយោជន៍ មានអរិប្បដិសារៈជាអានិសង្ស ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អរិប្បដិសារៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អរិយ្យដិសាវោ	ខោ	អាណន្ទ	ចាមុដ្ឋត្តោ	ចាមុដ្ឋា-
និសំសោ	។	ចាមុដ្ឋំ	បន	ភន្តេ កិមត្តិយំ
កិមាណិសំសន្តិ	។	ចាមុដ្ឋំ	ខោ	អាណន្ទ បីតត្ថំ
បីតានិសំសំ	។	បីតិ	បន	ភន្តេ កិមត្តិយា
កិមាណិសំសាតិ	។	បីតិ	ខោ	អាណន្ទ បស្សន្ធត្តា
បស្សន្ធានិសំសា	។	បស្សន្ធិ	បន	ភន្តេ កិមត្តិយា
កិមាណិសំសាតិ	។	បស្សន្ធិ	ខោ	អាណន្ទ សុខត្តា
សុខានិសំសា	។	សុខំ	បន	ភន្តេ កិមត្តិយំ
កិមាណិសំសន្តិ	។	សុខំ	ខោ	អាណន្ទ សមាធត្ថំ
សមាធានិសំសំ	។	សមាធិ	បន	ភន្តេ កិមត្តិយោ
កិមាណិសំសោតិ	។	សមាធិ	ខោ	អាណន្ទ យថាក្ខតញ្ញា-
ណាទស្សនត្តោ		យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនានិសំសោ		។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ អវិប្បជិសារៈ មានបាមុជ្ជៈ (សេចក្តីរីករាយទន់)
 ជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 បាមុជ្ជៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ
 បាមុជ្ជៈ មានបីតិ (សេចក្តីរីករាយខ្លាំង) ជាប្រយោជន៍ មានបីតិ
 ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បីតិ មានអ្វីជាប្រយោជន៍
 មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ បីតិ មានបស្សន្ធិ (សេចក្តីស្ងប់
 រម្ងាប់) ជាប្រយោជន៍ មានបស្សន្ធិជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន បស្សន្ធិ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។
 ម្នាលអានន្ទ បស្សន្ធិ មានសុខៈជាប្រយោជន៍ មានសុខៈជាអានិសង្ស ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សុខៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។
 ម្នាលអានន្ទ សុខៈ មានសមាធិ (ការតាំងចិត្តមាំ) ជាប្រយោជន៍
 មានសមាធិ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សមាធិ មានអ្វី
 ជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ សមាធិ
 មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ (ការឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ដោយញ្ញាណ
 តាមពិត) ជាប្រយោជន៍ មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ បន ភន្តេ កិមត្ថិយំ
 កិមាទិសំសន្តិ ។ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ ខោ
 អាណន្ទ និព្វិទត្តំ និព្វិទានិសំសំ ។ និព្វិទា
 បន ភន្តេ កិមត្ថិយា កិមាទិសំសាតិ ។ និព្វិទា
 ខោ អាណន្ទ វិរាគត្តា វិរាតានិសំសា ។ វិរាតោ បន
 ភន្តេ កិមត្ថិយោ កិមាទិសំសោតិ ។ វិរាតោ ខោ
 អាណន្ទ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនត្តោ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនា-
 និសំសោតិ ។ ឥតិ ខោ អាណន្ទ កុសលានិ សីលានិ
 អរិប្បជិសារត្តានិ អរិប្បជិសារានិសំសានិ អរិប្បជិសា-
 រោ ចាមុដ្ឋត្តោ ចាមុដ្ឋានិសំសោ ចាមុដ្ឋំ បីតត្ថំ
 បីតានិសំសំ បីតិ បស្សន្តត្តា បស្សន្តានិសំសា
 បស្សន្តិ សុខត្តា សុខានិសំសា សុខំ សមា-
 ធត្ថំ សមាទានិសំសំ សមាទិ យថាក្ខតញ្ញា-
 ណាទស្សនត្តោ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនានិសំសោ

និស្សយវគ្គ ទី ១

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍
 មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
 មាននិព្វិទា (សេចក្តីនឿយណាយ) ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទា
 ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន និព្វិទា មានអ្វីជាប្រយោជន៍
 មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ និព្វិទា មានវិរាគៈ (ការប្រាស
 ចាកតម្រេក) ជាប្រយោជន៍ មានវិរាគៈ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វិរាគៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។
 ម្នាលអានន្ទ វិរាគៈ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ (បច្ចុវេក្ខណញ្ញាណ) ជា
 ប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ
 សីលទាំងឡាយជាកុសល មានអវិប្បជិសារៈជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បជិ-
 សារៈជាអានិសង្ស អវិប្បជិសារៈ មានបាមុជ្ជៈជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈ
 ជាអានិសង្ស បាមុជ្ជៈ មានបីតិជាប្រយោជន៍ មានបីតិជាអានិសង្ស
 បីតិ មានបស្សន្ធិជាប្រយោជន៍ មានបស្សន្ធិជាអានិសង្ស បស្សន្ធិ
 មានសុខៈ ជាប្រយោជន៍ មានសុខៈ ជាអានិសង្ស សុខៈ មានសមាធិ
 ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិជាអានិសង្ស សមាធិ មានយថាភូតញ្ញាណ-
 ទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ និព្វិនតំ និព្វិនានិសំសំ
 និព្វិនា វិរាគត្តា វិរាគានិសំសា វិរាគោ វិមុត្តិ-
 ញ្ញាណទស្សនត្តោ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនានិសំសោ ។
 ឥតិ ខោ អាណន្ទ កុសលានិ សីលានិ
 អនុបុព្វេន អរហត្តាយ បរិបូរេន្តីតិ^(១) ។

[១០៩] សីលវតោ ភិក្ខុវេ សីលសម្បទ្ខស្ស
 ន ចេតនាយ ករណីយំ អរិយ្យជិសារោ មេ ឧប្បជ្ជ-
 តូតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ សីលវតោ
 សីលសម្បទ្ខស្ស អរិយ្យជិសារោ ឧប្បជ្ជតិ ។ អរិយ្យជិ-
 សារិស្ស ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ ចាមុដ្ឋំ
 មេ ឧប្បជ្ជតូតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ អរិយ្យ-
 ជិសារិស្ស ចាមុដ្ឋំ ឧប្បជ្ជតិ ។ បមុទិតស្ស ភិក្ខុវេ ន
 ចេតនាយ ករណីយំ បីតិ មេ ឧប្បជ្ជតូតិ ។ ធម្មតា
 ឯសា ភិក្ខុវេ យំ បមុទិតស្ស បីតិ ឧប្បជ្ជតិ ។

១ ឱ. ម. អត្ថាយ បូរេន្តីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

យថាកូតញ្ញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទាជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទាជាអានិសង្ស
និព្វិទា មានវិរាគៈជាប្រយោជន៍ មានវិរាគៈជាអានិសង្ស វិរាគៈ មាន
វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈជាប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈជាអានិ-
សង្ស ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ សីលទាំងឡាយជាកុសល
តែងបរិបូណ៌ ដើម្បីព្រះអរហត្ត តាមលំដាប់ដោយប្រការ ដូច្នោះឯង ។

[១០៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌
ដោយសីល មិនគប្បីធ្វើដោយចេតនាថា អវិប្បដិសារៈ ចូរកើត
ដល់អាត្មាអញដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ តែង
កើតឡើង ដល់បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល នេះជា
ធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមិនមានវិប្បដិសារៈ មិនគប្បីធ្វើ
ដោយចេតនាថា បាមុជ្ជៈ ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញដូច្នោះទេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បាមុជ្ជៈ តែងកើតឡើងដល់បុគ្គលអ្នកមិនមានវិប្បដិសារៈ
នេះជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានបាមុជ្ជៈ មិនគប្បីធ្វើ
ដោយចេតនាថា បីតិ ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បីតិ តែងកើតឡើងដល់បុគ្គលមានបាមុជ្ជៈ នេះជាធម្មតា ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

បីតិមនស្ស ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ
 កាយោ មេ បស្សម្ពត្ថតិ ។ ធម្មតា ឯសា
 ភិក្ខុវេ យំ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ពត្ថតិ ។
 បស្សន្ទកាយស្ស ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ
 សុខំ វេទិយាមីតិ^(១) ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ
 បស្សន្ទកាយោ សុខំ វេទិយតិ ។ សុខិណោ ភិក្ខុវេ
 ន ចេតនាយ ករណីយំ ចិត្តំ មេ សមាធិយត្ថតិ ។
 ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ សុខិណោ ចិត្តំ សមាធិយ-
 តិ ។ សមាហិតស្ស ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ
 យថាក្ខតំ បដាណមិ បស្សាមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា
 ភិក្ខុវេ យំ សមាហិតោ យថាក្ខតំ បដាណតិ
 បស្សតិ ។ យថាក្ខតំ ភិក្ខុវេ ជាណតោ បស្សតោ
 ន ចេតនាយ ករណីយំ និព្វិជ្ជាមីតិ ។ ធម្មតា
 ឯសា ភិក្ខុវេ យំ យថាក្ខតំ ជាណំ បស្សំ និព្វិជ្ជតិ ។

១ ម. វេទយិស្សាមីតិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានបីតិចិត្ត មិនគប្បីធ្វើដោយចេតនាថា
 កាយរបស់អាត្មាអញ ចូរស្ងប់រម្ងាប់ ដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ កាយរបស់បុគ្គលមានបីតិចិត្ត តែងស្ងប់រម្ងាប់ នេះ
 ជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានកាយប្បស្សន្ធិ
 មិនគប្បីធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញទទួលសេចក្តីសុខដូច្នោះទេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានកាយប្បស្សន្ធិ តែងទទួលសេចក្តី
 សុខ នេះជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តី
 សុខ មិនគប្បីធ្វើដោយចេតនាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ចូរតាំងមាំ
 ដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចិត្តរបស់បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តី
 សុខតែងតាំងមាំ នេះជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 អ្នកមានសមាធិចិត្ត មិនគប្បីធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញដឹង
 អាត្មាអញឃើញ តាមពិតដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 មានសមាធិចិត្ត តែងដឹង តែងឃើញតាមពិត នេះជាធម្មតា ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលដឹង កាលឃើញតាមពិត មិនគប្បីធ្វើ
 ដោយចេតនាថា អាត្មាអញនឿយណាយដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលកាលដឹង កាលឃើញតាមពិត តែងនឿយណាយ នេះជាធម្មតា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

និព្វិន្ទស្ស^(១) ភិក្ខុវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ
 វិជ្ជាមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ
 និព្វិន្ទោ វិជ្ជតិ ។ វិរតចិត្តស្ស ភិក្ខុវេ
 ន ចេតនាយ ករណីយំ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ
 សច្ចិករោមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខុវេ យំ វិរតោ
 វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ សច្ចិករោតិ ។ ឥតិ ខោ
 ភិក្ខុវេ វិរតោ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនត្ថោ វិមុត្តិញ្ញាណា-
 ទស្សនានិសំសោ និព្វិទា វិរតត្ថា វិរតានិសំសា
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ និព្វិទត្ថំ និព្វិទានិសំសំ
 សមាធិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនត្ថោ យថាក្ខត-
 ញ្ញាណាទស្សនានិសំសោ សុខំ សមាធត្ថំ សមាធា-
 និសំសំ បស្សន្តិ សុខត្ថា សុខានិសំសា បីតិ
 បស្សន្តត្ថា បស្សន្តានិសំសា ចាមុដ្ឋំ បីតត្ថំ បីតា-
 និសំសំ អវិប្បដិសារោ ចាមុដ្ឋត្ថោ ចាមុដ្ឋានិសំសោ

១ ឱ. និព្វិន្ទស្ស ។ ម. និព្វិទស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនឿយណាយ មិនគប្បីធ្វើ ដោយចេតនាថា អាត្មាអញ ប្រាសចាកតម្រេកដូច្នោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល នឿយណាយប្រាសចាកតម្រេក នេះជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានចិត្តប្រាសចាកតម្រេក មិនគប្បីធ្វើ ដោយចេតនាថា អាត្មា អញ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ដូច្នោះទេ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល អ្នកប្រាសចាកតម្រេក តែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ នេះជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិរាគៈ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស និព្វិទា មានវិរាគៈជាប្រយោជន៍ មានវិរាគៈជាអានិសង្ស យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទា ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទា ជា អានិសង្ស សមាធិ មានយថាក្ខតញ្ញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មាន យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស សុខៈ មានសមាធិ ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជាអានិសង្ស បស្សន្ធិ មានសុខៈ ជាប្រយោជន៍ មាន សុខៈជាអានិសង្ស បីតិ មានបស្សន្ធិ ជាប្រយោជន៍ មានបស្សន្ធិជា អានិសង្ស បាមុជ្ជៈ មានបីតិជាប្រយោជន៍ មានបីតិ ជាអានិសង្ស អវិប្បដិសារៈ មានបាមុជ្ជៈ ជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈ ជាអានិសង្ស

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

កុសលានិ សីលានិ អរិយ្យជិសារត្តានិ អរិយ្យជិសា-
រានិសំសានិ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ ធម្មា^(១) ធម្មេ អភិ-
សន្នេន្តិ ធម្មា^(២) ធម្មេ បរិបូរេន្តិ អទារា ចារកមនាយាតិ ។

[១១០] ទុស្សីលស្ស ភិក្ខុវេ សីលវិបន្នស្ស ហា-
តូបនិសោ ហោតិ អរិយ្យជិសារោ អរិយ្យជិសារេ អសតិ
អរិយ្យជិសារវិបន្នស្ស ហាតូបនិសំ ហោតិ ចាមុជ្ជិ
ចាមុជ្ជេ អសតិ ចាមុជ្ជវិបន្នស្ស ហាតូបនិសា ហោតិ
បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបន្នស្ស ហាតូបនិសា
ហោតិ បស្សន្តិ បស្សន្តិយា អសតិ បស្សន្តិវិបន្នស្ស
ហាតូបនិសំ ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ
សុខវិបន្នស្ស ហាតូបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ
សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស
ហាតូបនិសំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាលាទស្សនំ

១-២ ឱ. ឯត្តន្តរេ ចសទ្ធោ អត្ថិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

សីលទាំងឡាយ ជាកុសល មានអវិប្បដិសារៈ ជាប្រយោជន៍ មាន
អវិប្បដិសារៈ ជាអានិសង្ស ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ តែងញ៉ាំងធម៌ទាំងឡាយ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
ធម៌ទាំងឡាយ តែងញ៉ាំងធម៌ទាំងឡាយ ឲ្យបរិបូណ៌ ដើម្បីចេញ អំពីទី
មិនមែនជាត្រើយ ទៅកាន់ត្រើយគឺព្រះនិព្វាន ដោយប្រការដូច្នោះ ។

[១១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល
តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ
មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈតែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ
នៃបាមុជ្ជៈ កាលបើបាមុជ្ជៈមិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកបាមុជ្ជៈតែងសាប-
សូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃបីតិ កាលបើបីតិ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកបីតិ
តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យនៃបស្សទ្ធិ កាលបើបស្សទ្ធិមិនមាន បុគ្គល
អ្នកវិបត្តិចាកបស្សទ្ធិ តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃសុខៈ កាលបើ
សុខៈមិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកសុខៈ តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ
នៃសម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិមិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកសម្មា-
សមាធិ តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនេ អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្ស-
 នវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ និព្វិទា និព្វិទាយ
 អសតិ និព្វិទាវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសោ ហោតិ វិរាគោ
 វិរាគេ អសតិ វិរាគវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ វិមុ-
 ត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ រុក្ខោ សា-
 ខាបលាសវិបន្នោ តស្ស បប្បជិកាមិ ន ចារិប្បី
 កច្ចតិ តចោមិ ផេត្តមិ សារោមិ ន ចារិប្បី កច្ចតិ
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស
 ហត្ថបនិសោ ហោតិ អវិប្បជិសារោ អវិប្បជិសារេ
 អសតិ អវិប្បជិសារវិបន្នស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ
 ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។ សីលវតោ ភិក្ខុវេ
 សីលសម្បទ្ធស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ
 អវិប្បជិសារោ អវិប្បជិសារេ សតិ អវិប្បជិ-
 សារសម្បទ្ធស្ស ឧបនិសសម្បទ្ធនំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិនមាន បុគ្គល អ្នកវិបត្តិចាក
 យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃនិព្វិទា
 កាលបើនិព្វិទា មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកនិព្វិទា តែងសាបសូន្យចាក
 ឧបនិស្ស័យ នៃវិរាគៈ កាលបើវិរាគៈមិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកវិរាគៈ
 តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ដូចជាដើមឈើ ដែលប្រាសចាកមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរ
 របស់ឈើនោះក្តី ក៏មិនដល់ នូវការពេញលេញ សំបកក្តី ស្រាយក្តី
 ខ្លឹមក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញលេញ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ
 នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ
 ចាកអវិប្បដិសារៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ លេ ។ នៃ
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌ ដោយសីល តែងបរិបូណ៌ ដោយ
 ឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈមាន បុគ្គលអ្នក
 បរិបូណ៌ដោយអវិប្បដិសារៈ តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ នៃបាមុជ្ជៈ

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ចាមុដ្ឋេ សតិ ចាមុដ្ឋេសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា
 ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ បីតិសម្បន្នស្ស
 ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បស្សន្តិ បស្សន្តិយា សតិ
 បស្សន្តិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ សុខំ
 សុខេ សតិ សុខសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ
 ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ
 សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនេ
 សតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនសម្បន្នស្ស ឧបនិស-
 សម្បន្នា ហោតិ និព្វិទា និព្វិទាយ សតិ និព្វិ-
 ទាសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ វិរាគោ
 វិរាគេ សតិ វិរាគសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ
 វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ រុក្ខោ
 សាខាបលាសសម្បន្នោ តស្ស បប្បដិកាយិ ចារិប្បី
 កច្ចតិ តចោបិ ដេក្កុបិ សារោបិ ចារិប្បី កច្ចតិ

និស្សយវគ្គ ទី ១

កាលបើបាមុជ្ជៈមាន បុគ្គល អ្នកបរិបូណ៌ ដោយបាមុជ្ជៈ តែងបរិបូណ៌
ដោយឧបនិស្ស័យ នៃបីតិ កាលបើបីតិមាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយ
បីតិ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យនៃបស្សន្ធិ កាលបើបស្សន្ធិ មាន
បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបស្សន្ធិ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ
នៃសុខៈ កាលបើ សុខៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសុខៈ តែង
បរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃសម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិ មាន
បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសម្មាសមាធិ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ
នៃយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មាន
បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយ
ឧបនិស្ស័យនៃនិព្វិទា កាលបើនិព្វិទា មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយ
និព្វិទា តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃវិរាគៈ កាលបើ វិរាគៈមាន
បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិរាគៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយ ឧបនិស្ស័យ នៃវិមុត្តិ-
ញ្ញាណទស្សនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌
ដោយមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរបស់ឈើនោះក្តី ដល់នូវការពេញលេញ
សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សីលវតោ សីលសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អរិយ្យជិសារោ អរិយ្យជិសារេ
 សតិ អរិយ្យជិសារសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ
 ហោតិ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនន្តិ ។

[១១១] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវោតិ ។ អារុសោតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុស្សោ-
 សុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច ទុស្សីលស្ស
 អារុសោ សីលវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសោ ហោតិ
 អរិយ្យជិសារោ អរិយ្យជិសារេ អសតិ អរិយ្យជិសារ-
 វិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ ចាមុដ្ឋំ ចាមុដ្ឋេ
 អសតិ ចាមុដ្ឋវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ
 បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិ-
 សា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា អសតិ
 បស្សទ្ធិវិបទ្ទស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ សុខំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌ ដោយសីល តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[១១១] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុ ទាំងឡាយមកថា ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ថេរវាចា នៃព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុថា ករុណា អារុសោ ។ ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ បានពោលដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីលហើយ តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិសារៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យនៃបាមុជ្ជៈ កាល បើបាមុជ្ជៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកបាមុជ្ជៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃបីតិ កាលបើបីតិ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាក បីតិ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃបស្សទ្ធិ កាលបើបស្សទ្ធិ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកបស្សទ្ធិ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃសុខៈ

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

សុខេ អសតិ សុខវិបន្នស្ស ហត្ថបដិសោ
 ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ
 សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហត្ថបដិសំ ហោតិ យថា-
 ភូតញ្ញាណទស្សនំ យថាភូតញ្ញាណទស្សនេ អសតិ
 យថាភូតញ្ញាណទស្សនវិបន្នស្ស ហត្ថបដិសា ហោតិ
 ជិព្វិទា ជិព្វិទាយ អសតិ ជិព្វិទាវិបន្នស្ស
 ហត្ថបដិសោ ហោតិ វិរាគោ វិរាគេ អសតិ
 វិរាគវិបន្នស្ស ហត្ថបដិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណ-
 ទស្សនំ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាប-
 លាសវិបន្នោ តស្ស បប្បដិកាមិ ន ចារិប្បិ
 កច្ចតិ តចោមិ ដេក្កមិ សារោមិ ន ចារិប្បិ កច្ចតិ
 ឯវមេវ ខោ អារុសោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស
 ហត្ថបដិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ
 អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហត្ថបដិសំ ហោតិ ។ បេ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

កាលបើសុខៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកសុខៈ តែងសាបសូន្យ
 ចាកឧបនិស្ស័យ នៃសម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមាន
 បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកសម្មាសមាធិ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ
 នៃយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិនមាន
 បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ តែងសាបសូន្យចាកឧប-
 និស្ស័យ នៃនិព្វិទា កាលបើនិព្វិទា មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកនិព្វិទា
 តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យនៃវិរាគៈ កាលបើវិរាគៈ មិនមាន
 បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកវិរាគៈ តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃវិមុត្តិញ្ញាណ-
 ទស្សនៈ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលប្រាស
 ចាកមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរ របស់ឈើនោះក្តី ក៏មិនដល់នូវការ
 ពេញលេញ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនដល់នូវការ
 ពេញលេញ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គល
 អ្នកទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ
 នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាក
 អវិប្បដិសារៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ លេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។ សីលវតោ អារុសោ សីលសម្ម-
 ទ្គស្ស ឧបនិសសម្មន្នោ ហោតិ អរិយ្ហជិសារោ អរិយ្ហ-
 ជិសារេ សតិ អរិយ្ហជិសារសម្មទ្គស្ស ឧបនិសសម្មទ្គំ
 ហោតិ ចាមុទ្គំ ចាមុទ្គេ សតិ ចាមុទ្គសម្មទ្គស្ស ឧបនិ-
 សសម្មន្នោ ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ បីតិសម្មទ្គស្ស
 ឧបនិសសម្មន្នោ ហោតិ បស្សទ្គិ បស្សទ្គិយា សតិ
 បស្សទ្គិសម្មទ្គស្ស ឧបនិសសម្មទ្គំ ហោតិ សុខំ
 សុខេ សតិ សុខសម្មទ្គស្ស ឧបនិសសម្មន្នោ ហោតិ
 សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិ-
 សម្មទ្គស្ស ឧបនិសសម្មទ្គំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណា-
 ទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនេ សតិ យថាក្ខត-
 ញ្ញាណាទស្សនសម្មទ្គស្ស ឧបនិសសម្មន្នោ ហោតិ
 និព្វិទា និព្វិទាយ សតិ និព្វិទាសម្មទ្គស្ស ឧបនិសស-
 ម្មន្នោ ហោតិ វិរាគោ វិរាគេ សតិ វិរាគសម្មទ្គស្ស
 ឧបនិសសម្មទ្គំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌ ដោយសីល រមែងបរិបូណ៌ ដោយ
 ឧបនិស្ស័យនៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌
 ដោយអវិប្បដិសារៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃបាមុជ្ជៈ
 កាលបើបាមុជ្ជៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបាមុជ្ជៈ តែងបរិបូណ៌
 ដោយឧបនិស្ស័យ នៃបីតិ កាលបើបីតិ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌
 ដោយបីតិ តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យនៃបស្សទ្ធិ កាលបើបស្សទ្ធិ មាន
 បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបស្សទ្ធិ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យនៃសុខៈ
 កាលបើសុខៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសុខៈ តែងបរិបូណ៌
 ដោយឧបនិស្ស័យនៃសម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិ មាន បុគ្គល
 អ្នកបរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ នៃយថា-
 ភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មាន បុគ្គល
 អ្នកបរិបូណ៌ ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ
 នៃនិព្វិទា កាលបើនិព្វិទាមាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ដោយនិព្វិទា តែងបរិបូណ៌
 ដោយឧបនិស្ស័យ នៃវិរាគៈ កាលបើវិរាគៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌
 ដោយវិរាគៈ តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

សេយ្យថាមិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលាស-
 សម្បជ្ជោ តស្ស បប្បជិកាមិ ចារិប្បវី កច្ឆតិ
 តចោមិ ដេត្តមិ សារោមិ ចារិប្បវី កច្ឆតិ
 ឯវមេវ ខោ អារុសោ សីលវតោ សីលសម្ប-
 ជ្ជស្ស ឧបនិសសម្បជ្ជោ ហោតិ អរិប្បជិសារោ
 អរិប្បជិសារេ សតិ អរិប្បជិសារសម្បជ្ជស្ស ឧបនិ-
 សសម្បជ្ជំ ហោតិ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនត្តិ ។

[១១២] តត្រ ខោ អាយស្នា អានន្ទោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ។ បេ ។ ទុស្សីលស្ស អារុសោ សីលវិ-
 បន្តស្ស ហត្ថបនិសោ ហោតិ អរិប្បជិសារោ
 អរិប្បជិសារេ អសតិ អរិប្បជិសារវិបន្តស្ស ហត្ថ-
 បនិសំ ហោតិ ចាមុជ្ជំ ចាមុជ្ជេ អសតិ ចាមុជ្ជវិបន្តស្ស
 ហត្ថបនិសា ហោតិ បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិ-
 វិបន្តស្ស ហត្ថបនិសា ហោតិ បស្សន្តិ បស្សន្តិយា
 អសតិ បស្សន្តិវិបន្តស្ស ហត្ថបនិសំ ហោតិ សុខំ

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយមែក
 និងស្លឹក ក្រុមរ របស់ឈើនោះក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ សំបកក្តី
 ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល
 តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ
 មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ តែងបរិបូណ៌ដោយ
 ឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[១១២] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
 ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាក
 សីល តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើ
 អវិប្បដិសារៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិសារៈ តែងសាប-
 សូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃបាមុជ្ជៈ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិនមាន
 បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកបាមុជ្ជៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃបីតិ
 កាលបើបីតិ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកបីតិ តែងសាបសូន្យ
 ចាកឧបនិស្ស័យ នៃបស្សទ្ធិ កាលបើបស្សទ្ធិ មិនមាន បុគ្គលអ្នក
 វិបត្តិចាកបស្សទ្ធិ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃសុខៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

សុខេ អសតិ សុខវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ
 សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិ-
 បន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ
 យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណ-
 ទស្សនវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសា ហោតិ និព្វិទា និព្វិទាយ
 អសតិ និព្វិទាវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ
 វិរាគោ វិរាគេ អសតិ វិរាគវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ
 ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ
 រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស បប្បដិកាមិ
 ន ចារិប្បវី កច្ចតិ តចោមិ ដេកុមិ សារោមិ ន
 ចារិប្បវី កច្ចតិ ឯវមេវ ខោ អារុសោ ទុស្សីលស្ស
 សីលវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ អរិប្បដិសារោ
 អរិប្បដិសារេ អសតិ អរិប្បដិសារវិបន្នស្ស
 ហត្ថបទិសំ ហោតិ ។ មេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

កាលបើសុខៈ មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកសុខៈ តែងសាបសូន្យ
ចាកឧបនិស្ស័យនៃសម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមាន បុគ្គល
អ្នកវិបត្តិ ចាកសម្មាសមាធិ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃ
យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិនមាន
បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ តែងសាបសូន្យ ចាក
ឧបនិស្ស័យ នៃនិព្វិទា កាលបើនិព្វិទា មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិ ចាក
និព្វិទា តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ នៃវិរាគៈ កាលបើវិរាគៈ
មិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកវិរាគៈ តែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ
នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូច
ដើមឈើ ដែលប្រាសចាកមែកនិងស្លឹក ក្រុមរ របស់ឈើនោះក្តី ក៏មិន
ដល់នូវការពេញលេញ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្ទឹមក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញ
លេញ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកទ្រុស្តសីល
វិបត្តិចាកសីល តែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាល
បើអវិប្បដិសារៈមិនមាន បុគ្គលអ្នកវិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈ តែងសាបសូន្យ
ចាកឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

សីលវតោ អារុសោ សីលសម្បទ្ទស្ស ឧបនិស-
 សម្បន្នោ ហោតិ អរិប្បជិសារោ អរិប្បជិសារេ
 សតិ អរិប្បជិសារសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទ
 ហោតិ ចាមុទ្ទំ ចាមុទ្ទេ សតិ ចាមុទ្ទសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ទា ហោតិ បីតិ បីតិយា
 សតិ បីតិសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទា ហោតិ
 បស្សទ្ទិ បស្សទ្ទិយា សតិ បស្សទ្ទិសម្បទ្ទស្ស
 ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ សុខំ សុខេ សតិ
 សុខសម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ សម្មា-
 សមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិ-
 សម្បទ្ទស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ យថាក្ខត-
 ញ្ញាណទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ សតិ
 យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទា ហោតិ
 និព្វិទា និព្វិទាយ សតិ និព្វិទាសម្បទ្ទស្ស ឧបនិ-
 សសម្បន្នោ ហោតិ វិរាតោ វិរាតេ សតិ វិរាតសម្បទ្ទ-
 ស្ស ឧបនិសសម្បទ្ទំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល
តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ កាលបើអវិប្បដិសារៈ
មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយ
ឧបនិស្ស័យ នៃបាមុជ្ជៈ កាលបើបាមុជ្ជៈ មាន បុគ្គល
អ្នកបរិបូណ៌ ដោយបាមុជ្ជៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃបីតិ
កាលបើបីតិ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបីតិ តែងបរិបូណ៌ ដោយ
ឧបនិស្ស័យ នៃបស្សទ្ធិ កាលបើបស្សទ្ធិ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ដោយ
បស្សទ្ធិ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃសុខៈ កាលបើសុខៈ មាន
បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសុខៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃ
សម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ដោយ
សម្មាសមាធិ តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ នៃយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយ
យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃនិព្វិទា
កាលបើនិព្វិទា មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយនិព្វិទា តែងបរិបូណ៌
ដោយឧបនិស្ស័យ នៃវិរាគៈ កាលបើវិរាគៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌
ដោយវិរាគៈ តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលា-
សសម្បជ្ជោ តស្ស បប្បដិកាបិ ចារិប្បី កច្ឆតិ
តចោបិ ដេត្តុបិ សារោបិ ចារិប្បី កច្ឆតិ
ឯវមេវ ខោ អារុសោ សីលវតោ សីលសម្បជ្ជស្ស
ឧបនិសសម្បជ្ជោ ហោតិ អរិប្បដិសារោ អរិប្បដិសារេ
សតិ អរិប្បដិសារសម្បជ្ជស្ស ឧបនិសសម្បជ្ជ
ហោតិ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនន្តិ ។

[១១៣] យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្កោសក-
បរិកាសកោ អរិយុបវាទី^(១) សព្វប្បចារីនំ អដ្ឋានមេតំ
អនវកាសោ យំ សោ ឯកាទសន្តំ ព្យសនានំ
អញ្ញតរំ ព្យសនំ ន និកច្ឆេយ្យ ។ កតមេសំ ឯកា-
ទសន្តំ ។ អនទិតតំ នាទិតច្ឆតិ អទិតតា បរិហា-
យតិ សទ្ធម្មស្ស ន វោទាយន្តិ^(២) សទ្ធម្មេសុ វា
អទិមាទិកោ ហោតិ អនភិវតោ វា ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ

១ ម. អរិយុបវាទោ ។ ២ ឱ. វោទាយតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយមែក
និងស្លឹកហើយ ក្រុមរ របស់ឈើនោះក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ
សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏ដល់នូវការពេញលេញ យ៉ាងណា
មិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានសីល បរិបូណ៌
ដោយសីល តែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ នៃអវិប្បដិសារៈ
កាលបើអវិប្បដិសារៈ មាន បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ
តែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ នៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាង
នោះដែរ ។

[១១៣] ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែល
តិះដៀលព្រះអរិយៈ ជេរប្រទេចពួកភិក្ខុជាសព្វហ្មចារី ហើយមិនគប្បីដល់
នូវសេចក្តីវិនាសទាំង ១១ យ៉ាង ណាមួយ នុ៎ះមិនមែនជាហេតុ មិនមែន
ជាបច្ច័យឡើយ ។ សេចក្តីវិនាសទាំង ១១ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនបាននូវ
គុណវិសេស ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ១ សាបសូន្យចាកគុណវិសេសដែល
ខ្លួនបានហើយ ១ ព្រះសទ្ធម្មរបស់ភិក្ខុនោះមិនផ្លូវផង ១ ប្រកបដោយសេចក្តី
ស្មានថា បានក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ១ មិនត្រេកអរនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ ១

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

អញ្ញតវំ វា សង្ក្ខិលិដ្ឋំ អាបត្តិ អាបជ្ជតិ សិក្ខុំ វា
 បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ កាដ្ឋំ វា ពោកាតដ្ឋំ ដុសតិ
 ឧម្មាទំ វា ចាបុណាតិ ចិត្តក្ខេបំ^(១) សម្មទ្កេណ កាលំ
 កោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មណា អចាយំ ទុក្ខតិ
 វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អក្កោសកបរិកាសកោ អរិយុបវាទី សព្វប្បចារីនំ
 អដ្ឋានមេតំ អនវកាសោ យំ សោ ឥមេសំ
 ឯកានសដ្ឋំ ព្យសនានំ អញ្ញតវំ ព្យសនំ ន
 និតច្ឆេយ្យាតិ ។

[១១៤] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
 អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទវោច សិយា នុ
 ខោ ភន្តេ ភិក្ខុនោ តថារូចោ សមាធិប្បដិលាកោ

១ ម. ឯត្តន្តរេ វាសន្ទោ អត្ថិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ត្រូវអាបត្តិណាមួយដ៏សៅហ្មង ១ លះបង់សិក្ខាហើយត្រឡប់មក ដើម្បី
 ភេទថោកទាប ១ ប៉ះនឹងរោគធ្ងន់ខ្លាំង ១ ដល់នូវការឆ្គួត រវើរវាយ
 ចិត្ត ១ ធ្វើកាលកិរិយា ទាំងវង្វេង ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលតិះដៀលព្រះអរិយៈ ជេរប្រទេចពួកភិក្ខុជា
 សព្វហ្មចារី ហើយមិនគប្បីដល់ នូវសេចក្តីវិនាសទាំង ១១ យ៉ាង
 ណាមួយ នុ៎ះមិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យឡើយ ។

[១១២] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះ
 មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ
 ហើយ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មានដែរឬ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យថា នេវ បឋវីយំ បឋវីសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី
 អាចោសញ្ញំ អស្ស ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស
 ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ អស្ស ន អាកាសា-
 នញ្ញាយតនេ អាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស
 ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញំ
 អស្ស ន អាភិញ្ញាញ្ញាយតនេ អាភិញ្ញាញ្ញាយតន-
 សញ្ញំ អស្ស ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ នេវ-
 សញ្ញាណសញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន ឥន្ទលោកេ
 ឥន្ទលោកសញ្ញំ អស្ស ន បរលោកេ បរលោក-
 សញ្ញំ អស្ស យមិទំ^(១) ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា
 តត្រាថិ ន សញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន
 អស្សាតិ ។ សិយា អានន្ទ ភិក្ខុនោ តថាវុចោ
 សមាធិប្បដិលោកោ យថា នេវ បឋវីយំ បឋវី-
 សញ្ញំ អសុស ន អាបស្មី អាចោសញ្ញំ អស្ស

១ ឱ. ម. យមិទំ ។ ម. យមិទំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ដូចជាកិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក
មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់
មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ
មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិន
សម្គាល់ថា អាកិញ្ចញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ចាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់
ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ
ក្នុងលោកខាងមុខ ភិក្ខុមិនសម្គាល់ក្នុងរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស
ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែមានសញ្ញាជាធម្មតា
តែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុ បានសមាធិមានសភាពដូច្នោះក៏មាន
ដូចជាកិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ន តេជស្មី តេជោសញ្ញី អស្ស ទ វាយស្មី
 វាយោសញ្ញី អស្ស ទ អាភាសានញ្ញាយតនេ
 អាភាសានញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ វិញ្ញាណ-
 ញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ
 អាភិញ្ញញ្ញាយតនេ អាភិញ្ញញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស
 ទ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ ឥនលោកេ ឥន-
 លោកសញ្ញី អស្ស ទ បរលោកេ បរលោកសញ្ញី
 អស្ស យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ
 បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ទ
 សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ យថា-
 កងំ បន កន្តេ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូចោ
 សមាទិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញី
 អស្ស ទ អាបស្មី អាចោសញ្ញី អស្ស ទ តេជស្មី
 តេជោសញ្ញី អស្ស ទ វាយស្មី វាយោសញ្ញី អស្ស

និស្សយវគ្គ ទី ១

មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់

មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ

មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិន

សម្គាល់ថា អាកិញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា

នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់

ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុង

លោកខាងមុខ មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទុធ ភ្នក្ស

ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែមានសញ្ញាជាធម្មតា

តែប៉ុណ្ណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដូចភិក្ខុ បានសមាធិ មាន

សភាព ដូច្នោះក៏មាន តើដូចម្តេច ដូចជាកិច្ច មិនសម្គាល់ថា ដី

ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា

ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ន អាភាសានញាយតនេ អាភាសានញាយ-
តនសញ្ញី អស្ស ន វិញ្ញាណញាយតនេ វិញ្ញា-
ណញាយតនសញ្ញី អស្ស ន អាភិញ្ញញាយ-
តនេ អាភិញ្ញញាយតនសញ្ញី អស្ស ន នេវ-
សញ្ញា នាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញា នាសញ្ញាយតន-
សញ្ញី អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី
អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស
យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេ-
សិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញី
អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ ឥធានន្ទ
ភិក្ខុ ឃុំសញ្ញី ហោតិ ឃតំ សន្តំ ឃតំ
បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិ-
ប្បដិទិស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាគោ ទិរោធា
ទិព្វានន្តិ ។ ឃុំ ខោ អានន្ទ សិយា ភិក្ខុនោ
តថារូមោ សមាទិប្បដិលាភោ យថា នេវ បបរិយំ
បបរិសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មី អាចោសញ្ញី អស្ស

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ

មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ

មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចាយតនៈ មិន

សម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញា-

យតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា

លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលខ្លួន

ឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់

តែមានសញ្ញាជាធម្មតា តែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនា

នេះ មានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា ការរម្ងាប់នូវសង្ខារទាំងអស់

ការលះចោលនូវកិលេសទាំងអស់ ការអស់តណ្ហា ការប្រាសចាកតម្រេក

ការរលត់ទុក្ខ គឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ

ដ៏ឧត្តម ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុបានសមាធិមានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះឯង

ដូចជាភិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ន តេជស្មី តេជោសញ្ញី អស្ស ទ វាយស្មី
 វាយោសញ្ញី អស្ស ទ អាភាសានញ្ញាយតនេ
 អាភាសានញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ វិញ្ញាណញ្ញាយ-
 តនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ អាភិញ្ញញ្ញា-
 យតនេ អាភិញ្ញញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ នេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស
 ទ ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អស្ស ទ បរលោកេ
 បរលោកសញ្ញី អស្ស យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ
 ទ សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។
 អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវតោ កាសិតំ
 អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា យេនាយស្មា សារី-
 បុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា
 សារីបុត្តេន សទ្ធិំ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ
 សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់
 មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញាយតនៈ មិន
 សម្គាល់ថា វិញ្ញាណញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនៈ មិន
 សម្គាល់ថា អាកិញ្ញញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនៈ មិន
 សម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់
 ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលខ្លួន
 ឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត
 គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ ត្រេកអរ រីករាយ ចំពោះភាសិត របស់ព្រះមាន
 ព្រះភាគហើយ ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើ
 ប្រទក្សិណ ហើយចូលទៅរក ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅ
 ដល់ហើយ ក៏រីករាយ ទៅរកព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ
 ដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹក ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយ-
 ស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទពោច សិយា នុ ខោ អារុសោ
 សារីបុត្តំ ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ
 យថា នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញំ អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ
 ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ
 មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន
 អស្សាតិ ។ សិយា អារុសោ អានន្ទ ភិក្ខុនោ តថា-
 រូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិ-
 សញ្ញំ អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ
 បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន
 សញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។ យថាកំ
 បនារុសោ សារីបុត្តំ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូទោ
 សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិ-
 សញ្ញំ អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ
 មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រិកាយ ឯកាទសកនិបាត

លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយ
 ទៅនឹងព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ ដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោ សារីបុត្រ
 ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មានដែរឬ ដូចជាភិក្ខុ មិន
 សម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលខ្លួន
 ឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត
 គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្ចាស់អារុសោអានន្ទ
 ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ ក៏មាន ដូចជាភិក្ខុ មិនសម្គាល់ថា
 ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស
 ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជា
 ធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្ចាស់អារុសោ សារីបុត្រ ដូចភិក្ខុបាន
 សមាធិមានសភាពដូច្នោះ ដែលមាន តើដូចម្តេច ដូចជាភិក្ខុ មិន
 សម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលខ្លួន
 ឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

តត្រាបិ ន សញ្ញំ អស្សុ សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។
 ឥធារុសោ អាណន្ទ ភិក្ខុ ឃុំសញ្ញំ ហោតិ ឯតំ សន្តំ
 ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិ-
 និស្សត្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាគោ និរោធា និព្វានន្តិ ។
 ឃុំ ខោ អារុសោ អាណន្ទ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូបោ
 សមាដិប្បដិលាភោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញំ
 អស្សុ ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ
 បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញំ
 អស្សុ សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។ អច្ឆរិយំ អារុសោ
 អព្វតំ អារុសោ យត្រ ហិ នាម សត្តុ ច^(១) សាវកស្ស
 ច អត្តេន អត្តំ^(២) ព្យញ្ញនេន ព្យញ្ញនំ សំសន្និស្សតិ
 សមេស្សតិ ន វិកយ្ហិស្សតិ^(៣) យទិទំ អក្កបទស្មី ។

១ ម. ចេវ ។ ២ ម. អត្តោ ។ ៣ ឱ. វិគ្គហិស្សតិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោអានន្ទ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា ការរម្ងាប់
នូវសង្ខារទាំងអស់ ការលះចោល នូវកិលេសទាំងអស់ ការអស់តណ្ហា
ការប្រាសចាកតម្រេក ការរលត់ទុក្ខ គឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ
ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះដ៏ឧត្តម ។ ម្នាលអារុសោអានន្ទ ភិក្ខុបាន
សមាធិ មានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះឯង ដូចជាភិក្ខុមិនសម្គាល់ថាដី ក្នុងដី
។ បេ ។ មិនសម្គាល់ក្នុងរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធ ភ្លក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់
ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។
ម្នាលអារុសោ អស្ចារ្យណាស់ ម្នាលអារុសោ ចំឡែកណាស់ ព្រោះថា
អត្តនិងព្យញ្ជនៈរបស់ព្រះសាស្តានិងសាវ័កត្រូវគ្នា សមគ្នា មិនបាន
ខុសគ្នា ដោយអត្ត ដោយព្យញ្ជនៈ ក្នុងបទដ៏ប្រសើរនេះឡើយ ។

ឥនាណាហំ អារុសោ ភកវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា ឯត-
 មត្តំ អប្បុច្ឆី ។ ភកវាមិ មេ ឯតេហិ បទេហិ
 ឯតេហិ ព្យញ្ញនេហិ^(១) ឯតមត្តំ ព្យាកាសិ
 សេយ្យថាមិ អាយស្មា សារីបុត្តោ ។ អច្ឆរិយំ
 អារុសោ អព្វតំ អារុសោ យត្រិ ហិ នាម សត្តុ ច
 សារកស្ស ច អត្តេន អត្តំ ព្យញ្ញនេន ព្យញ្ញនំ
 សំសន្និស្សតិ សមេស្សតិ ន វិកយ្ហិស្សតិ យទិទំ
 អក្កបទស្មិន្តិ ។

[១១៥] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវា-
 ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
 អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទវោច សិយា នុ
 ខោ ភន្តេ ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាទិប្បដិលាកោ
 យថា ន ចក្កំ មនសិកវេយ្យ ន រូបំ មនសិក-
 វេយ្យ ន សោតំ មនសិកវេយ្យ ន សន្នំ មនសិក-
 វេយ្យ ន យានំ មនសិកវេយ្យ ន កន្តំ មនសិកវេយ្យ

១ ម. អក្កវេហិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលអារុសោ អម្បាញមិញនេះ ខ្ញុំបានចូលទៅគាល់ ព្រះមាន
 ព្រះភាគ ហើយសួរសេចក្តីនេះ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏បានព្យាករ
 សេចក្តីនេះ ដោយបទទាំងនេះ ដោយព្យញ្ជនៈទាំងនេះដល់ខ្ញុំ ដូចជា
 ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អស្ចារ្យណាស់ ម្នាល
 អារុសោ ចំឡែកណាស់ ព្រោះថា អត្ថនិងព្យញ្ជនៈរបស់ព្រះសាស្តា
 និងសារីកត្រូវគ្នា សមគ្នា មិនបានខុសគ្នា ដោយអត្ថ ដោយព្យញ្ជនៈ
 ក្នុងបទដ៏ប្រសើរនេះឡើយ ។

[១១៥] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់
 ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះមាន
 ព្រះភាគហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
 អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូល ព្រះមានព្រះ
 ភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាព
 ដូច្នោះ មានដែរឬ ដូចជាភិក្ខុ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវចក្ខុ មិន
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរូប មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសោតៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវសទ្ធាៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវឃានៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវគន្លះ

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ន ជីវ្ហំ មនសិករេយ្យ ន រសំ មនសិករេយ្យ
 ន កាយំ មនសិករេយ្យ ន ដោដ្ឋព្វំ មនសិករេយ្យ
 ន បឋវី មនសិករេយ្យ ន អាបំ មនសិក-
 រេយ្យ ន តេជំ មនសិករេយ្យ ន វាយំ មន-
 សិករេយ្យ ន អាភាសានញ្ចាយតនំ មនសិករេយ្យ
 ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ មនសិករេយ្យ ន អាតិញ្ញញ្ញា-
 យតនំ មនសិករេយ្យ ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ
 មនសិករេយ្យ ន ឥនលោកំ មនសិករេយ្យ ន
 បរលោកំ មនសិករេយ្យ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា
 តម្បី ន មនសិករេយ្យ មនសិ ច បន ករេយ្យាតិ ។
 សិយា អាណន្ទ ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាធិប្បដិ-
 លាកោ យថា ន ចក្កំ មនសិករេយ្យ ន រូបំ
 មនសិករេយ្យ ន សោតំ មនសិករេយ្យ ន សន្តំ
 មនសិករេយ្យ ន យានំ មនសិករេយ្យ ន
 កន្តំ មនសិករេយ្យ ន ជីវ្ហំ មនសិករេយ្យ

និស្សយវគ្គ ទី ១

មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវជិវ្ហា មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវវស មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវកាយ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវផោដ្ឋព្វៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវបបរី
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាបោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវតេជោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវវាយោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាកាសានញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាកិញ្ញញាយតនៈ មិនធ្វើទុក
 ក្នុងចិត្ត នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវលោកនេះ
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវលោកខាងមុខ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ
 ឮ លិទ្ធ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែធ្វើទុក
 ក្នុងចិត្តជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាព
 ដូច្នោះក៏មាន ដូចជាភិក្ខុ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវចក្ខុ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវរូប មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសោតៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសទ្ធៈ មិនធ្វើទុកក្នុង
 ចិត្ត នូវឃានៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវគន្ធាៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវជិវ្ហា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ន រសំ មនសិករេយ្យ ន កាយំ មនសិករេយ្យ ន
 ដោដ្ឋព្វំ មនសិករេយ្យ ន បឋវី មនសិករេយ្យ
 ន អាបំ មនសិករេយ្យ ន តេជំ មនសិករេយ្យ
 ន វាយំ មនសិករេយ្យ ន អាគាសានញ្ចាយតនំ
 មនសិករេយ្យ ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ មនសិករេយ្យ
 ន អាភិញ្ញាញ្ចាយតនំ មនសិករេយ្យ ន ទេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនំ មនសិករេយ្យ ន ឥន្ទលោកំ មន-
 សិករេយ្យ ន បរលោកំ មនសិករេយ្យ យមិទំ
 ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុ-
 វិចរិតំ មនសា តម្បី ន មនសិករេយ្យ មនសិ ច
 បន ករេយ្យាតិ ។ យថាកមំ បន កន្តេ សិយា
 ភិក្ខុនោ តថារូហោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា ន
 ចក្កំ មនសិករេយ្យ ន រូបំ មនសិករេយ្យ ។ បេ ។
 យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ
 បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តម្បី ន
 មនសិករេយ្យ មនសិ ច បន ករេយ្យាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរស មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវកាយ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវ
 ផោដ្ឋព្វៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវបឋវី មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាបោ មិនធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្ត នូវតេជោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវវាយោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវ
 អាកាសានញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្ត នូវអាកិញ្ញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យនតៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវលោកនេៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវលោកខាងមុខ
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់
 ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដូចភិក្ខុ បានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះក៏មានតើដូច
 ម្តេច ដូចជាភិក្ខុមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវចក្ខុ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរូប ។ បេ ។
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់
 ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ឥធានន្ទ ភិក្ខុ ឯវំ មនសិករោតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ
 បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសម្មារសមថោ សព្វបដិប្បដិនិ-
 ស្សត្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោធា និព្វានន្តិ ។
 ឯវំ ខោ អានន្ទ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមា-
 ធិប្បដិលាកោ យថា ន ចក្កំ មនសិករេយ្យ ន រូបំ
 មនសិករេយ្យ ន សោតំ មនសិករេយ្យ ន សន្តំ
 មនសិករេយ្យ ន យានំ មនសិករេយ្យ ន កន្តំ
 មនសិករេយ្យ ន ជីវ្ហំ មនសិករេយ្យ ន រសំ មន-
 សិករេយ្យ ន កាយំ មនសិករេយ្យ ន ដោដ្ឋព្វំ
 មនសិករេយ្យ ន បឋវី មនសិករេយ្យ ន អាបំ
 មនសិករេយ្យ ន តេជំ មនសិករេយ្យ ន វាយំ
 មនសិករេយ្យ ន អាភាសានញាយតនំ មនសិក-
 រេយ្យ ន វិញ្ញាណញាយតនំ មនសិករេយ្យ ន អា-
 កិញ្ញញាយតនំ មនសិករេយ្យ ន នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនំ មនសិករេយ្យ ន ឥន្ទលោកំ មនសិ-
 ករេយ្យ ន បរលោកំ មនសិករេយ្យ យមិទំ ទិដ្ឋំ

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត យ៉ាងនេះថា ការ
 រម្ងាប់សង្ខារទាំងអស់ ការលះចោលកិលេសទាំងអស់ ការអស់
 តណ្ហា ការប្រាសចាកតម្រេក ការរលត់ទុក្ខគឺព្រះនិព្វានណា ព្រះ
 និព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ដ៏ឧត្តម ។ ម្នាលអានន្ទ
 ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះឯង ដូចជាភិក្ខុមិន
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវចក្ខុ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរូប មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវសោតៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ធាៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវឃានៈ
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវគន្លងៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវជិវ្ហា មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវវស មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវកាយ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវផោដ្ឋព្វៈ
 មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវបឋវី មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាបោ មិនធ្វើទុក
 ក្នុងចិត្ត នូវតេជោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវវាយោ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវអាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិន
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវនេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនៈ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវលោកនេះ មិនធ្វើទុក
 ក្នុងចិត្ត នូវលោកខាងមុខ មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ
មនសា តម្បិ ន មនសិករេយ្យ មនសិ ច បន
ករេយ្យាតិ ។

[១១៦] ឯកំ សមយំ ភក្កវា ជាទិកេ
វិហារតិ គិញ្ញការសថេ^(១) ។ អថខោ អាយស្មា
សន្នោ^(២) យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
និសិទ្ធិំ ខោ អាយស្មន្តំ សន្តំ ភក្កវា ឯតទរោច
អាជាជីយណាយិតំ ខោ សន្ធិ ណាយ^(៣) មា ខន្មុដ្ត-
ណាយិតំ^(៤) ។ កថញ្ច សន្ធិ ខន្មុដ្តណាយិតំ ហោតិ ។
អស្សុខន្មុដ្តោ ហិ សន្ធិ ទោណិយា ពន្នោ យវស-
ស្សំ យវសស្សន្តិ^(៥) ណាយតិ ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។

១ ឱ. ម. គិញ្ញការសថេ ។ ២ ម. សន្នោ ។ ៣ ឱ. ណាយថ ។
៤ ឱ. ម. ខលុដ្តណាយិតំ ។ ៥ ឱ. ម. យវសំ យវសន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ឮ លិទ្ធ ភូក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់
តែធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។

[១១៦] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុង
ប្រាសាទ ដែលគេធ្វើអំពីឥដ្ឋ ជិតស្រុកនាទិកៈ ។ គ្រានោះ
ព្រះសន្ទៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ក្រាបថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។
លុះព្រះសន្ទៈដ៏មានអាយុ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះ
ភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់សន្ទៈ អ្នកត្រូវគិត ដូចគំនិតសេះ
អាជានីយ កុំគិតដូចគំនិតសេះ ដែលមានពុតត្បុតឡើយ ។ ម្ចាស់
សន្ទៈ គំនិតសេះដែលមានពុតត្បុត តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់សន្ទៈ
សេះមានពុតត្បុត ដែលគេចង់ក្បែរក្រុងនៃស្រូវ តែងគិតថា ស្រូវ
ដំណើប ស្រូវដំណើប ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ន ហិ សន្ទ អស្សុខទ្បុដ្ឋស្ស ទោណិយា ពន្ទស្ស
 ឯវំ ហោតិ កី ទុ ខោ មំ អន្ទ អស្សុទម្ម-
 សារថិ ការណំ ការស្សតិ កិមស្សាហំ
 បដិកោមីតិ ។ សោ ទោណិយា ពន្ទោ យវស-
 ស្សំ យវសស្សន្តិ^(១) ណាយតិ ។ ឯវមេវ ខោ សន្ទ
 ឥនេកោច្ឆោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ អវញ្ញតតោបិ រុក្ខមូលតតោបិ
 សុញ្ញាការតតោបិ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 វិហារតិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរា-
 គស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ នប្បជាតាតិ ។ សោ
 កាមរាគំយេវ អនន្តរំ^(១) ករិត្វា^(២) ណាយតិ បដ្ឋា-
 យតិ និដ្ឋាយតិ អវដ្ឋាយតិ ។ ព្យាចាទបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា វិហារតិ... ដីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារ-
 តិ... ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ...

១ ឱ. ម. អន្តរំ ។ ២ ម. កត្វា ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលសន្ទៈ ព្រោះថា សេះមានពុតត្បុត ដែលគេចង់ក្បែរក្រុងនៃស្រូវ
មិនមានគំនិតយ៉ាងនេះថា ថ្ងៃនេះ នាយសារថីអ្នកបង្ហាត់ សេះ នឹងឲ្យ
អញធ្វើនូវហេតុ ដូចម្តេច អញធ្វើតបទៅវិញ ដូចម្តេច ។ សេះ
នោះ ត្រូវគេចង់ក្បែរក្រុងនៃស្រូវហើយ តែងគិតថា ស្រូវដំណើប ស្រូវ
ដំណើប ។ ម្នាលសន្ទៈ បុរសមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ទៅ
នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅក្រោមម្លប់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី មានចិត្ត
ដែលកាមរាគ រូបរិត ដែលកាមរាគ គ្របសង្កត់ហើយ រមែងមិន
ដឹងនូវការរលាស់ចោល នូវកាមរាគ ដែលកើតឡើង ដោយពិត
ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បុរសនោះ តែងគិត ជញ្ជឹង ជ្រុល
ជ្រប់ សុបសៅ ព្រោះធ្វើកាមរាគ ឲ្យនៅខាងក្នុង ។
បុគ្គលមានចិត្ត ដែលព្យាបាទ រូបរិតហើយ ... មានចិត្ត ដែលមិនមិទ្ធាៈ
រូបរិតហើយ . . . មានចិត្ត ដែលឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ រូបរិតហើយ . . .

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

វិចិត្តិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ វិចិត្តិច្ឆាបរេ-
 តេន ឧប្បន្ទាយ ច វិចិត្តិច្ឆាយ និស្សរណំ
 យថាក្ខតំ នប្បជាតាតិ ។ សោ វិចិត្តិច្ចំយេវ
 អនន្តរំ ករិត្វា ឈាយតិ បដ្ឋាយតិ និដ្ឋា-
 យតិ អវដ្ឋាយតិ ។ សោ បបរិម្បិ
 និស្សាយ ឈាយតិ អាបម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ
 តេជម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ វាយម្បិ និស្សាយ ឈា-
 យតិ អាកាសានញាយតនម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ
 វិញ្ញាណញាយតនម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ អាកិញ្ច-
 ញាយតនម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ នេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ ឥនលោកម្បិ និស្សាយ
 ឈាយតិ បរលោកម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ យមិទំ
 ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តម្បិ និស្សាយ ឈាយតិ ។
 ឯវំ ខោ សន្ទ បុរិសខន្ទដ្ឋឈាយិតំ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

មានចិត្ត ដែលវិចិត្តិកិច្ចា រូបវីត ដែលវិចិត្តិកិច្ចា គ្របសង្កត់ហើយ រមែងមិន
ដឹងការរលាស់ចោលនូវវិចិត្តិកិច្ចា ដែលកើតឡើងដោយពិត ។ បុគ្គល
នោះ តែងគិតជញ្ជឹង ជ្រុលជ្រប់ សុបសៅ ព្រោះធ្វើវិចិត្តិកិច្ចា ឲ្យនៅតែខាង
ក្នុង ។ បុគ្គលនោះ តែងគិតព្រោះអាស្រ័យ នូវផែនដីខ្លះ គិត ព្រោះ
អាស្រ័យនូវទឹកខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យនូវភ្លើងខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យនូវ
ខ្យល់ខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈខ្លះ គិត ព្រោះ
អាស្រ័យនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកិញ្ញញ្ញា-
យតនៈខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាតនៈ ខ្លះ
គិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវលោកនេះខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យ
នូវលោកខាងមុខខ្លះ គិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ
ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត ។
ម្នាលសន្ទៈ គំនិតរបស់បុរស ដែលមានពុតត្បូត យ៉ាងនេះឯង ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

កថញ្ច សន្ទ អាជាដីយណាយិតំ ហោតិ ។ កត្រោ
 ហិ សន្ទ អស្សាជាដីយោ នោណិយា ពន្លោ ន យវ-
 សស្សំ យវសស្សន្តិ ណាយតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 កត្រិស្ស ហិ សន្ទ អស្សាជាដីយស្ស នោណិយា
 ពន្ធស្ស ឯវំ ហោតិ កី នុ ខោ អដ្ឋ មំ^(១)
 អស្សនម្មសារថិ ការណំ ការេស្សតិ កិមស្សាហំ
 បដិករោមីតិ ។ សោ នោណិយា ពន្លោ ន យវសស្សំ
 យវសស្សន្តិ ណាយតិ ។ កត្រោ ហិ សន្ទ អស្សាជា-
 ដីយោ យថាសណំ យថាពន្ធំ យថាជានិ^(២) យថា-
 កលី^(៣) ឯវំ បតោទស្ស អដ្ឋោហារណំ^(៤) សមនុប-
 ស្សតិ ។ ឯវមេវ ខោ សន្ទ កត្រោ បុរិសាជាដីយោ
 អវញ្ញកតោបិ រុក្ខមូលកតោបិ សុញ្ញាការកតោបិ

១ ឱ. មំ អដ្ឋ ។ ម. មមដ្ឋ ។ ២ ឱ. ជានី ។ ៣ កលី ។ ៤ ម. អដ្ឋោសរណំ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលសន្ទៈ គំនិតរបស់សេះអាជានីយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសន្ទៈ
 សេះអាជានីយ ដ៏ចម្រើន ដែលគេចង់ក្បែរក្រុង នៃស្រូវដំណើប
 រមែងមិនគិតថា ស្រូវដំណើប ស្រូវដំណើបទេ ។ ដំណើរនុ៎ះ
 ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលសន្ទៈ ព្រោះថា សេះអាជានីយដ៏ចម្រើន
 ដែលគេចង់ ក្បែរក្រុងនៃស្រូវ តែងមានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា
 ក្នុងថ្ងៃនេះ នាយសារថីអ្នកបង្ហាត់សេះ នឹងឲ្យអញធ្វើនូវហេតុដូចម្តេច
 អញនឹងធ្វើតបទៅវិញ ដូចម្តេច ។ សេះដែលគេចង់ក្បែរក្រុង
 នៃស្រូវនោះ រមែងមិននឹកថា ស្រូវដំណើប ស្រូវដំណើបទេ ។
 ម្នាលសន្ទៈ សេះអាជានីយ ដ៏ចម្រើន តែងពិចារណា នូវការចាក់
 ដោយជន្នញ្ញយ៉ាងនេះថា ដូចជាបំណុល ដូចជាចំណង ដូចសេចក្តី
 សាបសូន្យ ឬដូចជាទោស ។ ម្នាលសន្ទៈ បុរសអាជានីយ
 ដ៏ចម្រើន ទោះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅក្រោមម្លប់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ន កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន កាម-
 រាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្ស-
 រណំ យថាក្ខតំ បដាជាតិ ។ ន ព្យាបាទ-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ... ន បីនមិទ្ធុ-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ... ន ឧទ្ធចកុក្កុច្ច-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ... ន វិចិកិច្ឆាបរិយុ-
 ដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន វិចិកិច្ឆាបរេតេន ឧប្ប-
 ន្នាយ ច វិចិកិច្ឆាយ និស្សរណំ យថាក្ខតំ បដា-
 ជាតិ ។ សោ នេវ បបរី និស្សាយ ឈាយតិ
 ន អាបំ និស្សាយ ឈាយតិ ន តេជំ និស្សាយ
 ឈាយតិ ន វាយំ និស្សាយ ឈាយតិ ន អាគា-
 សានញ្ចាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ ន វិញ្ញា-
 ណញ្ចាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ ន អាភិញ្ច-
 ញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ ន នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ ន ឥនលោកំ
 និស្សាយ ឈាយតិ ន បរលោកំ និស្សាយ ឈាយតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

តែងមិនឲ្យកាមរាគ រូបរីតចិត្តបាន មិនឲ្យកាមរាគ គ្របសង្កត់ចិត្តបាន
 ទាំងដឹងច្បាស់ នូវការរលាស់ចោលនូវកាមរាគ ដែលកើតឡើងហើយ
 ដោយពិត ។ មិនឲ្យព្យាបាទ រូបរីតចិត្តបាន ... មិនឲ្យប៊ិនមិទ្ធៈ រូបរីត
 ចិត្តបាន ... មិនឲ្យឧទ្ធចក្កក្កិច្ចៈ រូបរីតចិត្តបាន ... មិនឲ្យវិចិកិច្ចា រូបរីត
 ចិត្តបាន មិនឲ្យវិចិកិច្ចា គ្របសង្កត់ចិត្តបាន ទាំងដឹងច្បាស់ នូវការ
 រលាស់ចោលនូវវិចិកិច្ចា ដែលកើតឡើងហើយ ដោយពិត ។ បុរស
 នោះ មិនគិតព្រោះអាស្រ័យ នូវបឋវី មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាបោ
 មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវតេជោ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវវាយោ
 មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកាសានញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះ
 អាស្រ័យ នូវវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកិញ្ញញ្ញា-
 យតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនគិត
 ព្រោះអាស្រ័យ នូវលោកនេះ មិនគិតព្រោះអាស្រ័យ នូវលោកខាងមុខ

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តម្បិ និស្សាយ ន ឈាយតិ
 ឈាយតិ ច បន ។ ឯវំ ឈាយិញ្ច បន
 សន្ទ កទ្រិ បុរិសាជាដីយំ សតន្ទា ទេវា
 សព្វហ្មកា សបជាបតិកា អារកា វ នមស្សន្តិ
 នមោ តេ បុរិសាជញ្ញ នមោ តេ បុរិសុត្តម
 យស្ស តេនាភិជានាម យម្បិ និស្សាយ ឈាយតីតិ^(១) ។
 ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា សន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច កថំ
 ឈាយី បន កន្តេ កទ្រោ បុរិសាជាដីយោ ឈាយតិ ។
 សោ នេវ បឋវី និស្សាយ ឈាយតិ ន អាមំ និស្សាយ
 ឈាយតិ ន តេជំ និស្សាយ ឈាយតិ ន វាយំ
 និស្សាយ ឈាយតិ ន អាកាសានញ្ចាយតនំ និស្សា-
 យ ឈាយតិ ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ និស្សាយ
 ឈាយតិ ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ
 ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ

១ ឱ. ម. ឈាយសីតិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភ្នក្ស
ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែគិត ជាធម្មតា
ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលសន្ទៈ ទេវតាទាំងឡាយ ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ្រ
ព្រមទាំងព្រះព្រហ្ម ព្រមទាំងបជាបតិទេវរាជ តែងនមស្ការបុរសជា
អាជានីយដ៏ចម្រើន អំពីចម្ងាយ ដែលជាអ្នកមានឈាន យ៉ាងនេះថា

យើងទាំងឡាយ មិនស្គាល់អ្នកណាជាបុរសអាជានីយ
តែងគិត ព្រោះអាស្រ័យនូវគុណធម៌ណា បពិត្របុរស
អាជានីយ យើងសូមនមស្ការ ចំពោះអ្នក បពិត្រ
បុរសដ៏ឧត្តម យើងសូមនមស្ការ ចំពោះអ្នក ។

កាលព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ យ៉ាងនេះហើយ ព្រះសន្ទៈដ៏មានអាយុ
បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរស
អាជានីយដ៏ចម្រើន មានឈាន តែងគិតដូចម្តេច ។ បុរសអាជានីយនោះ
មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវបឋវី មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាបេ
មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវតេជោ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវវាយោ
មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកាសានញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះ
អាស្រ័យនូវវិញ្ញាណញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកិ-
ញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ន ឥធលោកំ និស្សាយ ឈាយតិ ន បរលោកំ
 និស្សាយ ឈាយតិ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តម្បិ
 និស្សាយ ន ឈាយតិ ឈាយតិ ច បន ។
 កងំ ឈាយិញ្ច បន ភន្តេ ភទ្រិ បុរិសាជាដីយំ
 សឥន្ទា ទេវា សព្វហ្មកា សបជាបតិកា អារកា
 ។ នមស្សន្តិ

នមោ តេ បុរិសាជញ្ញំ នមោ តេ បុរិសុត្តម
 យស្ស តេនាភិជាធាម យម្បិ និស្សាយ ឈាយតីតិ ។
 ឥធសន្ធិ ភទ្រិស្ស បុរិសាជាដីយស្ស បបរិយា^(១)
 បបរិសញ្ញា វិភូតា ហោតិ អាបស្មី អាចោសញ្ញា
 វិភូតា ហោតិ តេជស្មី តេជោសញ្ញា វិភូតា ហោតិ
 វាយស្មី វាយោសញ្ញា វិភូតា ហោតិ អាគាសានញ្ចាយ-
 តនេ អាគាសានញ្ចាយតនសញ្ញា វិភូតា ហោតិ វិញ្ញា-
 ណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា វិភូតា ហោតិ

១ ម. បបរិយំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវលោកនេះ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវលោក
 ខាងមុខ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធ
 ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះដោយចិត្ត គ្រាន់តែគិតជា
 ធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុម្តេច ទេវតាទាំងឡាយ
 ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ ព្រមទាំងព្រហ្ម ព្រមទាំងបជាបតិទេវរាជ នមស្ការ
 អំពីចម្ងាយ ចំពោះបុរសអាជានីយដ៏ចម្រើន ដែលមានឈានយ៉ាងនេះថា

យើងទាំងឡាយ មិនស្គាល់អ្នកណា ជាបុរសអាជានីយ
 តែងគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវគុណធម៌ណា បពិត្រ
 បុរសអាជានីយ យើងសូមនមស្ការ ចំពោះអ្នក
 បពិត្របុរសដ៏ឧត្តម យើងសូមនមស្ការ ចំពោះអ្នក ។

ម្នាលសន្ទៈ បុរសអាជានីយដ៏ចម្រើន ក្នុងលោកនេះ សម្គាល់ថា
 ដី ក្នុងដី ជាប្រាកដ សម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក ជាប្រាកដ
 សម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង ជាប្រាកដ សម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ ជា
 ប្រាកដ សម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ
 ជាប្រាកដ សម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

អាភិញ្ញាយតនេ អាភិញ្ញាយតនសញ្ញា វិភូតា
 ហោតិ នេវសញ្ញាទាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាទា-
 សញ្ញាយតនសញ្ញា វិភូតា ហោតិ ឥធលោ-
 កេ ឥធលោកសញ្ញា វិភូតា ហោតិ បរ-
 លោកេ បរលោកសញ្ញា វិភូតា ហោតិ យមិទំ
 ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ សញ្ញា វិភូតា
 ហោតិ ។ ឯវំ ឈាយី ខោ សន្ទ ភទ្រោ
 បុរិសាជាដិយោ នេវ បបរី និស្សាយ ឈាយតិ
 ន អាមំ និស្សាយ ឈាយតិ ន តេជំ និស្សាយ
 ឈាយតិ ន វាយំ និស្សាយ ឈាយតិ
 ន អាភាសានញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ
 ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ
 ន អាភិញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈាយតិ
 ន នេវសញ្ញាទាសញ្ញាយតនំ និស្សាយ ឈា-
 យតិ ន ឥធលោកំ និស្សាយ ឈាយតិ

និស្សយវគ្គ ទី ១

ជាប្រាកដ សម្គាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ
 ជាប្រាកដ សម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាស-
 ញ្ញាយតនៈ ជាប្រាកដ សម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះជាប្រាកដ
 សម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ ជាប្រាកដ សម្គាល់
 ក្នុងរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធិ ភូក្ស ដឹងច្បាស់ ដល់ ស្វែងរក
 ត្រិះរិះដោយចិត្ត ជាប្រាកដ ។ ម្នាលសន្ទៈ បុរសអាជានីយដ៏ចម្រើន
 អ្នកមានឈានយ៉ាងនេះ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវបឋវី មិនគិត ព្រោះ
 អាស្រ័យ នូវអាប្រា មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវតេជោ មិនគិត ព្រោះ
 អាស្រ័យ នូវវាយោ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកាសានញ្ញា-
 យតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនគិត
 ព្រោះអាស្រ័យ នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ
 នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវលោកនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ន បរលោកំ និស្សាយ ឈាយតិ យមិទំ
 ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តម្បិ និស្សាយ ន ឈាយតិ
 ឈាយតិ ច បន ។ ឯវំ ឈាយិញ្ច បន សន្ទ
 ភទ្រិ បុរិសាជាដីយំ សត្តា ទេវា សព្វ-
 ហ្មកា សបជាបតិកា អារកា វ នមស្សន្តិ

នមោ តេ បុរិសាជញ្ញំ នមោ តេ បុរិសុត្តម

យស្ស តេនាភិជាធាម យម្បិ និស្សាយ ឈាយតីតិ ។

[១១៧] ឯកំ សមយំ ភក្កា រាជគហោ វិហារតិ

មោរនិវាបេ បរិញ្ញាជកាវាមេ ។ តត្រិ ខោ ភក្កា

ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខុ

ភក្កវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្កា ឯតទវោច តីហិ

ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ ភិក្ខុ អច្ចន្តនិដ្ឋោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ នូវលោកខាងមុខ មិនគិត ព្រោះអាស្រ័យ
នូវរបស់ដែលខ្លួនឃើញ ឮ លិទ្ធ ភ្នក្ស ដឹងច្បាស់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ
ដោយចិត្ត គ្រាន់តែគិត ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលសន្ទៈហេតុយ៉ាងនេះ
ទេវតាទាំងឡាយ ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ ព្រមទាំងព្រហ្ម ព្រមទាំង
បជាបតិទេវរាជ តែងនមស្ការ អំពីចម្ងាយ ចំពោះបុរសអាជានីយ
ដ៏ចម្រើនអ្នកមានឈាន យ៉ាងនេះថា

យើងមិនស្គាល់ច្បាស់ អ្នកណា ជាបុរសអាជានីយ
តែងគិត ព្រោះអាស្រ័យនូវគុណធម៌ណា បពិត្របុរស
អាជានីយ យើងសូមនមស្ការចំពោះអ្នក បពិត្រ
បុរសដ៏ឧត្តម យើងសូមនមស្ការចំពោះអ្នក ។

[១១៧] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងបរិព្វាជ-
ការាម ជាមោរនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមានព្រះ
ភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះ
ករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ ប្រការ ឈ្មោះថាអ្នកសម្រេចមែន

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្មចារី អច្ចន្តបរិយោសាណោ
 សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។ កតមេហិ តីហិ ។
 អសេក្ខន្ធ^(១) សីលក្ខន្ធន អសេក្ខន្ធ សមាធិក្ខន្ធន
 អសេក្ខន្ធ បញ្ញាខន្ធន ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ តីហិ
 ធម្មេហិ សមន្តាភតោ ភិក្ខុ អច្ចន្តនិដ្ឋោ ហោតិ
 អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្មចារី អច្ចន្តបរិយោសាណោ
 សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។ អបរេហិបិ ភិក្ខុវេ តីហិ
 ធម្មេហិ សមន្តាភតោ ភិក្ខុ អច្ចន្តនិដ្ឋោ ហោតិ
 អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្មចារី អច្ចន្តបរិយោ-
 សាណោ សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។ កតមេហិ
 តីហិ ។ ឥទ្ធិប្បាដិហារិយេន អាទេសនាទាដិហារិយេន
 អនុសាសនីទាដិហារិយេន ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 តីហិ ធម្មេហិ សមន្តាភតោ ភិក្ខុ អច្ចន្ត-
 និដ្ឋោ ហោតិ អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្មចារី
 អច្ចន្តបរិយោសាណោ សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។

១ ឱ. ម. អសេខេន ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈមែន ចប់មែន ប្រសើរជាង
 ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៣ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺសីលក្ខន្ធ
 ជាអសេក្ខៈ ១ សមាធិក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ បញ្ញាខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ ប្រការនេះឯង ទើបឈ្មោះថា
 ជាអ្នកសម្រេចមែន ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈមែន
 ចប់មែន ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ ប្រការ ដទៃទៀត ក៏ឈ្មោះថាជាអ្នកសម្រេច
 មែន ឈ្មោះថាក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈមែន ចប់មែន
 ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៣ ប្រការតើដូចម្តេច ។
 គឺ ឥទ្ធិប្បាដិហារិយៈ ១ អាទេសនាបាដិហារិយៈ ១ អនុសាសនីបាដិហា-
 រិយៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ ប្រការនេះ
 ឯង ឈ្មោះថាជាអ្នកសម្រេចមែន ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយៈមែន ចប់មែន ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អបរេហិមិ ភិក្ខុវេ តីហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 ភិក្ខុ អច្ចន្តនិដ្ឋោ ហោតិ អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្ម-
 ចារី អច្ចន្តបរិយោសាណោ សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។
 កតមេហិ តីហិ ។ សម្មាទិដ្ឋិយា សម្មាញ្ញា-
 ណោន សម្មារិមុត្តិយា ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ តីហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ
 អច្ចន្តនិដ្ឋោ ហោតិ អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្ត-
 ព្រហ្មចារី អច្ចន្តបរិយោសាណោ សេដ្ឋោ ទេវមនុ-
 ស្សានំ ។ ទ្វីហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋា-
 កតោ ភិក្ខុ អច្ចន្តនិដ្ឋោ ហោតិ អច្ចន្តយោ-
 កក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្មចារី អច្ចន្តបរិយោសាណោ
 សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ។
 វិជ្ជាយ ចរណោន ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទ្វី-
 ហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ អច្ចន្តនិដ្ឋោ
 ហោតិ អច្ចន្តយោកក្លេមី អច្ចន្តព្រហ្មចារី អច្ច-
 ន្តបរិយោសាណោ សេដ្ឋោ ទេវមនុស្សានំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ ប្រការដទៃទៀត ឈ្មោះ
 ថា ជាអ្នកសម្រេចមែន ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈមែន
 ចប់មែន ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៣
 ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ សម្មាញាណៈ ១ សម្មាវិ-
 មុត្តិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ ប្រការនេះ
 ឯង ឈ្មោះថាជាអ្នកសម្រេចមែន ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយៈមែន ចប់មែន ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ២ ប្រការ ឈ្មោះថាជាអ្នក
 សម្រេចមែន ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈមែន ចប់មែន
 ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ធម៌ ២ ប្រការ តើដូចម្តេច ។
 គឺវិជ្ជា ១ ចរណៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ២ ប្រការ
 នេះ ទើបឈ្មោះថាជាអ្នកសម្រេចមែន ក្សេមចាកយោគៈមែន ប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយៈមែន ចប់មែន ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។

បឋមោ និស្សយវគ្គោ

ព្រហ្មណាបេសា ភិក្ខុវេ សន្តដ្ឋមារេន តាថា ភាសិតា

ខត្តិយោ សេដ្ឋោ ជនេតស្មី យេ កោត្តប្បដិសារិនោ

វិជ្ជាចរណាសម្បន្នោ សោ សេដ្ឋោ ទេវមាណុសេតិ ។

សា ខោ បនេសា ភិក្ខុវេ^(១) សន្តដ្ឋមារេន

តាថា សុកីតា នោ ទុក្កីតា សុភាសិតា នោ

ទុញ្ញាសិតា អត្ថសញ្ញិតា នោ អនត្ថសញ្ញិតា

អនុមតា មយា អហំមិ ភិក្ខុវេ វរំ វនាមិ

ខត្តិយោ សេដ្ឋោ ជនេតស្មី យេ កោត្តប្បដិសារិនោ

វិជ្ជាចរណាសម្បន្នោ សោ សេដ្ឋោ ទេវមាណុសេតិ ។

និស្សយវគ្គោ បឋមោ ។

ឱ. ឯត្ថន្តវេ ព្រហ្មនាតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

និស្សយវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គាថានេះ ព្រហ្មឈ្មោះសនង្ក័មារៈ បានពោល
ហើយថា

ជនទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រកាន់ ចំពោះគោត្រ
(បណ្តាជនទាំងនោះ) ក្សត្រិយ៍ ប្រសើរជាង
ប្រជុំជន ជនណា បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ
ជននោះជាបុគ្គល ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្ស ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គាថានេះឯង សនង្ក័មារព្រហ្មបានច្រៀងត្រូវ
ហើយ មិនមែនច្រៀងខុសទេ ជាសុភាសិត មិនមែនទុញ្ញាសិតទេ ប្រកប
ដោយប្រយោជន៍ មិនមែនមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ទេ ទាំងតថា-
គតក៏យល់ព្រម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកតថាគតក៏ពោលយ៉ាងនេះថា

ជនទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រកាន់ ចំពោះគោត្រ
(បណ្តាជនទាំងនោះ) ក្សត្រិយ៍ប្រសើរជាងប្រជុំជន
ជនណា បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជននោះ
ជាបុគ្គល ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សដែរ ។

ចប់ និស្សយវគ្គ ទី ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគុរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តិស្សុទ្ធានំ

កិមត្តិយា ចេតនា តយោ ឧបនិសា ព្យសនេន ច

សញ្ញាមនសិកាវោ សេត្វោ មោរនិវាបនេន ច^(២) ។

២ ម. ព្យសនំ ទ្វេ សញ្ញាមនសិកាវា សេត្វោ មោរនិវាបន្តីតិ បាហំ ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ឧទ្ទាននៃនិស្ស័យវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីសីល មានប្រយោជន៍ ដូចម្ដេច ១
- ចេតនា មានបីលើក ឧបនិស្ស័យ ១ សេចក្ដី
- វិនាស ១ សញ្ញា ១ មិនធ្វើទុក្ខក្នុងចិត្ត ១
- សេក្ខៈ ១ បរិញ្ញាជកាភមជាមោរនិវាបស្ថាន ១ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

[១១៨] ឯកំ សមយំ ភក្កា សក្កេសុ វិហា-
 រតិ កបិលវត្ថុស្មី និក្រោធារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ ភក្កវតោ
 ចីវកម្មំ កហេន្តិ និដ្ឋិតចីវហេ ភក្កា តេមា-
 សច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ អស្សោសិ
 ខោ មហាណាមោ សក្កោ សម្ពហុលា កិរ
 ភិក្ខុ ភក្កវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ និដ្ឋិតចីវហេ
 ភក្កា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។
 អថខោ មហាណាមោ សក្កោ យេន ភក្កា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ
 មហាណាមោ សក្កោ ភក្កវន្តំ ឯតទរោច សុត-
 មេតំ ភន្តេ សម្ពហុលា កិរ ភិក្ខុ ភក្កវតោ
 ចីវកម្មំ កហេន្តិ និដ្ឋិតចីវហេ ភក្កា
 តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

[១១៨] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ ក្នុងនិគ្រោធារាម
ជិតក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ
ច្រើនរូប ធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះមាន
ព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ ទ្រង់នឹងចៀសចេញ ទៅកាន់ចារិក
ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។ មហានាមសក្កៈ បានឮថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូប
ធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយព្រះមានព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគមានចីវរ
សម្រេចហើយ ទ្រង់ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។
គ្រានោះ មហានាមសក្កៈ បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។
លុះមហានាមសក្កៈ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូល ព្រះមាន
ព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ បានឮពាក្យ
នេះថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយចំពោះព្រះមានព្រះភាគ
ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ ទ្រង់
នឹងចៀសចេញទៅ កាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តេសំ នោ ភន្តេ នាណវិហារេហិ វិហារតំ កេន^(១)
 វិហារេន វិហាតព្វន្តិ ។ សាធុ សាធុ មហា-
 នាម ឯតំ ខោ មហានាម តុម្ហាកំ បដិរូបំ
 កុលបុត្តានំ យំ តុម្ហេ តថាគតំ ឧបសង្កមិត្វា
 បុច្ឆេយ្យាថ តេសំ នោ ភន្តេ នាណវិហារេហិ
 វិហារតំ កេន វិហារេន វិហាតព្វន្តិ ។ សន្នោ
 ខោ មហានាម អារាជកោ ហោតិ នោ
 អស្សន្នោ អារទ្ធវិរិយោ អារាជកោ ហោតិ នោ
 កុសីតោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ អារាជកោ ហោតិ នោ
 មុដ្ឋស្សតិ សមាហិតោ អារាជកោ ហោតិ នោ
 អសមាហិតោ បញ្ញវា អារាជកោ ហោតិ នោ
 ទុប្បញ្ញោ ។ ឥមេសុ ខោ តំ មហានាម បញ្ចសុ
 ធម្មេសុ បតិជ្ជាយ ឆ ធម្មេ ឧត្តរី កាវេយ្យាសិ ។

១ ឱ. ម. កេនស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ កាលនៅដោយវិហារធម៌
ផ្សេងៗ តើគួរនៅ ដោយវិហារធម៌ ដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា
បពិត្រមហានាម ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ បពិត្រមហានាម ការសួរ
នេះឯង ជាកិច្ចដ៏សមគួរ ដល់ព្រះអង្គ ជាកុលបុត្រហើយ ដ្បិតថា
ព្រះអង្គចូលមកគាល់ តថាគតហើយសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើង
ខ្ញុំទាំងនោះ កាលនៅដោយវិហារធម៌ផ្សេងៗ តើគួរនៅដោយវិហារធម៌
ដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ញ៉ាំងសទ្ធាឲ្យសម្រេច
មិនមែនជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ១ អ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ញ៉ាំងព្យាយាម
ឲ្យសម្រេចមិនមែនជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស ១ អ្នកមានសតិខ្ជាប់ខ្ជួន ញ៉ាំងសតិ
ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកភ្លេចសតិ ១ អ្នកមានចិត្តតាំងមាំ ញ៉ាំងចិត្តដែល
តាំងមាំឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកមានចិត្តមិនតាំងមាំ ១ អ្នកមានប្រាជ្ញា
ញ៉ាំងប្រាជ្ញាឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកឥតប្រាជ្ញា ១ ។ បពិត្រមហានាម
ព្រះអង្គតាំងនៅក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះហើយ គប្បីចម្រើនធម៌ ៦ យ៉ាងទៀត ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឥធិ ត្ថំ មហានាម តថាកតំ អនុស្ស-
 រេយ្យាសិ ឥតិបិ សោ ភកវា អរហំ សម្មា-
 សម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណាសម្បន្នោ សុកតោ លោកវិទូ
 អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្តា ទេវមនុស្សានំ
 ពុទ្ធា ភកវាតិ ។ យស្មី មហានាម សមយេ
 អរិយស្សារកោ តថាកតំ អនុស្សរតិ ទេវស្ស
 តស្មី សមយេ រាគបរិយុទ្ធិតំ ចិត្តំ ហោតិ
 ន ទោសបរិយុទ្ធិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិ-
 យុទ្ធិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧដុកតមេវស្ស តស្មី
 សមយេ ចិត្តំ ហោតិ តថាកតំ អារព្ព ឧដុ-
 កតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយស្សារកោ
 លភតិ អត្តវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ
 ធម្មបសញ្ញាតំ ចាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ
 បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ពតិ បស្សទ្ធកាយោ
 សុខំ វេទិយតិ សុខិណោ ចិត្តំ សមាធិយតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

បពិត្រមហានាម ក្នុងសាសនានេះ ព្រះអង្គ គប្បីរលឹកនូវតថាគត
 ថា ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌
 ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវលោក ព្រះអង្គ
 ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ព្រះអង្គ
 ជាសារថីទូន្មាននូវបុរស ព្រះអង្គជាសាស្តា នៃទេវតានិងមនុស្ស
 ទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹង នូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គបំបាក់បង់ នូវ
 ភពដូច្នោះ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ករលឹក នូវតថាគតក្នុង
 សម័យណា អរិយសាវ័កនោះ ឥតមានរាគៈរូបរីតចិត្តបាន ឥតមានទោសៈ
 រូបរីតចិត្តបាន ឥតមានមោហៈរូបរីតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយ-
 សាវ័កនោះ ជាចិត្តត្រង់ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័ក
 មានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធនូវតថាគតហើយ រមែងបានសេចក្តីយល់នូវ
 អត្ត សេចក្តីយល់នូវធម៌ មានសេចក្តីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើ
 អរិយសាវ័ក មានចិត្តរីករាយហើយ បីតិ តែងកើតឡើង កាលបើអរិយ-
 សាវ័កមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះអរិយ-
 សាវ័ក មានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តែងបានទទួល នូវសេចក្តីសុខ
 កាលបើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏បានតាំងនៅល្អ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អយំ វុច្ចតិ មហាធាម អរិយស្សារកោ វិសមគតាយ
 បដាយ សមប្បត្តោ វិហារតិ សព្វាបជ្ឈាយ
 បដាយ អព្វាបជ្ឈោ វិហារតិ ធម្មសោតសមាបន្នោ
 ពុទ្ធានុស្សតី ភាវេតិ ។

បុន ចបរំ តំ មហាធាម ធម្មំ អនុស្ស-
 រេយ្យាសិ ស្វាគ្វាតោ ភកវតា ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ
 អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ

បច្ចុតំ វេទិតព្វោ វិញ្ញហីតិ ។ យស្មី មហាធាម
 សមយេ អរិយស្សារកោ ធម្មំ អនុស្សរតិ នេវស្ស
 តស្មី សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ

ន នោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន មោហាបរិយុដ្ឋិតំ
 ចិត្តំ ហោតិ ឧដុកតមេវស្ស តស្មី សមយេ
 ចិត្តំ ហោតិ ធម្មំ អារព្ព ឧដុកតចិត្តោ ខោ បន

មហាធាម អរិយស្សារកោ លភតិ អត្ថវេទំ
 លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មបសញ្ញាតំ ចាមុដ្ឋំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ តថាគត ហៅថាអ្នកដល់នូវការស្មោះស្មើ ក្នុងពួកសត្វដែលមិនស្មោះស្មើ អ្នកមិនមានព្យាបាទ ក្នុងពួកសត្វដែល មានសេចក្តីព្យាបាទ អ្នកដល់នូវខ្សែនៃធម៌ តែងចម្រើននូវពុទ្ធានុស្សតិ ។

បពិត្រមហានាម មួយទៀត ព្រះអង្គគប្បីរលឹកនូវព្រះធម៌ថា ព្រះបរិយត្តិធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយដោយ ល្អ ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌ ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលទាំង ៨ ពួក ដឹង ពិត ឃើញពិត ដោយបច្ចុវេក្ខណញ្ញាណ ជាធម៌ឲ្យនូវផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌គួរដល់ឯហិបស្សវិធី ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គល គប្បីបង្កើន ចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ដោយអំណាចនៃការវិនា ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំង ឡាយមានឧត្ត្យជិតញ្ញបុគ្គលជាដើម គប្បីឃើញច្បាស់ ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន ។

បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក រលឹកនូវព្រះធម៌ ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័កនោះ ឥតមានរាគៈ រូបរឹតចិត្តបាន ឥតមានទោសៈ រូបរឹតចិត្តបាន ឥតមានមោហៈ រូបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័ក នោះ ជាចិត្តត្រង់ ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័កមានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធនូវព្រះធម៌ តែងបានសេចក្តីយល់នូវអត្ត បានសេចក្តីយល់នូវធម៌ បាននូវសេចក្តីរីករាយ ប្រកបដោយធម៌

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ
 បស្សម្ហតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទិយតិ សុខិណោ
 ចិត្តំ សមាធិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម
 អរិយស្សាវកោ វិសមគតាយ បជាយ សមប្បត្តោ
 វិហារតិ សព្វាបជ្ឈាយ បជាយ អព្វាបជ្ឈោ
 វិហារតិ ធម្មសោតសមាបន្នោ ធម្មានុស្សតី កាវេតិ ។
 បុន ចបរំ ត្ថំ មហានាម សង្ឃំ អនុស្ស-
 រេយ្យាសិ សុប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ
 ឧដុប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប្បដិ-
 បន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្បដិបន្នោ
 ភកវតោ សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុ-
 កានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា វស ភកវតោ សាវក-
 សង្ឃោ អាហុនេយ្យោ វាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ

ទុតិយវគ្គ ទី ២

កាលបើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីរីករាយហើយ បីតិ រមែងកើតឡើង
 កាលបើអរិយសាវ័កមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះ
 អរិយសាវ័កមានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាល
 បើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏តាំងនៅល្អ ។ បពិត្រ
 មហានាម អរិយសាវ័កនេះ តថាគតហៅថា អ្នកដល់នូវការស្មោះស្មើ
 ក្នុងពួកសត្វ ដែលមិនស្មោះស្មើ អ្នកមិនមានព្យាបាទ ក្នុងពួកសត្វដែល
 មានសេចក្តីព្យាបាទ អ្នកដល់នូវខ្សែនៃធម៌ តែងចម្រើននូវធម្មានុស្សតិ ។

បពិត្រមហានាម មួយទៀត ព្រះអង្គគប្បីរលឹក នូវព្រះសង្ឃថា
 ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះមានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិហើយ ដោយប្រពៃ
 ព្រះសង្ឃសាវ័ក នៃព្រះមានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិហើយ ដោយ
 ត្រង់ ព្រះសង្ឃសាវ័ក នៃព្រះមានព្រះភាគ លោកប្រតិបត្តិ ដើម្បី
 ត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវ័ក នៃព្រះមានព្រះភាគ លោក
 ប្រតិបត្តិគួរដល់សាមីចិកម្ម ព្រះសង្ឃណា បើរាប់ជាគូ នៃបុរស
 មាន ៤ គូ បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃ
 ព្រះមានព្រះភាគនុ៎ះ លោកគួរទទួលរបស់ដែលគេនាំមកបូជា លោកគួរ
 ទទួលរបស់ ដែលគេបម្រុងទទួលភ្ញៀវ លោកគួរទទួលទក្ខិណាទាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អញ្ញុសិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោក-
ស្សាតិ ។ យស្មី មហានាម សមយេ
អរិយស្សារកោ សង្ឃំ អនុស្សរតិ នេវស្ស
តស្មី សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ
ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន
មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧដុកតមេវស្ស
តស្មី សមយេ ចិត្តំ ហោតិ សង្ឃំ អារព្ព
ឧដុកតចិត្តោ ខោ បន មហានាម អរិយ-
ស្សារកោ លភតិ អត្តវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ
លភតិ ធម្មបសញ្ញិតំ ចាមុដ្ឋំ បមុទិតស្ស
បីតិ ជាយតិ បីតមនស្ស កាយោ បស្សម្កតិ
បស្សន្តកាយោ សុខំ វេទិយតិ សុខិទោ ចិត្តំ
សមាទិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយ-
ស្សារកោ វិសមគតាយ បដាយ សមប្បត្តោ
វិហារតិ សព្វាបជ្ឈាយ បដាយ អព្វាបជ្ឈោ វិហារតិ
ធម្មសោតសមាបន្នោ សង្ឃានុស្សតី ភាវេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

លោកគួរដល់អញ្ញាលិកម្ម លោកជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។
 បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក រលឹកនូវព្រះសង្ឃ ក្នុងសម័យណា
 អរិយសាវ័កនោះ ឥតមានរាគៈ រូបវីតិច្ចុបាន ឥតមានទោសៈ រូបវីតិច្ចុ
 បាន ឥតមានមោហៈ រូបវីតិច្ចុបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយ-
 សាវ័កនោះ ជាចិត្តត្រង់ ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះ
 អរិយសាវ័ក មានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធ នូវព្រះសង្ឃហើយ តែងបាន
 សេចក្តីយល់នូវអត្ត បានសេចក្តីយល់នូវធម៌ បានសេចក្តីរីករាយប្រកប
 ដោយធម៌ កាលបើអរិយសាវ័ក មានចិត្តរីករាយហើយ បីតិ តែងកើត
 ឡើង កាលបើអរិយសាវ័ក មានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយ
 ក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះអរិយសាវ័ក មានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តែងទទួល
 នូវសេចក្តីសុខ កាលបើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏
 តាំងនៅល្អ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនោះ តថាគតហៅថាអ្នក
 ដល់នូវការស្មោះស្មើ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមិនមានសេចក្តីស្មោះស្មើ
 អ្នកមិនមានសេចក្តីព្យាបាទ ក្នុងពួកសត្វដែលមានសេចក្តីព្យាបាទ អ្នក
 ដល់នូវខ្សែនៃធម៌ តែងចម្រើននូវសង្ឃានុស្សតិ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

បុន ចបរំ តំ មហានាម អត្តនោ
 សីលានិ អនុស្សវេយ្យាសិ អខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ធានិ
 អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិស្សានិ វិញ្ញាប្ប-
 សដ្ឋានិ អបរាមដ្ឋានិ សមាទិសំវត្តនិកានីតិ ។
 យស្មី មហានាម សមយេ អរិយស្សវកោ
 សីលំ អនុស្សវតិ នេវស្ស តស្មី សមយេ
 រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន នោសបរិយុដ្ឋិតំ
 ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ
 ឧជុកតមេវស្ស តស្មី សមយេ ចិត្តំ ហោតិ
 សីលំ អារត្ត ឧជុកតចិត្តោ ខោ បន មហានាម
 អរិយស្សវកោ លភតិ អត្តវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ
 លភតិ ធម្មបសញ្ញិតំ បាមុដ្ឋំ បមុទិតស្ស បីតិ
 ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ហតិ បស្សទ្ធកា-
 យោ សុខំ វេទិយតិ សុខិណោ ចិត្តំ សមាទិយតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

បពិត្រមហានាម មួយទៀត ព្រះអង្គគប្បីរលឹកនូវសីលទាំងឡាយ
 របស់ខ្លួនថា សីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុស មិនពពាល ជា
 សីលជានា ដែលពួកវិញ្ញាជនសរសើរ ជាសីល ដែលតណ្ហា និងទិដ្ឋិ
 មិនបានស្តាបអង្កែល ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសមាធិ ។ បពិត្រ
 មហានាម អរិយសាវ័ក រលឹកនូវសីល ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ក
 នោះ ឥតមានរាគៈ រូបវិតចិត្តបាន ឥតមានទោសៈ រូបវិតចិត្តបាន ឥត
 មានមោហៈ រូបវិតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័ក
 នោះ ជាចិត្តត្រង់ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័ក
 មានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធនូវសីលហើយ តែងបានសេចក្តីយល់នូវអត្ត
 បានសេចក្តីយល់នូវធម៌ បានសេចក្តីរីករាយ ប្រកបដោយធម៌ កាល
 បើអរិយសាវ័ក មានចិត្តរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើ
 អរិយសាវ័ក មានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះ
 អរិយសាវ័ក មានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តែងបានទទួល នូវសេចក្តី
 សុខ កាលបើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏តាំងនៅល្អ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អយំ វុច្ចតិ មហាធាម អរិយស្សារកោ វិសមគតាយ
បដាយ សមប្បត្តោ វិហារតិ សព្វាបជ្ឈាយ បដាយ
អព្វាបជ្ឈោ វិហារតិ ធម្មសោតសមាបន្នោ សីលា-
នុស្សតី ភារេតិ ។

បុន ចបរំ ត្វំ មហាធាម អត្តនោ ចាក់
អនុស្សរេយ្យាសិ លាភា វត មេ សុលទ្ធិំ វត
មេ យោហំ មច្ឆេមលបរិយុដ្ឋិតាយ បដាយ
វិតតមលមច្ឆេវេន ចេតសា អការំ អជ្ឈារសាមិ
មុត្តច្ចាកោ បយតទាណី វោស្សក្ករតោ យាច-
យោកោ ទានសំវិភាគរតោតិ ។ យស្មី មហាធាម
សមយេ អរិយស្សារកោ ចាក់ អនុស្សរតិ នេវ-
ស្ស តស្មី សមយេ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ
ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន
មោហាបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧជុកតមេវស្ស តស្មី
សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ចាក់ អារព្ព ឧជុក-
តចិត្តោ ខោ បន មហាធាម អរិយស្សារកោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនោះ តថាគតហៅថា អ្នកដល់នូវការ
ស្មោះស្មើ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមិនមានសេចក្តីស្មោះស្មើ អ្នកមិនមាន
សេចក្តីព្យាបាទ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមានសេចក្តីព្យាបាទ អ្នកដល់នូវខ្សែ
នៃធម៌ តែងចម្រើននូវសីលានុស្សតិ ។

បពិត្រមហានាម មួយទៀត ព្រះអង្គគប្បីរលឹកនូវចាតៈ របស់
ព្រះអង្គថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ ចំជាមានលាភ ឱហ្ន៎ អាត្មាអញបានល្អ
ហើយតើ អាត្មាអញមានចិត្ត មានមន្ទិល គឺសេចក្តីកំណាញ់ប្រាសចេញ
ហើយ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមានមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់រូបរឹតហើយ បាន
បរិច្ចាគរួចហើយ មានដៃលាងស្អាតហើយ ត្រេកអរ ក្នុងការលះបង់
គួរឲ្យគេសូមបាន ត្រេកអរ ក្នុងការចែករំលែកទាន នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។

បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក រលឹកនូវចាតៈ ក្នុងសម័យណា
អរិយសាវ័កនោះ ឥតមានរាគៈ រូបរឹតចិត្តបាន ឥតមានទោសៈ
រូបរឹតចិត្តបាន ឥតមានមោហៈ រូបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យ
នោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះ ជាចិត្តត្រង់ ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រ
មហានាម លុះអរិយសាវ័ក មានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធនូវចាតៈហើយ

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ លភតិ ធម្ម-
 បសញ្ញាតំ ចាមុជ្ជំ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ
 បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ពតិ បស្សទ្ធកាយោ
 សុខំ វេទិយតិ សុខិណោ ចិត្តំ សមាទិយតិ ។
 អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយស្សារកោ វិស-
 មកតាយ បដាយ សមប្បត្តោ វិហារតិ សព្ភា-
 បជ្ឈាយ បដាយ អព្ភាបជ្ឈោ វិហារតិ ធម្ម-
 សោតសមាបដ្ឋោ ចាកានុស្សតី ភាវេតិ ។

បុន ចបរំ ត្វំ មហានាម ទេវតា អនុស្ស-
 វេយ្យាសិ សន្តិ ទេវា ចាតុម្ពហារាជិកា សន្តិ
 ទេវា តាវត្តីសា សន្តិ ទេវា យាមា សន្តិ
 ទេវា តុសិតា សន្តិ ទេវា ទិម្ពានតិណោ
 សន្តិ ទេវា បរិនិម្មិតវសវត្តិណោ សន្តិ ទេវា
 ព្រហ្មកាយិកា សន្តិ ទេវា តទុត្តរិ យថា-
 រូចាយ សទ្ធាយ សមដ្ឋាកតា តា ទេវតា

ទុតិយវគ្គ ទី ២

តែងបានសេចក្តីយល់នូវអត្ថ បានសេចក្តីយល់នូវធម៌ បានសេចក្តី
 រីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើអរិយសាវ័កមានចិត្តរីករាយហើយ បីតិ
 តែងកើតឡើង កាលបើអរិយសាវ័កមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយ
 ក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះអរិយសាវ័ក មានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តែងបាន
 ទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបើអរិយសាវ័កមានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្ត
 ក៏តាំងនៅល្អ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនោះ តថាគត
 ហៅថា អ្នកដល់នូវការស្មោះស្មើ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមិនមានសេចក្តី
 ស្មោះស្មើ អ្នកមិនមានសេចក្តីព្យាបាទ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមាន
 សេចក្តីព្យាបាទ អ្នកដល់នូវខ្សែនៃធម៌ តែងចម្រើននូវចាតានុស្សតិ ។

បពិត្រមហានាម មួយវិញទៀត ព្រះអង្គគប្បីរលឹកនូវពួកទេវតា
 ថា ពួកទេវតាជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈមាន ពួកទេវតាជាន់តាវត្តិជ្យមាន
 ពួកទេវតាជាន់យាមៈមាន ពួកទេវតាជាន់តុសិតមាន ពួកទេវតាជាន់
 និម្មានរតីមាន ពួកទេវតាជាន់បរនិម្មិតវសវត្តិមាន ពួកទេវតាដែលរាប់
 បញ្ចូលក្នុងពួកព្រហ្មមាន ពួកទេវតា តពីនោះទៅទៀតក៏មាន ពួក
 ទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសទ្ធា មានសភាពយ៉ាងណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧប្បន្នា^(១) មយ្ហម្បិ តថា-
 រូចា សទ្ធា សំវិជ្ជតិ យថារូបេន សីលេន
 សមដ្ឋាកតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថ
 ឧប្បន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបំ សីលំ សំវិជ្ជតិ
 យថារូបេន សុតេន សមដ្ឋាកតា តា ទេវតា
 ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧប្បន្នា មយ្ហម្បិ តថា-
 រូបំ សុតំ សំវិជ្ជតិ យថារូបេន ចាកេន
 សមដ្ឋាកតា តា ទេវតា ឥតោ ចុតា តត្ថ
 ឧប្បន្នា មយ្ហម្បិ តថារូចោ ចាកោ សំវិជ្ជតិ
 យថារូចាយ បញ្ញាយ សមដ្ឋាកតា តា ទេវតា
 ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧប្បន្នា មយ្ហម្បិ តថា-
 រូចា បញ្ញា សំវិជ្ជតីតិ ។ យស្មី មហានាម
 សមយេ អរិយស្សារកោ អត្តនោ ច តាសញ្ច
 ទេវតានំ សទ្ធិញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាកញ្ច
 បញ្ញញ្ច អនុស្សរតិ ទេវស្ស តស្មី សមយេ

១ ឱ. តត្ថ ឧបបន្នា ។ ម. តត្ថបបន្នា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើត ក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានសទ្ធា មាន
សភាពដូច្នោះដែរ ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសីល មានសភាព
យ៉ាងណា ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានសីល
មានសភាពដូច្នោះ ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសុតៈ មានសភាព
យ៉ាងណា ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើត ក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានសុតៈ
មានសភាពដូច្នោះដែរ ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយចាតៈ
មានសភាពយ៉ាងណា ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ អាត្មា
អញមានចាតៈ មានសភាពដូច្នោះដែរ ពួកទេវតា ទាំងនោះ
ប្រកបដោយបញ្ញា មានសភាពយ៉ាងណា ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើត
ក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានបញ្ញា មានសភាពដូច្នោះដែរ ។

បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក រលឹក នូវសទ្ធា សីល សុតៈ ចាតៈ
បញ្ញា របស់ខ្លួនផង របស់ពួកទេវតាទាំងនោះផង ក្នុងសម័យណា

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ
 ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ
 ឧដុកតមេវស្ស តស្មី សមយេ ចិត្តំ ហោតិ
 ទេវតា អារព្ព ឧដុកតចិត្តោ ខោ បន មហា-
 ធាម អរិយស្សារកោ លភតិ អត្តវេទំ លភតិ
 ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មបសញ្ញិតំ ចាមុដ្ឋំ បមុ-
 ទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ
 បស្សម្ពតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទិយតិ សុ-
 ខិណោ ចិត្តំ សមាទិយតិ ។ អយំ វុច្ចតិ
 មហាធាម អរិយស្សារកោ វិសមគតាយ បជា-
 យ សមប្បត្តោ វិហារតិ សព្វាបជ្ឈាយ ប-
 ជាយ អព្វាបជ្ឈោ វិហារតិ ធម្មសោតសមាបន្នោ
 ទេវតានុស្សតី កាវេតីតិ ។

[១១៩] ឯកំ សមយំ ភកវា សក្កេសុ
 វិហារតិ កបិលវត្តស្មី និក្រោធារាមេ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

អរិយសាវ័កនោះ ឥតមានរាគៈរូបរីតិចិត្តបាន ឥតមានទោសៈរូបរីតិ
 ចិត្តបាន ឥតមានមោហៈរូបរីតិចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់
 អរិយសាវ័កនោះ ជាចិត្តត្រង់ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះ
 អរិយសាវ័ក មានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធនូវទេវតាហើយ តែងបានសេចក្តី
 យល់នូវអត្ត បានសេចក្តីយល់នូវធម៌ បានសេចក្តីរីករាយ ប្រកប
 ដោយធម៌ កាលបើអរិយសាវ័ក មានចិត្តរីករាយហើយ បីតិក៏កើត
 ឡើង កាលបើអរិយសាវ័ក មានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយក៏
 ស្ងប់រម្ងាប់ លុះអរិយសាវ័ក មានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តែងបានទទួល
 នូវសេចក្តីសុខ កាលបើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏តាំង
 នៅល្អ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កនេះ តថាគតហៅថា អ្នក
 ដល់នូវការស្មោះស្មើ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមិនមានសេចក្តីស្មោះស្មើ អ្នក
 មិនមានព្យាបាទ ក្នុងពួកសត្វ ដែលមានសេចក្តីព្យាបាទ អ្នកដល់នូវ
 ខ្សែនៃធម៌ តែងចម្រើននូវទេវតានុស្សតិ ។

[១១៧] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ
 ក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តេន ខោ បន សមយេន មហានាមោ សក្កោ
តិលាណ រុដ្ឋិតោ ហោតិ អចិរុដ្ឋិតោ កេសញ្ញា ។

តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ
ភកវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ ជិដ្ឋិតចីវោ ភកវា
តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។

អស្សោសិ ខោ មហានាមោ សក្កោ សម្ពហុ-
លា កិវ ភិក្ខុ ភកវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ
ជិដ្ឋិតចីវោ ភកវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ

បក្កមិស្សតីតិ ។ អថខោ មហានាមោ សក្កោ
យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក-
វន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ ជិសីទិ ។ ឯកមន្តំ

ជិសីន្នោ ខោ មហានាមោ សក្កោ ភកវន្តំ
ឯតទរោច សុតមេតំ ភន្តេ សម្ពហុលា កិវ
ភិក្ខុ ភកវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ ជិដ្ឋិតចីវោ

ភកវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

សម័យនោះឯង មហានាមសក្កៈ ទើបនឹងសះស្បើយ ចាកជំងឺ បាន
សះស្បើយ ចាកជំងឺ មិនទាន់យូរប៉ុន្មាន ។ សម័យនោះឯង ស្រាប់តែ
ពួកភិក្ខុច្រើនរូប កំពុងធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ដោយ
គិតថា ព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ ទ្រង់នឹងចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។ មហានាមសក្កៈ
បាន ឮថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូប កំពុងធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយចំពោះព្រះមានព្រះ
ភាគ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយនឹងចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។ គ្រានោះ
មហានាមសក្កៈ បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។
លុះមហានាមសក្កៈ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូល
ព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបាន
ឮ ពាក្យនេះថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូប កំពុងធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយ ចំពោះព្រះ
មានព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ
ទ្រង់នឹងចៀសចេញទៅ កាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

តេសំ នោ ភន្តេ ជាតាវិហារេហិ វិហារតំ កេន^(១)
 វិហារេន វិហារតព្វន្តិ ។ សាធុ សាធុ មហានាម វតំ
 ខោ មហានាម តុម្ពាតំ បដិវបំ កុលបុត្តានំ
 យំ តុម្ពេ តថាគតំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆេយ្យាថ
 តេសំ នោ ភន្តេ ជាតាវិហារេហិ វិហារតំ
 កេន វិហារេន វិហារតព្វន្តិ ។ សន្នោ ខោ
 មហានាម អារាជកោ ហោតិ នោ អស្សន្នោ
 អារទ្ធវិយោ អារាជកោ ហោតិ នោ កុសីតោ
 ឧបដ្ឋិតស្សតិ អារាជកោ ហោតិ នោ មុដ្ឋស្សតិ
 សមាហិតោ អារាជកោ ហោតិ នោ អស-
 មាហិតោ បញ្ញវា អារាជកោ ហោតិ នោ
 ទុប្បញ្ញោ ។ ឥមេសុ ខោ តំ មហានាម បញ្ចសុ
 ធម្មេសុ បតិជ្ជាយ ឆ ធម្មេ ឧត្តរី កាវេយ្យាសិ ។

១ ឱ. ម. កេនស្ស ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ កាលនៅដោយ
វិហារធម៌ផ្សេងៗ តើគួរនៅ ដោយវិហារធម៌ ដូចម្តេច ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់ថា បពិត្រមហានាម ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ បពិត្រ
មហានាម ការសួរនេះឯង ជាកិច្ចដ៏សមគួរ ដល់ព្រះអង្គជាកុលបុត្រ
ហើយ ដ្បិតថា ព្រះអង្គចូលមកគាល់តថាគត ហើយសួរថា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ កាលនៅ ដោយវិហារធម៌ផ្សេងៗ
តើគួរនៅ ដោយវិហារធម៌ ដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម បុគ្គលជា
អ្នកមានសទ្ធា បានញ្ចាំងសទ្ធា ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកមិនមាន
សទ្ធា ១ អ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ញ្ចាំងព្យាយាម ឲ្យសម្រេច
មិនមែន ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស ១ អ្នកមានសតិខ្ជាប់ខ្ជួន ញ្ចាំងសតិឲ្យ
សម្រេច មិនមែនជាអ្នកភ្លេចសតិ ១ ជាអ្នកមានចិត្តតាំងមាំ បានញ្ចាំងចិត្ត
ដែលតាំងមាំ ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកមានចិត្តមិនតាំងមាំ ១ អ្នក
មានប្រាជ្ញា បានញ្ចាំងប្រាជ្ញា ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកអប្បឥត
ប្រាជ្ញា ១ ។ បពិត្រមហានាម កាលបើព្រះអង្គ បានតាំង
នៅក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះហើយគប្បីចម្រើននូវធម៌ ៦ យ៉ាង តទៅទៀត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឥធិ ត្ថំ មហានាម តថាគតំ អនុស្សវេយ្យាសិ ឥតិបិ
 សោ ភកា ។ បេ ។ សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា
 ភកាតិ ។ យស្មី មហានាម សមយេ អរិយស្សវកោ
 តថាគតំ អនុស្សវតិ ទេវស្ស តស្មី សមយេ
 រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ
 ចិត្តំ ហោតិ ន មោហបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ
 ឧដុកតមេវស្ស តស្មី សមយេ ចិត្តំ ហោតិ
 តថាគតំ អារព្ព ឧដុកតចិត្តោ ខោ បន មហា-
 នាម អរិយស្សវកោ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ
 ធម្មវេទំ លភតិ ធម្មបសញ្ញិតំ ចាមុដ្ឋិ បមុ-
 ទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតមនស្ស កាយោ
 បស្សម្ពតិ បស្សន្តកាយោ សុខំ វេទិយតិ សុ-
 ខិណោ ចិត្តំ សមាទិយតិ ។ ឥមំ ខោ ត្ថំ មហា-
 នាម ពុទ្ធានុស្សតី កច្ចុញ្ញេបិ កាវេយ្យាសិ បិ-
 តោបិ កាវេយ្យាសិ និសិញ្ញេបិ កាវេយ្យាសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រមហានាម ព្រះអង្គគប្បីរលឹកនូវព្រះតថាគត ក្នុងលោកនេះថា
 ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្ត្រាចារ្យ នៃទេវតានិង
 មនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែង
 វិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក
 រលឹកនូវព្រះតថាគត ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័កណោះ ឥតមាន
 រាគៈរូបវិតចិត្តបាន ឥតមានទោសៈ រូបវិតចិត្តបាន ឥតមានមោហៈ
 រូបវិតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះ ជាចិត្ត
 ត្រង់ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះអរិយសាវ័កមានចិត្តត្រង់
 ប្រារព្ធនូវព្រះតថាគតហើយ តែងបានសេចក្តីយល់នូវអត្ត បានសេចក្តី
 យល់នូវធម៌ បានសេចក្តីរីករាយប្រកបដោយធម៌ កាលបើអរិយសាវ័ក
 មានចិត្តរីករាយហើយ បីតិក៏កើតឡើង កាលបើអរិយសាវ័កមានចិត្ត
 ប្រកបដោយបីតិហើយ កាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់ លុះអរិយសាវ័ក មានកាយស្ងប់
 រម្ងាប់ហើយ តែងបានទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបើអរិយសាវ័កមាន
 សេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏តាំងនៅល្អ ។ បពិត្រមហានាម ព្រះអង្គកំពុង
 ស្តេចយាងក្តី គប្បីចម្រើន បិតក្តី គប្បីចម្រើន គង់ក្តី គប្បីចម្រើន

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

សយាដោមិ ការេយ្យាសិ កម្មន្តំ អធិដ្ឋហន្តោមិ

ការេយ្យាសិ បុត្តសម្ភាជសយនំ អដ្ឋារសន្តោមិ

ការេយ្យាសិ ។

បុន ចបំ ត្ថំ មហានាម ធម្មំ អនុស្ស-

រេយ្យាសិ... សដ្ឋំ អនុស្សរេយ្យាសិ... អត្តនោ

សីលានិ អនុស្សរេយ្យាសិ... អត្តនោ ចាកំ អ-

នុស្សរេយ្យាសិ... ទេវតា អនុស្សរេយ្យាសិ សន្តិ

ទេវា ចាតុម្ពហារាជិកា... សន្តិ ទេវា តទុត្តរិ

យថារូបាយ សទ្ធាយ សមន្តាកតា តា ទេវតា

ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧប្បន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបា សទ្ធា

សំវិជ្ជតិ យថារូបេន សីលេន... សុតេន...

ចាកេន... បញ្ញាយ សមន្តាកតា តា ទេវតា

ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧប្បន្នា មយ្ហម្បិ តថារូបា

បញ្ញា សំវិជ្ជតិ ។ យស្មី មហានាម

សមយេ អរិយស្សារកោ អត្តនោ ច តាសញ្ច

ទេវតានំ សទ្ធាញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ផ្នែក គប្បីចម្រើន ផ្នែកការងារក្តី គប្បីចម្រើន គ្រប់គ្រងទីផ្ទៃដែល
ចង្អៀតដោយព្រះរាជបុត្តក្តី គប្បីចម្រើន នូវពុទ្ធានុស្សតិនេះបានដែរ ។

បពិត្រមហានាម មួយទៀត ព្រះអង្គគប្បីរលឹកនូវព្រះធម៌... គប្បី
រលឹកនូវព្រះសង្ឃ... គប្បីរលឹកនូវសីលទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គ...

គប្បីរលឹកនូវចាតៈរបស់ព្រះអង្គ... គប្បីរលឹកនូវពួកទេវតាថា ពួក
ទេវតាក្នុងជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈ មាន... ពួកទេវតាក្រៅពីនោះទៅ

ទៀតក៏មាន ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយសទ្ធាមានសភាពយ៉ាងណា
ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានសទ្ធា មានសភាពដូច្នោះ

ដែរ ដោយសីល មានសភាពយ៉ាងណា... ដោយសុតៈ... ដោយ
ចាតៈ... ពួកទេវតាទាំងនោះ ប្រកបដោយបញ្ញា មានសភាពយ៉ាងណា

ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានបញ្ញា មានសភាព
ដូច្នោះដែរ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ករលឹកនូវសទ្ធា សីល សុតៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ចាកញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរតិ ទេវស្ស តស្មី សមយេ
 រាគបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ន ទោសបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ
 ហោតិ ន មោហាបរិយុដ្ឋិតំ ចិត្តំ ហោតិ ឧដុ-
 កតមេវស្ស តស្មី សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ទេវ-
 តា អារព្ព ឧដុកតចិត្តោ ខោ បន មហានាម
 អរិយស្សារកោ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្ម-
 វេទំ លភតិ ធម្មបសញ្ញិតំ ចាមុដ្ឋំ បមុទិតស្ស
 បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ពតិ
 បស្សន្ធកាយោ សុខំ វេទិយតិ សុខិទោ ចិត្តំ
 សមាទិយតិ ។ ឥទំ ខោ តំ មហានាម ទេវ-
 តានុស្សតី កច្ចន្តោបិ កាវេយ្យាសិ បិតោបិ
 កាវេយ្យាសិ និសិន្នោបិ កាវេយ្យាសិ សយា-
 នោបិ កាវេយ្យាសិ កម្មន្តំ អទិដ្ឋហន្តោបិ កា-
 វេយ្យាសិ បុត្តសម្ពាជសយនំ អដ្ឋារសន្តោបិ
 កាវេយ្យាសិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ចាគៈ បញ្ញា របស់ខ្លួនផង របស់ពួកទេវតាទាំងនោះផង ក្នុងសម័យណា
អរិយសាវ័កនោះ ឥតមានរាគៈរូបរឹតចិត្តបាន ឥតមានទោសៈរូបរឹតចិត្ត
បាន ឥតមានមោហៈរូបរឹតចិត្តបាន ក្នុងសម័យនោះ ចិត្តរបស់អរិយ-
សាវ័កនោះ ជាចិត្តត្រង់ ក្នុងសម័យនោះ បពិត្រមហានាម លុះអរិយ-
សាវ័កមានចិត្តត្រង់ ប្រារព្ធនូវពួកទេវតាហើយ រមែងបានសេចក្តីយល់
នូវអត្ត បានសេចក្តីយល់នូវធម៌ បានសេចក្តីរីករាយប្រកបដោយធម៌
កាលបើអរិយសាវ័ក មានចិត្តរីករាយហើយ បីតិរមែងកើតឡើង
កាលបើអរិយសាវ័ក មានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយក៏ស្ងប់រម្ងាប់
លុះអរិយសាវ័ក មានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ រមែងបានទទួលនូវសេចក្តី
សុខ កាលបើអរិយសាវ័ក មានសេចក្តីសុខហើយ ចិត្តតាំងនៅល្អ ។
បពិត្រមហានាម ព្រះអង្គកំពុងស្តេចយាងក្តី គប្បីចម្រើន បិតក្តី គប្បី
ចម្រើន គង់ក្តី គប្បីចម្រើន ផ្ចំក្តី គប្បីចម្រើន ផ្ចូផ្ចងការងារក្តី គប្បី
ចម្រើន គ្រប់គ្រងនូវទីផ្ចំដែលចង្អៀត ដោយព្រះរាជបុត្តក្តី គប្បីចម្រើន
នូវទេវតានុស្សតិនេះបានដែរ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

[១២០] ឯកំ សមយំ ភកវា សក្កេសុ
 វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មី និក្រោធារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភកវា សាវត្ថិយំ វស្សា-
 វាសំ ឧបកន្តកាមោ ហោតិ ។ អស្សោសិ
 ខោ នន្ទិយោ សក្កោ ភកវា កិរ សាវត្ថិយំ
 វស្សាវាសំ ឧបកន្តកាមោតិ ។ អថខោ នន្ទិ-
 យស្ស សក្កស្ស ឯតទហោសិ យន្ទនាបាំបិ
 សាវត្ថិយំ វស្សាវាសំ ឧបកច្ចេយ្យំ តត្ថ កម្ម-
 ន្តព្នោវ អធិដ្ឋាសិស្សាមិ ភកវន្តព្នា លច្ឆាមិ កា-
 លេន កាលំ ទស្សនាយាតិ ។ អថខោ ភកវា
 សាវត្ថិយំ វស្សាវាសំ ឧបកច្ចិ^(១) ។ នន្ទិយោបិ
 ខោ សក្កោ សាវត្ថិយំ វស្សាវាសំ ឧបកច្ចិ
 តត្ថ កម្មន្តព្នោវ អធិដ្ឋាតិ^(២) ភកវន្តព្នា
 លច្ឆតិ^(៣) កាលេន កាលំ ទស្សនាយ ។

១ ឱ. ឧបកញ្ជិ ។ ២ ឱ. អធិដ្ឋាសិ ។ ៣ ឱ. លភិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

[១២០] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងនិគ្រោ-
 ធារាម ជិតក្រុងកបិលព័ស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ សម័យនោះឯង ព្រះមាន
 ព្រះភាគ មានបំណងនឹងចូលទៅគង់ចាំវស្សា ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។
 នន្ទិយសក្កៈ បានឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគ មានបំណងនឹងចូល
 ទៅគង់ចាំវស្សា ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ នន្ទិយសក្កៈ មាន
 សេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ ទាំងអាត្មាអញ ក៏គួរចូលទៅនៅ
 ចាំវស្សា ក្នុងក្រុងសាវត្ថីដែរ អាត្មាអញ នឹងផ្គូផ្គងការងារ ក្នុង
 ក្រុងសាវត្ថីនោះផង នឹងបានចូបព្រះមានព្រះភាគ មួយដងមួយកាល
 ផង ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ស្តេចទៅគង់ចាំវស្សា ក្នុង
 ក្រុងសាវត្ថី ។ ចំណែកខាងនន្ទិយសក្កៈ ក៏ចូលទៅនៅចាំ
 វស្សា ក្នុងក្រុងសាវត្ថីដែរ ទាំងផ្គូផ្គងនូវការងារ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី
 នោះផង បានចូបព្រះមានព្រះភាគ មួយដងមួយកាលផង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ
 ភកវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ និដ្ឋិតចីវោ ភក-
 វា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។
 អស្សោសិ ខោ នន្ទិយោ សក្កោ សម្ពហុលា
 កិរ ភិក្ខុ ភកវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ និដ្ឋិ-
 តចីវោ ភកវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្ក-
 មិស្សតីតិ ។ អថខោ នន្ទិយោ សក្កោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ នន្ទិយោ សក្កោ
 ភកវន្តំ ឯតទរោច សុតមេតំ ភន្តេ សម្ពហុលា
 កិរ ភិក្ខុ ភកវតោ ចីវកម្មំ កហេន្តិ និដ្ឋិ-
 តចីវោ ភកវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្ក-
 មិស្សតីតិ ។ តេសំ នោ ភន្តេ នាណវិហា-
 រេហិ វិហារតំ កេន វិហារេន វិហាតព្វន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាច្រើនរូប ធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយចំពោះព្រះមាន
 ព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ ទ្រង់
 ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។ នន្ទិយ-
 សក្កៈ បានឮថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយចំពោះព្រះមាន
 ព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ
 ទ្រង់នឹងចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។ លំ-
 ដាប់នោះ នន្ទិយសក្កៈ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
 ដល់ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះនន្ទិយ-
 សក្កៈ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះ
 ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យនេះថា ពួកភិក្ខុច្រើនរូប
 ធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ដោយគិតថា ព្រះមាន
 ព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ ទ្រង់នឹងចៀសចេញទៅ កាន់ចារិក
 ដោយកាលកន្លងទៅ ៣ ខែ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំទាំងនោះ
 កាលនៅដោយវិហារធម៌ផ្សេងៗ តើគួរនៅដោយវិហារធម៌ដូចម្តេច ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

សាធុ សាធុ នន្ទិយ ឯតំ ខោ នន្ទិយ តុម្ហាកំ
 បដិរូបំ កុលបុត្តានំ យំ តុម្ហ តថាកតំ
 ឧបសង្កមិត្តា បុច្ឆេយ្យាថ តេសំ នោ ភន្តេ
 នាណវិហារេហិ វិហារតំ កេន វិហារេន វិហា-
 តព្វន្តិ ។ សន្នោ ខោ នន្ទិយ អារាជកោ
 ហោតិ នោ អស្សន្នោ សីលវា អារាជកោ
 ហោតិ នោ ទុស្សីលោ អារទ្ធវិយោ អារា-
 ជកោ ហោតិ នោ កុសីតោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ
 អារាជកោ ហោតិ នោ មុដ្ឋស្សតិ សមាហិតោ
 អារាជកោ ហោតិ នោ អសមាហិតោ បញ្ញវា
 អារាជកោ ហោតិ នោ ទុប្បញ្ញោ ។ ឥមេសុ ខោ
 តេ នន្ទិយ នសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ បញ្ចសុ
 ធម្មេសុ អដ្ឋតំ សតិ ឧបដ្ឋបេតព្វា ។ ឥធុ
 តំ នន្ទិយ តថាកតំ អនុស្សវេយ្យាសិ ឥតិបិ

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់នន្ទិយៈ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ម្ចាស់នន្ទិយៈ
 ការសួរនេះឯង ជាកិច្ចដ៏សមគួរ ដល់ទ្រង់ជាកុលបុត្រហើយ ដ្បិតថា
 ទ្រង់ ចូលមកគាល់តថាគត ហើយសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ពួកខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ កាលនៅ ដោយវិហារធម៌ផ្សេងៗ តើគួរនៅ
 ដោយវិហារធម៌ ដូចម្តេច ។ ម្ចាស់នន្ទិយៈ បុគ្គល ជាអ្នកមានសទ្ធា
 បានញ៉ាំងសទ្ធា ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ១ ជាអ្នកមាន
 សីល បានញ៉ាំងសីល ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកទ្រុស្តសីល ១
 ជាអ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម បានញ៉ាំងព្យាយាម ឲ្យសម្រេច មិន
 មែនជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស ១ ជាអ្នកមានសតិខ្ជាប់ខ្ជួន បានញ៉ាំងសតិ ឲ្យ
 សម្រេច មិនមែនជាអ្នកភ្លេចសតិ ១ ជាអ្នកមានចិត្តតាំងមាំ បានញ៉ាំង
 ចិត្តដែលតាំងមាំ ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកមានចិត្តមិនតាំងមាំ ១
 ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា បានញ៉ាំងប្រាជ្ញា ឲ្យសម្រេច មិនមែនជាអ្នកអប្ប
 ឥតប្រាជ្ញា ១ ។ ម្ចាស់នន្ទិយៈ បើទ្រង់បានតាំងនៅក្នុងធម៌ ទាំង ៦
 នេះហើយ គួរតម្កល់សតិ ក្នុងធម៌ ៥ យ៉ាង ក្នុងព្រះហឫទ័យ តទៅ
 ទៀត ។ ម្ចាស់នន្ទិយៈ ទ្រង់គប្បីរលឹកនូវព្រះតថាគត ក្នុងលោកនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

សោ ភក្កវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណាសម្បជ្ជោ

សុតតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្តា

ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភក្កវាតិ ។ ឥតិ ខោ

តេ នន្ទិយ តថាគតំ អារព្ព អជ្ឈត្តំ សតិ

ឧបដ្ឋបេតព្វា ។

បុន ចបរំ ត្ថំ នន្ទិយ ធម្មំ អនុស្ស-

រេយ្យាសិ ស្វាភ្នាតោ ភក្កវតា ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ

អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ

បច្ចុត្ថំ វេទិតព្វោ វិញ្ញហីតិ ។ ឥតិ ខោ

តេ នន្ទិយ ធម្មំ អារព្ព អជ្ឈត្ថំ សតិ

ឧបដ្ឋបេតព្វា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌
 ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវលោក ទ្រង់ប្រសើរ
 ដោយសីលាទិគុណារកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ព្រះអង្គជាសារថី ទូន្មាន
 នូវបុរស ព្រះអង្គជាសាស្ត្រាចារ្យនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គ
 ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។
 ម្នាលនន្ទិយៈ ព្រះអង្គទ្រង់គួរតម្កល់សតិ ក្នុងព្រះហឫទ័យ ប្រារព្ធ
 នូវព្រះតថាគត ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ម្នាលនន្ទិយៈ មួយទៀត ព្រះអង្គទ្រង់ គប្បីរលឹក នូវព្រះធម៌ថា
 ព្រះបរិយត្តិធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ
 ដោយល្អ ព្រះនព្វលោកុត្តរធម៌ ជាធម៌ដែលអរិយបុគ្គលទាំងពួង ដឹងពិត
 ឃើញពិត ដោយបច្ចវេក្ខណញ្ញាណ ជាធម៌ឲ្យនូវផល មិនរង់ចាំកាល
 ជាធម៌គួរដល់ឯហិបស្សវិធី ជាធម៌ដែលអរិយបុគ្គល គប្បីបង្កោនចូល
 មកទុកក្នុងខ្លួន ដោយអំណាចនៃភាវនា ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំង-
 ឡាយ មានឧត្សជិតញ្ញបុគ្គលជាដើម ឃើញច្បាស់ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន ។
 ម្នាលនន្ទិយៈ ព្រះអង្គទ្រង់គួរតម្កល់សតិ ក្នុងព្រះហឫទ័យ ប្រារព្ធ
 នូវព្រះធម៌ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

បុន ចបរំ តំ នន្ទិយ កល្យាណមិត្ត
 អនុស្សវេយ្យាសិ លាភា វត មេ សុលទ្ធិ
 វត មេ យស្ស កល្យាណមិត្តា អនុកម្មកា
 អត្តកាមា ឱវាទកា អនុសាសិតាតិ^(១) ។
 ឥតិ ខោ តេ នន្ទិយ កល្យាណមិត្ត
 អារព្ព អជ្ឈត្តំ សតិ ឧបដ្ឋបេតព្វា ។

បុន ចបរំ តំ នន្ទិយ អត្តនោ ចាកំ
 អនុស្សវេយ្យាសិ លាភា វត មេ សុលទ្ធិ
 វត មេ យោហំ មច្ឆេរមលបរិយុដ្ឋិតាយ បដាយ
 វិតតមលមច្ឆេរេន ចេតសា អការំ អជ្ឈាវសាមិ
 មុត្តច្ចាកោ បយតចាណី វោស្សក្ករតោ យាច-
 យោកោ ទានសំវិភាគរតោតិ ។ ឥតិ ខោ តេ
 នន្ទិយ ចាកំ អារព្ព អជ្ឈត្តំ សតិ ឧបដ្ឋបេ-
 តព្វា ។

១ ឱ. ម. អនុសាសកាតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្ចាស់នន្ទិយៈ មួយទៀត ទ្រង់គប្បីរលឹកនូវពួកកល្យាណមិត្ត
 ថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញចំជាមានលាភ អាត្មាអញបានល្អហើយ ដែល
 មានពួកជន ជាកល្យាណមិត្ត ជាអ្នកអនុគ្រោះ អ្នកប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍
 អ្នកទូន្មាន អ្នកប្រៀនប្រដៅ ។ ម្ចាស់នន្ទិយៈ ទ្រង់គួរតម្កល់
 សតិ ក្នុងព្រះហឫទ័យ ប្រារព្ធ នូវពួកកល្យាណមិត្ត ដោយ
 ប្រការដូច្នោះ ។

ម្ចាស់នន្ទិយៈ មួយទៀត ទ្រង់គប្បីរលឹក នូវចាតៈរបស់ទ្រង់ថា
 ឱហ្ន៎ អាត្មាអញចំជាមានលាភ អាត្មាអញបានល្អហើយតើ ដោយ
 អាត្មាអញ មានចិត្តមានមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ប្រាសចេញហើយ ក្នុង
 ពួកសត្វ ដែលមានមន្ទិល គឺសេចក្តីកំណាញ់ រូបរិតហើយ មានទាន
 បរិច្ចាគហើយ មានដៃលាងស្អាតហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះ គួរឲ្យ
 គេសូមបាន ត្រេកអរក្នុងការឲ្យនិងការចែករំលែក ហើយនៅគ្រប់គ្រង
 ផ្ទះ ។ ម្ចាស់នន្ទិយៈ ទ្រង់គួរតម្កល់ នូវសតិ ក្នុងព្រះហឫទ័យ
 ប្រារព្ធនូវចាតៈ ដោយប្រការដូច្នោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ ត្វំ នន្ទិយ ទេវតា អនុស្ស-
 រេយ្យាសិ យា តា ទេវតា អតិក្កម្មេវ កត-
 ឡីការកក្កានំ^(១) ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញ-
 តំ មនោមយំ កាយំ ឧបបន្នា តា ករណីយំ
 អត្តនោ ន សមនុបស្សន្តិ កតស្ស វា
 បដិច្ចយំ សេយ្យថាមិ នន្ទិយ ភិក្ខុ អស-
 មយរិមុត្តោ ករណីយំ អត្តនោ ន សមនុបស្សតិ
 កតស្ស វា បដិច្ចយំ ឯវមេវ ខោ នន្ទិយ
 យា តា ទេវតា អតិក្កម្មេវ កតឡីការ-
 កក្កានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតំ មនោ-
 មយំ កាយំ ឧបបន្នា តា ករណីយំ អត្តនោ
 ន សមនុបស្សន្តិ កតស្ស វា បដិច្ចយន្តិ ។
 ឥតិ ខោ តេ នន្ទិយ ទេវតា អារត្ត
 អជ្ឈត្តំ សតិ ឧបដ្ឋាបេតព្វា ។

១ ម. កតឡីការាហារកក្កានំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្ចាស់នន្ទិយៈ មួយទៀត ទ្រង់គប្បីរលឹកពួកទេវតាថា ទេវតា
ណា ដែលរំលងនូវពួកទេវតា ដែលមានកតឡីការាហារ ជាចំណី
(កាមាវចរទេវតា) បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយឈាន-
ចិត្ត (ព្រហ្ម) ណាមួយ ទេវតាទាំងនោះ មិនពិចារណាឃើញនូវកិច្ចរបស់
ខ្លួន ឬនូវសេចក្តីចម្រើន នៃអំពើដែលខ្លួនធ្វើហើយ ម្ចាស់នន្ទិយៈ ដូចជា
ភិក្ខុអសមយវិមុត្ត រមែងមិនពិចារណាឃើញ នូវកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬ នូវ
សេចក្តីចម្រើននៃអំពើដែលខ្លួនធ្វើហើយ យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់នន្ទិយៈ
ទេវតាណា ដែលផ្ទោះរំលង នូវពួកទេវតា ដែលមានកតឡីការាហារ
ជាចំណី បានទៅកើត ក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយឈាន-
ចិត្តណាមួយ ទេវតាទាំងនោះ រមែងមិនពិចារណាឃើញ នូវកិច្ច
របស់ខ្លួន ឬនូវសេចក្តីចម្រើន នៃអំពើដែលខ្លួនធ្វើហើយ ក៏យ៉ាង
នោះដែរ ។ ម្ចាស់នន្ទិយៈ ទ្រង់គប្បីតម្កល់សតិ ក្នុង
ព្រះហឫទ័យ ប្រារព្ធនូវពួកទេវតា ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឥមេហិ ខោ នន្ទិយ ឯកានសហិ ធម្មេហិ
 សមន្ទាតតោ អរិយស្សារកោ បដហតេវ ចាប-
 កេ អកុសលេ ធម្មេ ន ឧបាទិយតិ ។
 សេយ្យថាបិ នន្ទិយ កុម្ពោ និក្កុដ្ឋោ នោ
 វន្តំ បច្ចាមសតិ^(១) សេយ្យថាបិ នន្ទិយ តិ-
 ណា^(២) អក្កិ មុត្តោ ឧហញ្ញេវ កច្ចតិ នោ នឌ្ឍំ
 បច្ចុទារត្តតិ ឯវមេវ ខោ នន្ទិយ ឥមេហិ ឯកានសហិ
 ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ អរិយស្សារកោ បដហតេវ
 ចាបកេ អកុសលេ ធម្មេ ន ឧបាទិយតីតិ ។

[១២១] អថខោ អាយស្មា សុភូតិ សទ្ធន
 ភិក្ខុណា សទ្ធិ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធិ ខោ អាយស្មន្តំ សុភូតិ ភកវា

១ ឱ. ម. និក្កុដ្ឋោ តមេវ ឧទកំ នោ វន្តំ បច្ចាវមតីតិ ទិស្សន្តិ ។ ២ ឱ.
 សេយ្យថាបិ វា បន នន្ទិយ សុក្ខេ តិណទាយេតិ ទិស្សន្តិ ។ ម. សេយ្យថាបិ
 នន្ទិយ សុក្ខេ តិណទាយេតិ ទិស្សន្តិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១១ នេះឯង
តែងលះបង់ មិនប្រកាន់ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមកឡើយ ។ ម្នាលនន្ទិយៈ
ដូចជាក្នុងមជ្ឈម្លប់ រមែងមិនស្រូបយកទឹក ដែលហូរចេញបានឡើយ យ៉ាង
ណាមិញ ម្នាលនន្ទិយៈ ពុំនោះសោត ដូចជាក្លើង កាលនេះរាល
ដាលផុតអំពីស្មៅហើយ ក៏មិនត្រឡប់មករកស្មៅដែលនេះរួចហើយវិញ
យ៉ាងណាមិញ ម្នាលនន្ទិយៈ អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១១
នេះ តែងលះបង់ មិនប្រកាន់ពួកអកុសលធម៌លាមកឡើយ ក៏យ៉ាង
នោះដែរ ។

[១២១] គ្រានោះ ព្រះសុភ័តិ ដ៏មានអាយុ ចូលទៅ
គាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាមួយនឹងសទ្ធកិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ
ក៏ថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទិសមគួរ ។
លុះព្រះសុភ័តិដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទិសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯតទរោច កោ ឆាម^(១) អយំ សុក្ខតិ
 ភិក្ខុតិ ។ សន្នោ ឆាមាយំ ភន្តេ ភិក្ខុ សទ្ធស្ស
 ឧបាសកស្ស បុត្តោ សទ្ធា អការស្មា អនការិយំ
 បព្វជិតោតិ ។ កច្ចិ បឆាយំ សុក្ខតិ សន្នោ ភិក្ខុ
 សទ្ធស្ស ឧបាសកស្ស បុត្តោ សទ្ធា អការស្មា
 អនការិយំ បព្វជិតោ សន្និស្សតិ សទ្ធាបទានេស្មតិ ។
 ឯតស្ស ភក្កវា កាលោ ឯតស្ស សុកត កាលោ
 ភក្កវា សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានោនិ កាសេយ្យ ឥទានាបំ
 ជានិស្សាមិ យទិ វា អយំ ភិក្ខុ សន្និស្សតិ
 សទ្ធាបទានេសុ យទិ វា នោតិ ។ តេនហិ សុក្ខតិ
 សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ កាសិស្សាមីតិ ។
 ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សុក្ខតិ ភក្កវតោ
 បច្ចុស្សោសិ ។ ភក្កវា ឯតទរោច ឥធិ សុក្ខតិ
 ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ចាតិមោក្ខសំរសំរុតោ
 វិហារតិ អាចារកោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ
 ភយទស្សរិ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។

១ ឱ. នាមាយំ ។ ម. នាមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់សុភ្នតិ ភិក្ខុនេះឈ្មោះអ្វី ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះឈ្មោះសទ្ធៈ ជាកូនឧបាសក អ្នកមានសទ្ធា
 បានចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្លូវ ដោយសទ្ធា ។ ម្ចាស់សុភ្នតិ
 សទ្ធាភិក្ខុនេះ ជាកូនឧបាសក អ្នកមានសទ្ធា បានចេញចាកផ្ទះ ចូល
 មកកាន់ផ្លូវ ដោយសទ្ធា នឹងប្រាកដ ក្នុងសទ្ធាចរិតទាំងឡាយ ដែរ
 ឬ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ កាលនេះ ជាកាលគួរ ដល់ព្រះអង្គ
 ហើយ បពិត្រព្រះសុគត កាលនេះ ជាកាលគួរ ដល់ព្រះអង្គហើយ
 ព្រះមានព្រះភាគ គួរសម្តែងសទ្ធាចរិតទាំងឡាយ របស់បុគ្គលអ្នកមាន
 សទ្ធា ទោះភិក្ខុនេះប្រាកដ ក្នុងសទ្ធាចរិតទាំងឡាយក្តី មិនប្រាកដក្តី
 ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងដឹង ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។ ម្ចាស់សុភ្នតិ បើដូច្នោះ
 អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង
 ប្រាប់ ។ ព្រះសុភ្នតិដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះ
 ភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់
 សុភ្នតិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ អ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ
 បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បី
 បន្តិចបន្តួច ហើយសមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គ

យម្បិ សុក្ខតិ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។

សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ឥទម្បិ

សុក្ខតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុក្ខតិ ភិក្ខុ ពហុស្សតោ

ហោតិ សុតទោ សុតសន្និចយោ យេ តេ

ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិ-

យោសានកល្យាណា សាត្តំ សព្វញ្ជនំ កេវ-

លបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ

តថាវុទាស្ស ធម្មា ពហុស្សតា ហោន្តិ ធាតា

វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា

សុប្បដិវិទ្ធា ។ យម្បិ សុក្ខតិ ភិក្ខុ ពហុ-

ស្សតោ ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្ប-

ដិវិទ្ធា ឥទម្បិ សុក្ខតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាប-

ទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុក្ខតិ ភិក្ខុ កល្យាណាមិត្តោ

ហោតិ កល្យាណាសហាយោ កល្យាណាសម្បវុដ្តោ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលសុភូតិ ព្រោះថាភិក្ខុ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា
ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គល
អ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុសូត អ្នកទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធ-
វចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់
ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល
លម្អបទចុង ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏
បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏
បានស្តាប់ច្រើន បានទ្រទ្រង់ ចាំស្ងាត់ រត់មាត់ ត្រិះរិះ ដោយចិត្ត
ត្រាស់ដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ។ ម្នាលសុភូតិ ភិក្ខុជាពហុសូត ។ បេ ។
ត្រាស់ដឹងល្អ ដោយទិដ្ឋិ ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់
បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយវិញទៀត បុគ្គលជាភិក្ខុ តែងជាអ្នក
មានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ បែរឈមទៅរកមិត្តល្អ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យម្បិ សុភ្លតិ ភិក្ខុ កល្យាណាមិត្តោ ហោតិ

កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវុឌ្ឍោ ឥទម្បិ

សុភ្លតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុភ្លតិ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ

សោវចស្សករណោហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ

ខមោ ទក្ខិណក្កាហិ អនុសាសនី ។ យម្បិ

សុភ្លតិ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណោហិ

ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណក្កាហិ

អនុសាសនី ឥទម្បិ សុភ្លតិ សទ្ធស្ស

សទ្ធាបទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុភ្លតិ ភិក្ខុ យានិ តានិ

សព្វហារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណីយានិ តត្រិ^(២)

ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រិចាយាយ វីម-

សាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិទាតុំ ។

២ ឱ. តត្ត ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលសុភូតិ ព្រោះថាភិក្ខុ ជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ បែរទៅ
រកមិត្តល្អ ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយទៀត ភិក្ខុដែលគេប្រដៅងាយ ប្រកបដោយ
ធម៌ទាំងឡាយ ជាគ្រឿងធ្វើនូវភាពជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់
ទទួលយក ពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយចំណែកខាងស្តាំ ។ ម្នាលសុភូតិ
ព្រោះភិក្ខុដែលគេប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ទាំងឡាយ ជាគ្រឿងធ្វើនូវ
ភាពជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយក ពាក្យប្រៀនប្រដៅ
ដោយចំណែកខាងស្តាំ ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គល
អ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយទៀត កិច្ចទាំងឡាយ ណាមួយ ធំ ឬ តូច
របស់សព្វហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ មិនខ្ជិល
ច្រអូស ក្នុងកិច្ចទាំងនោះ ប្រកបដោយការពិចារណា ដោយ
ឧបាយ ក្នុងកិច្ចទាំងនោះ ជាបុគ្គលអាចធ្វើបាន អាចចាត់ចែងបាន ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

យម្បិ សុភ្លតិ ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្វប្ប-
 ចារីនំ ។ បេ ។ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ
 ឥទម្បិ សុភ្លតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ
 ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុភ្លតិ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ
 ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិ-
 នយេ ឧទ្ធការប្បាមុដ្ឋោ ។ យម្បិ សុភ្លតិ
 ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ
 អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧទ្ធការប្បាមុដ្ឋោ ឥទម្បិ
 សុភ្លតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុភ្លតិ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ
 អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ
 ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទទ្ធក្កមោ
 អនិក្ខិត្តុយោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ យម្បិ
 សុភ្លតិ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ ។ បេ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្ចាស់សុភ័ក្តិ ព្រោះកិច្ចទាំងឡាយណា របស់ព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ
។ បេ ។ ភិក្ខុជាអ្នកអាចធ្វើបាន អាចចាត់ចែងបាន ម្ចាស់សុភ័ក្តិ នេះ
ជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

ម្ចាស់សុភ័ក្តិ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានការហៅរក
ដោយពាក្យជាទីស្រឡាញ់ មានសេចក្តីរីករាយដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌
និងអភិវិន័យ ។ ម្ចាស់សុភ័ក្តិ ព្រោះភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានការហៅ
រក ដោយពាក្យជាទីស្រឡាញ់ មានសេចក្តីរីករាយដ៏លើសលុប ក្នុង
អភិធម៌ និងអភិវិន័យ ម្ចាស់សុភ័ក្តិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នក
មានសទ្ធា ។

ម្ចាស់សុភ័ក្តិ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់អកុ-
សលធម៌ទាំងឡាយ ដើម្បីធ្វើកុសលធម៌ទាំងឡាយ ឲ្យបរិបូណ៌ ជាអ្នក
មានកម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់ជុរៈ ក្នុងកុសលធម៌
ទាំងឡាយចោល ។ ម្ចាស់សុភ័ក្តិ ព្រោះភិក្ខុអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឥទម្បិ សុក្ខតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុក្ខតិ ភិក្ខុ ចតុន្នំ ឈា-
នានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ

និកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរ-
លាភី ។ យម្បិ សុក្ខតិ ភិក្ខុ ចតុន្នំ

ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ
និកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរ-

លាភី ឥទម្បិ សុក្ខតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ
ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុក្ខតិ ភិក្ខុ អនេកវិហិតំ
បុព្វេនិវាសំ អនុស្សតិ សេយ្យដីទំ ឯកម្បិ

ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ
ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ

ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តីសម្បិ
ជាតិយោ ចត្តាឡីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ

ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយ
មិនលំបាក បានដោយងាយនូវឈានទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តដ៏
ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលសុភូតិ ព្រោះភិក្ខុជា
អ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈាន
ទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ក្នុង
បច្ចុប្បន្ន ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយទៀត ភិក្ខុរលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលខ្លួន
ធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន ជាច្រើនជាតិ គឺរលឹកឃើញបាន ១
ជាតិ ២ ជាតិ ៣ ជាតិ ៤ ជាតិ ៥ ជាតិ ១០ ជាតិ ២០ ជាតិ
៣០ ជាតិ ៤០ ជាតិ ៥០ ជាតិ ១០០ ជាតិ មួយពាន់ជាតិ

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំរដ្ឋកេហ្ម
 អនេកេបិ វិរដ្ឋកេហ្ម អនេកេបិ សំរដ្ឋវិរដ្ឋកេហ្ម
 អមុត្រាសី ឯវំនាមោ ឯវំកោត្តោ ឯវំរណ្ណោ
 ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវំមាយុ-
 បរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ
 ឧទចាទី តត្រាចាសី ឯវំនាមោ ឯវំកោត្តោ
 ឯវំរណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី
 ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធុបប-
 ណ្ណាតិ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកេរិ-
 ហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ យម្បិ
 សុភូតិ ភិក្ខុ អនេកេរិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុ-
 ស្សរតិ សេយ្យដីទំ ឯកម្បិ ជាតិ ទ្វេបិ
 ជាតិយោ ។ មេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ
 អនេកេរិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥទម្បិ
 សុភូតិ សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានំ ហោតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

មួយសែនជាតិក៏បាន រលឹកឃើញបានច្រើនសំវដ្តកប្ប ច្រើនវិវដ្តកប្ប
 ច្រើនសំវដ្តវិវដ្តកប្ប ក៏បានថា អាត្មាអញ បានកើត ក្នុងភពឯនោះ
 មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មាន
 អាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខ យ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុ
 ត្រឹមប៉ុណ្ណោះ លុះអាត្មាអញនោះ ច្បូតចាកអត្តភាពនោះហើយ បាន
 ទៅកើតក្នុងទីណា លុះអាត្មាអញទៅកើត ក្នុងទីនោះហើយ មានឈ្មោះ
 យ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារ
 យ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះ
 លុះអាត្មាអញនោះ ច្បូតចាកអត្តភាពនោះហើយ ទើបបានមកកើត ក្នុងទី
 នេះ (ភិក្ខុ) រលឹកឃើញជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន
 បានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះ ។

ម្នាលសុភូតិ ព្រោះភិក្ខុរលឹកឃើញជាតិ ដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យ
 នៅ ក្នុងកាលមុន គឺរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិ ២ ជាតិ ។ បេ ។
 រលឹកឃើញជាតិ ដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន បានច្រើន
 ជាតិ ព្រមទាំងអាការ ទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នោះ ម្នាល
 សុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

បុន	ចបរំ	សុភ្លតិ	ភិក្ខុ	ទិព្វេន	ចក្កុនា
វិសុទ្ធន	អតិក្កន្តមានុសកេន		សត្ត	បស្សតិ	
ចរមាណេ	ឧបបជ្ជមាណេ		ហីណេ	បណីតេ	
សុវណ្ណោ	ទុព្វណ្ណោ	សុភតេ	ទុក្កតេ	យថា-	
កម្មុបកេ	សត្ត	បជានាតិ	ឥមេ	វត	
កោន្តោ	សត្តា	កាយទុច្ចរិតេន	សមន្នាកតា		
វចីទុច្ចរិតេន	សមន្នាកតា	មនោទុច្ចរិតេន	សម-		
ន្នាកតា	អរិយានំ	ឧបវាទកា	មិច្ឆាទិដ្ឋិកា		
មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណា	តេ	កាយស្ស	ភេទា		
បរម្មរណា	អចាយំ	ទុក្កតី	វិនិចាតំ	និរយំ	
ឧបបជ្ជា	ឥមេ	វា	បន	កោន្តោ	សត្តា
កាយសុចរិតេន	សមន្នាកតា	វចីសុចរិតេន	សម-		
ន្នាកតា	មនោសុចរិតេន	សមន្នាកតា	អរិ-		
យានំ	អនុបវាទកា	សម្មាទិដ្ឋិកា	សម្មាទិដ្ឋិកម្ម-		
សមាទាណា	តេ	កាយស្ស	ភេទា	បរម្មរណា	
សុភតី	សត្តំ	លោកំ	ឧបបជ្ជាតិ		

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលសុភវតិ មួយទៀត ភិក្ខុមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងចក្ខុ
 របស់មនុស្សធម្មតា បានឃើញពួកសត្វដែលច្យុត និងការចាប់បដិសន្ធិ
 ជាសត្វថោកទាប និងខ្ពង់ខ្ពស់ មានសម្បុរល្អ និងសម្បុរអាក្រក់
 ទៅកាន់សុគតិ និងទុគ្គតិ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅ
 តាមយថាកម្ម (របស់ខ្លួន) ថា អើប្តី សត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយ
 កាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាអ្នក
 និយាយតិះដៀល នូវព្រះអរិយបុគ្គលទាំងឡាយ មានសេចក្តីយល់ខុស
 ប្រកាន់មាំនូវអំពើដែលយល់ខុស សត្វទាំងនោះ លុះដល់បែកធ្លាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ពុំខាន អើ
 ប្តី ចំណែកពួកសត្វ ទាំងអម្បាលនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត
 ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាអ្នកមិន
 និយាយតិះដៀល ព្រះអរិយបុគ្គលទាំងឡាយ មានសេចក្តីយល់ត្រូវ
 ប្រកាន់មាំនូវអំពើ ដែលយល់ត្រូវ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ក្នុងសុគតិ សួគ៌ ទេវលោក

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឥតិ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមាណុសកេន
 សត្តេ បស្សតិ ចរមាណេ ឧបបជ្ជមាណេ ហីណេ បណីតេ
 សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ សុភតេ ទុក្កតេ យថាកម្មបកេ
 សត្តេ បជាណតិ ។ យម្បិ សុភូតិ ភិក្ខុ
 ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន ។ យេ ។ យថាកម្មបកេ
 សត្តេ បជាណតិ ឥទម្បិ សុភូតិ សទ្ធស្ស សទ្ធា-
 បទានំ ហោតិ ។

បុន ចបរំ សុភូតិ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយា
 អនាសរំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ យម្បិ
 សុភូតិ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយា ។ យេ ។ សច្ចិ-
 កត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឥទម្បិ សុភូតិ សទ្ធស្ស
 សទ្ធាបទានំ ហោតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា សុភូតិ ភកវន្តំ ឯតទរោច

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ភិក្ខុមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា មើល
 ឃើញនូវពួកសត្វដែលច្យុត និងការចាប់បដិសន្ធិ ជាសត្វថោកទាបនិង
 ឧត្តម មានសម្បុរល្អ និងសម្បុរអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិ និង
 ទុគ្គតិ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម (របស់ខ្លួន)
 ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ម្នាលសុភូតិ ព្រោះភិក្ខុមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ
 ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោលទៅ តាមយថាកម្ម (របស់ខ្លួន)
 ម្នាលសុភូតិ នេះជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

ម្នាលសុភូតិ មួយវិញទៀត ភិក្ខុបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោ-
 វិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈ
 ទាំងឡាយ ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេច
 សម្រាន្តនៅ ។ ម្នាលសុភូតិ ព្រោះភិក្ខុបានធ្វើ ឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។
 ព្រោះអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅ
 ម្នាលសុភូតិ នេះ ជាសទ្ធាចរិត របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ។

កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង យ៉ាងនេះហើយ
 ព្រះសុភូតិដ៏មានអាយុ ក្រាបទូល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នោះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យានិមាណិ កន្តេ កកវតា សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានានិ
 ភាសិតានិ សំវិជ្ជន្តិ តានិ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ
 អយញ្ច ភិក្ខុ ឯតេសុ សន្និស្សតិ ។ អយំ កន្តេ
 ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ចាតិមោក្ខសំរសំរុតោ
 វិហារតិ អាចារកោចរសម្បន្នោ អណ្តាមត្តេសុ រដ្ឋេសុ
 កយទស្សារី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។
 អយំ កន្តេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតជរោ
 សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា
 មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ
 សព្វញ្ចំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ
 អភិវទន្តិ តថារូចាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ
 ធាតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា
 សុប្បដិវិទ្ធា ។ អយំ កន្តេ ភិក្ខុ កល្យាណាមិត្តោ^(១)
 កល្យាណាសហាយោ កល្យាណាសម្បរដ្ឋោ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ហោតីតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សទ្ធាចរិតទាំងឡាយណា របស់បុគ្គលអ្នកមាន
 សទ្ធា ដែលព្រះមានព្រះភាគ បានទ្រង់សម្តែងហើយ សទ្ធាចរិត
 ទាំងនោះ រមែងមានប្រាកដ ដល់ភិក្ខុនេះ ទាំងភិក្ខុនេះ ក៏នឹង
 ប្រាកដ ក្នុងសទ្ធាចរិតទាំងនុ៎ះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ
 ជាអ្នកមានសីល សង្រួម ក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយ
 អាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិច
 បន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះជាពហុសូត អ្នកទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈ ដែល
 ខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុក នូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ
 ធម៌ទាំងឡាយណា មានលម្អបទដើម លម្អបទកណ្តាល លម្អ
 បទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ត ទាំងព្យញ្ជនៈ
 ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ
 ភិក្ខុនោះ ក៏បានស្តាប់ច្រើន បានទ្រទ្រង់ ចាំទុក រត់មាត់ ត្រិះរិះ
 ដោយចិត្ត ត្រាស់ដឹងល្អ ដោយទិដ្ឋិ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ
 ជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ បែរឈមទៅរកមិត្តល្អ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ សុវចោ^(១) សោវចស្សករណោហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណាត្តាហិ អនុ-
 សាសនី ។ អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ យានិ តានិ
 សព្វប្បចារីនំ ឧច្ចារចានិ កីករណីយានិ តត្ថ
 ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រចាយាយ វីមសាយ
 សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិណតុំ ។
 អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយ-
 សមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិជយេ ឧទ្យារប្បា-
 មុដ្ឋោ ។ អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ
 ថាមវា ទទ្យបរក្កមោ អនិក្ខិត្តុដុរោ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ ។ អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ ចតុន្នំ លាណានំ
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ជិកាម-
 លាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី ។

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ ហោតីតិ បាហោ ទិស្សតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេប្រដៅងាយ ប្រកប
ដោយធម៌ទាំងឡាយ ជាគ្រឿងធ្វើនូវភាព ជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នក
អត់ធន់ ទទួលយកពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយចំណែកខាងស្តាំ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ករណីយកិច្ចទាំងឡាយ ណាមួយ ធំ ឬ តូច
របស់សព្វហ្មតារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ មិនខ្ជិល
ច្រអូស ក្នុងកិច្ចទាំងនោះ ប្រកបដោយការពិចារណា ដោយឧបាយ
ក្នុងកិច្ចទាំងនោះ ជាបុគ្គល អាចធ្វើបាន អាចចាត់ចែងបាន ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នា នូវធម៌ ហោរកដោយពាក្យ
ជាទីស្រឡាញ់ មានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌ និង
អភិវិន័យ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម
មានកម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងដ៏មាំមួន មិនដាក់ធុរៈ ក្នុងកុសល-
ធម៌ទាំងឡាយចោល ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកបាន
តាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈានទាំង ៤
ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្មិ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិ-
 យោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ
 បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ
 ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន អតិក្កន្តមាណុស-
 កេន ។ បេ ។ យថាកម្មុបកេ សត្តេ បជា-
 នាតិ ។ អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយា
 ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 យានិមាទិ ភន្តេ ភកវតា សទ្ធស្ស សទ្ធាប-
 ទានាទិ ភាសិតាទិ សំវិជ្ជន្តិ តាទិ ឥមស្ស
 ភិក្ខុនោ អយញ្ច ភិក្ខុ ឯតេសុ សទ្ធិស្ស-
 តីតិ ។ សាធុ សាធុ សុភូតិ តេនហិ
 តំ សុភូតិ ឥមិទា សទ្ធន ភិក្ខុនា សទ្ធិ
 វិហារេយ្យាសិ យទា ច តំ សុភូតិ អាគម្មេយ្យាសិ
 តថាគតំ ទស្សនាយ ឥមិទា ច សទ្ធន ភិក្ខុនា
 សទ្ធិ ឧបសម្បមេយ្យាសិ តថាគតំ ទស្សនាយាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ រលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលខ្លួនធ្លាប់
 អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន ច្រើនជាតិ គឺរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិ
 ២ ជាតិ ។ បេ ។ រលឹកឃើញជាតិ ដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុង
 កាលមុនជាច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការ
 ដូច្នោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ មានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ
 កន្លងនូវចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ
 ដែលអន្ទោលទៅ តាមយថាកម្ម ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុនេះ
 បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ហើយ
 សម្រេចសម្រាន្តនៅ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សទ្ធាចរិតទាំងឡាយ
 ណា របស់បុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ហើយ សទ្ធាចរិតទាំងនោះ រមែងមានប្រាកដ ដល់ភិក្ខុនេះ
 ទាំងភិក្ខុនេះ នឹងប្រាកដ ក្នុងសទ្ធាចរិតទាំងនោះ ។ ម្នាលសុភូតិ
 ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ម្នាលសុភូតិ បើដូច្នោះ អ្នកគប្បី
 នៅជាមួយនឹងសទ្ធាភិក្ខុនេះចុះ ម្នាលសុភូតិ កាលណាបើ អ្នកប្រាថ្នា
 ដើម្បីចូលបតថាគត អ្នកគប្បីចូលមក ជាមួយនឹងសទ្ធាភិក្ខុ ដើម្បីចូល
 បតថាគត (ក្នុងកាលនោះចុះ) ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

[១២២] មេត្តាយ ភិក្ខុវេ ចេតោវិមុត្តិយា អាសេ-
 វិតាយ ភារិតាយ ពហុលីកតាយ យាដីកតាយ
 វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ
 ឯកាទសានិសំសា ចាដិកដ្ឋា ។ កតមេ ឯកា-
 ទស ។ សុខំ សុបតិ សុខំ បដិពុជ្ឈតិ ន ចាបកំ
 សុបិណំ បស្សតិ មនុស្សានំ បិយោ ហោតិ អមនុ-
 ស្សានំ បិយោ ហោតិ ទេវតា រក្ខតិ ធាស្ស
 អត្តិ វា វិសំ វា សត្តំ វា កមតិ តុវដ្ឋំ ចិត្តំ សមា-
 ធិយតិ មុខវណ្ណោ វិប្បសីទតិ អសម្មុទ្ធោ កាលំ
 ករោតិ ឧត្តរី អប្បដិវិជ្ឈន្តោ ព្រហ្មលោកុបកោ
 ហោតិ ។ មេត្តាយ ភិក្ខុវេ ចេតោវិមុត្តិយា អាសេវិ-
 តាយ ភារិតាយ ពហុលីកតាយ យាដីកតាយ
 វត្ថុកតាយ អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ
 ឥមេ ឯកាទសានិសំសា ចាដិកដ្ឋាតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

[១២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ ដែលបុគ្គល បានសេពគប់ បានចម្រើន បានធ្វើឲ្យច្រើន បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ បានសន្សំទុក បានប្រារព្ធឈ្នាលហើយ អានិសង្ស ១១ ប្រការ រមែងកើតប្រាកដ ។ អានិសង្ស ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺមេត្តាវិហារិបុគ្គល រមែងដេកលក់ស្រួល ១ ភ្ញាក់ឡើងស្រួល ១ មិនឃើញនូវសុបិនអាក្រក់ ១ ជាទីស្រឡាញ់ របស់ពួកមនុស្ស ១ ជាទីស្រឡាញ់របស់ពួកអមនុស្ស ១ ពួកទេវតាតែង រក្សា ១ ភ្លើងភ្លឺ ថ្នាំពិសភ្លឺ គ្រឿងសស្ត្រារុធក្លី មិនចូលទៅក្នុងកាយ របស់មេត្តាវិហារិបុគ្គលនោះ ១ ចិត្តរមែងតាំងនៅមាំទប់ ១ សម្បុរមុខ ថ្លាស្រស់បស់ ១ ជាអ្នកមិនវង្វេងហើយធ្វើមរណភាព ១ កាលបើមិន ទាន់ត្រាស់ដឹងនូវអរហត្តដ៏ក្រៃលែងជាងមេត្តាសមាបត្តិទេ រមែងបានទៅ កើតក្នុងព្រហ្មលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មេត្តាចេតោវិមុត្តិដែល បុគ្គល បានសេពគប់ បានចម្រើន បានធ្វើឲ្យច្រើន បានធ្វើឲ្យដូចជា យាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ បានសន្សំទុក បាន ប្រារព្ធឈ្នាលហើយ អានិសង្សទាំង ១១ ប្រការនេះ រមែងកើតប្រាកដ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

[១២៣] ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ
 វេសាលិយំ វិហារតិ វេឡុវត្តាមកោ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន ទសមោ កហាបតិ អដ្ឋកណា-
 ករោ ចាតលិបុត្តំ អនុប្បត្តោ ហោតិ កេនចិទេវ
 ករណីយេន ។ អថខោ ទសមោ កហាបតិ អដ្ឋ-
 កណាករោ យេន កុក្កុជារាមោ យេន អញ្ញតរោ
 ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុ ឯតទ-
 រោច កហំ នុ ខោ ភន្តេ អាយស្មា អានន្ទោ
 ឯតហិ វិហារតិ ទស្សនកាមា ហិ មយំ ភន្តេ
 អាយស្មន្តំ អានន្តន្តំ ។ ឯសោ កហាបតិ អាយស្មា
 អានន្ទោ វេសាលិយំ វិហារតិ វេឡុវត្តាមកោតិ ។ អថ-
 ខោ ទសមោ កហាបតិ អដ្ឋកណាករោ ចាតលិបុត្តេ
 តំ ករណីយំ តីវេត្វា យេន វេសាលិវេឡុវត្តាមកោ
 យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 អាយស្មន្តំ អានន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រិយានិកាយ ឯកាទសកនិបាត

[១២៣] សម័យមួយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងវេឡូវ-
 គ្រាម ជិតក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង ទសមគហបតី អ្នកនៅ
 ក្នុងក្រុងឈ្មោះអង្គកៈ បានមកដល់ក្រុងបាតលិបុត្ត ដោយកិច្ចនីមួយ ។
 លំដាប់នោះ ទសមគហបតី អ្នកនៅក្នុងក្រុងអង្គកៈ បានចូលទៅរក
 ភិក្ខុ ១ រូប ក្នុងកុក្កុជារាម លុះចូលទៅដល់ហើយ បានពោលពាក្យ
 នេះ នឹងភិក្ខុនោះដូច្នោះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ព្រះ
 អានន្ទដ៏មានអាយុ គង់នៅ ក្នុងទីណា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រោះ
 យើង ចង់ចូលព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ ។ ភិក្ខុនោះតបថា ម្ចាស់
 គហបតី ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុនុ៎ះ គង់នៅក្នុងវេឡូវគ្រាម ជិត
 ក្រុងវេសាលី ។ លំដាប់នោះ ទសមគហបតី អ្នកនៅក្នុងក្រុងអង្គកៈ
 សម្រេចនូវកិច្ចនោះ ក្នុងក្រុងបាតលិបុត្ត ហើយចូលទៅរកព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ ក្នុងវេឡូវគ្រាម ជិតក្រុងវេសាលី លុះចូលទៅដល់
 ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឯកមន្តំ ជិសិដ្ឋោ ខោ ទសមោ ភហាបតិ
 អដ្ឋកណាករោ អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតទរោច
 អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ អានន្ត តេន ភកវតា
 ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន
 ឯកធម្មោ សម្មទក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ
 អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស វិហារតោ
 អរិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខីណា វា
 អាសវា បរិក្ខយំ កច្ឆន្តិ អននុប្បត្តំ វា អ-
 នុត្តរំ យោកក្លេមំ អនុចាបុណាតីតិ ។ អត្ថិ
 ភហាបតិ តេន ភកវតា ជានតា បស្សតា
 អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ សម្មទក្ខា-
 តោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ
 បហិតត្តស្ស វិហារតោ អរិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ
 អបរិក្ខីណា វា អាសវា បរិក្ខយំ កច្ឆន្តិ អននុប្បត្តំ
 វា អនុត្តរំ យោកក្លេមំ អនុចាបុណាតីតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

លុះទសមគហបតី អ្នកនៅក្នុងក្រុងអង្គកៈ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ
 ហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នោះថា បពិត្រព្រះ
 អានន្ទដ៏ចម្រើន ចិត្តរបស់ភិក្ខុអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម
 ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះនិព្វាន មិនទាន់
 រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយ មិនទាន់អស់
 ក្តី រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី ក៏រមែងដល់នូវ
 ធម៌ជាទីក្សេម ចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយ
 នោះ ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់
 ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ មាន
 ដែរឬ ។ ម្នាលគហបតី ចិត្តរបស់ភិក្ខុ ដែលមិនមានសេចក្តីប្រមាទ
 មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះនិព្វាន
 មិនទាន់រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយ មិនទាន់
 អស់ក្តី រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី ក៏រមែងដល់នូវ
 ធម៌ជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយនោះ
 ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាប
 ច្បាស់ ឃើញច្បាស់ បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ មានដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

កតមោ បន ភន្តេ អាណន្ទ តេន ភកវតា ជាណតា
 បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ
 សម្មទក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស
 អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស វិហារតោ អវិមុត្តំ វា
 ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខិណា វា អាសវា បរិក្ខាយំ
 កច្ឆន្តិ អននុប្បត្តំ វា អនុត្តរំ យោកក្លេមំ
 អនុចាបុណាតីតិ ។ ឥធិ កហាបតិ ភិក្ខុ
 វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆេ អកុសលេហិ ធម្មេហិ
 សរិតក្កំ សរិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ណាណំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ញាក្ខតិ
 ឥទំ^(១) ខោ បឋមំ ណាណំ អភិសង្កតំ
 អភិសញ្ញេតយិតំ យំ ខោ បន កិញ្ចំ អភិសង្កតំ
 អភិសញ្ញេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធជម្ពន្តិ បជាណតិ ។

១ ឱ. ឥទម្បិ ខោ ។ ម. ឥទំបិ ខោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ចិត្តរបស់ភិក្ខុ អ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ
 មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះ
 និព្វាន មិនទាន់រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយមិនទាន់
 អស់ក្តី រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី ក៏រមែងដល់នូវ
 ធម៌ជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយនោះ
 ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់
 ឃើញច្បាស់ បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលគហបតី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់
 ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏បានចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយ
 វិតក្កៈ ប្រកបដោយវិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់
 ស្ងាត់ ។ ភិក្ខុនោះបានពិចារណាដូច្នោះ ក៏ដឹងច្បាស់ថា បឋមជ្ឈាននេះ
 ដែល (អាត្មាអញ) បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់
 ឈានណាមួយ ដែលអាត្មាអញ បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយ
 ផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ឈាននោះ ក៏មិនទៀង មានការរលត់ទៅ ជាធម្មតា ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

សោ តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ
 ឆោ ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ
 តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនដ្ឋិយា បញ្ចន្នំ
 ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខុយា ឱបចាតិកោ
 ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា
 លោកា ។ អយំ^(១) ខោ កហាបតិ តេន ភកវតា
 ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯក-
 ធម្មោ សម្មទក្ខាតោ យតុថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស
 អាតាបិដោ បហិតត្តស្ស វិហារតោ អរិមុត្តំ វា
 ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខុណា វា អាសវា បរិក្ខុយំ
 កច្ឆន្តិ អននុប្បត្តំ វា អនុត្តរំ យោកក្លេម័
 អនុចាបុណាតិ ។

១ ឱ. អយម្យិ ខោ ។ ម. អយំបិ ខោ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅក្នុងសមថវិបស្សនាធម៌នោះ រមែងដល់នូវការអស់
 អាសវៈទាំងឡាយ បើមិនដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយទេ ក៏បាន
 ជាឱបបាតិកៈ ព្រោះអស់សំយោជនៈទាំងឡាយជាចំណែកខាងក្រោម ៥
 ដោយតម្រេកក្នុងធម៌នោះ ដោយសេចក្តីរីករាយ ក្នុងធម៌នោះ បរិនិព្វាន
 ក្នុងលោកនេះ មានការមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះ ជាធម្មតា ។ ម្នាល
 គហបតី ចិត្តរបស់ភិក្ខុដែលគ្មានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿង
 ដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះនិព្វាន បើមិនទាន់រួចស្រឡះក្តី
 រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយ មិនទាន់អស់ក្តី រមែងដល់នូវការ
 អស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី រមែងដល់នូវធម៌ជាទីក្សេម ចាកយោគៈ
 ដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយនេះឯង ដែលព្រះមាន
 ព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់
 បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ កហាបតិ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារាណំ
 រូបសមា អជ្ឈត្ថំ សម្មសាទណំ ចេតសោ ឯកោ-
 ទិការំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាទិទំ បីតិសុខំ ទុតិយំ
 ឈានំ... តតិយំ ឈានំ... ចតុត្ថំ ឈានំ ឧប-
 សម្មជ្ជ វិហារតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិ-
 ក្ខតិ ឥទម្បិ ខោ ចតុត្ថំ ឈានំ អភិសង្កតំ
 អភិសញ្ចេតយិតំ យំ ខោ បន កិញ្ចិ
 អភិសង្កតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោជ-
 ធម្មន្តិ បជាណតិ ។ សោ តត្ថ បិសោ
 អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ ដោ ចេ អាស-
 វានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន
 តាយ ធម្មនន្តិយា បញ្ចន្តំ ឱរម្ហាតិយានំ សំ-
 យោជនានំ បរិក្ខាយា ឱបចាតិកោ ហោតិ
 តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះបានម្សប់វិតក្កៈ និង
 វិចារៈ (ក៏បានចូល) កាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតិ កើតមានក្នុង
 សន្តាននៃខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា គឺសទ្ធា មានសភាព
 ជាចិត្តខ្ពស់ឯក ដែលមិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិ
 និងសុខៈ ដែលកើតអំពីសមាធិ គឺ បឋមជ្ឈាន ... តតិយជ្ឈាន ...
 ចូលកាន់ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ បានពិចារណាដូច្នោះ ក៏ដឹង
 ច្បាស់ថា ចតុត្ថជ្ឈាននេះឯង (ដែលអាត្មាអញ) បានតាក់តែង បាន
 ពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ ឈានឯណានីមួយ ដែលអាត្មាអញ បាន
 តាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ឈាននោះ ក៏មិន
 ទៀង មានកិរិយារលត់ទៅជាធម្មតា ។ ភិក្ខុនោះបានបិតនៅក្នុងសម-
 ថវិបស្សនាធម៌នោះ រមែងដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយ បើមិនទាន់
 ដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយទេ រមែងបានជាឱបបាតិកៈ ព្រោះ
 អស់សំយោជនៈទាំងឡាយ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ដោយ
 តម្រេក ក្នុងធម៌នោះ ដោយសេចក្តីរីករាយ ក្នុងធម៌នោះ ក៏បរិនិព្វាន
 ក្នុងលោកនោះ មានការមិនត្រឡប់ ចាកលោកនោះ ជាធម្មតា ។

mom

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

អយម្យំ ខោ កហាបតិ តេន ភកវតា ជានតា
 បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ សម្ម-
 ទក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ
 បហិតត្តស្ស វិហារតោ អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អប-
 រិក្ខិណា វា អាសវា បរិក្ខយំ កច្ឆន្តិ អនុប្បត្តំ
 វា អនុត្តរំ យោកក្ខេមំ អនុចាបុណាតិ ។

បុន ចបរំ កហាបតិ ភិក្ខុ មេត្តាសហ-
 កតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ជវិត្វា វិហារតិ
 តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ ឥតិ
 ឧទ្ធមណោ តិរិយំ សព្វដិ សព្វត្តតាយ សព្វារដ្ឋំ
 លោកំ មេត្តាសហកតេន ចេតសា វិបុលេន
 មហាក្កតេន អប្បមាលោន អវេរេន អព្យាបដ្ឋេន
 ជវិត្វា វិហារតិ ។ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ
 អយម្យំ ខោ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ អភិសដ្ឋតា

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលគហបតី ចិត្តរបស់ភិក្ខុ ដែលមិនមានសេចក្តីប្រមាទ អ្នកមាន
 ព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះនិព្វាន
 មិនទាន់រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយមិនទាន់អស់ក្តី
 រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី រមែងដល់នូវធម៌ជា
 ទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយនេះឯង
 ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនេះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាប
 ច្បាស់ ឃើញច្បាស់ បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ ។

ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុមានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា
 ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទី ២ ទី ៣ ទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ផ្សាយទៅ
 កាន់ទិសខាងលើ ខាងក្រោម និងទិសទីទីង^(១) មានចិត្តប្រកបដោយ
 មេត្តាដ៏ធំទូលាយមានប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ
 ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយយកខ្លួន ទៅប្រៀបនឹងសត្វ
 ទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង ។ ភិក្ខុនោះ បានពិចារណាដូច្នោះ ក៏ដឹង
 ច្បាស់ថា មេត្តាចេតោវិមុត្តិនេះឯង (ដែលអាត្មាអញ) បានតាក់តែង

១ សំដៅយកទិសតូចទាំង ៤ គឺ ទិសអាគ្នេយ៍ ល្បសាន និងតី ពាយ័ព្យ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

អភិសញ្ចេតយិតា យំ បន កិញ្ចំ អភិសង្ខតំ
អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធដម្មន្តិ បជាណតិ ។
សោ តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ នោ
ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន
តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្តំ ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ
បរិក្ខាយា ឱបចាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយិ
អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ អយម្យិ ខោ
កហាបតិ តេន ភកវតា ជានតា បស្សតា អរហតា
សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ សម្មុទក្ខាតោ យត្ថ
ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស
វិហារតោ អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខិណា វា
អាសវា បរិក្ខាយំ កច្ឆន្តិ អនុប្បត្តំ វា អនុត្តរំ
យោកក្ខេមំ អនុចាបុណាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ឈានណានីមួយ ដែលអាត្មា
អញ បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ឈាននោះ
ក៏មិនទៀង មានការរលត់ទៅ ជាធម្មតា ។ ភិក្ខុនោះ
បានបិតនៅ ក្នុងសមថវិបស្សនាធម៌នោះ រមែងដល់នូវការអស់អាសវៈ
ទាំងឡាយ បើមិនទាន់ បានដល់ នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយ
ទេ ក៏គង់បានជាឱបបាតិកៈ ព្រោះអស់សំយោជនៈទាំងឡាយ ជា
ចំណែកខាងក្រោម ៥ ដោយតម្រេក ក្នុងធម៌នោះ ដោយសេចក្តី
រីករាយ ក្នុងធម៌នោះ ហើយក៏បរិនិព្វាន ក្នុងលោកនោះ មានការ
មិនត្រឡប់ ចាកលោកនោះ ជាធម្មតា ។ ម្នាលគហបតី ចិត្ត
របស់ភិក្ខុ ដែលមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿង
ដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅ កាន់ព្រះនិព្វាន មិនទាន់រួច
ស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយ មិនទាន់អស់ក្តី
រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី រមែងដល់នូវធម៌ជាទី
ក្សេមក្សាយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយនេះឯង
ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាប
ច្បាស់ ឃើញច្បាស់ បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

បុន ចបវំ កហាបតិ ភិក្ខុ ករុណាសហ-
 កតេន ចេតសា... មុទិតាសហកតេន ចេត-
 សា... ឧបេក្ខាសហកតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ
 ដវិត្វា វិហារតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ
 តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមដោ តិរិយំ សព្វដិ
 សព្វត្តតាយ សព្វារដ្ឋំ លោកំ ឧបេក្ខាសហកតេន
 ចេតសា វិបុលេន មហាក្កតេន អប្បមាលោន
 អវេរេន អព្យាបដ្ឋេន ដវិត្វា វិហារតិ ។ សោ
 ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អយម្យិ ខោ ឧបេក្ខា-
 ចេតោវិមុត្តិ អភិសដ្ឋតា អភិសព្វោតយិតា យំ
 ខោ បន កិញ្ចំ អភិសដ្ឋតំ អភិសព្វោតយិតំ
 តទនិច្ចំ និរោធនម្ពន្តិ បជានាតិ ។ សោ
 តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ នោ
 ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្ម-
 រាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចដ្ឋំ ឱវម្ហាតិ-
 យានំ សំយោជនានំ បរិក្ខុយា ឱបចាតិកោ ហោតិ

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុមានចិត្តប្រកបដោយករុណា ... មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា ... មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទី ២ ទី ៣ ទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ខាងក្រោម និងទិសទទឹង មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខាដ៏ធំទូលាយ រកប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយការយកខ្លួនទៅប្រៀបនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង ។ ភិក្ខុនោះ បានពិចារណាដូច្នោះ ក៏ដឹងច្បាស់ថា ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិនេះឯង ដែល (អាត្មាអញ) បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ក៏ឈានឯណានីមួយ ដែលអាត្មាអញ បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ឈាននោះ ក៏មិនទៀង មានការរលត់ទៅ ជាធម្មតា ។ ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅ ក្នុងសមថវិបស្សនាធម៌នោះហើយ រមែងដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយ បើមិនទាន់បានដល់ នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយទេ ក៏គង់បានជាឱបបាតិកៈ ព្រោះអស់សំយោជនៈទាំងឡាយ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ដោយតម្រេក ក្នុងធម៌នោះ ដោយសេចក្តីរីករាយ ក្នុងធម៌នោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា
 លោកា ។ អយម្បិ ខោ កហាបតិ តេន
 ភកវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មា-
 សម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ សម្មទក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុ-
 ដោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិដោ បហិតត្តស្ស
 វិហារតោ អរិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខី-
 ណា វា អាសវា បរិក្ខយំ កច្ឆន្តិ អននុ-
 ប្បត្តំ វា អនុត្តរំ យោកក្លេមំ អនុចាបុ-
 ណាតិ ។

បុន ចបរំ កហាបតិ ភិក្ខុ សព្វសោ
 រូបសញ្ញាណំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញាណំ អត្ថដ្ឋមា
 នានត្តសញ្ញាណំ អមនសិកាវា អនន្តោ អាតាសោតិ
 អាតាសានញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ
 តតិ បដិសញ្ញិត្តតិ អយម្បិ ខោ អាតាសា-
 នញ្ញាយតនសមាបត្តិ អភិសដ្ឋតា អភិសញ្ញេតយិតា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ហើយក៏បរិនិព្វាន ក្នុងលោកនេះ មានការមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះ
 ជាធម្មតា ។ ម្នាលគហបតី ចិត្តរបស់ភិក្ខុ អ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ
 មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តឆ្ពោះទៅកាន់
 ព្រះនិព្វាន មិនទាន់រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈ
 ទាំងឡាយ មិនទាន់អស់ក្តី រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់
 ដល់ក្តី រមែងដល់នូវធម៌ជាទីក្សេម ចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែ
 មួយណា ធម៌តែមួយនេះឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជា
 អរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ បានសម្តែង
 ហើយ ដោយប្រពៃ ។

ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់អាកាសានញាយតនជ្ឈាន
 ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាស មិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ព្រោះប្រព្រឹត្ត
 កន្លងនូវរូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះវិនាសនៃបដិមសញ្ញា
 ទាំងឡាយ ព្រោះលែងធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវនានត្តសញ្ញា ។ ភិក្ខុនោះ
 បានពិចារណាដូច្នោះ ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាកាសានញាយតនសមាបត្តិនេះឯង
 ដែលអាត្មាអញ បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

យំ ខោ កិញ្ចិ អភិសង្កតំ អភិសញ្ចេត-
 យិតំ តទទិច្ចំ និរោធម្មន្តិ បដាណតិ ។
 សោ តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុ-
 ណាតិ នោ ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ
 តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្ទំ
 ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខាយា ឱប-
 ចាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិ-
 ធម្មោ តស្មា លោកា ។ អយម្បិ ខោ
 កហាបតិ តេន ភកវតា ជានតា បស្សតា
 អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ សម្មទក្ខាតោ
 យតុថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស
 វិហារតោ អរិមុត្តំ វា ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខិណា
 វា អាសវា បរិក្ខាយំ កច្ឆន្តិ អននុប្បត្តំ វា
 អនុត្តរំ យោកក្ខេមំ អនុចាបុណាតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ឈានណាមួយ ដែលអាត្មាអញបានតាក់តែង បានពិចារណាដោយផ្ចិត-
ផ្ចង់ហើយ ឈាននោះក៏មិនទៀង មានការរលត់ជាធម្មតា ។ ភិក្ខុនោះ
បិតនៅក្នុងសមថវិបស្សនាធម៌នោះ រមែងដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយ
បើមិនទាន់ដល់ នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយទេ ក៏គង់បានជាឱបបាតិកៈ
ព្រោះអស់សំយោជនៈទាំងឡាយ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ដោយ
សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងធម៌នោះ ដោយសេចក្តីរីករាយ ក្នុងធម៌
នោះ ហើយក៏បរិនិព្វាន ក្នុងលោកនោះ មានការមិនត្រឡប់ចាក
លោកនោះ ជាធម្មតា ។ ម្នាលគហបតី ចិត្តរបស់ភិក្ខុ ដែលមិន
មានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មាន
ចិត្តឆ្ពោះទៅ កាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តមិនទាន់រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ
អាសវៈទាំងឡាយ មិនទាន់អស់ក្តី ក៏រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែល
មិនទាន់ដល់ក្តី រមែងដល់នូវធម៌ជាទីក្សេម ចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុង
ធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយនេះឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគ អង្គ
នោះ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់
បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

បុន ចបរំ កហាបតិ ភិក្ខុ សព្វសោ
 អាណាសានញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញា-
 ណានិ វិញ្ញាណញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ...
 សព្វសោ វិញ្ញាណញាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្តិ
 កិញ្ចឹតិ អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 សោ ឥតិ បដិសញ្ចក្ខតិ អយម្យំ ខោ
 អាភិញ្ញាយតនសមាបត្តិ អភិសង្ខតា អភិស-
 ញោតយិតា យំ ខោ កិញ្ចឹ អភិសង្ខតំ អភិសញោត-
 យិតំ តទនិច្ចំ និរោធម្មន្តិ បជាណតិ ។ សោ
 តត្ថ បិភោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ ដោ
 ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្ម-
 រាគេន តាយ ធម្មនន្តិយា បញ្ចន្តំ ឧរម្ហាភិ-
 យានំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា ឱបចាតិកោ ហោតិ
 តត្ថ បរិជិញ្ចយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុកន្លងអាកាសានញ្ញាយតនដ្ឋាន
 ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់ នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយ
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណ មិនមានទីបំផុត... កន្លងវិញ្ញាណញ្ញាយ-
 តនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់អាកិញ្ញញ្ញាយតនដ្ឋាន
 ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វត្ថុតិចតួច មិនមានដូច្នោះ ។ ភិក្ខុនោះ
 ពិចារណាដូច្នោះ ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាកិញ្ញញ្ញាយតនសមាបត្តិនេះឯង
 ដែលអាត្មាអញ បានតាក់តែង បានពិចារណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ
 ក៏ឈានណានីមួយ ដែលអាត្មាអញ បានតាក់តែង បានពិចារ-
 ណា ដោយផ្ចិតផ្ចង់ហើយ ឈាននោះ ក៏មិនទៀង មានការ
 រលត់ ជាធម្មតា ។ ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅ ក្នុងសមថវិបស្សនាធម៌
 នោះហើយ រមែងដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយ បើមិនទាន់បាន
 ដល់នូវការអស់អាសវៈទាំងឡាយទេ ក៏គង់បានជាឱបបាតិកៈព្រោះ
 អស់សំយោជនៈទាំងឡាយ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ដោយតម្រេក
 ក្នុងធម៌នោះ ដោយសេចក្តីរីករាយ ក្នុងធម៌នោះ ហើយបរិនិព្វាន
 ក្នុងលោកនោះ មានការមិនត្រឡប់ ចាកលោកនោះ ជាធម្មតា ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

អយម្យំ ខោ កហាបតិ តេន ភកវតា ជានតា
 បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន ឯកធម្មោ
 សម្មទក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស
 អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស វិហារតោ អរិមុត្តំ វា ចិត្តំ
 វិមុច្ចតិ អបរិក្ខិណា វា អាសវា បរិក្ខយំ កច្ឆន្តិ
 អននុប្បត្តំ វា អនុត្តរំ យោកក្ខេមំ អនុចាបុណាតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ ទសមោ កហាបតិ អដ្ឋកណាតោ អា-
 យស្មន្តំ អានន្តំ ឯតទរោច សេយ្យថាបិ ភន្តេ អានន្ត
 បុរិសោ ឯកំ និទិមុខំ កវេសន្តោ សកិទេវ
 ឯកានស និទិមុខានិ អនិកច្ឆេយ្យ ឯវមេវ ខោ
 អហំ ភន្តេ ឯកំ អមតទ្វារំ កវេសន្តោ សកិទេវ
 ឯកានសន្តំ អមតទ្វារានំ អលត្តំ សវណាយ^(១) ។

១ ឱ. ម. សេវនាយ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលគហបតី ចិត្តរបស់ភិក្ខុ ដែលមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម
 ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តឆ្កោះ ទៅកាន់ព្រះនិព្វាន មិន
 ទាន់រួចស្រឡះក្តី រមែងរួចស្រឡះ អាសវៈទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់
 អស់ក្តី រមែងដល់នូវការអស់ ចិត្តដែលមិនទាន់ដល់ក្តី រមែងដល់នូវ
 ធម៌ជាទីក្សេម ចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ក្នុងធម៌តែមួយណា ធម៌តែមួយ
 នេះឯង ដែលព្រះមានព្រះភាគ អង្គនោះ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ
 ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ បានសម្តែងហើយ ដោយប្រពៃ ។

កាលដែលព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ បានពោលយ៉ាងនេះហើយ
 ទសមគហបតី អ្នកនៅក្នុងក្រុងអង្គកៈ បានពោលនឹងព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ដូចជាបុរស អ្នកស្វែង
 រកកំណប់ទ្រព្យតែមួយ ស្រាប់តែ បានកំណប់ទ្រព្យ ១១ តែម្តង
 យ៉ាងណាមិញ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះករុណា ស្វែងរកទ្វារ
 នៃព្រះនិព្វានឈ្មោះអមតៈតែមួយទេ ស្រាប់តែ បានស្តាប់នូវទ្វារនៃព្រះ
 និព្វាន ឈ្មោះអមតៈទាំងឡាយ ១១ តែម្តង យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

សេយ្យថាមិ កន្តេ បុរិសស្ស អការំ ឯកា-
 ទសទ្វារំ សោ តស្មី អការេ អាទិត្តេ
 ឯកមេកេន ទ្វារេន សក្កុណោយ្យ អត្តានំ
 សោត្តិ កាតុំ ឯវមេវ ខោ អហំ កន្តេ ឥមេសំ
 ឯកាទសទ្ធុំ អមតទ្វារានំ ឯកមេកេន អមត-
 ទ្វារេន សក្កុណិស្សាមិ អត្តានំ សោត្តិ កាតុំ ។
 ឥមេ ហិ នាម កន្តេ អញ្ញតិតិយា អាចរិយស្ស
 អាចរិយទទំ បរិយេសិស្សន្តិ^(១) កឹបនាហំ
 អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បូជំ^(២) ករិស្សា-
 មីតិ ។ អថខោ ទសមោ កហាបតិ អដ្ឋ-
 កនាភរោ វេសាលិកញ្ច ចាតលិបុត្តកញ្ច ភិក្ខុ-
 សង្ឃំ សន្និចាតាមេត្វា បណ្ឌិតេន ខាទនីយេន
 កោទនីយេន សហត្តា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ
 ឯកមេកញ្ច ភិក្ខុំ បច្ចេកទុស្សយុតេន អច្ឆានេសិ

១ ម. បរិយេសន្តិ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ នសទ្វោ អត្ថិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ដូចជាផ្ទះ របស់បុរសមានទ្វារ ១១ កាលបើភ្លើង
 ឆេះផ្ទះនោះ បុរសនោះ ក៏អាចធ្វើខ្លួន ឲ្យមានស្នូស្តី ដោយទ្វារ
 តែមួយៗ បាន យ៉ាងណាមិញ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន បណ្តា
 អមតទ្វារ ១១ នេះ ខ្ញុំព្រះករុណា នឹងអាចធ្វើខ្លួន ឲ្យមានស្នូស្តី
 ដោយអមតទ្វារតែមួយៗ បាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រលោក
 ដ៏ចម្រើន អម្បាលដូចជា ពួកអន្យតិរិយទាំងនេះ តែងស្វែងរកទ្រព្យ
 សម្រាប់អាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ ចុះខ្ញុំព្រះករុណា នឹងធ្វើនូវការបូជា
 ដល់ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុ តើដូចម្តេចទៅវិញ ។ គ្រានោះ ទសម-
 គហបតី អ្នកនៅក្នុងក្រុងអង្គកៈ ក៏បានប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ដែល
 នៅក្នុងក្រុងវេសាលីផង នៅក្នុងក្រុងបាតលិបុត្តផង ហើយអង្គាស
 ភិក្ខុសង្ឃ ឲ្យឆ្កែតស្តាប់ស្ងប់ ដោយខាទនីយភោជនីយាហារ
 ដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ដោយដៃរបស់ខ្លួន គ្រាតែហាមឃាត់ ហើយញ្ចាំង
 ភិក្ខុ ១ រូប ។ ឲ្យស្ងៀកដណ្តាប់ ដោយគូនៃសំពត់ គ្រប់អង្គ

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

អាយស្មន្តញ្ច អានន្ទំ តិច្ឆីវេន អាយស្មតោ ច
អានន្ទស្ស បញ្ចសតំ វិហារំ កាវារេសីតិ ។

[១២៤] ឯកាទសហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សម-
ជ្ជាគតោ កោចាលកោ អភព្វោ កោគណំ បរិហារិត្តំ
ជាតិកាត្តំ^(១) ។ កតមេហិ ឯកាទសហិ ។ ឥធន
ភិក្ខុវេ កោចាលកោ ន រូបញ្ញំ ហោតិ ន លក្ខណ-
កុសលោ ហោតិ ន អាសាដិកំ សាដេតា^(២)
ហោតិ ន វណំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ន ធួមំ កត្តា
ហោតិ ន តិត្តំ ជាធាតិ ន បីតំ ជាធាតិ ន វិដិ
ជាធាតិ ន កោចរកុសលោ ហោតិ អនវសេស-
នោហិ ហោតិ យេ តេ ឧសកា កោបិតរោ កោបរិណ-
យកា តេ ន អតិវេកបូជាយ បូជេតា ហោតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ឯកាទសហិ អង្កេហិ សមជ្ជាគតោ
កោចាលកោ អភព្វោ កោគណំ បរិហារិត្តំ ជាតិកាត្តំ ។

១ ម. ជាតិកាត្តំ ។ ២ ម. ហាវេតា ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ញ៉ាំងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ឲ្យស្ងៀកដណ្តាប់ ដោយត្រៃបីវរផង ញ៉ាំង
ជាងឲ្យធ្វើវិហារ^(១) តម្លៃ ៥០០ កហាបណៈ ប្រគេនព្រះអានន្ទដ៏មាន
អាយុផង ។

[១២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ប្រកបដោយអង្គ ១១
ប្រការ មិនគួររក្សាហ្ន៎គោ មិនគួរធ្វើគោ ឲ្យចម្រើនបានឡើយ ។
ប្រកបដោយអង្គ ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
គង្វាលគោ ក្នុងលោកនេះ មិនស្គាល់រូបគោ ១ មិនឈ្នួសវែក្នុង
លក្ខណៈ (គ្រឿងចំណាំ) ១ មិនចេះឆ្អឹងឆ្អៀលពងរុយ ១ មិនចេះបិទ
ដំបៅ ១ មិនធ្វើភ្នក់ផ្សែង ១ មិនស្គាល់កំពង់ ១ មិនស្គាល់ទឹក
ដែលគោផឹក ១ មិនស្គាល់ផ្លូវ ១ មិនឈ្នួសវែក្នុងគោចរដ្ឋាន ១ រឹត
យកទឹកដោះមិនឲ្យសេសសល់ ១ មិនបូជាពួកគោឈ្មោល ជាបិតា
របស់គោ ជាមេដឹកនាំហ្ន៎គោ ដោយអតិរេកបូជា ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ប្រកបដោយអង្គ ១១ ប្រការ
នេះ មិនគួររក្សាហ្ន៎គោ មិនគួរធ្វើគោ ឲ្យចម្រើនបានឡើយ ។

១ ពាក្យវិហារក្នុងទីនេះ បានដល់សាលាដែលប្រក់ស្លឹក ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមន្នា-
 តតោ ភិក្ខុ អភព្វោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ
 វេបុល្លំ អាបដ្ឋិតំ ។ កតមេហិ ឯកាទសហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន រូបញ្ញូ ហោតិ ន លក្ខ-
 ណាកុសលោ ហោតិ ន អាសាដិកំ សាដេតា
 ហោតិ ន វណំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ន
 ជូមំ កត្តា ហោតិ ន តិតំ ជាតាតិ ន
 បីតំ ជាតាតិ ន វីថី ជាតាតិ ន កោចរ-
 កុសលោ ហោតិ អនវសេសទោហិ ហោតិ យេ
 តេ ភិក្ខុ ថេរោ វត្តញ្ញូ ចិរយ្យព្វជិតា សង្ឃបិតោ
 សង្ឃបរិទាយកា តេ ន អតិវេកបូជាយ បូជេតា
 ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន រូបញ្ញូ
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យំ កិញ្ចិ
 រូបំ ចត្តារិ ច មហាក្ខតានិ ចតុន្ទញ្ច មហា-
 ក្ខតានំ ឧបាទាយរូបន្តិ យថាក្ខតំ នប្បជាតាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១១ ប្រការ មិនគួរដល់នូវ
 ការចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ យ៉ាងនេះឯង ។
 ប្រកបដោយអង្គ ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនស្គាល់រូប ១ មិនឈ្លាសវៃក្នុងលក្ខណៈ ១
 មិនចេះឆ្លុះឆ្លៀលពងរុយ ១ មិនចេះបិទដំបៅ ១ មិនធ្វើភ្នក់ផែរូង ១
 មិនស្គាល់កំពង់ ១ មិនស្គាល់ទឹក ១ មិនស្គាល់ផ្លូវ ១ មិនឈ្លាសវៃ
 ក្នុងគោចរជ្ជាន ១ រឹតយកទឹកដោះទាល់តែអស់រលីង ១ មិនបូជាពួកភិក្ខុ
 ដែលជាថេរៈ អ្នកដឹងនូវរាត្រី បួសយូរ ជាបិសារបស់សង្ឃ ជាអ្នក
 ត្រួតត្រាសង្ឃ ដោយអតិរេកបូជា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ
 មិនស្គាល់រូប តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះមិនដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិត នូវរូបឯណានីមួយ គឺមហាក្ខត្រូប
 ទាំង ៤ ផង ឧបាទាយរូប ដែលអាស្រ័យនឹងមហាក្ខត្រូបទាំង ៤ ផង ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន រូបញ្ញ ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន លក្ខណាកុសលោ
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កម្មលក្ខណោ
 ពាលោ កម្មលក្ខណោ បណ្ឌិតោតិ យថាភូតំ
 នប្បជាតាតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន
 លក្ខណាកុសលោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន អាសាដិកំ សាដេតា ហោតិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ កាមវិតក្កំ អធិវា-
 សេតិ ន បដហតិ ន វិនោទេតិ ន ព្យន្តិ-
 កោតិ ន អនការំ កមេតិ ឧប្បន្នំ ព្យាចា-
 ទវិតក្កំ... ឧប្បន្នំ វិហឹសាវិតក្កំ... ឧប្បន្នុប្បន្នេ
 ចាបកេ អកុសលេ ធម្មេ អធិវាសេតិ ន
 បដហតិ ន វិនោទេតិ ន ព្យន្តិកោតិ ន
 អនការំ កមេតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន អាសាដិកំ សាដេតា ហោតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនស្គាល់រូប យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមិនឃ្លាសវៃ ក្នុងលក្ខណៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា បុគ្គលពាល
 មានកម្មជាលក្ខណៈ បុគ្គលជាបណ្ឌិត ក៏មានកម្មជាលក្ខណៈដែរ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនឃ្លាសវៃ ក្នុងលក្ខណៈយ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនចេះភ្លឺ៖ភ្លៀលពងរុយ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលត្រង់រងយកកាមវិតក្កៈ
 ដែលកើតឡើងហើយ មិនលះបង់ មិនបន្ទោបង់ មិនធ្វើឲ្យវិនាស
 មិនបានធ្វើ មិនឲ្យកើតតទៅទៀត ទទួលត្រង់រងយកព្យាបាទវិតក្កៈ
 ដែលកើតឡើងហើយ ... វិហិតវិតក្កៈ ដែលកើតឡើងហើយ ...
 អកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយៗ មិនលះបង់ មិនបន្ទោបង់
 មិនបានធ្វើឲ្យវិនាស មិនបានធ្វើ មិនឲ្យកើត តទៅទៀត ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនចេះភ្លឺ៖ភ្លៀលពងរុយ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន វណំ បដិច្ចាទេតា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចក្កុនា រូបំ
 ទិស្វា និមិត្តក្កាហី ហោតិ អនុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វា-
 ទិករណាមេនំ ចក្កុទ្ធិយំ អសំរុតំ វិហារន្តំ អភិជ្ឈា-
 ទោមនស្សា ចាបកា អកុសលា ធម្មា អដ្ឋាស្ស-
 វេយ្យំ តស្ស សំរាយ ន បដិបដ្ឋតិ ន រក្ខតិ
 ចក្កុទ្ធិយំ ចក្កុទ្ធិយេ ន សំរំ អាបដ្ឋតិ សោ-
 តេន សទ្ធិំ សុត្វា... យានេន កន្តំ យាយិត្វា...
 ដិញ្ញាយ វសំ សាយិត្វា... កាយេន ដោដ្ឋព្វំ
 ធុសិត្វា... មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ និមិត្ត-
 ក្កាហី ហោតិ អនុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាទិករណា-
 មេនំ មនិទ្ធិយំ អសំរុតំ វិហារន្តំ អភិជ្ឈាទោ-
 មនស្សា ចាបកា អកុសលា ធម្មា អដ្ឋាស្ស-
 វេយ្យំ តស្ស សំរាយ ន បដិបដ្ឋតិ ន រក្ខតិ
 មនិទ្ធិយំ មនិទ្ធិយេ ន សំរំ អាបដ្ឋតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមិនចេះបិទដំបៅ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឃើញរូប ដោយចក្ខុ ហើយ
 ប្រកាន់និមិត្ត ប្រកាន់អនុព្យញ្ញនៈ ពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមក គឺ
 អភិជ្ឈានិងទោមនស្ស គប្បីគ្របសង្កត់បុគ្គលនុ៎ះ ដែលមិនសង្រួម
 ចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះមិនសង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយណា ក៏មិនប្រតិបត្តិ ដើម្បី
 សង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយនោះ មិនរក្សាចក្ខុន្ទ្រិយ មិនដល់នូវការសង្រួម ក្នុង
 ចក្ខុន្ទ្រិយឡើយ ស្តាប់សំឡេង ដោយត្រចៀក ... ជុំភ្លិន ដោយ
 ច្រមុះ ... ភ្នែករស ដោយអណ្តាត ... ពាល់ត្រូវផោដ្ឋព្វៈ ដោយ
 កាយ ... ដឹងធម្មារម្មណ៍ ដោយចិត្ត ហើយប្រកាន់និមិត្ត
 ប្រកាន់អនុព្យញ្ញនៈ ពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមក គឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស
 គប្បីគ្របសង្កត់បុគ្គលនុ៎ះ ដែលមិនសង្រួមនូវមនិទ្រ្ទិយ ព្រោះហេតុមិន
 សង្រួមនូវមនិទ្រ្ទិយណា ក៏មិនប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមនូវមនិទ្រ្ទិយនោះ
 មិនរក្សាមនិទ្រ្ទិយ មិនដល់នូវការសង្រួម ក្នុងមនិទ្រ្ទិយឡើយ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន វណំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន ជូមំ កត្តា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន យ-
 ថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្តាវេន បវេសំ
 ទេសេតា ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន ជូមំ កត្តា ហោតិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន តិត្តំ ជាណាតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតា
 អាភតាភមា ធម្មធរា វិនយធរា មាតិកាធរា
 តេ កាលេន កាលំ ឧបសង្កម្មិត្វា ន
 បរិបុច្ឆតិ ន បរិបញ្ចតិ ឥទំ ភន្តេ កថំ ឥមស្ស
 កោ អត្តោតិ ។ តស្ស តេ អាយ-
 ស្មន្តោ អរិវេញោវេ ន វិវេន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច
 ន ឧត្តានីកវេន្តិ អនេកវិហិតេសុ^(១) កង្ខំដ្ឋានី-
 យេសុ^(២) ធម្មេសុ កង្ខំ ន បដិវិទោទេន្តិ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តវេ ចសទ្វោ អត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. កង្ខាថានិយេសុ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនចេះបិទដំបៅ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមិនធ្វើភ្នក់ផ្សែង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនសម្តែងធម៌តាមខ្លួនស្តាប់មក តាមខ្លួនរៀនមក
ដល់ជនទាំងឡាយដទៃ ដោយពិស្តារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុមិនធ្វើភ្នក់ផ្សែងយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមិនស្គាល់
កំពង់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
ចូលទៅរកពួកភិក្ខុដែលជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ចេះចាំនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌
ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា គឺបាតិមោក្ខទាំងពីរ គ្រប់ៗ
កាល ប៉ុន្តែមិនបានសាកសួរ មិនបានដេញដោលថា បពិត្រលោក
ដ៏ចម្រើន ហេតុនេះ ដូចម្តេច សេចក្តីនៃពាក្យនេះ តើដូចម្តេច ។
លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ មិនបើកចំហនូវសេចក្តី ដែលកំបាំងផង
មិនធ្វើឲ្យរាក់នូវសេចក្តី ដែលជ្រៅផង មិនបន្ទោបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យ
ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលគួរសង្ស័យច្រើនប្រការ ដល់ភិក្ខុនោះផង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន តិត្ថំ ជានាតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន បីតំ ជានាតិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 ទេសិយមាណេ ន លភតិ អត្ថវេទំ ន លភតិ
 ធម្មវេទំ ន លភតិ ធម្មបសញ្ញាតំ ចាមុដ្ឋំ ។
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បីតំ ន ជានាតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន វីថី ជានាតិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អរិយំ អដ្ឋង្គិកំ មក្កំ
 យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន វីថី ជានាតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន កោចរកុសលោ ហោតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ យថា-
 ក្ខតំ នប្បជានាតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន កោចរកុសលោ ហោតិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អនវសេសនោហី ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនស្គាល់កំពង់ យ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនស្គាល់ទឹកផឹក តើដូចម្តេច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កាលបើធម្មវិន័យ ដែល
 តថាគតបានប្រាប់ បានសម្តែងហើយ ក៏មិនបាននូវការដឹងអត្ត មិនបាននូវ
 ការដឹងធម៌ មិនបានបាមុជ្ជៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនស្គាល់ទឹកផឹក យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះភិក្ខុ មិនស្គាល់ផ្លូវ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ក្នុងសាសនានេះ មិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវមគ្គដែលប្រកបដោយ
 អង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនស្គាល់ផ្លូវ យ៉ាង
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមិនឈ្លាសវៃ ក្នុងគោច-
 រដ្ឋាន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 មិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុមិនឈ្លាសវៃ ក្នុងគោចរដ្ឋាន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ រឹតយកទឹកដោះ អស់រលីង តើដូចម្តេច ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធា តហាបតិកា អភិបាជ្ជំ
 បវារេន្តិ ចីវរិបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេ-
 សជ្ជបរិក្ខារេន តត្រិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ មត្តំ ន
 ជានាតិ បដិគ្គហាលាយ ។ ឃវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អនវសេសនោហិ ហោតិ ។ កថញ្ញ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ថេរា រត្តញ្ញ
 ចិវប្បព្វជិតា សជ្ជបិគរោ សជ្ជបរិនាយកា តេ
 ន អតិវេកបូជាយ បូជេតា ហោតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ថេរា រត្តញ្ញ
 ចិវប្បព្វជិតា សជ្ជបិគរោ សជ្ជបរិនាយកា តេសុ
 ន មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋាបេតិ អារិ ចេវ
 រហោ ច ន មេត្តំ វចីកម្មំ... ន មេត្តំ
 មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋាបេតិ អារិ ចេវ រហោ ច ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានពួកគហបតី អ្នកមាន
សទ្ធា នាំគ្នាមកបរាណា ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលា-
នប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនស្គាល់ប្រមាណ
ក្នុងការទទួលបច្ច័យទាំងនោះឡើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុវឹតយក
ទឹកដោះអស់រលីង យ៉ាងនេះឯង ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមិន
បូជាពួកភិក្ខុដែលជាថេរៈអ្នកដឹងរាត្រី បួសយូរ ជាបិតារបស់សង្ឃ ជា
អ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ដោយអតិរេកបូជា តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុណា ជាថេរៈ អ្នកដឹងរាត្រី បួសយូរ ជាបិតា
របស់សង្ឃ ជាអ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនតម្កល់កាយ-
កម្មប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក្នុងទីចំពោះមុខក្តី ក្នុងទី
កំបាំងមុខក្តី មិនតម្កល់វចីកម្ម ប្រកបដោយមេត្តា ... មិនតម្កល់
មនោកម្ម ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងទីចំពោះមុខក្តី ក្នុងទីកំបាំងក្តី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ខេរា
 រត្តញ្ញ ចិរយ្យពូជិតា សង្ឃបិតរោ សង្ឃបរិណាយកា
 តេ ន អតិវេកបូជាយ បូជេតា ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 ភិក្ខុ អភព្វោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឡី វិរុឡី វេបុល្លំ
 អាបទ្ធិត្តំ ។ ឯកាទសហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្នា-
 គតោ តោចាលកោ ភព្វោ តោគលំ បរិហារិត្តំ
 ជាតិកាត្តំ ។ កតមេហិ ឯកាទសហិ ។ ឥធម
 ភិក្ខុវេ តោចាលកោ រូបញ្ញ ហោតិ លក្ខណា-
 កុសលោ ហោតិ អាសាដិកំ សាដេតា ហោតិ
 វលំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ជូមំ កត្តា ហោតិ
 តិត្តំ ជានាតិ បីតំ ជានាតិ វីថី ជានាតិ
 តោចរកុសលោ ហោតិ សាវសេសនោហិ ហោតិ
 យេ តេ ឧសភា តោបិតរោ តោបរិណា-
 យកា តេ អតិវេកបូជាយ បូជេតា ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនបូជាពួកភិក្ខុ ដែលជាថេរៈ អ្នកដឹងរាត្រី
 បួសយូរ ជាបិតារបស់សង្ឃ ជាអ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ដោយអតិរេកបូជា
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ទាំង
 ១១ ប្រការនេះ មិនគួរដល់នូវការចម្រើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្ម-
 វិន័យនេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ប្រកបដោយ
 អង្គ ១១ ប្រការ ទើបគួររក្សាហ្ន៎គោ ធ្វើគោឲ្យចម្រើនបាន ។ ប្រកបដោយ
 អង្គ ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ
 ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកស្គាល់រូបគោ ១ ឈ្លាសក្នុងលក្ខណៈ ១
 ចេះឆ្លុះឆ្លៀលពាងរុយ ១ ចេះបិទដំបៅ ១ ចេះធ្វើភ្នក់ផែរូង ១ ស្គាល់
 កំពង់ ១ ស្គាល់ទឹកផឹក ១ ស្គាល់ផ្លូវ ១ ឈ្លាសវៃក្នុងគោចរដ្ឋាន ១
 រឹតយកទឹកដោះ ឲ្យមានសេសសល់ ១ បូជានូវពួកគោឈ្មោលដែល
 ជាបិតារបស់គោ ជាមេដឹកនាំហ្ន៎គោ ដោយអតិរេកបូជា ១ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ឯកានសហិ អង្កេហិ
 សមន្តាគតោ កោចាលកោ ភព្វោ កោគលំ
 បរិហារិតុំ ជាតិកាតុំ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុ-
 វេ ឯកានសហិ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ
 ភព្វោ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុលុំ
 អាបដ្ឋិតុំ ។ កតមេហិ ឯកានសហិ ។
 ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ រូបញ្ញូ ហោតិ លក្ខ-
 ណាកុសលោ ហោតិ អាសាដិកំ សាដេតា
 ហោតិ វលំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ជ្ជមំ កត្តា
 ហោតិ តិតុំ ជានាតិ បីតំ ជានាតិ វិថី
 ជានាតិ កោចរកុសលោ ហោតិ សាវសេសទោហិ
 ហោតិ យេ តេ ភិក្ខុ ថេរា វត្តញ្ញូ
 ចិរយ្យព្វជិតា សង្ឃបិតរោ សង្ឃបរិទាយកា
 តេ អតិវេកបូជាយ បូជេតា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ រូបញ្ញូ ហោតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ប្រកបដោយអង្គទាំង ១១ ប្រការនេះ
 ទើបគួររក្សាហ្វូងគោ ធ្វើគោ ឲ្យចម្រើនបាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១១ ប្រការ ទើបគួរដល់
 នូវការចម្រើន លូតលាស់ ជំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះបាន ក៏យ៉ាង
 នោះឯង ។ ប្រកបដោយធម៌ ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្គាល់រូប ១
 ឈ្លាសវៃក្នុងលក្ខណៈ ១ ចេះឆ្អឹងឆ្អៀលពាងរុយ ១ ចេះបិទដំបៅ ១
 ចេះធ្វើភ្នក់ផ្សែង ១ ស្គាល់កំពង់ ១ ស្គាល់ទឹកផឹក ១
 ស្គាល់ផ្លូវ ១ ឈ្លាសវៃក្នុងគោចរដ្ឋាន ១ រឹតយកទឹកដោះឲ្យមាន
 សេសសល់ ១ ឬជាពួកភិក្ខុដែលជាថេរៈ អ្នកដឹងរាត្រី ឬសយូរ
 ជាបិតារបស់សង្ឃ ជាអ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ដោយអតិរេកឬជា ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ ស្គាល់រូប តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យំ កិញ្ចំ រូបំ ចត្តារិ ច
 មហាក្ខតានិ ចតុន្ទញ្ច មហាក្ខតានំ ឧបាទាយរូបន្តិ
 យថាក្ខតំ បដាណតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ រូបញ្ច ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ លក្ខណាកុសលោ ហោតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កម្មលក្ខណោ ពាលោ កម្មល-
 ក្ខណោ បណ្ឌិតោតិ យថាក្ខតំ បដាណតិ ។ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ លក្ខណាកុសលោ ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អាសាជិកំ សាដេតា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ កាមវិតក្កំ
 នាទិវាសេតិ បដហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តិកហេតិ
 អនការំ កមេតិ ឧប្បន្នំ ព្យាចាទវិតក្កំ...
 ឧប្បន្នំ វិហឹសាវិតក្កំ... ឧប្បន្នុប្បន្នេ ចាបកេ
 អកុសលេ ធម្មេ នាទិវាសេតិ បដហតិ
 វិនោទេតិ ព្យន្តិកហេតិ អនការំ កមេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដឹងច្បាស់តាមពិត នូវរូប
ណានីមួយ គឺមហាកូត្ររូបទាំង ៤ ផង ឧបាទាយរូប ដែលអាស្រ័យ
នឹងមហាកូត្ររូបទាំង ៤ ផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកស្គាល់រូប
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងលក្ខណៈ
តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដឹងច្បាស់
តាមពិតថា បុគ្គលពាលមានកម្មជាលក្ខណៈ បុគ្គលជាបណ្ឌិត មានកម្ម
ជាលក្ខណៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងលក្ខណៈ
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកចេះផ្អែកឆ្កៀល
ពងរុយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាស-
នានេះ មិនទទួលត្រង់រងយកកាមវិតក្កៈដែលកើតឡើងហើយ លះបង់
បន្ទាបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅទៀតបាន នូវព្យាបាទ-
វិតក្កៈដែលកើតឡើងហើយ... វិហឹសាវិតក្កៈដែលកើតឡើងហើយ...
មិនទទួលត្រង់រងយកអកុសលធម៌ ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ។
លះបង់ បន្ទាបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើត តទៅទៀត ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អាសាដិកំ សាដេតា
 ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វណំ បដិច្ចាទេតា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចក្កុនា រូបំ ទិស្វា
 ន ទិមិត្តក្កាហី ហោតិ ធានុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាទិ-
 ករណាមេនំ ចក្កុទ្ធិយំ អសំរុតំ វិហារនំ អភិជ្ឈា-
 ទោមនស្សា ចាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្ស-
 វេយ្យំ តស្ស វិហារយ បដិបទ្គតិ រក្ខតិ ចក្កុទ្ធិយំ
 ចក្កុទ្ធិយេ សំរំ អាបទ្គតិ សោតេន សទ្ធិំ សុត្វា...
 យានេន កន្ធិំ យាយិត្វា... ជិវ្ហាយ វសំ
 សាយិត្វា... កាយេន ដោដ្ឋព្វំ ធុសិត្វា...
 មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ ន ទិមិត្តក្កាហី ហោតិ
 ធានុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាទិករណាមេនំ មនិទ្ធិយំ
 អសំរុតំ វិហារនំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា ចាបកា អកុ-
 សលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យំ តស្ស វិហារយ បដិប-
 ទ្គតិ រក្ខតិ មនិទ្ធិយំ មនិទ្ធិយេ សំរំ អាបទ្គតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកចេះគ្លឹងឆ្កៀល ពង្សុយ យ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ ជាអ្នកចេះបិទដំបៅ តើដូចម្តេច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឃើញរូប ដោយចក្ខុ ហើយជាអ្នកមិនប្រកាន់និមិត្ត មិនប្រកាន់អនុព្យញ្ជនៈ អកុសលធម៌ ទាំងឡាយ ដ៏លាមក គឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស គប្បីជាប់តាម បុគ្គលនុ៎ះ ដែលមិនសង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយ ណា ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយនោះ រក្សាចក្ខុន្ទ្រិយ ដល់នូវការសង្រួម ក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ ស្តាប់សំឡេង ដោយត្រចៀក ... ជុំក្លិនដោយច្រមុះ ... ភ្នែករស ដោយអណ្តាត ... ពាល់ត្រូវដោដ្ឋព្វៈ ដោយកាយ ... ដឹងច្បាស់ធម្មារម្មណ៍ ដោយចិត្ត ហើយជាអ្នកមិន ប្រកាន់និមិត្ត មិនប្រកាន់អនុព្យញ្ជនៈ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក គឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស គប្បីជាប់តាមបុគ្គលនុ៎ះ ដែលមិនសង្រួម មនិន្ទ្រិយ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមមនិន្ទ្រិយណា ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បី សង្រួមមនិន្ទ្រិយនោះ រក្សាមនិន្ទ្រិយ ដល់នូវការសង្រួមក្នុងមនិន្ទ្រិយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វលំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ជូមំ កត្តា ហោតិ ។ ឥធន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្តាវេន
 បវេសំ ទេសេតា ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ជូមំ កត្តា ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ តិត្តំ ជាណាតិ ។ ឥធន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យេ តេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតា អាភតាភិមា ធម្ម-
 ជរា វិនយជរា មាតិកាជរា តេ កាលេន កាលំ
 ឧបសង្កម្មិត្វា បរិបុច្ឆតិ ឥទំ ភន្តេ កថំ ឥមស្ស
 កោ អត្តោតិ ។ តស្ស តេ អាយស្មន្តោ
 អរិវេជញ្ចោវ វិវេន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានីកវេន្តិ
 អនេកវិហិតេសុ កង្ខុជ្ជានីយេសុ ធម្មេសុ កង្ខុ
 វិនោទេន្តិ^(១) បដិវិនោទេន្តិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ តិត្តំ ជាណាតិ ។

១ ឱ. ម. វិនោទេន្តិកិ នត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកចេះបិទដំបៅ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកចេះធ្វើភ្នក់ផ្សែង តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកសម្តែងធម៌តាមខ្លួនបានស្តាប់
តាមខ្លួនបានរៀនមក ដល់ជនទាំងឡាយដទៃ ដោយសេចក្តីពិស្តារ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកចេះធ្វើភ្នក់ផ្សែងយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកស្គាល់កំពង់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចូលទៅរកពួកភិក្ខុដែលជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ចេះចំនិកាយ
ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា គ្រប់កាល ហើយសាកសួរថា
បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ហេតុនេះ ដូចម្តេច សេចក្តីនៃភាសិតនេះ ដូច
ម្តេច ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏បើក បង្ហាញ កម្ចាត់កម្ចាយ
សេចក្តីដែលកំបាំងផង ធ្វើឲ្យរាក់រូបរបស់ដែលជ្រៅផង បន្ទាបង កម្ចាត់
កម្ចាយសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលគួរសង្ស័យច្រើនប្រការ
ដល់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុស្គាល់កំពង់ យ៉ាងនេះឯង ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បីតំ ជានាតិ ។

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ

ទេសិយមាទេ លភតិ អត្ថវេទំ លភតិ ធម្មវេទំ

លភតិ ធម្មបសញ្ញាតំ ចាមុដ្ឋំ ។ ឯវំ ខោ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បីតំ ជានាតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ វីចី ជានាតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អវិយំ

អដ្ឋង្គិកំ មក្កំ យថាក្ខតំ បជានាតិ ។ ឯវំ ខោ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វីចី ជានាតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ កោចរកុសលោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ

ភិក្ខុ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ យថាក្ខតំ បជានាតិ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កោចរកុសលោ

ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សាវ-

សេសនោហី ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ

សទ្ធា កហបតិកា អភិហដ្ឋំ បវាវន្តិ

ចីវរបិណ្ឌាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសដ្ឋបរិក្ខារោ

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុស្គាល់ទឹកផឹក តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កាលបើធម្មវិន័យ ដែល
តថាគតបានប្រាប់ បានសម្តែងហើយ ក៏បាននូវការដឹងអត្ត បាននូវការ
ដឹងធម៌ បានបាមុជ្ជៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ស្គាល់ទឹកផឹក យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុស្គាល់
ផ្លូវ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ស្គាល់តាមពិត នូវមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុស្គាល់ផ្លូវ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចុះភិក្ខុឈ្នួសវៃ ក្នុងគោចរដ្ឋាន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដឹងច្បាស់តាមពិត នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្នួសវៃ ក្នុងគោចរដ្ឋាន យ៉ាងនេះ
ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ រឹតយកទឹកដោះ ឲ្យមាន
សេសសល់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ មានពួកគហបតី អ្នកមានសទ្ធានាំគ្នាមក បវារណា ដោយ
ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តត្រិ ភិក្ខុ មត្តំ ជាណតិ បដិក្កហណាយ ។
 ឯវំ ខោ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សារសេសនោហិ ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ថេរា រត្តញ្ញ
 ចិរយ្យពូជិតា សង្ឃបិតរោ សង្ឃបរិណាយកា តេ
 អតិរេកបូជាយ បូជេតា ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ថេរា រត្តញ្ញ ចិរយ្យ-
 ពូជិតា សង្ឃបិតរោ សង្ឃបរិណាយកា តេសុ មេត្តំ
 កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋាបេតិ អារី ថេវ រហោ
 ច មេត្តំ វេចីកម្មំ... មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋា-
 បេតិ អារី ថេវ រហោ ច ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ យេ តេ ភិក្ខុ ថេរា រត្តញ្ញ ចិរយ្យពូជិតា
 សង្ឃបិតរោ សង្ឃបរិណាយកា តេ អតិរេកបូជាយ
 បូជេតា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ
 ឥមស្មី ធម្មវិទយេ វុឌ្ឍិ វិរុឌ្ឍិ វេបុលំ អាបដ្ឋិតុត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ភិក្ខុក៏ស្គាល់ប្រមាណ ក្នុងការទទួលបង្គំយទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នករឹតយកទឹកដោះ ឲ្យមាន
សេសសល់ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជា
អ្នកបូជា ពួកភិក្ខុដែលជាថេរៈ អ្នកដឹងរាត្រី បួសយូរ ជាបិសារបស់សង្ឃ
ជាអ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ដោយអតិរេកបូជា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ តម្កល់កាយកម្ម ប្រកបដោយមេត្តា
ចំពោះពួកភិក្ខុដែលជាថេរៈ អ្នកដឹងរាត្រី បួសយូរ ជាបិសារបស់សង្ឃ
ជាអ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ក្នុងទីចំពោះមុខក្តី ក្នុងទីកំបាំងមុខក្តី តម្កល់
រថិកម្មប្រកបដោយមេត្តា... តម្កល់មនោកម្ម ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងទី
ចំពោះមុខផង ក្នុងទីកំបាំងមុខផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជា
អ្នកបូជា ពួកភិក្ខុដែលជាថេរៈ អ្នកដឹងរាត្រី បួសយូរ ជាបិសារបស់
សង្ឃ ជាអ្នកត្រួតត្រាសង្ឃ ដោយអតិរេកបូជា យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១១ ប្រការនេះ ទើបគួរ
ដល់នូវការចម្រើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះបាន ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

[១២៥] អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខុ យេន ភកវា
តេនុបសន្តមីសុ ឧបសន្តមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ តេ ភិក្ខុ
ភកវន្តំ ឯតទរោចំ សិយា នុ ខោ ភន្តេ ភិក្ខុនោ
តថារូទោ សមាទិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
បបរិសញ្ញំ អស្សុ ន អាបស្មី អាទោសញ្ញំ អស្សុ ន
តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្សុ ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ
អស្សុ ន អាភាសានញ្ញាយតនេ អាភាសានញ្ញាយ-
តនសញ្ញំ អស្សុ ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណ-
ញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្សុ ន អាភិញ្ញាញ្ញាយតនេ
អាភិញ្ញាញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្សុ ន នេវសញ្ញាណាស-
ញ្ញាតនេ នេវសញ្ញាណាសញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្សុ
ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញំ អស្សុ ន
បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ អស្សុ យមិទំ^(១) ទិដ្ឋ
សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា

១ ឱ. ម. យម្យិទំ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

[១២៥] គ្រានោះ ពួកភិក្ខុជាច្រើនរូប ចូលទៅគាល់ព្រះ
មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយ
អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ
ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុបាន
នូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មានដែរឬ ដូចជាភិក្ខុមិនសម្គាល់
ថា ដីក្នុងដី មិនសម្គាល់ថាទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង
មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុង
អាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណ-
ញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ
មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយ-
តនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់
ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ របស់ណាដែលគេបាន
ឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្ត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តត្រាបិ ន សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន
អស្សាតិ ។ សិយា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ តថារូចោ
សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញី
អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ
ន សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។
យថាកមំ បន ភន្តេ សិយា ភិក្ខុនោ
តថារូចោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
បបរិសញ្ញី អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ
សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញី អស្ស
សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ ឯវសញ្ញី ហោតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ
យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិទិស្សក្តោ
តណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោណោ និព្វានន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ហើយក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញាជា
ធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកបានសមាធិ មាន
សភាពដូច្នោះ មានដែរ ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី
។ បេ ។ របស់ណាដែលគេបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែង
រក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ
គ្រាន់តែមានសញ្ញាជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ តើដូចម្តេច ដូចជាភិក្ខុដែល
មិនសម្គាល់ថាដី ក្នុងដី ។ បេ ។ របស់ណាដែលគេបានឃើញ ឮ
ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់
ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តី
សម្គាល់ យ៉ាងនេះថា ការរម្ងាប់សង្ហារទាំងអស់ ការលះកិលេស
ទាំងអស់ ការអស់តណ្ហា ការប្រាសចាកតម្រេក ការរលត់តណ្ហា
គឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ដ៏ឧត្តម ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឯវំ ខោ សិយា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ តថារូមោ
 សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិ-
 សញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី អាចោសញ្ញំ អស្ស
 ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស ន វាយស្មី
 វាយោសញ្ញំ អស្ស ន អាគាសានញ្ញាយតនេ
 អាគាសានញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន វិញ្ញា-
 ណញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស
 ន អាភិញ្ញាយតនេ អាភិញ្ញាយតនសញ្ញំ
 អស្ស ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន ឥនលោកេ ឥន-
 លោកសញ្ញំ អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ
 អស្ស យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ
 បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញំ
 អស្ស សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។

[១២៦] តត្រ ខោ ភក្ខវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបុរាណសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះឯង
 ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិន
 សម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់
 ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថាអាកិញ្ញញ្ញា-
 យតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយ-
 តនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុង
 លោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ របស់
 ណា ដែលគេបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ
 ដោយចិត្ត ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា
 ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

[១២៦] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ ចំពោះ
 ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។
 ភកវា ឯតទរោច សិយា នុ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី អាទោសញ្ញំ អស្ស ន
 តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ
 អស្ស ន អាភាសានញ្ញាយតនេ អាភាសានញ្ញាយ-
 តនសញ្ញំ អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណញ្ញា-
 យតនសញ្ញំ អស្ស ន អាភិញ្ញាយតនេ អាភិញ្ញា-
 ញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន ឥធលោកេ
 ឥធលោកសញ្ញំ អស្ស ន បរលោកេ បរលោក-
 សញ្ញំ អស្ស យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ
 បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន
 សញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា
 ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុដែលបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មានដែរឬ ដូចជា
 ភិក្ខុមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា
 ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា អាកាសា-
 នញ្ជាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ជាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ជាយ-
 តនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ជាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញញ្ជាយតនៈ ក្នុង
 អាកិញ្ញញ្ជាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ជាយតនៈ ក្នុង
 នេវសញ្ញានាសញ្ជាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិន
 សម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ របស់ណាដែលបានឃើញ
 ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់
 ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញាជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ភកវំមូលកា ដោ ភន្តេ ធម្មា ភកវំនេត្តិកា ភក-
 វំបដិសរណា សាធុ វត ភន្តេ ភកវន្តំយេវ បដិភាតុ
 ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្តោ ភកវតោ សុត្វា ភិក្ខុ
 ធាវស្សន្តីតិ ។ តេនហិ ភិក្ខុវេ សុណាថ សាធុកំ
 មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា
 ឯតទរោថ សិយា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ តថារូចោ
 សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញិ
 អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ
 ន សញ្ញិ អស្ស សញ្ញិ ច បន អស្សាតិ ។
 យថាកមំ បន ភន្តេ សិយា ភិក្ខុនោ តថា-
 រូចោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ បបរិ-
 សញ្ញិ អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ
 មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ទាំងឡាយ
 របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ មានតែព្រះមានព្រះភាគ ជាមូល មានតែព្រះ
 មានព្រះភាគ ជាអ្នកណែនាំ មានតែព្រះមានព្រះភាគ ជាទីពឹង បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមទ្រង់បំភ្លឺសេចក្តីនៃ
 ភាសិតនេះឲ្យទាន ភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ព្រះវាចានៃព្រះមានព្រះ
 ភាគហើយ នឹងចាំទុកបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះចូរអ្នកប្រុង
 ស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ
 ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។
 ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកបាន
 សមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មានដែរ ដូចជាភិក្ខុមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុង
 ដី ។ បេ ។ របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែង
 រក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ
 គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ភិក្ខុដែលបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ តើដូចម្តេច ដូចជាភិក្ខុ
 ដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ របស់ណា ដែល
 បានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

តត្រាបិ ន សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឃរំសញ្ញី ហោតិ ឯតំ
 សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ
 សព្វបទិប្បទិទិស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាគោ និរោធា
 និព្វានន្តិ ។ ឃរំ ខោ ភិក្ខុវេ សិយា ភិក្ខុនោ
 តថារូចោ សមាទិប្បទិលាភោ យថា នេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មី អាចោសញ្ញី
 អស្ស ន តេជស្មី តេជោសញ្ញី អស្ស ន វាយស្មី
 វាយោសញ្ញី អសុស ន អាគាសានញ្ញាយតនេ
 អាគាសានញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ញា-
 យតនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន
 អាតិញ្ញាយតនេ អាតិញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស
 ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនសញ្ញី អស្ស ន ឥធិលោកេ ឥធិលោកិ-
 សញ្ញី អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញាជាធម្មតាតែ
 ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មាន
 សេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា ការរម្ងាប់សង្ខារទាំងអស់ ការលះខុបធំ
 ទាំងអស់ ការអស់តណ្ហា ការប្រាសចាកតម្រេក ការរំលត់តណ្ហា គឺ
 ព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ដ៏ឧត្តម ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះ
 ឯង ដូចជាភិក្ខុមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក
 មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិន
 សម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 អាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោក
 នេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេ-
សិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញិ
អស្សុ សញ្ញិ ច បន អស្សាតិ ។

[១២៧] អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខុ យេនាយស្មា
សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា
សារីបុត្តេន សង្ខិ សម្មោទីសុ សម្មោទនីយំ កថំ
សារាណីយំ វិតិសារត្វា ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។
ឯកមន្តំ និសីទ្ធា ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ
ឯតនវោចំ សិយា នុ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត
ភិក្ខុនោ តថារូចោ សមាទិប្បដិលាកោ យថា
នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញិ អស្សុ ន អាបស្មី
អាចោសញ្ញិ អស្សុ ន តេជស្មី តេជោសញ្ញិ អស្សុ ន
វាយស្មី វាយោសញ្ញិ អស្សុ ន អាគាសានញ្ចាយ-
តនេ អាគាសានញ្ចាយតនសញ្ញិ អស្សុ ន វិញ្ញា-
ណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញិ អស្សុ ន
អាភិញ្ចញ្ចាយតនេ អាភិញ្ចញ្ចាយតនសញ្ញិ អស្សុ

ទុតិយវគ្គ ទី ២

របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ
ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមាន
សញ្ញាជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

[១២៧] លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាច្រើនរូប ចូលទៅរកព្រះ
សារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏រីករាយជាមួយនឹងព្រះ
សារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយ និងពាក្យ
ដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ
អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បានពោលទៅនឹងព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ
ដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោសារីបុត្ត ចុះភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាព
ដូច្នោះមានដែរឬ ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា
ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់
ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញា-
យតនៈ មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយ-
តនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

ន ទេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ ទេវសញ្ញាណសញ្ញា-
 យតនសញ្ញី អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោក-
 សញ្ញី អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស
 យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញី អស្ស សញ្ញី
 ច បន អស្សាតិ ។ សិយា អារុសោ ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា ទេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញី អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ
 មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា
 តត្រាបិ ន សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។
 យថាកថំ បនារុសោ សារីបុត្ត សិយា ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា ទេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញី អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ
 ន សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ
 មិនសម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ
 ក្នុងលោកខាងមុខ របស់ណាដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់
 ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះ
 ឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោ
 ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មានដែរ ដូចជាភិក្ខុដែល
 មិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ
 ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិន
 សម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែ
 ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោ សារីបុត្ត ចុះភិក្ខុ បានសមាធិ
 មានសភាពដូច្នោះ តើដូចម្តេច ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី
 ក្នុងដី ។ បេ ។ របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស
 ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុង
 របស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ឥធិ អារុសោ ភិក្ខុ ឃុំសញ្ញី ហោតិ ឯតំ សន្តំ
 ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វប-
 ដិប្បដិនិស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោជោ
 និព្វានន្តិ ។ ឃុំ ខោ អារុសោ សិយា ភិក្ខុនោ
 តថារូចោ សមាដិប្បដិលាភោ យថា នេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញី អស្ស ទ អាបស្មី អាចោសញ្ញី អស្ស
 ទ តេជស្មី តេជោសញ្ញី អស្ស ទ វាយស្មី វាយោ-
 សញ្ញី អស្ស ទ អាកាសានព្វាយតនេ អាកាសា-
 នព្វាយតនសញ្ញី អស្ស ទ វិញ្ញាណព្វាយតនេ
 វិញ្ញាណព្វាយតនសញ្ញី អស្ស ទ អាកិញ្ញញ្ញាយតនេ
 អាកិញ្ញញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ នេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ទ
 ឥធិលោកេ ឥធិលោកសញ្ញី អស្ស ទ បរលោកេ
 បរលោកសញ្ញី អស្ស យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
 វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ
 ទ សញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បទ អស្សាតិ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីសម្គាល់
យ៉ាងនេះថា ការរម្ងាប់សង្ហារទាំងអស់ ការលះឧបធិទាំងអស់ ការ
អស់តណ្ហា ការប្រោសចាកតម្រេក ការរលត់តណ្ហា គឺ ព្រះនិព្វានណា
ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ដ៏ឧត្តម ។ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះ ដូចជា
ភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិន
សម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិន
សម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់
ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា អាកិ-
ញ្ញញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា នេវសញ្ញានា-
សញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា លោក
នេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ
របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក
គ្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់
តែមានសញ្ញាជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

[១២៨] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ សិយា នុ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ
តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
បបរិសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី អាទោសញ្ញំ អស្ស
ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស ន វាយស្មី វាយោ-
សញ្ញំ អស្ស ន អាកាសានញ្ញាយតនេ អាកាសា-
នញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនេ
វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន អាកិញ្ញញ្ញាយតនេ
អាកិញ្ញញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញា-
យតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស ន
ឥន្ទលោកេ ឥន្ទលោកសញ្ញំ អសុស ន បរលោកេ
បរលោកសញ្ញំ អស្ស យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ
វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ
ន សញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ ច បន អស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

[១២៨] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុ
 ទាំងឡាយថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបានសមាធិ មាន
 សភាពដូច្នោះ មានដែរ ឬ ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី
 មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់
 ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសា-
 នញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ
 មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់ថា
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិន
 សម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោក
 ខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខ របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួល
 រស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់
 ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ទូរតោមិ ខោ មយំ អារុសោ អាតច្ចេយ្យាម
 អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស សន្តិកោ ឯតស្ស កាសិ-
 តសុស អត្តមញ្ញាតំ សាធុ វតាយស្មន្តំយេវ សារីបុត្តំ
 បដិភាតុ ឯតស្ស កាសិតស្ស អត្តោ អាយស្មតោ
 សារីបុត្តស្ស សុត្វា ភិក្ខុ ធារេស្សន្តិតិ ។ តេន-
 ហារុសោ តំ សុណាម សាធុកំ មនសិករោម
 កាសិស្សាមិតិ ។ ឯវមារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្មា
 សារីបុត្តោ ឯតនរោម សិយា អារុសោ ភិក្ខុនោ
 តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា នេវ បបរិយំ
 បបរិសញ្ញិ អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ
 សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ
 មនសា តត្រាមិ ន សញ្ញិ អស្ស សញ្ញិ ច បន
 អស្សាតិ ។ យថាកមំ បនារុសោ សារីបុត្ត
 សិយា ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា
 នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញិ អស្ស ។ បេ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

ម្នាលអារុសោ យើងទាំងឡាយ មកអំពីចម្ងាយ ចង់ដឹងសេចក្តី
 នៃភាសិតនេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ សូម
 អភ័យទោស សូមព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បំភ្លឺសេចក្តីនៃភាសិតនេះ
 ឲ្យទាន ភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ភាសិតរបស់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 នឹងចាំទុកបាន ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នក
 ទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ធម៌នោះ ចូរធ្វើទុក ក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ ខ្ញុំនឹង
 សម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលថេរវាចា របស់ព្រះសារីបុត្តដ៏មាន
 អាយុថា ករុណា អារុសោ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានពោលដូច្នោះថា
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ មាន
 ដែរ ដូចជាភិក្ខុមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ របស់ណា ដែលបាន
 ឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិន
 សម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែ
 ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះភិក្ខុ បានសមាធិមានសភាព
 ដូច្នោះតើដូចម្តេច ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញំ អស្ស វិញ្ញា
 ច បន អស្សាតិ ។ យថាកថំ បនារុសោ សារីបុត្ត
 សិយា ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ យថា
 នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញំ អស្ស ។ បេ ។ យមិទំ ទិដ្ឋំ
 សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា
 តត្រាបិ ន សញ្ញំ អស្ស វិញ្ញា ច បន អស្សាតិ ។ ឥធិ
 អារុសោ ភិក្ខុ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ
 យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិទិស្សក្តោ ត-
 ណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោធា និព្វានន្តិ ។ ឯវម្បិ ខោ
 អារុសោ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូទោ សមាធិប្បដិលាកោ
 យថា នេវ បបរិយំ បបរិសញ្ញំ អស្ស ន អាបស្មី
 អាចោសញ្ញំ អស្ស ន តេជស្មី តេជោសញ្ញំ អស្ស
 ន វាយស្មី វាយោសញ្ញំ អស្ស ន អាកាសា-
 នញ្ញាយតនេ អាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស
 ន វិញ្ញាណញ្ញាយតនេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ
ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមាន
សញ្ញាជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះភិក្ខុបានសមា-
ធិ មានសភាពដូច្នោះ ជាអ្នកមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី តើយ៉ាងណា
។ បេ ។ របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង ដល់ ស្វែងរក
ត្រិះរិះ ដោយចិត្ត មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់ទាំងនោះ គ្រាន់តែមាន
សញ្ញាជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ មានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា ការរម្ងាប់សង្ហារទាំងអស់ ការ
លះឧបធិទាំងអស់ ការអស់តណ្ហា ការប្រាសចាកតម្រេក ការរលត់
តណ្ហាគឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ដ៏ឧត្តម ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបានសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ យ៉ាងនេះ
ដូចជាភិក្ខុដែលមិនសម្គាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសម្គាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក
មិនសម្គាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសម្គាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់
មិនសម្គាល់ថា អាកាសានញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនៈ
មិនសម្គាល់ថា វិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ញាយតនៈ

ទុតិយោ ទុតិយវគ្គោ

ន អាភិញ្ញាយតនេ អាភិញ្ញាយតនសញ្ញំ អស្ស
 ន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញាណសញ្ញា-
 យតនសញ្ញំ អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោកេ-
 សញ្ញំ អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញំ អស្ស
 យមិទំ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ
 អនុវិចរិតំ មនសា តត្រាបិ ន សញ្ញំ អស្ស សញ្ញំ
 ច បន អស្សាតិ ។

ទុតិយវគ្គោ ទុតិយោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

ទ្វេ មហានាមា^(១) ច^(២) នន្ទិយេន សុភូតិណា ច^(២) មេត្តា
 ទសមោ^(៣) កោចាលកោ^(៤) ចត្តារោ ច សមាធិនោតិ ។

១ ម. ទ្វេ វុត្តា មហានាមេន ។ ២ ម. ចសទ្វោ នត្ថិ ។ ៣ ឱ. ទសមោ ចេវ ។
 ៤ ឱ. ម. កោបាលោ ។

ទុតិយវគ្គ ទី ២

មិនសម្គាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនសម្គាល់
 ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិន
 សម្គាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសម្គាល់ថា លោកខាងមុខ
 ក្នុងលោកខាងមុខ របស់ណា ដែលបានឃើញ ឮ ទទួលរស ដឹង
 ដល់ ស្វែងរក ត្រិះរិះ ដោយចិត្តហើយ ក៏មិនសម្គាល់ ក្នុងរបស់
 ទាំងនោះឡើយ គ្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាតែប៉ុណ្ណោះ ។

ចប់ ទុតិយវគ្គ ទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីមហានាម មាន ២ លើក អំពីនន្ទិយៈ ១
- អំពីសុភ្លតិ ១ អំពីមេត្តា ១ អំពីទសមគហបតី ១
- អំពីគោបាល ១ អំពីសមាធិមាន ៤ លើក ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតា សុត្តន្តា

[១២៩] ឯកាទសហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្នា-
តតោ តោចាលកោ អភព្វោ តោកណំ បរិហារិតំ
ជាតិកាតំ ។ កតមេហិ ឯកាទសហិ ។ ឥធន
ភិក្ខុវេ តោចាលកោ ន រូបញ្ញំ ហោតិ ន លក្ខ-
ណាកុសលោ ហោតិ ន អាសាដិកំ សាដេតា
ហោតិ ន វណំ បដិច្ចាទេតា ហោតិ ន ជ្ជមំ កត្តា
ហោតិ ន តិត្តំ ជានាតិ ន បីតំ ជានាតិ ន
វិធី ជានាតិ ន តោចរកុសលោ ហោតិ អនវសេ-
សនោហិ ហោតិ យេ តេ ឧសភា តោបិតរោ
តោបរិជាយកា តេ ន អតិរេកបូជាយ បូជេតា
ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ឯកាទសហិ
អង្កេហិ សមន្នាតតោ តោចាលកោ អភព្វោ
តោកណំ បរិហារិតំ ជាតិកាតំ ។ ឯវមេវ ខោ
ភិក្ខុវេ ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាតតោ ភិក្ខុ
អភព្វោ ចក្កុស្មី អនិច្ចានុបស្សី វិហារិតំ ។ បេ ។

សូត្រដែលមិនរូបរួមដោយបណ្ណាសកៈ

[១២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ប្រកបដោយអង្គ
១១ ប្រការ មិនគួររក្សាហ្វូងគោ មិនគួរធ្វើគោ ឲ្យចម្រើនបានទេ ។
ប្រកបដោយអង្គទាំង ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ គង្វាលគោ ក្នុងលោកនេះ មិនស្គាល់រូបគោ ១ មិនឈ្លាសវៃ
ក្នុងលក្ខណៈ ១ មិនចេះភ្លឺភ្លៀលពងរុយ ១ មិនចេះបិទដំបៅ ១ មិន
ចេះធ្វើភ្នក់ផ្សែង ១ មិនស្គាល់កំពង់ ១ មិនស្គាល់ទឹកផឹក ១ មិនស្គាល់
ផ្លូវ ១ មិនឈ្លាសវៃ ក្នុងគោចរដ្ឋាន ១ រឹតទឹកដោះមិនឲ្យមានសេស
សល់ ១ មិនបូជាគោឈ្មោល ដែលជាបិតារបស់គោ ជាមេដឹកនាំគោ
ដោយអតិរកបូជា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាយគោបាល
ប្រកបដោយអង្គ ១១ នេះឯង មិនគួររក្សាហ្វូងគោ មិនគួរធ្វើគោ ឲ្យ
ចម្រើនបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាភិក្ខុប្រកបដោយធម៌
ទាំង ១១ ប្រការ មិនគួរឃើញរឿយៗ ថា មិនទៀង ក្នុងចក្ខុ ។ លេ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតា សុត្តន្តា

អកញ្ចោ ចក្កុស្មី ទុក្ខានុបស្សី វិហារិតំ អកញ្ចោ
 ចក្កុស្មី អនត្តានុបស្សី វិហារិតំ អកញ្ចោ ចក្កុស្មី
 ខយានុបស្សី វិហារិតំ អកញ្ចោ ចក្កុស្មី វយានុបស្សី
 វិហារិតំ អកញ្ចោ ចក្កុស្មី វិរាគានុបស្សី វិហារិតំ
 អកញ្ចោ ចក្កុស្មី និរោធានុបស្សី វិហារិតំ អកញ្ចោ
 ចក្កុស្មី បដិទិស្សត្តានុបស្សី វិហារិតំ អកញ្ចោ សោតស្មី
 ឃានស្មី ជិវ្ហាយ កាយស្មី មនស្មី រូបេសុ សន្ទេសុ
 ភន្ទេសុ វសេសុ ផោដ្ឋព្វេសុ ធម្មេសុ ចក្កុ-
 វិញ្ញាណោ សោតវិញ្ញាណោ ឃានវិញ្ញាណោ ជិវ្ហា-
 វិញ្ញាណោ កាយវិញ្ញាណោ មនោវិញ្ញាណោ ចក្កុ-
 សម្មស្សេ សោតសម្មស្សេ ឃានសម្មស្សេ ជិវ្ហាសម្ម-
 ស្សេ កាយសម្មស្សេ មនោសម្មស្សេ ចក្កុសម្មស្ស-
 ជាយ វេទនាយ សោតសម្មស្សជាយ វេទនាយ

សូត្រដែលមិនរូបរួមដោយបណ្ណាសកៈ

មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវសេចក្តីទុក្ខ ក្នុងចក្ខុ មិនគួរឃើញរឿយៗ
 នូវការមិនមានខ្លឹមសារ ក្នុងចក្ខុ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការ
 អស់ទៅ ក្នុងចក្ខុ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការសូន្យទៅ ក្នុងចក្ខុ
 មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការប្រាសចាកតម្រេក ក្នុងចក្ខុ មិនគួរឃើញ
 រឿយៗ នូវការរលត់ទៅ ក្នុងចក្ខុ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវ
 ការលះចោល ក្នុងចក្ខុ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការមិនទៀង មិន
 គួរឃើញរឿយៗ នូវសេចក្តីទុក្ខ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការមិនមានខ្លឹម
 សារ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការអស់ទៅ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវ
 ការសូន្យទៅ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការប្រាសចាកតម្រេក មិនគួរ
 ឃើញរឿយៗ នូវការរលត់ទៅ មិនគួរឃើញរឿយៗ នូវការលះចោល
 ក្នុងត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត រូប សំឡេង ក្លិន រស
 ផ្សព្វ ធម្មារម្មណ៍ ចក្ខុវិញ្ញាណ សោតវិញ្ញាណ ឃានវិញ្ញាណ ជិវ្ហាវិញ្ញាណ
 កាយវិញ្ញាណ មនោវិញ្ញាណ ចក្ខុសម្មស្ស សោតសម្មស្ស ឃានសម្មស្ស
 ជិវ្ហាសម្មស្ស កាយសម្មស្ស មនោសម្មស្ស វេទនាដែល
 កើត អំពីចក្ខុសម្មស្ស វេទនាដែលកើត អំពីសោតសម្មស្ស

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

យានសម្មស្សដាយ វេទនាយ ដ្យាយាសម្មស្សដាយ វេទ-
 នាយ កាយសម្មស្សដាយ វេទនាយ មនោសម្មស្ស-
 ដាយ វេទនាយ រូបសញ្ញាយ សទ្ធិសញ្ញាយ កន្ធិស-
 ញ្ញាយ រសសញ្ញាយ ដោដ្ឋព្វសញ្ញាយ ធម្មសញ្ញាយ
 រូបសញ្ញោតនាយ សទ្ធិសញ្ញោតនាយ កន្ធិសញ្ញោតនាយ
 រសសញ្ញោតនាយ ដោដ្ឋព្វសញ្ញោតនាយ ធម្មសញ្ញោត-
 នាយ រូបតណ្ហាយ សទ្ធិតណ្ហាយ កន្ធិតណ្ហាយ រស-
 តណ្ហាយ ដោដ្ឋព្វតណ្ហាយ ធម្មតណ្ហាយ រូបវិតក្កេ
 សទ្ធិវិតក្កេ កន្ធិវិតក្កេ រសវិតក្កេ ដោដ្ឋព្វវិតក្កេ ធម្មវិ-
 តក្កេ រូបវិចារេ សទ្ធិវិចារេ កន្ធិវិចារេ រសវិចារេ ដោដ្ឋ-
 ព្វវិចារេ ធម្មវិចារេ អនិច្ចានុបស្សី វិហារិតំ ទុក្ខានុបស្សី
 វិហារិតំ អនត្តានុបស្សី វិហារិតំ ខយានុបស្សី វិហារិតំ
 វយានុបស្សី វិហារិតំ វិរាតានុបស្សី វិហារិតំ និរោធា-
 នុបស្សី វិហារិតំ បដិទិស្សត្តានុបស្សី វិហារិតុន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

វេទនាដែលកើត អំពីឃានសម្មស្ស វេទនាដែលកើត អំពីជិវ្ហាសម្មស្ស

វេទនាដែលកើត អំពីកាយសម្មស្ស វេទនាដែលកើត អំពីមនោ

សម្មស្ស រូបសញ្ញា សទ្ធសញ្ញា គន្ធសញ្ញា វសសញ្ញា ផោដ្ឋព្វសញ្ញា

ធម្មសញ្ញា រូបសញ្ញោតនា សទ្ធសញ្ញោតនា គន្ធសញ្ញោតនា

វសសញ្ញោតនា ផោដ្ឋព្វសញ្ញោតនា ធម្មសញ្ញោតនា រូបតណ្ហា

សទ្ធិតណ្ហា គន្ធិតណ្ហា វសតណ្ហា ផោដ្ឋព្វតណ្ហា ធម្មតណ្ហា រូបវិត-

ក្កៈ សទ្ធិវិតក្កៈ គន្ធិវិតក្កៈ វសវិតក្កៈ ផោដ្ឋព្វវិតក្កៈ ធម្មវិតក្កៈ

រូបវិចារៈ សទ្ធិវិចារៈ គន្ធិវិចារៈ វសវិចារៈ ផោដ្ឋព្វវិចារៈ ធម្មវិចារៈ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតា សុត្តន្ត

[១៣០] ឯកាទសហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋា-
 តតោ កោចាលកោ ភព្វោ កោតលំ បរិហារិតុ
 ដាតិកាតុំ ។ កតមេហិ ឯកាទសហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 កោចាលកោ រូបញ្ញ ហោតិ ។ បេ ។ ឯវមេវ
 ខោ ភិក្ខុវេ ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាតតោ
 ភិក្ខុ ភព្វោវ ចក្កុស្មី អនិច្ចានុបស្សី វិហារិតុំ ។ បេ ។
 បដិទិស្សត្តានុបស្សី វិហារិតុន្តិ ។ រាគស្ស ភិក្ខុវេ
 អភិញ្ញាយ ឯកាទស ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ
 ឯកាទស ។ បឋមជ្ឈានំ ទុតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានំ
 ចតុត្ថជ្ឈានំ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ ករុណាចេតោវិមុត្តិ
 មុទិតាចេតោវិមុត្តិ ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ អាកាសា-
 នព្វាយតនំ វិញ្ញាណព្វាយតនំ អាកិញ្ញញ្ញាយតនំ ។
 រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ ឯកាទស ធម្មា
 ភាវេតព្វាតិ ។

សូត្រដែលមិនរូបរួមដោយបណ្ណាសកៈ

[២៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ប្រកបដោយអង្គទាំង ១១ ប្រការ ទើបគួរ ដើម្បីរក្សាហ្វូងគោ ធ្វើគោឲ្យចម្រើនបាន ។ ប្រកបដោយអង្គទាំង ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គង្វាលគោ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកស្គាល់រូបគោ ១ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១១ ប្រការ ទើបគួរឃើញរឿយៗ នូវការមិនទៀង ក្នុងចក្ខុ ។ បេ ។ ឃើញរឿយៗ នូវការលះចោលយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១១ ប្រការ បុគ្គលគួរចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់រាគៈ ។ ធម៌ទាំង ១១ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺ បឋមជ្ឈាន ១ ទុតិយជ្ឈាន ១ តតិយជ្ឈាន ១ ចតុត្ថជ្ឈាន ១ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ ១ ករុណាចេតោវិមុត្តិ ១ មុទិតាចេតោវិមុត្តិ ១ ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ ១ អាកាសានញាយតនៈ ១ វិញ្ញាណញាយតនៈ ១ អាកិញ្ញាយតនៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១១ ប្រការនេះ បុគ្គលគួរចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស ឯកាទសកនិបាតោ

[១៣១] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ បរិញ្ញាយ
 បរិក្ខុយាយ បហាធាយ ខយាយ វយាយ វិរាតា-
 យ និរោធាយ ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ
 ឯកាទស ធម្មា កាវេតព្វា ។ ទោសស្ស មោហស្ស
 កោធនស្ស ឧបដាហស្ស មក្ខុស្ស បទ្សាសស្ស
 ឥស្សាយ មច្ឆរិយស្ស មាយាយ សាថេយ្យស្ស
 ចម្កស្ស សារម្កស្ស មាទស្ស អតិមាទស្ស មទស្ស
 បមាទស្ស អភិញ្ញាយ បរិញ្ញាយ បរិក្ខុយាយ
 បហាធាយ ខយាយ វយាយ វិរាតាយ និរោធាយ
 ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ ឯកាទស ធម្មា
 កាវេតព្វាតិ ។ ឥទមវោច ភក្កវា ។ អត្តមនា តេ
 ភិក្ខុ ភក្កវតោ ភាសិតំ អភិទន្ធនិ ។

នវសុត្តសហស្សានិ ភិយ្យោ បញ្ចសតានិ ច

សត្តបញ្ញាសសុត្តន្តា អង្គុត្តរសមាយុតាតិ ។

ឯកាទសកនិបាតោ និដ្ឋិតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ ឯកាទសកនិបាត

[១៣១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១១ ប្រការនេះ
 បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់ កំណត់ដឹង អស់រលីង លះបង់
 អស់ទៅ សូន្យទៅ ប្រាសចាកតម្រេក រលត់ លះចោល
 បោះបង់នូវរាគៈ ។ ធម៌ទាំង ១១ ប្រការនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន
 ដើម្បីដឹងច្បាស់ កំណត់ដឹង អស់រលីង លះបង់ អស់ទៅ សូន្យ
 ទៅ ប្រាសចាកតម្រេក រលត់ លះចោល បោះបង់នូវទោសៈ
 មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ ឥស្សា
 មច្ឆរិយៈ មាយា សាថេយ្យៈ ថម្កៈ សារម្កៈ មានៈ
 អតិមានៈ មទៈ បមាទៈ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់
 ត្រាស់ពាក្យនេះចប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មានចិត្តរីករាយ
 ត្រេកអរចំពោះភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

សូត្រទាំងឡាយ ប្រាំបួនពាន់ ប្រាំរយ និង ៥៧ សូត្រដ៏ក្រៃលែង
 មានមក ក្នុងគម្ពីរអង្គគ្រូនិកាយ ។

ចប់ ឯកាទសកនិបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ទ្វាទសមោ ភាគោ

មាតិកា

អង្គ

តតិយបណ្ណាសកេ សមណសញ្ញាវត្តោ បឋមោ	១
តិសមណសញ្ញាកថា.....	១
តិសមណសញ្ញានំ ការិតត្តា សត្តន្នំ ធម្មានំ បារិបូរិកថា	១
សត្តពោជ្ឈង្គកថា.....	២
សត្តពោជ្ឈង្គានំ ការិតត្តា តិស្សន្នំ វិជ្ជានំ បារិបូរិកថា	២
មិច្ឆត្តំ អាគម្ម វិរាជនកថា.....	៣
សម្មត្តំ អាគម្ម អារាជនកថា.....	៤
មិច្ឆាទិដ្ឋិកស្ស ចេតនាទីនំ ទុក្ខាយ សំវត្តនកថា	៥
សម្មាទិដ្ឋិកស្ស ចេតនាទីនំ សុខាយ សំវត្តនកថា	៦

សុត្តន្តបិដក

អង្គត្ថរនិកាយ ទសកនិបាត

ទ្វាទសមភាគ

មាតិកា	ទំព័រ
តតិយបណ្ណាសក សមណសញ្ញាវត្ត ដី ១	១
ពោលអំពីសមណសញ្ញា ៣	១
ពោលអំពីការបរិបូណ៌នៃធម៌ ៧ ប្រការ ព្រោះបានចម្រើន	
នូវសមណសញ្ញា ៣	១
ពោលអំពីពោជ្ឈង្គ ៧	២
ពោលអំពីការបរិបូណ៌នៃវិជ្ជា ៣ ព្រោះបានចម្រើននូវពោជ្ឈង្គ៧២	
ពោលអំពីការឃ្នាត(ចាកឋានសួគ៌និងមគ្គ)ព្រោះមិច្ឆត្តៈ(១០) ...	៣
ពោលអំពីការសម្រេច (ឋានសួគ៌និងមគ្គព្រោះសម្មត្តៈ(១០)	៤
ពោលអំពីការប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីទុក្ខ នៃធម៌មានចេតនា	
ជាដើមរបស់ជនជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ	៥
ពោលអំពីការប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសុខ នៃធម៌មានចេតនា	
ជាដើមរបស់ជនជាសម្មាទិដ្ឋិ	៦

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្កេត
អវិជ្ជាយ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា បុព្វង្គមភាវកថា ..	៨
ទសនិជ្ជវត្ថុកថា.....	៩
ទក្ខិណេសុ ជនបទេសុ ធោវនកថា.....	១៣
អរិយធោវនកថា.....	១៥
តិកិច្ចការំ វិវេចនកថា	១៧
អរិយវិវេចនកថា.....	១៨
តិកិច្ចការំ វមនកថា.....	២០
អរិយវមនកថា.....	២១
ទសនិទ្ធមនិយធម្មកថា.....	២៣
ទសហិ ធម្មហិ សមន្តាគតអសេក្ខកថា.....	២៥
ទសអសេក្ខិយធម្មកថា.....	២៦
បទ្វោរោហាណិវត្តោ ទុតិយោ	២៨
អធម្មានត្ថកថា.....	២៨
ធម្មត្ថកថា.....	២៨

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
ពោលអំពីអវិជ្ជាជាប្រធាននៃការជួបប្រទះនូវពួកអកុសលធម៌	៨
ពោលអំពីហេតុនាំឲ្យសាបរលាប (ទោសមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាដើម) ១០	៩
ពោលអំពីពិធីលាង (ត្រីង) ក្នុងទក្ខិណជនបទ.....	១៣
ពោលអំពីពិធីលាងដ៏ប្រសើរ.....	១៥
ពោលអំពីថ្នាំបញ្ចុះរបស់ពួកពេទ្យ.....	១៧
ពោលអំពីថ្នាំបញ្ចុះដ៏ប្រសើរ	១៨
ពោលអំពីថ្នាំក្អួត របស់ពួកពេទ្យ.....	២០
ពោលអំពីថ្នាំក្អួតដ៏ប្រសើរ.....	២១
ពោលអំពីធម៌ដែលគប្បីកម្ចាត់បង់ ១០	២៣
ពោលអំពីភិក្ខុជាអសេក្ខៈប្រកបដោយធម៌ ១០	២៥
ពោលអំពីធម៌ជាអសេក្ខៈ ១០	២៦
បច្ចោលោហាណិវត្ត ឌី ២	២៨
ពោលអំពីសភាវៈមិនមែនជាធម៌ទាំងមិនមែនជា ប្រយោជន៍ (១០)	២៨
ពោលអំពីសភាវៈជាធម៌ទាំងជាប្រយោជន៍ (១០)	២៨

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្កេត
តតិយបណ្ណសកោ បច្ចោរោហាលីវត្តោ ទុតិយោ	២៨
មិច្ឆាទិដ្ឋាទិប្បច្ចយានំ អកុសលធម្មានំ សម្មវេនកថា	២៩
សម្មាទិដ្ឋាទិប្បច្ចយានំ កុសលធម្មានំ ភាវនាបារិបូរិកថា.....	២៩
ភគវតោ សង្ខត្តេន ឧទ្ទេសកថា.....	៣២
អានន្ទត្ថេរស្ស វិត្តារេន អត្តស្ស វិភជនកថា	៣៩
បណ្ឌិតវត្តកថា.....	៤៥
ឱរិមតីរបារិមតីរកថា	៤៩
“	៥២
ព្រាហ្មណានំ បច្ចោរោហាលីកថា	៥៤
អរិយស្ស វិនយេ បច្ចោរោហាលីកថា	៥៥
អរិយបច្ចោរោហាលីកថា	៥៩
កុសលានំ ធម្មានំ បុព្វង្គមបុព្វនិមិត្តសម្មាទិដ្ឋិកថា	៦០
ទសន្នំ ធម្មានំ ភាវិតានំ អាសវានំ ខយាយ សំវត្តនកថា	៦១

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

តតិយបណ្ណសក បច្ចោរោហាណិវត្ត ទី ២	២៨
ពោលអំពីការកើតព្រមនៃពួកអកុសលធម៌ ដែលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាដើមជាបច្ច័យ	២៩
ពោលអំពីការបរិបូណ៌ដោយការចម្រើន នៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលមានសម្មាទិដ្ឋិជាដើមជាបច្ច័យ	២៩
ពោលអំពីឧទ្ទេសដោយសង្ខេបនៃព្រះមានព្រះភាគ	៣៤
ពោលអំពីការចែកនូវអត្តដោយពិស្តារនៃព្រះអានន្ទត្ថេរ.....	៣៩
ពោលអំពីបណ្ឌិតវត្ថុ.....	៤៥
ពោលអំពីធម៌ជាត្រើយខាងអាយនិងជាត្រើយខាងនាយ	៤៩
“	៥២
ពោលអំពីការជម្រះបាបរបស់ពួកព្រាហ្មណ៍.....	៥៤
ពោលអំពីការជម្រះបាបក្នុងវិន័យរបស់អរិយៈ.....	៥៥
ពោលអំពីការជម្រះបាបដ៏ប្រសើរ	៥៩
ពោលអំពីសម្មាទិដ្ឋិជាប្រធានទាំងបុព្វនិមិត្តនៃកុសលធម៌..	៦០
ពោលអំពីធម៌ ១០ ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយមានការ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីកិរិយាអស់អាសវៈ.....	៦១

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្ក
តតិយបណ្ណាសកោ ចារិសុទ្ធិវក្កោ តតិយោ	៦២
ទសន្នំ ធម្មានំ បរិសុទ្ធានំ អញ្ញាត្រ សុគតវិនយា នត្តិការវកថា..	៦២
ទសន្នំ ធម្មានំ អញ្ញាត្រ សុគតវិនយា អនុប្បជ្ជនកថា	៦២
ទសន្នំ ធម្មានំ មហាបូលានំ អញ្ញាត្រ សុគតវិនយា នត្តិការវកថា	៦២
ទសន្នំ ធម្មានំ រាគាទិវិនយបរិយោសានការវកថា.....	៦៣
ទសន្នំ ធម្មានំ ឯកន្តនិព្វិទាយ សំវត្តនកថា.....	៦៣
ទសន្នំ ធម្មានំ អញ្ញាត្រ សុគតវិនយា អនុប្បជ្ជនកថា.....	៦៤
ទសន្នំ ធម្មានំ ការីតានំ មហាបូលការវកថា.....	៦៤
ទសន្នំ ធម្មានំ ការីតានំ រាគាទិវិនយបរិយោសានការវកថា.....	៦៥
ទសន្នំ ធម្មានំ ការីតានំ ឯកន្តនិព្វិទាយ សំវត្តនកថា	៦៥
ទសមិច្ឆត្តកថា.....	៦៦
ទសសម្មត្តកថា	៦៦

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

តតិយបណ្ណសក ចារិសុទ្ធិវត្ថុ ទី ៣ ៦២

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ដ៏បរិសុទ្ធមិនមានក្រៅចាកសុគតវិន័យ . ៦២

 ពោលអំពីធម៌ ១០ មិនកើតឡើងក្រៅចាកសុគតវិន័យ..... ៦២

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ដែលមានផលមិនមានក្រៅចាកសុគតវិន័យ ៦២

 ពោលអំពីធម៌ ១០ មានការកម្ចាត់រាគៈជាដើមជាទីបំផុត..... ៦៣

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយតែ
 ម្យ៉ាង ៦៣

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ដែលមិនកើតឡើងក្រៅចាកសុគតវិន័យ .. ៦៤

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ដែលបុគ្គលចម្រើនហើយមានផលច្រើន .. ៦៤

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយ មានការកម្ចាត់
 រាគៈជាដើមជាទីបំផុត ៦៥

 ពោលអំពីធម៌ ១០ ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយតែម្យ៉ាង ៦៥

 ពោលអំពីមិច្ឆត្តធម៌ ១០ ៦៦

 ពោលអំពីសម្មត្តធម៌ ១០ ៦៦

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា	អង្កេត
តតិយបណ្ណសកេ សាធុរក្កោ ចតុត្ថោ	៦៧
សាធាសាធុកថា	៦៧
អរិយានរិយធម្មកថា	៦៨
កុសលាកុសលកថា.....	៦៨
អត្តានត្តកថា	៦៩
ធម្មាធម្មកថា.....	៦៩
សាសវានាសវធម្មកថា.....	៧០
សាវជ្ជានវជ្ជធម្មកថា.....	៧១
តបនីយាតបនីយធម្មកថា.....	៧១
អាចយគាមិអបចយគាមិធម្មកថា.....	៧២
ទុក្ខទ្រយសុខទ្រយធម្មកថា	៧៣
ទុក្ខវិបាកសុខវិបាកធម្មកថា.....	៧៣
អរិយមគ្គរក្កោ បញ្ចមោ.....	៧៥
អរិយមគ្គានរិយមគ្គធម្មកថា.....	៧៥
កណ្តមគ្គសុក្កមគ្គធម្មកថា	៧៥

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
តតិយបណ្ណសក សាធុវត្ត ទី ៤	៦៧
ពោលអំពីសេចក្តីចម្រើននិងសេចក្តីមិនចម្រើន (១០)	៦៧
ពោលអំពីធម៌ដ៏ប្រសើរនិងធម៌មិនប្រសើរ (១០)	៦៨
ពោលអំពីកុសលនិងអកុសល (១០).....	៦៨
ពោលអំពីធម៌ជាប្រយោជន៍និងធម៌មិនជាប្រយោជន៍ ១០.....	៦៩
ពោលអំពីធម៌និងអធម៌ ១០.....	៦៩
ពោលអំពីសាសវធម៌និងអនាសវធម៌ (១០)	៧០
ពោលអំពីសាវជ្ជធម៌និងអនវជ្ជធម៌ (១០)	៧១
ពោលអំពីតបនីយធម៌និងអតបនីយធម៌ (១០)	៧១
ពោលអំពីអាចយគាមិធម៌និងអបចយគាមិធម៌ (១០)	៧២
ពោលអំពីទុក្ខទ្រយធម៌និងសុខទ្រយធម៌ (១០)	៧៣
ពោលអំពីទុក្ខវិបាកធម៌និងសុខវិបាកធម៌ (១០)	៧៣
អរិយមគ្គវត្ត ទី ៥.....	៧៥
ពោលអំពីអរិយមគ្គធម៌និងអនរិយមគ្គធម៌ (១០)	៧៥
ពោលអំពីកណ្តមគ្គធម៌និងសុក្កមគ្គធម៌ (១០)	៧៥

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា	អង្កេ
តតិយបណ្ណាសកេ អរិយមគ្គវគ្គោ បញ្ចមោ.....	៧៥
សទ្ធម្មាសទ្ធម្មកថា	៧៦
សប្បុរិសាសប្បុរិសធម្មកថា.....	៧៧
ឧប្បាទេតញ្ញានុប្បាទេតព្វធម្មកថា	៧៧
អាសេវិតញ្ញានាសេវិតព្វធម្មកថា	៧៨
ភាវេតញ្ញាភាវេតព្វធម្មកថា	៧៩
ពហុលីកាតញ្ញាពហុលីកាតព្វធម្មកថា.....	៨០
អនុស្សវិតញ្ញានានុស្សវិតព្វធម្មកថា.....	៨១
សច្ចិកាតញ្ញាសច្ចិកាតព្វធម្មកថា.....	៨២
ចតុត្ថបណ្ណាសកេ បុគ្គលវគ្គោ បឋមោ	៨៣
អសេវិតព្វសេវិតព្វបុគ្គលកថា	៨៣
អភជិតព្វភជិតញ្ញាទិបុគ្គលកថា	៨៤
ដាល្ហាស្សោណិវគ្គោ ទុតិយោ	៨៦
ព្រាហ្មណានំ បច្ឆោរោហណិកថា	៨៦
អរិយស្ស វិនយេ បច្ឆោរោហណិកថា	៨៧

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
តតិយបណ្ណសក អរិយមគ្គវគ្គ ទី ៥	៧៥
ពោលអំពីសទ្ធម្មនិងអសទ្ធម្ម (១០)	៧៦
ពោលអំពីសប្បុរិសធម៌និងអសប្បុរិសធម៌ (១០)	៧៧
ពោលអំពីឧប្បាទេតព្វធម៌និងអនុប្បាទេតព្វធម៌ (១០)	៧៧
ពោលអំពីអាសេវិតព្វធម៌និងអនាសេវិតព្វធម៌ (១០).....	៧៨
ពោលអំពីភាវេតព្វធម៌និងអភាវេតព្វធម៌ (១០)	៧៩
ពោលអំពីពហុលីកាតព្វធម៌និងអពហុលីកាតព្វធម៌ (១០)	៨០
ពោលអំពីអនុស្សវិតព្វធម៌និងអនានុស្សវិតព្វធម៌ (១០)	៨១
ពោលអំពីសច្ចិកាតព្វធម៌និងអសច្ចិកាតព្វធម៌ (១០)	៨២
ចតុត្ថបណ្ណសក បុគ្គលវគ្គ ទី ១	៨៣
ពោលអំពីអសេវិតព្វបុគ្គលនិងសេវិតព្វបុគ្គល.....	៨៣
ពោលអំពីបុគ្គលមានអភិជិតព្វបុគ្គលនិងភិជិតព្វបុគ្គលជាដើម	៨៤
ដាលុស្សោណីវគ្គ ទី ២	៨៦
ពោលអំពីការបន្យាត់បង់នូវបាបរបស់ពួកព្រាហ្មណ៍.....	៨៦
ពោលអំពីការបន្យាត់បង់នូវបាបក្នុងអរិយវិន័យ.....	៨៧

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា	អង្កេ
ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណារត្តោ ទុតិយោ.....	៨៦
អរិយបច្ឆោរោហណីកថា.....	៩១
ឱរិមតីរុបារិមតីរកថា.....	៩៣
“	៩៦
អធម្មានត្ថធម្មត្ថកថា.....	៩៨
អធម្មធម្មានត្ថត្ថកថា.....	១០០
មហាកច្ចានស្ស វិត្តារេន អត្ថស្ស វិភជនកថា.....	១០៧
អធម្មធម្មានត្ថត្ថកថា.....	១១៥
តិវិជហេតុកទសអកុសលកម្មបថកថា.....	១១៨
សបរិក្កមនធម្មកថា	១១៩
ព្រាហ្មណានំ សោចេយ្យប្បញ្ញាបនកថា.....	១២២
អរិយស្ស វិនយេ សោចេយ្យកថា.....	១២៣

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណាស្សោណារត្ត ឌី ២	៨៦
ពោលអំពីការបន្ទាត់បង់ដ៏ប្រសើរ.....	៩១
ពោលអំពីត្រើយខាងអាយនិងត្រើយខាងនាយ.....	៩៣
"	៩៦
ពោលអំពីសភាពមិនជាធម៌ ទាំងមិនជាប្រយោជន៍ព្រម	
ទាំងសភាពជាធម៌ទាំងជាប្រយោជន៍.....	៩៨
ពោលអំពីសភាពមិនជាធម៌និងជាធម៌ ទាំងសភាពមិនជា	
ប្រយោជន៍និងជាប្រយោជន៍.....	១០០
ពោលអំពីការចែកនូវអត្ថដោយពិស្តារនៃព្រះមហាក្សត្រ.....	១០៧
ពោលអំពីសភាពមិនជាធម៌និងជាធម៌ ទាំងសភាពមិនជា	
ប្រយោជន៍និងជាប្រយោជន៍.....	១១៥
ពោលអំពីអកុសលកម្មបថ ១០ មានហេតុ ៣ (ក្នុងមួយៗ)	១១៨
ពោលអំពីធម៌ប្រកបដោយការកែត្រឡប់បាន.....	១១៩
ពោលអំពីការបញ្ញត្តនូវការស្អាតរបស់ពួកព្រាហ្មណ៍.....	១២២
ពោលអំពីការស្អាតក្នុងអរិយវិន័យ	១២៣

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា	អង្កេត
ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ជាណុស្សោណិវត្តោ ទុតិយោ.....	៨៦
ឋានអដ្ឋានកថា.....	១៣៥
អដ្ឋានេ បរិកប្បកថា	១៣៩
សុទ្ធករវត្តោ តតិយោ	១៤៦
សាធាសាធុកថា.....	១៤៦
អរិយធម្មានរិយធម្មកថា.....	១៤៧
កុសលាកុសលកម្មកថា.....	១៤៧
អត្តានត្ថកថា.....	១៤៨
ធម្មាធម្មកថា	១៤៩
សាសវានាសវកថា.....	១៤៩
សាវជ្ជានវជ្ជធម្មកថា	១៥០
តបនិយាតបនិយធម្មកថា.....	១៥១
អាចយតាមិអបចយតាមិធម្មកថា	១៥១
ទុក្ខទ្រយសុខទ្រយធម្មកថា.....	១៥២
ទុក្ខវិបាកសុខវិបាកធម្មកថា.....	១៥៣

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ជាណាស្សោណារក្ខ ទី ២ ៨៦

 ពោលអំពីទីគួរសម្រេចផលនិងទីមិនគួរសម្រេចផលនៃ

 ឧទ្ទិស្សទាន..... ១៣៥

 ពោលអំពីបរិកប្ប (សម្រេចផល) ក្នុងទីមិនគួរ..... ១៣៩

សុទ្ធវរក្ខ ទី ៣..... ១៤៦

 ពោលអំពីកម្មល្អនិងកម្មអាក្រក់ ១៤៦

 ពោលអំពីអរិយធម៌និងអនរិយធម៌..... ១៤៧

 ពោលអំពីកុសលកម្មនិងអកុសលកម្ម..... ១៤៧

 ពោលអំពីធម៌មានប្រយោជន៍និងធម៌ឥតប្រយោជន៍..... ១៤៨

 ពោលអំពីធម៌និងអធម៌ ១៤៩

 ពោលអំពីសាសវធម៌និងអនាសវធម៌..... ១៤៩

 ពោលអំពីសាវជ្ជធម៌និងអនវជ្ជធម៌ ១៥០

 ពោលអំពីតបនិយធម៌និងអតបនិយធម៌ ១៥១

 ពោលអំពីអាចយគាមិធម៌និងអបចយគាមិធម៌ ១៥១

 ពោលអំពីទុក្ខទ្រុយធម៌និងសុខទ្រុយធម៌ ១៥២

 ពោលអំពីទុក្ខវិបាកធម៌និងសុខវិបាកធម៌ ១៥៣

មាតិកាបក្កានិ

មាតិកា	អង្កេ
ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សេដ្ឋវក្កោ ចតុត្ថោ.....	១៥៤
អរិយមគ្គានរិយមគ្គកថា.....	១៥៤
កណ្ណមគ្គសុក្កមគ្គកថា.....	១៥៤
សទ្ធម្មាសទ្ធម្មកថា.....	១៥៥
សប្បុរិសធម្មាសប្បុរិសធម្មកថា.....	១៥៥
ឧប្បាទេតញ្ចានុប្បាទេតព្វធម្មកថា.....	១៥៦
អាសេវិតញ្ចានាសេវិតព្វធម្មកថា.....	១៥៦
ភាវេតញ្ចានាវេតព្វធម្មកថា.....	១៥៧
ពហុលីកាតញ្ចាពហុលីកាតព្វធម្មកថា.....	១៥៧
អនុស្សវិតញ្ចានានុស្សវិតព្វធម្មកថា.....	១៥៨
សច្ចិកាតញ្ចាសច្ចិកាតព្វធម្មកថា.....	១៥៩
សេវិតញ្ចាសេវិតព្វវក្កោ បញ្ចមោ.....	១៦០
អសេវិតព្វសេវិតព្វបុគ្គលកថា.....	១៦០
អភជិតព្វភជិតព្វបុគ្គលាទិកថា.....	១៦១

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
ចតុត្ថបណ្ណាសក សេដ្ឋវគ្គ ទី ៤	១៥២
ពោលអំពីអរិយមគ្គនិងអនរិយមគ្គ.....	១៥២
ពោលអំពីកណ្តាមគ្គនិងសុក្កមគ្គ	១៥២
ពោលអំពីសទ្ធម្មនិងអសទ្ធម្ម.....	១៥៥
ពោលអំពីសប្បុរិសធម៌និងអសប្បុរិសធម៌	១៥៥
ពោលអំពីឧប្បាទេតព្វធម៌និងអនុប្បាទេតព្វធម៌	១៥៦
ពោលអំពីអាសេវិតព្វធម៌និងអនាសេវិតព្វធម៌	១៥៦
ពោលអំពីភាវេតព្វធម៌និងអភាវេតព្វធម៌.....	១៥៧
ពោលអំពីពហុលីកាតព្វធម៌និងអពហុលីកាតព្វធម៌	១៥៧
ពោលអំពីអនុស្សវិតព្វធម៌និងអនានុស្សវិតព្វធម៌.....	១៥៨
ពោលអំពីសច្ចិកាតព្វធម៌និងអសច្ចិកាតព្វធម៌.....	១៥៩
សេវិតព្វាសេវិតព្វវគ្គ ទី ៥	១៦០
ពោលអំពីអសេវិតព្វបុគ្គលនិងសេវិតព្វបុគ្គល.....	១៦០
ពោលអំពីអភជិតព្វបុគ្គលនិងភជិតព្វបុគ្គលជាដើម.....	១៦១

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្កេត
បញ្ចមបណ្ណសកេ បឋមវគ្គ បឋមោ	១៦៣
ទសហិ ធម្មហិ សមន្ទាគតបុគ្គលកថា	១៦៣
"	១៦៦
ទសហិ ធម្មហិ សមន្ទាគតមាតុគ្គាមកថា	១៦៩
"	១៧០
ទសហិ ធម្មហិ សមន្ទាគតឧបាសិកាកថា	១៧០
"	១៧០
"	១៧១
"	១៧១
សំសប្បតិបរិយាយធម្មកថា.....	១៧២
កម្មន្តសន្ទោសព្យាបត្តិកថា	១៧៩
កម្មន្តសម្បត្តិកថា	១៨៦
កម្មន្តសន្ទោសព្យាបត្តិកថា	១៩២
កម្មន្តសម្បត្តិកថា	១៩៤

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
បញ្ចមបណ្ណសក បឋមវត្ថុ ដី ១	១៦៣
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ	១៦៣
"	១៦៦
ពោលអំពីមាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ	១៦៩
"	១៧០
ពោលអំពីឧបាសិកាប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ	១៧០
"	១៧០
"	១៧១
"	១៧១
ពោលអំពីធម៌ជាហេតុនៃសេចក្តីរន្ធត់	១៧២
ពោលអំពីសន្ទោសព្យាបត្តិ(វិបត្តិគឺទោស)នៃកម្ម	១៧៩
ពោលអំពីសម្បត្តិនៃកម្ម	១៨៦
ពោលអំពីសន្ទោសព្យាបត្តិនៃកម្ម	១៩២
ពោលអំពីសម្បត្តិនៃកម្ម	១៩៤

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្កេត
បញ្ចមបណ្ណសកេ បឋមវគ្គ បឋមោ	១៦៣
ការវេតព្វមេត្តាចេតោវិមុត្យាទិកថា	១៩៧
អធិប្បវិយវិសមចរិយាកថា	២០១
ធិប្បវិយសមចរិយាកថា	២០១
ទុតិយវគ្គ ទុតិយោ.....	២០៥
ទសហិ ធិម្មេហិ សមន្នាគតបុគ្គលកថា	២០៥
"	២០៥
វិសតិយា ធិម្មេហិ សមន្នាគតបុគ្គលកថា	២០៦
"	២០៧
តីសាយ ធិម្មេហិ សមន្នាគតបុគ្គលកថា	២០៨
"	២១០
ចត្តាឡីសាយ ធិម្មេហិ សមន្នាគតបុគ្គលកថា	២១២
"	២១៤
ទសហិ ធិម្មេហិ សមន្នាគតាទិកថា.....	២១៧

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
បញ្ចមបណ្ណសក បឋមវគ្គ ទី ១.....	១៦៣
ពោលអំពីមេត្តាចេតោវិមុត្តិជាដើមដែលគួរចម្រើន	១៩៧
ពោលអំពីអធម្មចរិយវិសមចរិយា	២០១
ពោលអំពីធម្មចរិយសមចរិយា	២០១
ធុតិយវគ្គ ទី ២.....	២០៥
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ	២០៥
"	២០៥
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ២០ ប្រការ	២០៦
"	២០៧
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៣០ ប្រការ	២០៨
"	២១០
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៤០ ប្រការ	២១២
"	២១៤
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការជាដើម	២១៧

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្កេត
បញ្ចមបណ្ណាសកេ តតិយវត្តោ តតិយោ ។ ខេ។.....	២១៨
ទសហិ ធម្មេហិ សមន្តាគតាទិកថា.....	២១៨
រាគស្ស អភិញ្ញាយ កាវេតព្វទសធម្មកថា	២២០
“	២២០
“	២២១
រាគស្ស បរិញ្ញាយ កាវេតព្វទសធម្មាទិកថា	២២១
ទោសស្ស អភិញ្ញាយ កាវេតព្វទសធម្មាទិកថា	២២២
ឯកោទសកនិចាតេ ជិស្សយវត្តោ បបមោ	២២៣
កុសលសីលាទីនំ អានិសំសកថា	២២៣
សីលវន្តាទីនំ ធម្មតាយ អវិប្បដិសារាទិឧប្បជ្ជនកថា	២២៦
ទុស្សីលាទីនំ ហត្ថបនិសារវិប្បដិសារាទិកថា.....	២២៩

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
បញ្ចមបណ្ណសក តតិយវត្ត ទី ៣ ។ បេ។	២១៨
ពោលអំពីបុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការជាដើម	២១៨
ពោលអំពីធម៌ ១០ ប្រការដែលត្រូវចម្រើនដើម្បីដឹងច្បាស់	
នូវរាគៈ:	២២០
"	២២០
"	២២១
ពោលអំពីធម៌ ១០ ប្រការដែលត្រូវចម្រើនដើម្បីកំណត់ដឹង	
នូវរាគៈជាដើម.....	២២១
ពោលអំពីធម៌ ១០ ប្រការដែលគួរចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់	
នូវទោសៈជាដើម.....	២២២
ឯកោទសកនិទាត និស្សយវត្ត ទី ១	២២៣
ពោលអំពីអានិសង្សនៃធម៌មានកុសលសីលជាដើម	២២៣
ពោលអំពីការកើតឡើងនៃអវិប្បដិសារៈតាមធម្មតាជាដើម	
ដល់ជនមានសីលជាដើម	២២៦
ពោលអំពីអវិប្បដិសារៈដែលសូន្យចាកឧបនិស្ស័យជា	
ដើមនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលជាដើម	២២៩

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា

អង្កេត

ឯកោទសកនិទានេ និស្សយរត្តោ បឋមោ	២២៣
សីលវន្តាទីនំ ឧបនិសសម្មន្ទារិប្បដិសារាទិកថា	២៣០
ទុស្សីលាទីនំ ហត្ថបនិសារិប្បដិសារាទិកថា	២៣២
សីលវន្តាទីនំ ឧបនិសសម្មន្ទារិប្បដិសារាទិកថា.....	២៣៤
ទុស្សីលាទីនំ ហត្ថបនិសារិប្បដិសារាទិកថា	២៣៥
សីលវន្តាទីនំ ឧបនិសសម្មន្ទារិប្បដិសារាទិកថា.....	២៣៧
អរិយុបវាទិនោ ព្យសននិគមនកថា	២៣៨
សមាធិប្បដិលាភកថា	២៣៩
“	២៤៦

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

ទំព័រ

ឯកោទសកនិទាត និស្សយវត្ត ទី ១ ២២៣

 ពោលអំពីអវិប្បដិសារៈដែលបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ
 ជាដើមនៃបុគ្គលមានសីលជាដើម ២៣០

 ពោលអំពីអវិប្បដិសារៈដែលសូន្យចាកឧបនិស្ស័យជា
 ដើមនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលជាដើម ២៣២

 ពោលអំពីអវិប្បដិសារៈដែលបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ
 ជាដើមនៃបុគ្គលមានសីលជាដើម ២៣៤

 ពោលអំពីអវិប្បដិសារៈដែលសូន្យចាកឧបនិស្ស័យជា
 ដើមនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលជាដើម ២៣៥

 ពោលអំពីអវិប្បដិសារៈដែលបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ
 ជាដើមនៃបុគ្គលមានសីលជាដើម ២៣៧

 ពោលអំពីការដល់នូវសេចក្តីវិនាស (១០ យ៉ាងណាមួយ)
 របស់អ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ២៣៨

 ពោលអំពីការបានសមាធិ (របស់ភិក្ខុមិនមានបឋវី-
 សញ្ញាជាដើម) ២៣៩

 “ (របស់ភិក្ខុមិនមានចក្ខុមនសិការៈជាដើម) ២៤៦

មាតិកាបុត្តានិ

មាតិកា	អង្កេត
ឯកោទសកនិទានេ និស្សយវត្តោ បឋមោ	២២៣
បុរិសខឡង្គណាយិតកថា	២៥០
បុរិសានីយណាយិតកថា	២៥៣
តីហិ ធម្មេហិ អច្ចន្តយោគក្ខេមិកថា.....	២៥៨
ទុតិយវត្តោ ទុតិយោ.....	២៦៣
កុលបុត្តានំ វិហារកថា	២៦៤
“	២៧៥
“	២៨១
សទ្ធស្ស សទ្ធាបទានកថា	២៨៦
មេត្តាយ ចេតោវិមុត្តិយា ឯកាទសានិសំសកថា.....	២៩៧
ឯកាទសាមតទ្វារកថា	២៩៨
ឯកាទសហង្កេហិ សមន្នាគតគោបាលកកថា.....	៣១១
ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតកិក្កកថា.....	៣១២

មាតិកាបញ្ជី

មាតិកា	អង្កេត
ឯកោទសកនិទានេ ទុតិយវគ្គោ ទុតិយោ	២៦៣
សមាធិប្បដិលោភកថា	៣២៥
"	៣២៨
"	៣៣១
"	៣៣៤
បណ្ណសកាសដ្ឋហិតា សុត្តន្តា.....	៣៣៨
ឯកាទសហវ្មេហិ សមន្នាគតគោបាលកកថា	"
ឯកាទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតភិក្ខុកថា	"
រាគស្ស អភិញ្ញាយ ភាវេតព្វឯកាទសធម្មកថា.....	៣៤១
រាគាទិកស្ស អភិញ្ញាយ ភាវេតព្វឯកាទសធម្មកថា	៣៤២

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	ទំព័រ
ឯកោទសកនិទាន ទុតិយវគ្គ ទី ២	២៦៣
ពោលអំពីការបាននូវសមាធិ	៣២៥
"	៣២៨
"	៣៣១
"	៣៣៤
សូត្រដែលមិនរួមដោយបណ្ណសក.....	៣៣៨
ពោលអំពីគង្វាលគោប្រកបដោយអង្គ ១១ ប្រការ	"
ពោលអំពីភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ១១ ប្រការ	"
ពោលអំពីធម៌ ១១ ប្រការដែលគួរចម្រើនដើម្បីដឹងច្បាស់	
នូវរាគៈ:	៣៤១
ពោលអំពីធម៌ ១១ ប្រការដែលគួរចម្រើនដើម្បីដឹងច្បាស់	
នូវរាគៈជាដើម	៣៤២

